

„Dacă sunteți în căutarea unor romane politiste excelente în stilul Agatei Christie, nu aveți altceva de făcut decât să o citiți pe Ann Cleeves.”

Antonia Fraser, *The Lady*

virtual-project.eu

ANN CLEEVES

pământ rece

Seria Shetland

ANN CLEEVES

Seria Shetland

7. PĂMÂNT RECE

Original: *Cold Earth* (2016)

Traducere din limba engleză:
MIHNEA ARION

virtual-project.eu

CRIME SCENE PRESS

— 2021 —

Ann Cleeves este considerată noua Agatha Christie a literaturii britanice. S-a născut în 1954 și a copilărit în partea de vest a Angliei, în Herefordshire și apoi în North Devon.

După ce a renunțat la facultate, a avut o serie de *job*-uri ocazionale dintre cele mai diverse: asistent social pentru copii, bucătar la un centru de observare a păsărilor, ajutor de salvamar și ofițer pentru eliberarea condiționată. S-a căsătorit cu Tim Cleeves, un cunoscut ornitolog și, când acesta a primit un post pe micuța insulă Hilbre, aflată în estuarul Dee, unde ei doi erau singurii locuitori, s-a apucat de scris.

Au urmat mai multe romane (peste douăzeci), publicate începând cu 1986, care au fost traduse în peste 20 de limbi până în prezent.

Cele două serii de succes ale lui Ann Cleeves au fost transpuse în două seriale TV realizate de ITV (după cărțile care o au drept protagonistă pe Vera Stanhope) și respectiv BBC (după volumele din seria *Shetland*). Serialul *Vera* a fost deja difuzat în peste 30 de țări, printre care Australia, S.U.A., Germania, Cehia, Polonia, Japonia, Canada, Suedia etc.

În 2006 Ann Cleeves a primit premiul ***Duncan Lawrie Dagger***, acordat de către ***Crime Writers' Association*** (CWA) pentru volumul *Negru de corb* (*Raven Black*), primul din seria *Shetland*.

Anul 2014 a reprezentat pentru autoare una dintre cele mai bune perioade literare, succesul celor două seriale TV atrăgând după sine vânzări excepționale ale tuturor romanelor sale.

În 2017, Ann Cleeves a fost distinsă cu Premiul ***Diamond Dagger*** pentru întreaga carieră, acordat de aceeași ***Crime Writers' Association***.

*Pentru Sara, prietena mea
și agenta care mi-a stat alături
aproape de la început.*

Mulțumiri
Mulțumiri întregii echipe de la Pan Macmillan,
e grozav să lucrez cu voi.

Îi mulțumesc Maurei, care a devenit repede indispensabilă.

Ca întotdeauna, le mulțumesc locuitorilor din Shetland
care îmi oferă ajutor și inspirație și îmi iartă,
înțelegători, greșelile.

Capitolul 1

Pământul alunecă în timp ce Jimmy Perez stătea lângă mormânt. Familia bărbatului mort era la origine din Foula și îi transportaseră sicriul pe două vâsle, în felul în care morții erau duși mereu la groapă pe acea insulă. Sicriul era cărat de niște rude îndepărtate ai căror strămoși se mutaseră în sud, în Anglia, dar care probabil consideraseră că tradiția merita reluată. Avuseseră timp să plănuiască evenimentul. Magnus făcuse atac de cord și zăcuse în spital vreme de șase săptămâni înainte să moară. Perez îl vizitase în fiecare duminică, stătuse lângă patul lui și îi povestise despre vremurile de demult. Nu despre vremurile rele, când Magnus fusese acuzat de crimă, ci despre cele mai bune și puțin mai recente, când locuitorii din Ravenswick îl incluseseră în toate evenimentele comunității. Lui Magnus ajunseseră să-i placă la nebunie petrecerile, dansurile și ceaiurile de duminică. La spital nu i răspunsese nici măcar o dată lui Perez, iar moartea lui nu luase prin surprindere pe nimeni.

Sicriul fu coborât în mormânt înainte să înceapă alunecarea de teren. În timp ce prima mână de pământ era aruncată peste sicriu, Perez își întoarse privirea de la groapă. Văzu așezarea Ravenswick întinzându-se dinaintea lui. Vedeau Hillhead, ferma lui Magnus, chiar în vârful dealului de lângă capela transformată în locuință unde Perez stătea cu fiica lui vitregă, Cassie. Mai aproape de coastă se aflau *kirk* -ul⁽¹⁾ și fosta casă a preotului, care fusese transformată într-o reședință privată mult mai mare decât biserica. Se mai vedeau și serele de la ferma Gilsetter și o mică fermă care nu se zărea de pe drum. Perez nu știa cine locuia acolo acum. Școala unde învăța Cassie era mai la nord și nu se vedea din cimitir, iar după promontoriu era ascuns Hotelul Ravenswick și un complex elegant de case de vacanță în stil scandinav. Insulele erau căminul lui și nu-și putea imagina cum ar fi să locuiască altundeva.

Priveliștea era obturată de ploaie. Parcă ploua de luni întregi. În urmă cu două săptămâni se propusese chiar anularea *Up Helly Aa* din cauza vremii, dar festivalul focului nu fusese anulat niciodată pe timp de pace, așa că avusese loc în ciuda vânturilor puternice și a ploii torențiale. Perez redeveni atent la cuvintele femeii-pastor, dar în același timp îi revenea în memorie Fran, mama lui Cassie și iubirea vieții lui. Și ea era îngropată tot aici.

La început, alunecarea de teren nu stârni niciun zgomot. Animalele

păscuseră pe deal pe tot parcursul anului. Oile mâncaseră iarba, răscolind rădăcinile și scoțând la iveală turba neagră din afund. Acum, după luni întregi de potop, apa se infiltrase în adâncime, descătușând pământul. Parcă întregul deal începea să se miște. Conturul peisajului se modifică, dezgolind stâncile de dedesubt. Însă Perez deja își întorsese privirea înapoi către mormântul în care tocmai fusese așezat Magnus Tait, așa că nu știa ce urma să se întâmple.

Vuietul se auzi când alunecarea de teren deveni tot mai rapidă, angrenând bolovanii și pietrele din șanțurile de irigație. Când trecu de drumul principal rată o mașină, însă mătură din calea ei mica fermă. Implacabil ca o viitură, mormanul de pământ se deplasa cu o putere care strivi acareturile. Lovi clădirea principală, spărgând geamurile și doborând ușa. Detectivul auzi mugetul impactului și simți vibrația sub picioare. Se întoarse în același timp cu ceilalți participanți la înmormântare. În Shetland, cimitirele se aflau lângă apă. Înainte să se construiască drumurile, morții erau aduși la groapă cu barca. Cimitirul Ravenswick era pe pământ plat, pe fundul unei văi din apropierea mării, apărat de un promontoriu. Acum, valea îngustă se umplea cu noroi și aluviuni, iar alunecarea de teren se apropia de ei tot mai repede. Vuietul se auzea atât de puternic încât cei prezenți își dădură seama ce se întâmpla. Rămaseră locului pentru o clipă, după care se împrăștiară, alergând spre terenul mai înalt. Perez cuprinse cu brațul un vecin în vârstă și aproape că-l cără pe sus la adăpost. Unul dintre tineri o ajută pe femeia-pastor, o doamnă de vârstă mijlocie. Scăpară la timp. Priviră cum pietrele funerare erau dărâmate precum niște piese de domino, iar alunecarea de teren trecu de pietrișul de pe plajă, după care se prăvăli apă. Piatra funerară a lui Fran era simplă și fusese cioplită de un sculptor, prieten de-al ei. Avea gravată imaginea unui culic, pasărea ei preferată. Perez privi cum viitura ia piatra pe sus.

Își reveni foarte repede. În mormânt nu mai rămăsese nimic din Fran, iar el n-avea nevoie de o piatră ca să-și aducă aminte de ea. Se întoarse ca să verifice dacă toată lumea era teafără. Se întrebă ce-ar fi zis Magnus Tait, care fusese aproape toată viața un singuratic, despre toată agitația de la înmormântarea lui. Se gândi că Magnus ar fi zâmbit timid și ar fi chicotit. Le-ar fi propus tuturor să se întoarcă la centrul comunitar să bea un păhărel. *N-are rost să stăm aici în mijlocul pustietății, băieți. Chiar n-are niciun rost.* În afară de femeia-pastor, toți ceilalți chiar erau doar bărbați. Era o

înmormântare de modă veche, la care femeile nu veneau până la mormânt. Cei de față formau un grup mic. Deși lumea se străduise să-l cunoască pe Magnus spre sfârșitul vieții lui, bătrânul nu prea stabilise legături cu nimeni din afara Ravenswick-ului. Acum erau cu toții tulburați de forța alunecării de teren. De la distanță arătau ca niște oi uriașe risipite pe deal, rătăcite și umblând fără direcție.

Perez privi din nou coasta dealului. Se gândi că dacă alunecarea s-ar fi produs cu vreo doi kilometri mai la nord, școala din Ravenswick ar fi fost distrusă la fel de tare ca ferma care parcă fusese lovită de o bombă. Alunecarea trecuse la o distanță și mai mică de ferma de la Gilsetter și vechea căsuță a preotului. Detectivul privi ruinele din fața lui.

— Cine locuiește acolo?

Nu credea că cineva care se afla acolo ar mai fi putut fi în viață. Ar fi fost înghițit de noroi sau zdrobit de aluviuni, însă nu-și aducea aminte să fi locuit nimeni acolo de când murise Minnie Laurensen.

— Cred că e părăsită, Jimmy. Fiul lui Stuart Henderson a stat acolo o vreme, dar s-a mutat acum mai multe luni.

Vorbise Kevin Hay, un bărbat masiv, de vârstă mijlocie, care locuia la Gilsetter și se ocupa cu aproape toată agricultura din zona Ravenswick. Perez nu reușea să-și aducă aminte când îl văzuse ultima oară pe Hay la cămașă și cravată. Probabil că tot la ultima înmormântare din Ravenswick. Părul lui negru era atât de ud din cauza ploii încât i se lipise de frunte. Arăta de parcă ar fi fost pictat.

— N-a fost închiriată?

Locuințele erau în continuare atât de greu de găsit în perioada asta a anului, încât până și casele de vacanță erau închiriate muncitorilor de la petrol și gaze. În Shetland erau foarte puține case libere.

— Din câte știu eu, nu.

Hay nu mai părea atât de sigur pe el.

— N-am văzut pe nimeni acolo. Afară nu era parcată nicio mașină. Dar de acasă nu se vede nimic din cauza serelor și paltinilor.

— Atunci e puțin probabil să stea cineva acolo, răspunse Perez.

Era complicat pentru oricine să locuiască atât de departe de așezare fără să aibă mașină. Ceilalți participanți la înmormântare se adunau acum lângă femeia-pastor. Era calmă și liniștită și părea să țină situația sub control. Perez bănuia că plănuiau cum să se întoarcă acasă. Parcarea de la cimitir era la un nivel mai înalt, iar mașinile nu fuseseră atinse, însă unii dintre

participanți locuiau de cealaltă parte a alunecării de teren.

— Dar tot aş vrea să verific.

Pe coasta dealului erau poteci pentru oi, iar Perez și Hay merseră pe una dintre ele. Priveau de sus ruinele casei. Acum că alunecarea de teren se oprise, nu se mai auzea decât ploaia. Tăcerea părea ciudată, lugubră, după vuietul asurzitor de mai devreme. Lumea sunase la urgențe, iar în curând urmau să apară mașini de pompieri și poliție, dar avea să mai dureze.

Zidurile principale ale fermei erau aproape intacte, dar alunecarea de teren slăbise pereții dinăuntru, iar jumătate din acoperiș se prăbușise, așa încât interiorul era vizibil ici-colo. Totul era negru, de culoarea pământului plin de turbă. Perez se duse și mai la vale ca să vadă mai bine încăperile.

Hay îl urmă, dar îi puse lui Perez o mână pe umăr.

— Nu te apropia prea tare, Jimmy. Dealul nu e prea stabil. S-ar putea să urmeze o altă alunecare. Și nu cred că-i nimeni înăuntru pe care să-l salvezi. N-are niciun rost să-ți riști viața.

Perez dădu din cap. Văzu că ceilalți participanți la înmormântare ajunseseră în parcare și că lumea pornea spre nord, luându-i în mașini și pe prietenii care stăteau la sud față de locul unde se produsese alunecarea. Perez bănuia că se îndreptau spre centrul comunitar. Între timp, femeile sigur pregătiseră o masă. N-avea rost să nu meargă într-acolo, mai ales că le prindea bine și o băutură caldă.

— Ar trebui să mergem cu ei, Jimmy, zise Kevin Hay. Nu putem să facem nimic aici.

Din depărtare se auzea zgomot de sirene. Hay privi înapoi spre deal, îngrijorat că avea să urmeze o altă alunecare.

— Du-te. Eu oricum trebuie să mai rămân.

Perez privi dincolo de fermă. În spatele bucătăriei fusese un șopron care acum era complet distrus. Probabil că noroiul luase cu el bucăți de sticlă și fier ruginit din acoperiș. Dar în spatele șopronului un zid de piatră care separa mica grădină de restul terenului de pășunat era aproape neatins. Părea să fi împins aluviunile printr-un spațiu unde cândva fusese o poartă de lemn. Lângă acest loc, marginile zidului erau afectate, roase ca o împletitură destrămată, dar mai încolo erau destul de întregi. Valul de pământ lăsase în urmă aluviuni când trecuse pe acolo. Perez văzu tăblia unui pat și două scaune de plastic care probabil că fuseseră depozitate în șopron. Și mai văzu ceva care strălucea în fața zidului gri, pe pământul negru. O dâră roșie. Culoarea era mai aprinsă decât sângele.

Se grăbi în jos spre ea. Alunecarea de teren lăsase în urmă cadavrul unei femei. Era îmbrăcată într-o rochie exotică, sofisticată, din mătase roșie. Nu era ceva obișnuit pentru o zi de februarie în Shetland, chiar dacă se afla în casă când o prinsese alunecarea de teren. Avea părul negru și ochii negri, iar Perez simți că stabilește o ciudată legătură strămoșească. Poate că era din Spania, la fel ca înaintașii lui din urmă cu multe secole. Kevin Hay deja pornise spre parcare, iar Perez rămase singur cu ea până când ajunseră mașinile de la urgențe.

Capitolul 2

Alunecarea de teren dezlănțuise haosul. Drumul principal care ducea din Lerwick până la Aeroportul Sumburgh urma să fie închis cel puțin până a doua zi, iar exact în punctul în care lovise valul de pământ nu existau drumuri ocolitoare. Zborurile de pe Sumburgh fuseseră redirecționate în nordul Mainland, pe Aeroportul Scatsta. De regulă acesta era folosit numai pentru zborurile care aveau legătură cu industria gazului și petrolului, iar acum abia dacă mai făcea față. Afaceriștii trimiteau plângeri prin e-mailuri administrației locale, de parcă ar fi fost în măsură să influențeze natura, după care își cumpărau bilete pe feriboturi. Nici curent electric nu mai era. Alunecarea de teren distrusese stâlpii și îi smulsese din fundație. În sudul insulei, norocoșii care, pentru situații de urgență, păstraseră generatoarele de dinainte ca rețeaua principală să existe le puseră în funcțiune. Ceilalți se descurcau cu lumânări și lămpi cu parafină.

A doua zi după incident, Jimmy Perez era ocupat. Fiindcă era șeful poliției, în principal avea parte de întâlniri: cu administrația locală, ca să redea în folosință drumul cât mai repede posibil; cu serviciile sociale, ca să verifice dacă persoanele vulnerabile și în vârstă primeau mâncare și că aveau căldură în locuințe. Nu era tocmai treabă de polițist, dar în Shetland era important să fii flexibil. Nu-i plăcea să fie prins la secție în discuții interminabile. Ploua în continuare, așa că pe geam vedea un orașel mohorât, iar linia orizontului dintre mare și cer era acoperită de nori. În ziua aceea nu părea că aveau să aibă parte de lumină.

Principalul obiectiv al colegilor lui era s-o identifice pe femeia ucisă de alunecarea de teren. Din câte-și dădeau seama, ea era singura victimă. Rochia de mătase nu avea buzunare și nu fusese găsită nicio geantă, așa că nu aveau nimic prin care s-o identifice, niciun card de credit sau pașaport. Pompierii susțineau că era în continuare prea periculos să intre în casa ruinată ca să-i caute obiectele personale. Partea de jos a feței, mandibula și nasul fuseseră complet distruse, iar partea din spate a capului era plină de răni. Perez se gândi că fusese luată pe sus de alunecarea de teren, dată de-a dura și izbită până ajunsese lângă zidul de piatră. Totuși, era ciudat că n-avea aproape nicio urmă pe frunte și la ochi. Pielea îi era zgâriată și sfâșiată, dar structura în sine a feței era intactă. Femeia îl privise cu ochii ei negri. Perez spera ca impactul inițial s-o fi ucis, sau măcar s-o fi făcut să-și piardă

cunoștința, așa încât să nu-și dea seama ce se întâmplă cu ea. Și încă simțea acel atașament ciudat, irațional, care i se declanșase când o văzuse prima oară.

Bănuiau că locuia la ferma care fusese distrusă pe jumătate și umplută cu pământ negru. Poate că venise acolo în vacanță. Cu o zi în urmă fusese ziua de Sfântul Valentin, iar Perez își imagina că probase rochia roșie pentru iubitul ei. Voia să se asigure că urma să arate bine pentru a doua zi. Poate că se gândise să-i gătească ceva. Ceva condimentat, mediteranean, cu ardei și roșii de culoarea rochiei. Perez știa că toate ideile astea proveneau din fantezia lui, dar nu se putea abține. Își dorea să-i afle numele.

Tot nu descoperiseră cine era proprietarul casei, dar aflaseră numele locuinței: Tain. Se părea că o femeie care locuia în America o moștenise de la o mătușă în vârstă. În comunitate umbla vorba că o închiria neoficial. Intenționa s-o renoveze și nu voia s-o închirieze pe o perioadă lungă. Robert Henderson, al cărui frate fusese ultimul chiriaș, se afla într-o croazieră prin Caraibe, iar fratele lui lucra în Orientul Mijlociu. Era foarte frustrant și Perez nu era deloc mulțumit. Știa că există o explicație logică și că în curând cineva urma să apară și să-i stabilească identitatea, dar pentru moment femeia rămânea misterioasă, alimentându-i imaginația și făcându-l să se simtă caraghios.

Cadavrul urma să fie trimis cu feribotul la Aberdeen pentru autopsie, iar Perez spera că puteau să afle cine era pe baza lucrărilor dentare, odată ce legistul James Grieve își începea munca, dar asta putea să dureze mai multe zile. Și trebuiau să aibă măcar o idee vagă despre cine era femeia înainte să afle cine era dentistul ei. Perez nu credea că avea rost să verifice în Shetland. Nu era de-a locului. Ar fi remarcat-o în orașel sau ar fi auzit vorbindu-se despre bruneta care locuia la marginea comunității.

Acum era în pauza dintre două întâlniri. Își făcuse o cafea și se uita pe geam, spre primărie. Clădirea se profila întunecată pe cerul cenușiu. Sandy Wilson bătu la ușă și intra.

— Am vorbit cu majoritatea agenților imobiliari din Lerwick. Niciunul n-a avut în grijă casa din Ravenswick, și nici n-a închiriat-o.

— Atunci trebuie să dăm de proprietar.

Perez urmărea în continuare ploaia prin geam.

— Femeia s-ar putea să fi fost prietenă sau rudă cu proprietara. Tot n-avem nicio idee a cui e casa?

Sandy clătină din cap.

— Singura persoană care ar fi putut ști a murit.

— Ce vrei să spui?

— Magnus Tait. Era din generația lui Minnie Laurensen, bătrâna care locuia acolo la un moment dat. El ar fi putut să ne îndrume spre nepoata care a moștenit casa.

Însă Magnus murise la vârsta de optzeci și cinci de ani din cauza unui atac de cord, iar Perez își dădu seama că încă nu acceptase pe deplin dispariția lui. În ultimii ani, Magnus fusese o parte importantă din viața lui. Alunecarea de teren care întrerupsese înmormântarea tulburase procesul firesc. Magnus măcar apucase să fie așezat în mormânt cu oarecare demnitate. Sicriul fusese coborât în pământ înainte să fie inundat cu noroi cimitirul.

Perez o cunoscuse pe Fran, logodnica lui, fiindcă era vecină cu Magnus, iar bărbatul îi bătuse la ușă la scurtă vreme după ce ea fusese înmormântată. Părea rușinat, ca un copil timid. În mână ținea o pungă de dulciuri despre care știa că-i plac lui Cassie.

Pentru copiliță. Nevastă-ta a fost o femeie de ispravă.

Apoi se întorsese și plecase pe coasta dealului spre ferma lui fără să mai zică nimic, fără să se aștepte ca Perez să stea de vorbă cu el sau să-l invite înăuntru.

— Oare proprietara n-ar putea fi chiar femeia în rochie roșie?

Până la urmă, de ce nu? Perez cumpănea problema. Și-o imaginase ca pe o spanioloaică exotică, dar poate că și o americană se putea îmbrăca la fel de bine în mătase roșie.

Sandy dădu din umeri. Nu-i plăcea să facă presupuneri de teamă să nu greșească.

— Și ești sigur că nimeni n-a fost dat dispărut?

Perez se gândea că era puțin probabil ca femeia să stea singură în casă. Sau dacă stătea singură, cunoștea lume din Shetland. Februarie nu era o lună pentru vacanță sau drumeții. Iar dacă era totuși genul acela de turistă, n-ar fi fost îmbrăcată așa. Ar fi găsit-o îmbrăcată cu blugi, pulover și șosete de lână, chiar dacă ar fi stat înăuntru.

— Când o să continue căutările?

— În curând, răspunse Sandy. Înainte să se lase întunericul. Au instalat un generator, dar preferă să înceapă pe timpul zilei.

Perez dădu din cap.

— Să mergi și tu acolo, Sandy. Dar înainte să pleci vorbește cu Radio

Shetland să transmită o solicitare de informații către cetățeni la emisiunea de seară. Să difuzeze un număr de telefon pentru proprietar sau un cunoscut de-al ei. Trebuia să aibă pe cineva aici care avea cheile și făcea curat prin casă când se schimbau chiriașii. Și să mai dea pe post și o descriere a femeii noastre misterioase.

— N-am apucat ieri s-o ducem la feribot, spuse Sandy, de parcă tocmai își adusese aminte ceva ce Perez chiar trebuia să știe. O să pornească spre Aberdeen abia diseară. James Grieve o așteaptă.

— Ar fi bine să avem un nume înainte ca James să înceapă autopsia. Aș vrea să-i anunț rudele înainte ca el să se apuce de treabă.

Lui Perez îi sună mobilul. Se aștepta să fie vorba de o nouă întâlnire, dar era Kathryn Rogerson, tânăra care preluase de curând rolul de învățătoare la școala din Ravenswick.

— Domnule Perez, mă tem că azi închidem școala. Departamentul de inginerie vrea să inspecteze dealul până la Gailsgarth. S-ar putea să fie nevoie să întărească versantul în partea drumului. Dacă se mai produce o alunecare în partea aia, școala e fix în drumul ei, așa că ni s-a spus să îi luăm pe copii de aici.

Kathryn însăși vorbea tot ca un copil. Era serioasă și voia cu disperare să facă ce trebuie. Perez îl cunoștea pe tatăl ei, un avocat care avea biroul chiar pe Commercial Street.

— Știu că uneori Maggie Thomson are grijă de Cassie când sunteți la muncă, dar acum e plecată la sora ei și i s-a anulat zborul.

Așadar, trebuia să înceapă să dea telefoane ca să vadă cine putea să stea cu Cassie. Era ultimul lucru de care avea nevoie. Duncan Hunter, tatăl biologic al fetiței, era în Spania, sub pretextul că discuta afaceri cu o companie care dădea în chirie case de vacanță. În realitate, se afla acolo ca să scape de vremea mizerabilă din Shetland. Era perioada anului când localnicii care își permitau plecau în vacanță.

— Mă întrebam dacă n-ați vrea s-o iau pe Cassie cu mine în Lerwick. Poate să rămână la mine după-amiază.

Învățătoarea părea să ezite, de parcă oferta ar fi putut părea nepotrivită.

— Pe mine nu m-ar deranja, și așa măcar știți că e în siguranță. Suntem foarte departe de zona periculoasă.

— Ești sigură? Să ai grijă de elevii tăi când școala e închisă e mai mult decât ar putea cere oricine.

— Chiar deloc!

Perez și-o imagina pe învățătoare în micul birou de la școală. Era micuță, ordonată și se înțelegea bine cu copiii, însă nu tolera impertinența. Cassie o adora.

— Probabil că școala o să rămână închisă cel puțin până la sfârșit de săptămână, așa că dacă aveți nevoie să am grijă de Cassie în vreo altă zi, doar spuneți-mi.

— E foarte drăguț din partea ta, dar o să încerc să aranjez cu altcineva pentru următoarele zile.

Perez nu se simțea în largul lui, pe de-o parte fiindcă se gândea că nu trebuie să profite de bunătatea femeii, pe de alta fiindcă ura să fie dator emoțional. Niciodată nu-i venise ușor să accepte ajutorul altcuiva.

— Nu știu la cât o să pot veni s-o iau pe Cassie diseară.

— Luați cina cu noi, zise Kathryn. Mama gătește mâncare cât pentru o armată întreagă.

Perez încă se mai gândea la o scuză care să nu pară nepoliticoasă când învățătoarea închise apelul.

Capitolul 3

Era 14 februarie. Sandy avea o nouă prietenă la care se gândea tot timpul și care-i distrăgea atenția. Louisa lucra ca învățătoare în Yell, o insulă din nord unde se ajungea cu feribotul. O cunoștea de când fuseseră colegi de școală, dar erau împreună abia de câteva luni, iar Sandy era încă nesigur pe el. Era mijlocul săptămânii, așa că nu stabiliseră să se vadă ca să sărbătorească împreună Ziua Îndrăgostiților, dar hotărâseră să se întâlnească sâmbătă seară. Sandy o întrebase pe Louisa ce dorea să facă, dar ea nu-l ajutase prea mult:

— De ce nu mă surprinzi, Sandy?

Părea un fel de provocare. Era neliniștit și începuse chiar să vrea ca drumul să rămână închis și să nu o identifice nimeni pe femeia cu rochie roșie, ca să-și folosească munca drept pretext ca să scape.

Acum se întreba dacă n-ar fi bine s-o sune, să-i arate că își aducea aminte de această ocazie. Dar dacă avea să-l considere prea siropos? Louisa era cea mai puțin sentimentală femeie pe care o cunoscuse vreodată. Sandy știa că n-ar fi suportat felicitările roz din magazine, inimioarele strălucitoare, baloanele și ursuleții de pluș. Nu-i cumpărase nimic. Până la urmă îi trimise un SMS:

Mă gândesc la tine azi. Ne auzim mai încolo.

Doar nu putea să se supere din atâta lucru, nu?

În drum spre mașină dădu peste Reg Gilbert, care probabil că stătuse la pândă pe acolo cea mai mare parte din zi. Reg era reporterul principal de la *Shetland Times*. Cândva lucrase la un cotidian regional important din Midlands, dar fusese ademenit în nord de către o femeie care-l părăsise imediat. Acum Reg era blocat în Shetland – o creatură străină și ciudată, un reporter băgăcios care practic n-avea nicio veste interesantă pentru restul lumii.

Acum, însă, alunecarea de teren devenise știre națională. La urma urmei, existau imagini dramatice, iar Jimmy Perez spunea mereu că presa pune mai mare preț pe imagini decât pe cuvinte. Sandy bănuia că Reg era cel care scrisese unele dintre cele mai melodramatice titluri, cele care făceau referire la școala primară, care scăpase la limită de alunecarea de teren, și la economia din Shetland, care fusese devastată de vreme.

— Ei bine, Sandy...

Jurnalistul avea o voce nazală și un chip ascuțit, de rozătoare. Incisivii îi ieșeau peste buza de jos.

— Ați aflat ceva despre identitatea persoanei care a murit din cauza alunecării?

În trecut, o politete înăscută l-ar fi făcut pe Sandy să răspundă, dar Reg îl trăsese pe sfoară de mult prea multe ori. Îi scosese declarațiile din context și îl făcuse să pară un tăntălău. Sandy trecu mai departe fără să spună nimic.

Era abia jumătatea după-amiezei, dar Sandy trebui să aprindă farurile ca să meargă cu mașina spre sud. De obicei nu-l deranjau zilele întunecate de iarnă, dar acum abia aștepta primăvara. Înțelegea de ce nopțile lungi îi făceau pe unii străini s-o ia puțin razna. Sandy viră și ajunse deodată la locul unde se produsese alunecarea de teren. Peste tot erau lumini albe și siluete întunecate. Pompierii instalaseră un generator la Tain, așa că ferma distrusă era cufundată în lumină. Dinspre drum, tabloul nu părea deloc să fie din Shetland, cel puțin nu din acele Insule Shetland pline de oi și dealuri de turbă unde copilărise Sandy. Imaginea era aproape industrială, cu mașinării grele care se profilau în lumina artificială. Un al doilea generator și alte lumini dezvăluiau o echipă care începuse să curețe aluviunile de pe drum. Dealul trebuia să fie întărit înainte ca drumul să fie redat în folosință, dar nu-și puteau da seama de ce lucrări era nevoie până nu-l eliberau.

Sandy trase pe dreapta într-un loc folosit de obicei de turiști pentru priveliștea insulei Mousa și care fusese transformat într-o parcare. Își puse cizmele și un hanorac pe care le băgase în portbagaj înainte să plece și se duse să se vadă cu echipa care se ocupa de casă. Eliberaseră deja drumul care ducea la ea. Sandy trecuse pe acolo de sute de ori, de fiecare dată ca să preia o rudă de la aeroport sau ca să le arate turiștilor papagalii de mare sau dealurile din Sumburgh. Însă acum se chinuia să-și aducă aminte cum arătase locul înainte de alunecarea de teren. Se gândi că din drumul principal se desprindea către vale o potecă ce ducea numai spre Tain. Cu câțiva ani în urmă se construisese un drum nou, bun, către cimitir, dar undeva mai la nord. Drumul acela mai ducea și spre proprietatea familiei Hay de la Gilsetter, cu casa lor mare și serele lor. Acolo unde drumul se oprea la Tain existase un loc de parcare pentru două mașini și o mică grădină înconjurată de un gard. Locul se vedea de pe drumul principal. În spate mai era un teren separat de restul dealului printr-un zid, iar de o parte și de alta a casei niște paltini bătuți de vânt păreau să fi supraviețuit alunecării de teren.

Sandy își închise ochii preț de o clipă și încercă să vizualizeze clădirea în

mente. Scundă, văruită, cu un singur nivel. O fermă tradițională, cel puțin din afară. Acum nu mai era nici urmă de ea. Echipa își croise drum direct la vale, până unde fusese ușa din față. Erau îmbrăcați cu veste din material reflectorizant și în picioare aveau bocanci grei, cu protecție metalică, așa că de la distanță toți arătau la fel. Sandy rămase locului puțin. Știa că dacă s-ar mai fi apropiat i-ar fi încurcat. I se întâmpla deseori să-i încurce pe alții.

Unul dintre bărbați îl zări și îi făcu semn cu mâna.

— Bună, Sandy! Poți să cobori. Dacă vii pe mijlocul potecii ar trebui să fii destul de în siguranță.

Trebuia să strige ca să acopere zgomotul de fundal pe care-l făceau generatorul și un mic excavator.

Vorbise Tim Barton, un bărbat din sud-vestul Angliei, care venise în Shetland ca să se alăture pompierilor din Lerwick. Acum se vedea cu o localnică, iar cei doi își stabiliseră un cămin în Gulberwick împreună. Sandy se gândi că auzise zvonuri că urma să apară și un copil. Se întreabă cum era să fii tată. De când începuse să iasă cu Louisa, gândul îi trecuse prin minte uneori. Se dovedi că ar fi trebuit să fie atent unde pune piciorul, nu să-i zboare gândul la cum să facă un copil cu Louisa, deoarece drumul era alunecos, iar Sandy căzu stângaci pe spate. Sigur i se murdărise haina. Barton râse, dar veni și-l ajută să se ridice.

— Cum merge? întrebă Sandy, făcând semn către casă.

— Încă nu se poate intra, dar n-ar trebui să mai dureze mult.

— Trebuie să știm dacă mai e altcineva înăuntru.

— Asta vrem cu toții să aflăm. Dar nu există șanse să mai dăm de cineva în viață. Lucrăm încontinuu de aproape douăzeci și patru de ore, dar încă de când am ajuns era clar că nu mai există supraviețuitori.

Tim se întoarse și se întinse. Sandy băgă de seamă că avea chipul și mâinile înnegrite.

— N-ați luat nicio pauză?

Sandy se gândi că era un soi de coșmar să muncești în noroiul ăla sub ploaia neconținută.

— Am avut două ore. Destul cât să faci un duș, să te dezgheți și să mănânci ceva cald. Dar vrem să terminăm. Să vedem ce descoperim. Dacă rămâi aici, te anunț când se poate intra. Sau poți să aștepți în mașină. Măcar așa n-o să te plouă.

— Nu, e imposibil să mă murdăresc mai rău decât am făcut-o deja.

Sandy se gândi că n-ar fi fost cinstit să aștepte în mașină, la căldură, în

timp ce băieții săpau prin moloz.

După doar jumătate de oră, Barton se întoarse la Sandy.

— Am asigurat acoperișul și am scăpat de cea mai mare parte din molozul din camere. Poți să cobori dacă vrei, dar nu prea ai ce să vezi.

— Mai e cineva?

Barton clătină din cap.

— Nicio persoană. Am dat de cadavrul unei pisici în ceea ce probabil că a fost bucătăria.

Sandy îl urmă pe Barton spre casă. Existența pisicii i se părea ciudată. Se mai întâmpla ca turiștii care veneau în Shetland să mai ia un câine cu ei, dar nu auzise niciodată de cineva care să-și aducă pisica. Oare asta însemna că femeia moartă locuia aici pentru o perioadă mai mare de timp? Sandy clătină din cap și se gândi că-și face probleme degeaba. Pisicile căutau căldură și mâncare. Probabil că era de la ferma lui Kevin Hay și intrase cumva înăuntru.

Rămaseră acolo unde cândva fusese ușa din față. Alunecarea de teren o smulsese din balamale și o spulberase, așa că acum arăta ca o grămadă de lemne de foc. Jumătate din acoperiș fusese dat la o parte de pompieri, așa că aceeași ploaie constantă uda casa pe dinăuntru. Podeaua era în continuare acoperită de un strat gros de noroi negru. Nu era uniform, ci plin de nisip și rădăcini amestecate cu pietre mari cât pumnul unui bărbat. În aer plutea un miros organic, de ceva umed și putred. Totul arăta ciudat din cauza luminii de pe turnul de afară, care arunca umbre stranii. Sandy îl urmă pe Barton înăuntru. Casa era foarte mică: o bucătărie care slujise și drept living, un dormitor și o cameră de duș care probabil fusese cândva un al doilea dormitor mai mic. Diverse piese de mobilier supraviețuiseră alunecării de teren. O canapea răsturnată fusese lipită de perete. În dormitor, o oglindă cu ramă aurită plutea în noroi. În mod miraculos, era intactă.

— Avem nevoie de ceva prin care s-o identificăm pe femeia moartă.

Sandy știa că asta voia Jimmy Perez de la el.

— Șeful are nevoie de un nume.

— În curând terminăm aici pe ziua de azi, spuse Barton. Băieții abia se mai țin pe picioare. Trebuia să verificăm neapărat dacă mai e cineva înăuntru. O să le spun să lase aprins proiectorul mare, ca să vezi și tu ce faci.

Sandy îi mulțumi și îl privi cum pleacă. Își dorea ca alături de el să mai

fie un agent. Cineva cu care să mai glumească sau cu care să se plângă de condiții. Nu-i plăcuse niciodată să fie singur.

Începu căutarea de la ușa din față, pe zone, așa cum o văzuse făcând pe Vicki Hewitt, criminalista din Inverness. Unele dulapuri din bucătărie fuseseră smulse din pereți, iar prin noroi erau vase sparte. Un dulap era încă în picioare. Îl deschise, iar înăuntru găsi tăvi pentru copt și tigăi. Două tigăi scumpe, solide, din fontă. Fran cumpăraseră unele exact la fel, iar Perez spusese că fuseseră nemaipomenit de scumpe. Așadar proprietarului, sau femeii în rochie roșie, îi plăcuse să gătească. Minnie Laurenson n-ar fi folosit asemenea tigăi. Cabina de duș fusese sfărâmată în mici bucățele de plastic, iar din ceea ce fusese capătul dușului curgea apa. Vasul de toaletă era acoperit de noroi, dar altminteri părea întreg.

Sandy se duse până în dormitor. Înăuntru se afla un pat fără tăblie. Salteaua era jengoasă din cauza apei murdare care intrase în ea ca într-un burete. Probabil că fusese o cameră plăcută, cu un șemineu și un geam cu vedere la mare. Acoperișul de aici nu căzuse, dar sticla fusese spartă, așa că ploaia intra pe acolo. Afară se întunecase de tot, iar camera era luminată de un reflector mare, care strălucea prin gaura din peretele exterior. Umbra lui Sandy arăta straniu: lungă și foarte îngustă, ca o bucată de hârtie neagră decupată. De o parte și de alta a șemineului se afla câte un dulap. Într-unul se aflau haine care atârnavă în continuare pe umerase și erau surprinzător de curate. Sandy zări un palton de femeie. Îndepărtă mizeria cu degetele înainte să-l atingă. Era albastru-închis și foarte moale. Se gândi că era scump, la fel ca tigăile. Mai văzu și două perechi de pantaloni eleganți și niște bluze perfect călcate. Celălalt dulap avea rafturi. Sandy găsi niște pulovere frumos împăturite și o carte în ediție cartonată, genul din care aflai cum ar trebui să-ți trăiești viața: *Gândește-ți un viitor mai bun*. Mai dădu și peste o cutie de lemn încrustată cu sidef. Bunica lui, Mima, avusese o cutie foarte asemănătoare în care își ținuse comorile. Sandy își puse niște mănuși albastre din latex și băgă cartea într-o pungă pentru probe. Poate existau amprente. Luă cutia din dulap, își ținu respirația și o deschise.

Sperase să găsească un pașaport, chiar și un certificat de naștere. Din cutie ieșea un iz de lemn de santal. Înăuntru erau două fotografii, una înfățișând doi copii mici, iar alta un cuplu de vârstnici. Mai era și o scrisoare scrisă de mână. Sandy se gândi că poate e o scrisoare de dragoste, fiindcă începea cu *Scumpa mea Alis*. O puse la loc în cutie fără să citească mai departe. Nu fusese niciodată un tip curios, iar acum îi era frig și nu se

simțea în largul lui. Umezeala i se strecurase prin haine. Voia să se usuce și să stea la cald înainte să continue căutările. Pe lângă asta, considera că Jimmy Perez trebuia să fie cel care citește primul scrisoarea. Deja plănuia să-l sune, odată ce se usca și se simțea din nou om.

Măcar avem prenumele ei. O parte din prenume.

Capitolul 4

Perez bătu la ușa familiei Rogerson și așteptă. Dacă ar fi fost în relații mai apropiate, ar fi intrat direct, sau poate că ar fi așteptat oricum. Aici era deja în oraș și trebuia să procedeze diferit. Casa era trainică, din piatră, și ar fi putut să se afle la fel de bine în Aberdeen sau Edinburgh. Avea vedere spre parcul de joacă unde fusese arsă galera pentru festivalul *Up Helly Aa*. Draperiile erau trase, așa că nu putea să vadă înăuntru. Auzi pași de cealaltă parte a ușii, iar aceasta se deschise. În fața lui stătea tânăra învățătoare. Se schimbaseră din hainele de lucru, iar acum, îmbrăcată în blugi și hanorac, părea și mai tânără. Nu era încălțată, iar șosetele îi erau roz cu albastru.

— Domnule Perez!

Se dădu la o parte ca să-i facă loc.

— Jimmy, te rog.

Femeia îi zâmbi timid.

— Cassie e în bucătărie. I-a dat o mână de ajutor mamei la gătit.

Venind din frigul de afară, în casă i se părea foarte cald. Mirosea a carne și legume. Ceva obișnuit, fără farafastâcuri, dar reconfortant: tocătură și cartofi. Kathryn îl conduse în spatele casei. O femeie durdulie, de vârstă mijlocie, amesteca într-o tigaie de pe foc, iar Cassie stătea pe un scaun înalt și decupa cercuri de aluat. Fetița își ridică privirea și îl văzu.

— Fac tarte cu gem.

Apoi adăugă:

— Ții minte că le făceam și cu mami?

Perez avu un flashback atât de puternic, încât simți mirosul de zahăr ușor ars, parfumul lui Fran și izul omniprezent de terebentină și vopsea din fundal, fiindcă bucătăria din Ravenswick fusese și atelierul lui Fran. În mintea lui, se aflau acolo, în casa cu vedere la mare, unde locuia în continuare cu Cassie. Trecuse pe la ea fără să se gândească, una dintre primele lui vizite acasă la Fran. Era începutul primăverii. Fran îl privise și apoi îi zâmbise unei Cassie mai mici decât acum, care tot băga gem în aluat.

— O să fie grețoase, dar trebuie să mănânci una, spusese Fran.

Îi vorbise prea încet ca s-o audă fiica ei.

— Altminteri n-o să te ierte în veci.

Acum, în casa familiei Rogerson din Lerwick, Cassie îl privea, așteptând un răspuns din partea lui.

— Sigur că țin minte.

— Va trebui să mănânci una dintre aceste tarte deosebite, spuse Kathryn. Cuvintele îl tulburară din nou pe Perez, deoarece erau aproape aceleași pe care le rostise și Fran.

— O să le mâncăm la desert, după cină.

Perez își pregătise deja o scuză ca să plece înainte de cină, dar auzi din nou vocea lui Fran, așa că doar dădu din cap.

— Sună grozav.

Luară masa doar ei patru. Tom Rogerson era plecat la o întâlnire urgentă. Pe lângă că era avocat, făcea parte și din consiliul local din Insulele Shetland, fiind un politician popular. Conversația de la masă se învârtea în jurul alunecării de teren și a neplăcerilor cauzate de aceasta.

— Tare păcat de săracii oameni care locuiesc în sud și nu pot să mai ajungă în oraș la serviciu.

Mavis Rogerson era din Orkney, iar glasul ei era marcat de un accent care părea mai degrabă galez decât din Shetland.

— Jimmy, ai idee când o să se poată circula iar?

— Speră să elibereze o bandă mâine până în prânz.

Perez nu prea dormise cu o noapte în urmă, iar căldura din bucătărie și mâncarea sățioasă îl toropeau.

— Asta înseamnă că o să monteze reflectoare și o să se circule greu vreo două luni, până întăresc versantul, dar măcar o să putem ajunge la aeroport.

— Mi-au spus că școala o să rămână închisă până după weekend.

Kathryn strângea farfuriile și le așeza una peste alta lângă chiuvetă.

— Vrei să avem noi grijă de Cassie mâine, Jimmy? Chiar n-ar fi nicio problemă. Poți să o lași în drum spre birou.

Dacă n-ar fi fost atât de obosit, Perez s-ar fi gândit la o altă variantă. Vedea cât de dornică era învățătoarea să-l ajute și îi trecu prin minte că era chiar greșit să o încurajeze. Apoi se gândi că era probabil cu cincisprezece ani mai în vârstă decât ea și că o tânără așa drăguță cu siguranță că avea prieten. Avea o părere mult prea bună despre el dacă își imagina că îl place. Pe lângă asta, Cassie îl privea cu niște ochi mari cât ai unui pui de focă, iar lui îi venea în continuare greu să-i refuze ceva ce chiar își dorea.

— Bine, dacă ești sigură că nu-i o problemă.

Când ajunseră înapoi la casa din Ravenswick, era ora de culcare pentru Cassie. Mai spre sud, bărbații încă lucrau la drum și pe fundal se auzea

zgomot de utilaje, dar Cassie nu prea mai avea probleme cu somnul în ultima vreme. Avea mai puține coșmaruri.

Perez tocmai făcuse ceaiul, când sună telefonul. Era Sandy.

— Ce ai pentru mine, Sandy?

— Mă întrebam dacă aş putea trece pe la tine. Trebuie să-ți arăt ceva.

— De ce nu?

Nu se mai simțea de parcă îi era încălcată intimitatea atunci când îi veneau colegii în casa pe care o împărțise pentru foarte puțină vreme cu Fran.

— Dar spune-mi, avem un nume pentru femeia în rochie roșie?

Voia un nume, voia să-i acorde puțină demnitate.

— Avem un nume, răspuse Sandy. Sau o parte dintr-un nume.

Ajunse mai repede decât se așteptase Perez. Probabil că deja era gata de plecare când îl sunase. Se auzi o bătaie ușoară în ușă, după care Sandy intră cu o cutiuță de lemn și două sticle de bere de Unst. Sandy prefera lager, dar știa că lui Perez îi plăcea *White Wife*.

— Suntem norocoși că stăm la nord de alunecarea de teren, începu Perez. Altfel, și noi am fi blocați acum și n-am mai putea ajunge în oraș.

Știa că lui Sandy nu-i plăcea să se grăbească. Avea nevoie de ceva timp să-și pună ordine în gânduri, iar conversația îl ajuta.

— Am fost până în Tain mai devreme, spuse Sandy. Băieții au eliberat drumul fix cât să pot să trec în siguranță.

— Au mai găsit pe cineva? întrebă Perez, după care se gândi că până și Sandy i-ar fi spus așa ceva din capul locului.

— Nu. Doar o pisică moartă.

Sandy tăcu.

— Asta mi s-a părut cam ciudat. Casa era închiriată turiștilor, nu?

Perez se gândi că era o întrebare legitimă.

— Trebuie să aflăm cine se ocupa de închirierea casei. Asta e prioritatea mâine. Poate făcea reclamă prin site-urile *Promote Shetland* sau *Visit Scotland*. Cineva trebuie să aibă numărul proprietarei din Statele Unite.

Perez tăcu.

— Dar ai dreptate. Pare cam ciudat că era o pisică înăuntru.

— Cred că numele femeii era Alis, spuse Sandy. Alis cu „s”. Asta dacă e numele ei adevărat. N-am găsit niciun document, doar asta.

Sandy așază foarte atent cutia pe masă, de parcă ar fi fost un dar de preț.

— Era într-un dulap și n-a fost deloc atinsă de alunecarea de teren.

Alis. Cu siguranță era o prescurtare. Perez deschise cutia și scoase două poze. În prima, un cuplu în vârstă stătea pe o bancă albă de lemn într-o grădină. Banca părea să fie plasată pe pământ nisipos. Femeia purta o rochie înflorată de vară, iar bărbatul avea un chip bronzat, brăzdat de riduri precum pielea veche. Femeia stătea cu picioarele pe pământ și avea o atitudine cam severă, chiar ostilă. Bărbatul stătea cu picioarele puțin depărtate și arbora un zâmbet larg. Se vedea că îi lipseau niște dinți. Amândoi erau puțin încruntați din cauza luminii puternice.

— Unde crezi că a fost făcută? Prin țările calde, aş spune. Grecia? Spania?

Perez spera să fie vorba de Spania. Voia să creadă că Alis venise din locul de baștină al strămoșilor lui. Își imagina un peisaj plin de aromă de cimbru și ulei de măsline.

Sandy clătină din cap. Habar n-avea el de țările calde. Cum ar fi putut să știe, câtă vreme nu locuise decât în Shetland?

— Nu știu. Ar fi putut fi făcută într-o grădină însorită oriunde în lume. Fundalul e foarte neclar. Putea să fie făcută chiar și în Shetland într-o zi frumoasă din miezul verii.

Însă imaginația îl purtase pe Jimmy Perez în Spania.

— Ce crezi, or fi părinții ei? Par să aibă vârsta potrivită.

— Da, poate.

Sandy bău încet din bere și îl privi pe detectiv cum scoate cealaltă poză din cutie.

Văzu doi copii, de vreo cinci și șapte ani. Nu stăteau pe bancă, ci se dădeau în leagăne într-un parc. Pe jos era același pământ nisipos. Fata era mai mare. Purta pantaloni scurți și o bluză cu mânecă lungă și privea sfidător înspre obiectiv. Pierduse aproape la fel de mulți dinți ca bătrânul, dar Perez își zise că ai ei urmau să crească la loc. Băiatul avea păr creț și un zâmbet care probabil că fermeca doamnele în vârstă.

— Ei să fie copiii lui Alis?

Acum era clar că Perez vorbea de unul singur, iar Sandy nu mai încercă să răspundă. Perez întoarse ambele poze ca să se uite pe spate, în speranța că va găsi vreun nume sau vreo dată, dar nu avu noroc.

— Totuși, cum i-ai găsit numele, Sandy?

— Din scrisoare.

Sandy dădu din cap spre cutie.

— N-am citit-o pe toată. Mi-am zis să o vezi și tu.

Perez puse scrisoarea pe masă în fața lui. În partea de sus nu era trecută adresa expeditorului. Scrisul era ordonat și destul de formal. Detectivul se gândi că avea o oarecare vechime. Acum până și oamenii în vârstă foloseau e-mailuri și SMS-uri. Nimeni nu mai cunoștea arta scrisului. Orice hârtiuță scrisă de mână pe care o primea era plină de mâzgălituri neordonate.

Scumpa mea Alis,

Ce bucurie să aflu că o să te întorci în Shetland după atâția ani! Mereu m-am bucurat de rarele noastre întâlniri când mergeam în sud. Știu că ești aceeași femeie frumoasă de care m-am simțit atras prima oară când ne-am văzut. Sunt convins că ne vom descurca și că vom avea un viitor nemaipomenit împreună.

La final nu era nicio semnătură, doar un șir de sărutări, iar Perez se întreabă ce însemna asta. Poate că era vorba de un bărbat însurat care nu voia să lase nicio urmă a legăturii sale ilicite. Cineva precaut, care încă nu voia să renunțe la ce avea, în ciuda promisiunii unui viitor cu femeia care murise. Sau poate că expeditorul considera că nici nu mai era nevoie de nume. Alis cu siguranță știa despre cine era vorba.

— Asta e tot ce-ai găsit?

Perez încercă să vorbească pe un ton egal, dar aceste amănunte răzlețe din viața femeii îl frustrau. Putea să inventeze o poveste despre brunetă, despre părinții și despre copiii ei, despre bărbatul din Shetland care se îndrăgostise de ea, însă ar fi fost doar o ficțiune. Avea nevoie de ceva mai concret ca s-o poată identifica.

— Am găsit cartea asta. M-am gândit că poate sunt amprente pe ea.

— Iar asta o să ne ajute numai dacă le avem în baza de date.

— Am fost foarte atent, Jimmy.

Sandy îi interpretase spusele drept o critică, în ciuda eforturilor lui Perez.

— Tain e o casă mică și nu mai era mare lucru înăuntru. Dacă ne uităm prin grădină, poate avem mai mult succes.

Perez nu răspunse pe loc.

— A răspuns cineva la anunțul de la Radio Shetland?

— Ne-a contactat Jane Hay, răspunse Sandy. Crede că e posibil ca în urmă cu o săptămână să fi văzut în magazinul de la Brae pe cineva care se potrivește descrierii. Mă gândeam să trec mâine pe la ea.

Sandy tăcu.

— Pare o femeie cu capul pe umeri. Nu prea cred că ar inventa așa ceva.

— Nu, o să vorbesc eu cu ea.

Perez voia ca el să fie cel care o aduce din nou la viață pe femeia moartă. Era ridicol, dar nu se putea abține.

— Pot să trec pe la ea în drum spre serviciu. Mi-e vecină. Casa soților Hay e fix lângă Tain. Kevin mi-a spus că n-a zărit pe nimeni în casă, dar poate că Jane a văzut.

Sandy se ridică și Perez îl conduse. De obicei era întuneric și liniște. Aici nu erau lumini stradale, iar în casa lui Magnus tot nu stătea nimeni. Către sud, însă, bărbații se străduiau să elibereze drumul pentru a doua zi, iar reflectoarele puternice proiectau umbre stranii pe povârnișul dealului.

Capitolul 5

Jane Hay se așează pe scaunul de lemn și dădu din cap către ceilalți din cerc. În seara aceasta erau mai puțini decât de obicei. Probabil că unii nu avuseseră cum să ajungă din cauza alunecării de teren. În timp ce sorbea din ceai și îi aștepta pe întârziați, era conștientă de sentimentul de calm și recunoștință pe care-l avea mereu la întâlnirile de aici. Sala era încălzită de o sobă cu gaz, iar fumul îi irita nărilor și gâtul, dar deja se obișnuise cu ele într-atât încât deveniseră parte din experiența de aici.

Alf Walters spuse câteva cuvinte de întâmpinare înainte să înceapă. Jane își dresе vocea. Simți o mică încordare în timp ce-și aștepta rândul. Venea la aceste întâlniri de mai bine de unsprezece ani, dar tot era puțin neliniștită.

— Mă numesc Jane și sunt alcoolică.

Mai rămase jumătate de oră după aceea, deoarece avea în grijă o tânără, o doctoriță care lucra la urgențe la Spitalul Gilbert Bain, și voia să vadă cum o mai duce. Rachel venea la aceste întâlniri de trei luni, dar tot n-o ducea grozav. După o zi stresantă la lucru, colegii ei beau câte un pahar de vin ca să se mai destindă. Pentru Rachel, însă, indiferent dacă era un pahar sau o sticlă, tot nu era de ajuns. Uneori o mai suna pe Jane în puterea nopții. Fie era foarte beată, fie avea nevoie de încurajare și sprijin:

— Îmi pare rău. Sunt o ratată.

Jane își dădea seama când plângea. Știa prin ce trece și avea mereu răbdare.

— Nu ești o ratată. Asta e o boală, iar tratamentul e îngrozitor. Dacă ai face chimioterapie pentru cancer, nu ai vorbi așa despre tine.

Kevin era mai puțin tolerant în ce privește telefoanele la ore neobișnuite.

— Iar te-a sunat un amic bețiv de-al tău?

El considera că Jane participa la întâlniri dintr-un impuls masochist. În seara asta se rățoise la ea când se pregătea să plece.

— N-ai mai băut de ani întregi. De când au început copiii să meargă la școală. De ce mai ai nevoie de prostia asta? Nu e tocmai în regulă să dispari așa, câte două nopți pe săptămână. Iar într-o noapte ca asta, chiar o să-mi fac griji.

De obicei nu-i spunea nimic. Nu-l putea schimba, la fel cum nici el nu putea s-o schimbe pe ea. Dar fusese încordată toată ziua. Ploaia și zgomotul de fundal pe care-l scoteau utilajele îi întinseseră nervii la maximum. Și

băieții avuseseră toane, se împunseseră la masă și le răspunseseră părinților prin mormăituri monosilabice. Erau firi atât de diferite, încât de obicei se înțelegeau bine, dar acum simțise un conflict adânc între ei, ceva neplăcut și urât. Simțise stresul fizic, în brațe, în coloană, într-un mușchi care-i pulsa pe față.

— Ai prefera să beau?

Rămăseseră numai ei doi în bucătărie. Băieții se duseseră în camerele lor ca să-și descarce nervii omorând oameni pe calculatoare. Cel puțin asta bănuia ea. Simțise cum tremură, își auzise vocea pițigăiată pe care aproape n-o mai putea controla.

— Ai prefera să dispar noaptea și să mă întorc mangă în zori cu un taxi? Într-un hal fără de hal, fără să știu pe unde am fost, fără să pot să am grijă de copii?!

Bărbatul o privise preț de o clipă fără să spună nimic.

— Știi ceva?

Kevin aruncase o privire pe geam către întunericul de afară, așa încât Jane nu mai putea să-i vadă chipul.

— Erai mult mai amuzantă pe atunci. Măcar puteam să mai și glumim.

Se întorsese imediat înapoi spre ea ca s-o îmbrățișeze și să-și ceară scuze, însă Jane îi simțise tristețea din voce. Femeia își spusese că își ieșise din fire din cauză că-și dădea seama că ajunsese la vârsta de mijloc și privea în urmă cu nostalgie. Acum, în timp ce se întorcea spre fermă, nu mai era așa sigură. Pentru prima oară după ani de abținere simțea nevoia să bea. Magazinul Tesco încă era deschis. Putea să-și cumpere o sticlă de vin și să se așeze în cel mai îndepărtat colț al parcerii, unde n-ar fi văzut-o nimeni. Dacă își lua una cu capac, nici nu i-ar fi fost greu s-o desfacă. Își imagină cum o cuprind fiorii alcoolului. Băutura ar relaxa-o. Încordarea din spate i-ar dispărea. I-ar trece și nervii. Nici n-ar fi nevoie s-o bea pe toată – doar cât să uite de întâmplările din timpul zilei. Apoi avea să meargă acasă, să se poarte frumos cu Kevin și cu băieții și să doarmă mai bine decât o făcuse de săptămâni întregi. Nici nu era nevoie să afle cineva.

La sensul giratoriu de la marginea Lerwick-ului semnaliză ca să facă stânga și să intre în parcare supermarketului, dar se răzgândi în ultima clipă, lucru care-l făcu pe taximetristul din spate s-o claxoneze și să înjure femeile care conduc. Nu-l băgă în seamă și continuă pe drumul spre sud care ducea la Gilsetter.

Kevin o aștepta. Pornise soba și aprinsese niște lumânări, în aer plutea

miros de turbă, ceară de albine și cafea adevărată.

— Ce se petrece aici?

Tocmai își dădea jos haina și cizmele în fața ușii de la camera de zi. Era încăperea ei favorită din casă, însă își petreceau majoritatea timpului în bucătărie. Kevin o așteptase în fața televizorului, însă închise aparatul când se ridică s-o întâmpine. Jane se gândi că probabil ațipise. Arăta ca un băiețel ciufulit, așa cum se întâmpla când se trezea.

— E Ziua îndrăgostiților. M-am gândit ca măcar de data asta să țin minte.

Jane se apropie de el și simți sub picioare diferența dintre podeaua lustruită și covoarele din piele de oaie.

— Și îmi pare rău pentru mai devreme. A fost urât din partea mea. Nu știu de ce am spus-o. Poate mă călca pe nervi vremea, poate simțeam nevoia să dau vina pe cineva.

Voia să mai zică ceva. Jane știa ce urma să spună: că nu se poate descurca fără ea. Genul de chestie pe care i-ai spune-o unei mame sau unei menajere, însă cu mai puțină afecțiune. Îi așeză un deget pe buze ca să-l facă să tacă și îl luă în brațe.

A doua zi, când ajunse Jimmy Perez, Jane tocmai îi lăsase pe băieți în stația de autobuz. Le făcuse semn din casă, exact cum făcea când erau mici de tot. Andy terminase cu un an înainte, dar tot se ducea în oraș în fiecare zi. Începuse să studieze limba engleză la Universitatea din Glasgow. Jane crezuse că experiența avea să-i placă la nebunie. El era cel îndrăzneț, mereu gata de aventură, care-i povestea despre lecturile lui, despre filmele văzute. Însă când se întorsese de Crăciun, o anunțase că renunță la facultate. Nu-i dăduse niciun motiv și nici că putea fi convins să se răzgândească. Își găsisse un loc de muncă la barul de la centrul de artă Mareel din Lerwick și părea să-i placă acolo. Lucra cu alți tineri cu înclinații artistice și, câtă vreme era muzică, nu-l deranja să preia ultima tură.

Michael, cel mic, nu-și dorise niciodată să plece din Shetland. Era la liceu, dar toată lumea se aștepta să intre în afacerea de familie odată ce termina. Știuseră dintotdeauna că preferă practica în locul teoriei și, pe lângă asta, și Gemma era un motiv care să-l țină în Shetland. Erau împreună de la cincisprezece ani și parcă ar fi fost deja căsătoriți. Jane se gândi că nu peste multă vreme avea să se pomenească bunică.

Așa că atunci când apărură Jimmy Perez, în casă era liniște. Kevin era

plecat de ceva vreme, fiind chemat să ajute la eliberarea drumului. Bărbatul era fericit. Avea impresia că reparase lucrurile între ei. Nu suporta o atmosferă încordată. Jane aruncă o privire pe geamul de la bucătărie și băgă de seamă că detectivul era și cu fetița lui.

— Îmi pare rău, spuse Perez dând din cap către copil. Școala e închisă până la finalul săptămânii. Kathryn Rogerson s-a oferit să aibă grijă de ea, dar m-am gândit să trec mai întâi pe aici înainte să pornesc spre Lerwick.

— Ai timp de o cafea?

Era bucuroasă că apucase să bage farfuriile în mașina de spălat vase. Ura mizeria și era mândră de casa în care locuia. Când se mutase cu Kevin aici, la scurt timp după ce se căsătoriseră, părinții lui tocmai se mutaseră într-o căsuță șic din oraș. Tatăl lui Kevin modernizase ferma în anii '70 și de atunci nu se mai făcuse nicio îmbunătățire până când veniseră Kevin și Jane. Pereții erau acoperiți cu un tapet portocaliu strident, iar pe jos erau covoare pestrițe. Și unele, și altele erau în mare parte ascunse de grămezi de catrafuse. Kevin și Jane măriseră locuința, iar ea o proiectase pe gustul ei.

— De ce nu?

Perez îi zâmbi, iar femeia îi admiră tenul măsliniu și se gândi cât de arătos era. Semăna cu un pirat din povești.

Jane îi dădu lui Cassie niște creioane și hârtie și o așeză la masă.

— Cu ce te pot ajuta, Jimmy?

— Încercăm s-o identificăm pe femeia care locuia la Tain, cea care a murit în alunecarea de teren. Ai sunat și ai spus că e posibil s-o fi văzut.

— Așa e.

După ce auzise descrierea de la Radio Shetland, Jane sunase la secția de poliție fără să se gândească. Asta se întâmplase înainte să meargă la întâlnire. Kevin intrase în bucătărie în timp ce vorbea la telefon. După ce auzise descrierea femeii, se încruntase.

— Am fost la Tain ieri, cu Jimmy, zisese bărbatul.

— Nu mi-ai spus!

Păruse ceva cu totul ieșit din comun să vezi o femeie moartă luată pe sus de alunecarea de teren, ca o bucată de lemn adusă de valuri. Lui Jane nu-i venea să creadă că nu-i spusese una ca asta.

— Am plecat înainte s-o găsească. Habar n-am avut de asta până când n-au apărut ambulanțele. Am ajutat la eliberarea drumului. Pe lângă asta, nu e genul de chestie pe care să vrei s-o ții minte.

Acum, că se gândea mai bine, cearta din seara precedentă începuse încă

de atunci. Probabil Kevin tot nu-și putea scoate din mintea imaginea femeii moarte. Nu putea scăpa de ea, de parcă nu-și putea descărca sufletul.

Băga de seamă că Jimmy Perez aștepta să-i povestească întâlnirea cu femeia stranie, așa că încercă să și-o aducă aminte în amănunt.

— Eram în Brae. Stăteam de vorbă cu Ingirid Eunson. Sper ca anul ăsta să mă ajute cu afacerea. Au și ei două sere. Ar putea să cultive câte ceva pentru mine. Eu nu prea mai am loc.

Jimmy dădu din cap.

— Cum merge afacerea?

— Bine de tot!

De când băieții începuseră să meargă la școală, Jane își făcuse propria afacere la fermă. Cultiva în sere mirodenii, fructe și salată. După un început mai dificil, acum lucrurile mergeau bine. Devenise furnizor pentru mai toate hotelurile și restaurantele din Shetland și i se propusese să-și exporte produsele în Scoția și chiar mai departe. Acum avea trei sere uriașe lângă casă. Alesese un loc ferit pentru ele, dar chiar și așa, în perioada aceea a anului, Kevin o ajuta să le acopere cu plase de pescuit prinse în pământ ca să nu le ia vântul.

Jane își continuă povestea.

— M-am oprit la magazin ca să-mi iau câte ceva pentru prânz și am văzut-o acolo pe femeia care a murit. Sunt sigură că ea era. Cumpăra șampanie.

Încă mai băga de seamă ce-și lua lumea de băut. Nu putea să scape de asta. Jane tăcu, furată de un gând care-i venise brusc în minte.

— Dacă locuia la Tain, de ce s-a dus tocmai în nord, în Brae, pentru cumpărături? În Lerwick avea mai multe opțiuni, și era și mai aproape.

— Mi-o poți descrie?

Perez vorbise încet. De cealaltă parte a mesei, Cassie nici nu părea să-l fi auzit.

— Avea tenul închis și o înfățișare exotică, răspunse Jane. Avea un păr negru foarte frumos.

— Vârsta?

Detectivul își ridică privirea din cafea.

— Nu era tânără. Poate undeva între treizeci și patruzeci de ani. Sau patruzeci și ceva, dar se menținuse bine. N-avea niciun fir cărunt, dar asta nu mai înseamnă nimic. Acum putem să remediem problema cu o sticlă de la magazin.

— Ai auzit-o vorbind? Ne-ar ajuta dacă ne-am da seama de accentul ei.

Jane încercă din nou să se întoarcă în minte la magazinul din Brae. Fusese aglomerat. Erau deschise numai două case. Ea stătuse la cealaltă coadă și se tot uitase la ea, pentru că îi stârnise curiozitatea.

— Nu era din Shetland, îi răspunse lui Perez. Nu i-a spus mare lucru casierului, dar au schimbat două vorbe despre șampanie. O întrebase dacă sărbătorea ceva.

— Era englezoaică?

— Posibil. N-avea un accent pronunțat, dar aş spune că era din sud.

Jane tăcu.

— Însă nu bag mâna-n foc. A spus doar câteva cuvinte și era și mult zgomot. Ar fi putut să fie de oriunde din lume.

A spus aproape același lucru ca Sandy noaptea trecută.

— A plătit cash sau cu cardul de credit?

Perez vorbise domol, dar Jane își dădu seama că era un amănunt important.

— Îmi pare rău. Tocmai atunci plăteam și eu. N-am observat.

— Ai văzut încotro a pornit după ce a ieșit din magazin?

Din nou, Jane își derulă în minte ce se întâmplase. Începuse să plouă cu găleata dintr-odată. Un contrast puternic față de dimineața în care doar picurase constant.

Rămăsese în fața magazinului în speranța că urma să se oprească. Avea de mers doar până în parcare, dar chiar și așa ar fi ajuns udă learcă. Oare femeia misterioasă rămăsese și ea pe loc?

— O aștepta o mașină.

Vizualiză imaginea foarte clar: o mașină venise aproape până la intrarea în magazin. Femeia misterioasă trecuse politicoasă printre ceilalți clienți și apoi fugise prin ploaia torențială ca să ajungă la mașină.

— Conducea altcineva?

Perez începuse să-și ia notițe. Își ridică privirea către Jane.

— Da, s-a urcat în locul pasagerului. Noi, ceilalți, eram invidioși. Știam că ne facem flească și dacă fugim doar până la parcare.

— Pe șofer l-ai văzut?

Jane clătină din cap.

— Era pe cealaltă parte. Venise cu mașina astfel încât locul pasagerului să fie mai aproape de magazin.

— Dar crezi că era un el?

— Nu sunt sigură. Poate că am presupus asta doar fiindcă am văzut șampania și se apropia Ziua îndrăgostiților.

Jimmy Perez zâmbi ca să-i arate că-i înțelegea raționamentul.

— Despre mașină poți să-mi spui ceva?

Detectivul își lăsa jos pixul și o urmări cu toată atenția.

Jane își închise ochii preț de o clipă, sperând să-i revină în minte imaginea mașinii.

— Era închisă la culoare. Un sedan de mărime mijlocie. Dar ploua atât de rău, Jimmy, iar lumina era așa de proastă încât orice culoare părea ștearsă. Și n-aș putea să-ți spun marca. Nu mă pasionează mașinile. Despre un număr de înmatriculare nici nu poate fi vorba.

— Nici nu mă așteptasem vreo clipă.

Detectivul zâmbi, dar Jane își dădu seama că era dezamăgit.

— Pe bara din spate avea un abțibild cu steagul Shetland!

Detaliul îi venise brusc în minte.

— Lumina de la magazin a căzut pe crucea albă și fundalul albastru. Păreau o pată de culoare în întuneric. Mi s-a părut ciudat, fiindcă aveam impresia că femeia nu era de prin părțile noastre.

Deodată, Jimmy o răsplăti cu un zâmbet care-i lumină chipul. Jane ținea minte că detectivul zâmbea așa deseori pe vremea când Fran era în viață. Artista parcă îi dăduse voie să fie șugubăț. În ultima vreme devenise din nou grav și responsabil.

— Ai mai văzut-o și înainte?

Perez își ridică privirea din cafea.

— Ești vecina care locuia cel mai aproape de ea. Poate ai observat aceeași mașină și pe lângă casă?

— Nu, răspunse Jane. Nicio mașină. Iar de aici nu prea vezi către Tain. E ascuns de copaci și fiindcă e în coasta dealului.

Jane tăcu și încercă să-și aducă aminte de ceva.

— Într-o zi am văzut lumina aprinsă acolo. Ieșisem la plimbare până la mal și am luat-o pe scurtătură când mă întorceam spre casă.

— Când s-a întâmplat asta?

— Acum vreo lună. Între *Hogmanay*⁽²⁾ și *Up Helly Aa*⁽³⁾.

Femeia rememora scena. Era cam ora patru și se întunecase deja. Se grăbise la întoarcere fiindcă în seara aceea avea loc o întâlnire a alcoolicilor anonimi și voia să își facă un ceai înainte să plece în Lerwick. Apoi văzuse cum se revărsa lumina din fermă. Se bucurase că poteca era luminată, dar se

simțise și jenată fiindcă practic umbla prin grădina altcuiva.

— Ai văzut pe cineva înăuntru?

— Da.

Se grăbise să treacă de fereastră în speranța că persoana dinăuntru n-o s-o vadă.

— O femeie.

— E posibil să fi fost aceeași femeie pe care ai văzut-o în Brae?

Jane dădu din cap.

— Cu siguranță avea părul închis la culoare. Închis la culoare și lung. Am văzut-o numai din spate, nu și din față.

Voia să continue, dar, până la urmă, ce mai era de zis?

— Ai fost de mare ajutor, spuse Perez. Vorbesc serios. Mulțumesc. Și îți mulțumesc și pentru singura cafea bună de care o să am parte toată ziua.

Jane îi conduse pe detectiv și pe fiica lui până în curte. Se tot gândea la femeia din Tain, după care în minte îi veni un gând complet diferit. Într-o bună zi, Jimmy Perez avea să fie un soț minunat pentru cineva.

Capitolul 6

Odată întors la birou, Jimmy Perez sună la magazinul din Brae și ceru să stea de vorbă cu directorul.

— Mă interesează o achiziție făcută acum două zile. În 12 februarie. O sticlă de șampanie.

— Aveam Moet la ofertă.

Managerul tăcu.

— Și marca noastră de ciocolată. Se apropia Ziua Îndrăgostiților.

— Da, știu.

Perez se gândea la prima dată când sărbătorise Ziua Îndrăgostiților alături de Fran. O invitasese la casa de pe mal din Lerwick și îi gătise. Nu făcuse nimic ieșit din comun, dar ținea minte fiecare îmbucătură. Folosise niște pulpă de miel din Fair Isle pe care o mai avea în congelator și gătise un fel de mâncare marocană cu caise uscate. Găsise rețeta pe internet și o urmase cuvânt cu cuvânt. Vorbiseră despre o posibilă excursie în nordul Africii, își imaginaseră piețele de mirodennii și deșerturile de acolo, în vreme ce pe geam se vedea cum feribotul de Bressay străbătea Strâmtoarea Sound. Asemenea crâmpie de amintiri nu mai erau la fel de dureroase ca odinioară, dar tot îl tulburau, îl zăpăceau.

— Am vândut destul de multe sticle.

Accentul englezesc al managerului îi risipi amintirile.

— Nu prea cred că personalul meu ține minte toate vânzările.

— Ați putea verifica o plată făcută cu cardul, dacă vă spun ora aproximativă? Aș avea nevoie de numele deținătorului.

— Da, ar trebui să putem face asta. Dar s-ar putea să dureze ceva.

Managerul nu părea deloc entuziasmat de efortul care trebuia depus pentru identificare.

— Pot să vă sun înapoi?

— O să trimit pe cineva să stea de vorbă cu angajații, răspunse Perez. O să ajungă în vreo oră. N-ar fi rău să găsiți informația până atunci.

Nu reuși să-și ascundă iritarea. James Grieve probabil că deja începuse autopsia. Promisese că avea să se apuce de îndată ce trupul femeii ajungea în Aberdeen. Perez nu suporta ideea ca domnița lui cu ochi negri să fie despicată ca orice cadavru anonim.

Sandy își iți capul pe după ușă.

— Încă încerc să găsesc datele de contact ale proprietarului de la Tain. Au dat la știri în toată țara treaba cu alunecarea de teren. M-aș fi așteptat să ia legătura măcar cu firma de asigurări.

— N-ai avut noroc?

— Am vorbit cu Stuart Henderson. Fiul lui, Craig, a închiriat-o anul trecut timp de șase luni. Craig lucrează în industria petrolieră și a fost plecat în Emiratele Arabe, dar tocmai ce i s-a terminat contractul. Se întoarce chiar acum și la sfârșitul săptămânii ajunge în Shetland. Măcar atunci o să avem un contact. Toate închirierile par să fie făcute în particular. N-am văzut nicăieri vreun anunț imobiliar, nici prin agenții și nici la casele de vacanță. Cei de la *Promote Shetland* habar n-aveau de ea.

Sandy intră în cameră și veni pe cealaltă parte a biroului lui Perez.

— Ai aflat ceva de la Jane Hay?

— Jane a văzut o femeie în magazinul din Brae în ziua de dinaintea alunecării de teren. Pe la prânz. Din descriere, pare să fie Alis a noastră. Du-te să stai de vorbă cu angajații, Sandy. Vezi dacă trecea des pe acolo. Asta s-ar putea să însemne că lucra în partea de nord din Mainland. Poate la Sullom Voe sau la un hotel de acolo. Nu era singură. A luat-o un tip cu mașina. Era o mașină de pe aici, avea un abțibild cu steagul Shetland pe bara din spate. Jane a văzut-o când cumpăra o sticlă de șampanie. L-am rugat pe director să verifice plățile făcute cu cardul în ziua aia, să vedem dacă aflăm vreun nume.

Sandy tocmai ieșise din birou, când telefonul sună din nou.

— Jimmy.

James Grieve lucrase în Aberdeen de ani buni, dar nu-și pierduse accentul de pe coasta de vest.

— S-ar putea să avem o problemă.

— Ce fel de problemă?

Perez își făcea în continuare griji în legătură cu identificarea persoanei. Se gândea la copiii din poză. Acum poate că erau mai mari, dar probabil își pierduseră mama și trebuiau să afle asta. Se gândea și la părinții în vârstă care-și pierduseră fiica fără să știe.

— Moartea femeii n-a fost accidentală. Loviturile de la cap și contuziile de pe față au avut loc post-mortem.

— Cum a murit, dacă nu în alunecarea de teren?

Perez se întrebă de ce nu era mai surprins. Poate din cauza rochiei neobișnuite. Poate din cauza alurii ei exotice, care sărea în ochi în Shetland.

Parcă era firesc ca și moartea ei să fi fost dramatică. Detectivul își imaginează o sinucidere măreață, ca la operă.

— A fost strangulată. Urma nu se vedea din cauza contuziilor provocate de alunecarea de teren.

— Nu s-a spânzurat?

Detectivul se gândea în continuare la sinuciderea melodramatică.

— Nu! explodează Grieve.

— Eu n-am văzut nicio echimoză.

Perez își aduse aminte de ochii negri care se holbau în gol. Nu văzuse vase de sânge sparte.

— Nu? Ei bine, poate că lumina nu era așa bună când ai văzut-o și avea mult noroi pe față. Sper că nu-mi pui la îndoială concluzia, inspectore.

Vorbise pe un ton oarecum ironic, dar totodată îndeajuns de ferm încât Perez își dădu seama că trebuia să aibă grijă. James Grieve se pricepea la ce face și știa asta. I se părea firesc ca opinia să-i fie acceptată pe loc.

Perez încercă să-și aducă aminte de momentul când zărise pentru prima oară trupul femeii lângă zidul de la Tain. Medicul legist avea dreptate. Ploua atât de tare, încât nu se vedea aproape nimic. Oare imaginea din mintea lui era o ficțiune, era ceva idealizat? Devenise obsedat de victimă numai fiindcă n-o văzuse clar?

— Ce îmi mai poți spune?

— A fost legată cu ceva subțire și tare. Poate cu o curea de piele. Lățimea e potrivită, însă n-am văzut urma cataramii. Am găsit niște striții, poate că era o curea cu model. S-ar putea să ai șansa să găsești tiparul care să se potrivească.

Specialistul tăcu.

— Urmează să-i fie analizate și hainele. O să fie aproape imposibil să separăm mizeria de la alunecarea de teren de orice ar fi fost folositor. La fel și cu unghiile, deși s-ar putea să fie urme de piele, nu doar noroi. Poate chiar pielea ei, dacă încerca să elibereze strânsoarea din jurul gâtului.

— Ai vreo idee pe la ce oră a murit? Ne-ar ajuta să știm de cât timp era moartă când a avut loc alunecarea de teren.

— Sper că glumești.

James Grieve era mereu caustic când venea vorba despre colegii de breaslă care susțineau că pot estima cât de cât corect momentul morții.

— Am văzut-o după aproape două zile, Jimmy. Mi-ar fi fost imposibil și dacă aș fi ajuns acolo odată cu tine.

Jane Hay susținea că o văzuse pe femeie în data de 12 februarie, în jurul orei prânzului. Dacă era corect ce-i spusese, străina misterioasă trebuie că fusese ucisă între momentul acela și alunecarea de teren din după-amiaza zilei de 13. Nu era un interval așa mare.

— Încă n-am aflat cine e, zise Perez. Ai găsit ceva care să ne ajute în sensul ăsta?

— A avut niște lucrări dentare, însă nimic recent. Dacă tocmai venise în Shetland sau era turistă, asta nu prea te ajută. Pot să-ți spun că n-are copii.

Atunci cine erau copiii din poză? Cine erau fata și băiatul? Fata – mai mare și căpățânoasă; băiatul – un ștregar.

Detectivul privi poza pe care o lipise pe unul dintre pereții din birou.

James Grieve vorbea mai departe.

— Ultima oară a mâncat miel cu mirodenii și cușcuș.

Brusc, Perez își aminti ce-i gătisese lui Fran de Ziua Îndrăgostiților. Asemănările ciudate dintre el și străina ucisă îl tulburau. Încercă să se detașeze de imaginea pe care și-o formase în minte, să se concentreze pe ce trebuia să facă și să rămână obiectiv.

— Alcool?

— Nu destul cât să conteze.

Atunci de ce cumpărase șampanie? Asta dacă femeia din Brae era, într-adevăr, una și aceeași persoană.

— Îți trimit raportul complet după-amiază, spuse Grieve. Presupun că vrei să începi ancheta, să-i anunți pe cei din Inverness să-și trimită cea mai bună echipă cu primul zbor.

— N-a rămas mare lucru din scena crimei. Criminaliștii nu prea au pe ce să lucreze. Pompierii au trebuit să elibereze locul ca să verifice dacă nu mai era cineva prins sub dărâmături.

Însă gândurile lui Perez fugiseră deja la altă femeie. Inspectorul-șef Willow Reeves, care era exact opusul victimei. Zdravănă ca un viking, cu părul rebel și încâlcit. O vegetariană care n-ar fi mâncat miel nici în ruptul capului, nici chiar preparat cu chimen și cușcuș. Willow crescuse într-o comunitate de hipioți din Hebridele Exterioare și se alăturase poliției dintr-o pornire rebelă, însă făcea în continuare yoga în fiecare zi. La fel ca femeia cu ochi negri de la Tain, Willow îl tulbura și îl zăpăcea.

Chiar și așa, pe ea o sună de îndată ce termină convorbirea cu Grieve. Detectiva îi răspunse pe un ton distant și oarecum plictisit.

— Reeves. Brigada Omucideri.

— Bună, Willow. Sunt eu, Jimmy Perez.

Femeia nu-i răspunse imediat. Detectivul nu știa cum să-i interpreteze tăcerea. Oare se bucura să-l audă? Oare era iritată?

— Cu ce te pot ajuta, Jimmy?

Îi vorbise prietenește, ca între colegi, însă pe un ton cât se poate de profesionist.

Perez îi explică situația.

— Am presupus că a murit accidental. Când am găsit-o, nu era nimic care să ne dea de înțeles altceva, deși poate că ar fi trebuit să observ urmele.

— Ești detectiv, nu savant, iar în condițiile alea mă îndoiesc că până și James Grieve s-ar fi descurcat mai bine.

Perez zâmbi deodată. Willow reușea întotdeauna să-l facă să aibă o părere mai bună despre sine.

— Acum știi locul. Mă gândeam că poate ai vrea să conduci ancheta, dacă nu ești ocupată cu ceva important.

Willow tăcu din nou. Detectivul se întrebă dacă spusese ceva greșit, dacă ar fi trebuit să o roage într-un mod mai formal sau dacă ar fi trebuit să-i arate că o aprecia și fiindcă era competentă, nu doar pentru că mai fusese în Shetland. Nu suporta gândul că era posibil s-o fi jignit. Își ținu respirația și își dădu seama cât de tare voia ca Willow Reeves să fie în Shetland alături de el. Nici nu-și putea închipui cum ar fi fost să vină altcineva în locul ei.

— Încearcă numai să mă oprești, Jimmy Perez.

Brusc, Willow vorbea ca un copil căruia i se propune să lipsească o zi de la școală.

— Vin cu primul avion.

— Nu! spuse Perez brusc, înainte ca detectiva să închidă telefonul. Așteaptă până mâine. Măcar o bandă de pe drumul de la Sumburgh ar trebui să fie liberă până atunci. Acum toate zborurile aterizează la Scatsta și sunt niște întârzieri cumplite. Dacă vrei să începi deja să lucrezi la anchetă, să știi că încă n-am identificat victima. În casă am găsit o scrisoare adresată unei anume Alis. A. L. I. S. Un nume neobișnuit. În mod evident, e o prescurtare. Eventual ai putea să-ți rogi echipa să contacteze compania aeriană și pe cea de feriboturi ca să vadă dacă au în registre vreo pasageră pe care s-o cheme așa. Ar fi grozav dacă i-am ști numele de familie. Presupun că e străină și că a venit în Shetland de curând. Toți agenții mei sunt blocați aici din cauza alunecării de teren. Unii oameni sunt încă izolați. Unii n-au curent. Iar ancheta mănâncă timp.

Își dădea seama că tot ce spusese părea o scuză pentru faptul că nu făcuse mai nimic. Din nou, se întrebă dacă nu cumva sărise calul. Nu era în măsură să-i spună superioarei lui ce să facă.

— Desigur, Jimmy. O să trimit doi agenți să se ocupe de asta. Mai vrei să fac și altceva cât îmi pierd vremea la secție?

Perez își dădea seama că-l tachina.

— Ai putea să verifici dacă Vicki Hewitt e liberă să vină cu tine? Scena crimei e într-un hal fără de hal. Alunecarea de teren a lovit casa din plin și a fost nevoie de utilaje ca să dea la o parte molozul și să elibereze interiorul. Și plouă în continuare. Dar aș vrea să arunce și ea o privire prin casă și prin molozul din spatele zidului unde am găsit-o.

— Poți să-mi trimiți pozele pe mail, Jimmy?

Willow intrase în modul de muncă. Era eficientă și emana energie.

— Și orice altceva mai ai.

— Ia-ți un bilet la primul avion de mâine care aterizează pe Sumburgh. Vin eu să te iau de la aeroport.

— O să iau o sticlă din whiskyul ăla din Hebride care-ți place.

Detectiva tăcu preț de-o clipă.

— Mai vrei și altceva din lumea civilizată?

Lui Perez îi venea să spună ceva siropos. *Tu îmi ești de ajuns.* Dar se opri la timp.

— Da, niște vreme mai frumoasă. Înainte să ne scufundăm cu totul.

Capitolul 7

Perez îl sună pe Sandy tocmai când acesta oprea mașina în parcare de lângă magazinul din Brae. Copiii de la școala de peste drum erau în timpul recreației. Deși ploua, erau în curte, alergau și țipau. Ploaia nu mai era așa puternică, iar Sandy se gândi că se purtau ca niște vaci zburdalnice și puțin nebune căroră li s-a dat drumul după ce toată iarna au stat închise.

— Femeia n-a murit din cauza alunecării de teren, spuse Perez. Era deja moartă. James Grieve spune că avem de-a face cu o crimă.

Lui Sandy îi luă ceva să înțeleagă ce-i spunea șeful lui.

— Dar criminalul n-avea cum să știe că urma o alunecare de teren.

— Sigur că nu.

Sandy își dădea seama că Perez îi vorbea pe tonul lui calm. Cei care aveau autoritate, care-l știau bine pe Sandy, folosiseră același ton cu el încă de când Sandy era mic. O făceau nu fiindcă nu-l ducea capul, ci fiindcă își dădeau seama că trebuia să proceseze ce i se spune.

— Poate că ucigașul voia să scape de cadavru chiar când a avut loc alunecarea de teren. Sau poate cadavrul a fost lăsat dinadins la Tain fiindcă se pare că nu prea trecea nimeni pe acolo, iar criminalul voia să plece din Shetland înainte ca ea să fie găsită. Nici măcar nu știm sigur dacă a fost ucisă acolo.

Perez făcu o pauză.

— Însă acum avem de-a face cu ancheta unei crime, Sandy. Trebuie neapărat să identificăm victima. Așa că lucrează temeinic și nu înghiți gogoșile directorului. Sună-mă când i-ai aflat numele.

Minunat, niciun pic de presiune!

În timp ce cobora din mașină se auzi soneria și copiii fugiră înăuntru. Magazinul era mare și bine aprovizionat. Aici își făceau cumpărăturile aproape toți cei din nordul Mainlandului. La doi pași se construise un hotel nou pentru muncitorii din industria petrolului, iar Sandy bănuia că și asta aducea un plus afacerii. Două femei umblau printre rafturi, iar la casă era un tânăr în spatele căruia se aflau sticlele de vin și tărie mai scumpe. Angajatul citea o revistă pe care o ascundea sub tejghea și arăta de parcă abia aștepta să vină un coleg să-l înlocuiască pentru următoarea tură. Sandy nu-l recunoscuse.

— Unde e directorul magazinului?

Băiatul își ridică privirea. Nasul îi era ascuns de o explozie de acnee. Brusc, părea să fie mai interesat de ce se întâmpla în jur.

— Sunteți de la poliție? Colin a spus că o să veniți.

— Colin?

— Directorul. Colin Sandford.

Sandy recunoscuse numele. O vreme jucase fotbal cu Colin, înainte ca munca să-i acapareze prea mult timp, sau să i se pară o bătaie de cap prea mare să iasă seara.

— Pot să vorbesc cu el?

Băiatul apăsă un buton și vorbi într-un microfon.

— Acesta este un anunț pentru personal. Domnul Sandford la casă, vă rog.

Mesajul răsună prin magazin, iar casierul zâmbi plin de satisfacție. Să-și audă vocea prin difuzoare era cel mai interesant lucru pe care-l făcuse toată ziua la muncă.

Sandy fu condus în debaraua care era numită pompos „biroul” lui Colin. Pe ușă era numele directorului, iar sub birou erau grămezi de hârtie igienică.

— Ai găsit plata făcută cu cardul în data de 12? Credem că a avut loc cam pe la prânz, dar șeful meu vrea să verifice cu o marjă de eroare de vreo oră, ca să fim siguri că nu ne scapă ceva.

Lui Sandy nu-i plăcuse niciodată de Colin. Era genul de englez care se credea mai bun decât localnicii și turuia mereu despre ce-i lipsește în Shetland. Partenera lui venise să lucreze la Sullom Voe, iar Colin o urmărise. În sud, bărbatul lucrase la un salon auto de lux, iar un amănunt pe care reușea de obicei să-l strecoare în orice conversație era că fusese angajatul anului de trei ori la rând. Și că mașina lui de serviciu fusese un BMW.

— Da, am verificat.

Colin zâmbi superior. La fel făcea și de fiecare dată când înscria un gol pe terenul de la Centrul Clickimin. Se întorcea de parcă ar fi așteptat aplauzele unui public invizibil.

— Singura plată făcută cu cardul în intervalul ăla de două ore a fost pentru mai multe produse.

Directorul tăcu. Sandy tocmai voia să-i mai pună o întrebare, când Colin adăugă:

— Niciunul dintre clienți n-a cumpărat o șampanie cu cardul. Trebuie să fi plătit cash.

— Lucrai în ziua aia?

— Da, dar n-am stat printre rafturi tot timpul.

Da, te ascundeai aici și ți-ai lăsat sclavii să-ți facă treaba.

— Ai văzut-o pe femeia asta?

Perez o rugase pe o prietenă cu veleități artistice de-a lui Fran să facă un portret-robot pornind de la poza femeii ucise. Nu se vedea nicio lovitură, iar pielea era neatinsă. Desenul original rămăsese pe biroul lui Perez după ce-l scanaseră și-l scosese la imprimantă. Sandy îl prinsese pe detectiv uitându-se intens la desen.

Colin privi fix poza.

— E străină?

— Nu știm! Încă n-am aflat cine e.

— Uneori mai vin străine pe-aici. Lucrează la hotelul nou. Sunt cameriste sau chelnerițe.

Directorul pufni.

— E greu să-ți dai seama care-i care.

— Credem că locuia în Ravenswick, spuse Sandy. Alunecarea de teren i-a târât trupul afară din casă.

— N-o recunosc.

Colin vorbise pe un ton categoric.

— Băiatul ăla de la casă lucra marți?

— Peter. Da, dar n-o să te ajute prea mult. E prost de bubuie.

— Poți să-l înlocuiești tu la casă? Așa pot să vorbesc și eu pe îndelete cu el.

Sandy spera să vină o grămadă de clienți care să dea năvală peste Colin imediat ce avea să se ducă la casă.

— Eu nu stau la casă decât dacă e o urgență. Carolyn face inventarul. O să-i zic să meargă ea. Poți să stai de vorbă cu Peter în camera personalului.

Camera personalului era o debara ceva mai mare, cu o masă ieftină, un fierbător, un mic frigider și un cuptor cu microunde străvechi și foarte murdar. Și aici erau înconjurați de hârtie igienică și conserve de supă. Peter devenise agitat și totodată entuziasmat. Sandy se gândi că probabil se uitase la prea multe seriale americane cu detectivi.

— Ce credeți că am făcut?

— Nimic, nimic.

Sandy arată spre cana fierbător.

— E vreo șansă să beau și eu o cafea? Cred că nici ție nu ți-ar strica una.

— Am pauză abia peste patruzeci de minute. Șefu' o să vrea să mă întorc

curând.

— Ei bine, aici e treaba poliției și s-ar putea să dureze ceva. N-o să-i spun de cafea, dacă nici tu nu-i zici.

Peter porni fierbătorul. Scoase din dulap un borcan din care puse cafea solubilă în niște căni murdare. Părea să fie mai în largul lui când făcea ceva. Sandy șterse masa cu un șervet, după care îi arătă portretul femeii ucise.

— Credem că a trecut pe aici marți. O recunoști?

— Da' ce-a făcut?

Peter arunca priviri prin cameră. Părea foarte agitat. Sandy se gândi că poate lua droguri. Sau poate doar simțea nevoia să fumeze.

— A murit. I-am găsit cadavrul după alunecarea de teren de miercuri seară, dar nu știm cine e. Trebuie să-i găsim rudele.

Peter se holbă la desen.

— Da, a trecut pe aici. A cumpărat o sticlă de șampanie.

— Altceva?

Băiatul se încruntă, de parcă se gândea intens.

— Un pachet de cușcuș.

— Poți să îți minte așa ceva la câți clienți ai?

Sandy era plin de admirație. Știa cât de mult însemnau laudele pentru cineva nesigur pe el.

— Da, ei, mereu am avut o memorie bună. Pe lângă asta, era deosebită, știi, cu părul ei lung și negru...

Băiatul roși.

— Adică era destul de în vârstă încât să-mi fie mamă, dar tot îmi plăcea să mă uit la ea.

— Ai stat de vorbă cu ea?

— Nu chiar. Se făcuse deja coadă. Am schimbat două vorbe, doar cât îi scanam produsele. Am întrebat-o dacă șampania era pentru Ziua Îndrăgostiților și i-am spus că ea ar trebui să fie cea care o primește.

Peter roși din nou.

— Cam siropos, nu? Dar managerul spune că ar trebui să interacționăm cu clienții.

— Ea ce-a spus?

Sandy se gândi cât de norocos era că are un șef atât de diferit față de Colin.

— A spus că n-avea nevoie de vreo ocazie specială ca să bea șampanie.

— Vorbea cu accent?

— Nu era din Shetland, dar n-am observat. Nu tocmai.

— Îmi dau seama că ești o persoană care gândește mai degrabă vizual.

Sandy începuse din nou să-l măgulească.

— Poți să-mi spui cu ce era îmbrăcată?

Peter se încruntă din nou, dar se pare că Sandy chiar o nimerise.

— Un palton. Un palton lung, albastru-închis, care-i ajungea aproape până la glezne. Destul de elegant, genul de haină care se poartă la oraș. Nu era impermeabil, cum poartă în general femeile de pe aici. Era încălțată cu niște cizme negre cu toc. Avea și o eșarfă albastră de mătase.

— Deci era îmbrăcată în haine de birou?

— Da, era elegantă. N-am văzut ce purta sub palton.

Peter roși din nou.

Sandy se gândi că văzuse un astfel de palton în casa de la Tain. Încă o confirmare că o identificaseră corect pe femeie.

— O mai văzuseși? Adică venea des pe aici?

— Nu, nu venea pe aici. Dar o mai văzusem înainte.

Peter scoase un pachet de biscuiți din dulap și scufundă unul dintre ei în cafea. Biscuitul se fărâmă înainte să apuce să-l muște, iar bucățile umezite căzură înapoi în cană. Băiatul înjură încetișor.

— În magazin?

— Nu, nu, în Lerwick. În barul de la Mareel. La etaj. Așteptam să văd un film.

— Când s-a întâmplat asta?

Sandy sorbi din cafea de parcă avea tot timpul din lume.

— Acum o săptămână. Vineri seară. Trebuia să mă văd cu niște prieteni și am ajuns puțin mai devreme. Poate că de asta am remarcat-o când a venit în magazin. Știam că o mai văzusem.

— Era singură?

— Nu, era cu un tip. Era îmbrăcat elegant, purta sacou și cravată. Nu era la costum, dar era clar că se aranjase.

— Nu știi cine era?

Sandy se gândi că dacă ar fi știut despre cine era vorba, i-ar fi spus deja un nume. Era genul care să se dea mare.

Peter clătină din cap.

— Era mai în vârstă. N-aveam cum să-l știu de la școală.

— Mai poți să-mi spui altceva care să ne ajute?

— Nu, îmi pare rău.

Afară, ploaia se oprise și o lumină palidă, lăptoasă, răzbătea prin întuneric. În loc să pornească înapoi spre Lerwick, Sandy se îndreptă spre Sullom Voe și se opri la hotelul nou care fusese construit chiar lângă Brae. Era folosit în exclusivitate de muncitorii din construcții și din industria gazului și petrolului. Se umpluse încă de când fusese asamblat asemenea unui set uriaș de Lego în urmă cu câțiva ani. Sandy luase prânzul acolo într-o duminică. Se simțise puțin de parcă ar fi mers în străinătate și ar fi ajuns într-o altă lume. Auzea glasuri străine, puternice și încrezătoare. Nici măcar cei care vorbeau engleză nu spuneau glume pe care să le priceapă.

Acum recepția era plină de clienți care așteptau să predea camerele. Stăteau cu gențile sport la picioare și erau nerăbdători. Sandy bănuia că fuseseră prinși acolo din cauza zborurilor anulate și abia așteptau să ajungă acasă. Tânărul aștepta până când se termină coada, după care se apropie de biroul de la recepție.

— O cunoașteți pe această femeie?

Sandy crezu pentru o clipă că a avut noroc, însă recepționarul clătină din cap.

— Nu, îmi pare rău.

— Nu lucrează aici?

— Nu. Sunt sigur de asta.

Și bărbatul avea un accent continental. Sandy se gândi că probabil era din Europa de Est, dar vorbea engleza la fel de bine ca el.

— Îi știți pe toți angajații?

Recepționarul dădu din cap.

— Cei mai mulți dintre noi stăm aici. Cel puțin, cei care nu suntem din Shetland, iar ea nu pare să fie localnică. Așa că aș recunoaște-o dacă aș vedea-o.

— Și n-ați văzut-o niciodată la restaurant sau prin bar?

De această dată, bărbatul ezită.

— Nu cred. În orice caz, nu venea regulat. Dar în hotel intră multă lume, iar eu sunt prins aici.

— Arată destul de exotic, zise Sandy. Cred că v-ar fi sărit în ochi.

Bărbatul tăcu din nou.

— Îmi pare rău, dar chiar nu cred că vă pot ajuta.

În spatele lui Sandy se formase din nou o coadă. Auzea mormăieli și se simțea intimidat de muncitorii vânjoși și ostili. Dădu din cap către

recepționar și ieși. Norii se ridicaseră și mai mult, așa încât acum vedea golful și terminalul aeroportului. Se gândi că nu făcuse mare lucru. Aflase un amănunt nou de la Peter, anume că femeia fusese în barul din Mareel în urmă cu o săptămână alături de un bărbat îmbrăcat elegant, dar tot n-aveau habar ce căuta prin Shetland și nici cum o chema. Sandy știa că Jimmy Perez avea să fie dezamăgit de el.

Capitolul 8

Jane Hay pătrunse în sera mare, iar binecunoscutul miros de plante și îngrășământ o făcu să se simtă de parcă ar fi ajuns acasă. Îl cunoscuse pe Kevin la facultate, în Aberdeen. El studia agricultură, iar ea horticultură. Când ieșiseră prima oară, îi luase mâinile într-ale lui și râsese de pământul de sub unghiile ei. Mai târziu îi spusese că atunci își dăduse seama că erau făcuți unul pentru celălalt.

Părinții ei cultivaseră fructe de pădure, iar planul fusese dintotdeauna să intre și ea în afacerea de familie odată ce termina facultatea. Tatăl ei fusese mai pasionat de băutură decât de horticultură chiar și înainte ca Jane să plece la studii, iar ea se văzuse intrând în rolul salvatorului. Visase că urma să se întoarcă având cunoștințele și pasiunea necesare ca să preia compania și s-o facă din nou profitabilă. Însă tatăl ei murise brusc din cauza ficatului care pierduse lupta inegală cu băutura, iar mama vânduse totul înainte să se consulte cu Jane. Așa începuse ciudata ei relație cu alcoolul. Îi masca tristețea și o făcea amuzantă. Apoi devenise consolarea ei tainică.

Acum, în timp ce pregătea pământul din seră, se gândi că tatăl ei îi dăruise măcar atât: puterea să facă minuni când venea vorba de semințe și pământ, o înțelegere a felului cum să facă plantele să crească. Planta cartofi și morcovi care aveau să fie folosiți de familia ei. Când restul Insulelor Shetland erau mohorâte și întunecate, în microcosmosul din sera ei avea să fie primăvară. În copilărie, băieții preferaseră cartofi prăjiți congelați și fasole fiartă, dar ea simțise mereu un fior de plăcere când punea primii cartofi noi pe masă. În bula stranie de plastic era cald, așa că-și scoase puloverul. Pe pereți se vedea doar cum șiroia ploaia, așa că nu-ți puteai da seama de nimic din ce se întâmpla afară. Iar în tot acest timp se gândea la femeia misterioasă care stătuse la Tain.

Nu fusese complet sinceră când discutase cu Jimmy Perez de dimineață. Însă nici nu-l mințise. Pe vremea când bea, îi venea ușor să mintă. Asta era ceva ce aveau în comun toți alcoolicii. Își mințeau prietenii și familiile și se mințeau pe ei înșiși. Trăiau într-o lume ciudată, fantastică, a obsesiei și evadării. Acum ea încerca să fie sinceră, deși uneori îi venea greu să fie așa față de Kevin, care avea nevoie de mai multe încurajări decât băieții ei.

Sigur că te iubesc. N-aș putea trăi fără tine. Sigur că sunt fericită cu ce avem.

Acum se întreba dacă vorbele acelea chiar erau adevărate. Când se produsese alunecarea de teren care despicase pământul, avusese impresia că se spulberase și imaginea pe care o avea despre ea însăși ca soție și mamă. Începuse să se gândească la o altă viață, departe de insule. Oare ce s-ar fi întâmplat cu ea dacă nu l-ar fi cunoscut pe Kevin, dacă soțul ei nu s-ar fi îndrăgostit nebunește de o fată din Perth cu pământ sub unghii? Știuse de la bun început că nici nu s-ar fi pus problema ca el să vină cu ea în Scoția. O fi iubit-o el, dar nu destul cât să renunțe la ferma familiei. Oare ar mai fi ajuns alcoolică dacă lucrurile ar fi stat altfel? Alungă repede gândul. Nimeni nu era de vină fiindcă ea bea. Nici măcar tatăl ei, care fusese la rândul lui o victimă a aceleiași boli. După cum îi spunea ea adeseori lui Rachel, alcoolismul e o boală, nu ține de alegerea unui stil de viață.

Deși nu-l mințise pe Jimmy Perez, nici nu-i spusese întregul adevăr. În seara aceea, când se grăbise înapoi spre casă pe întuneric și o văzuse pe femeie la Tain, în casă mai era și altcineva. Pe peretele din spatele femeii zărise o umbră. Îi fusese imposibil să-și dea seama cine era. Pe lângă asta, poate că doar i se păruse. Însă, mai târziu, de la fereastra din bucătăria ei, văzuse lumina unei lanterne mișcându-se pe poteca dintre paltini care ducea de la Tain la ei. La scurtă vreme apăruse Kevin, cu părul ud din cauza ploii. Păruse puțin confuz și se purtase cam straniu.

— Pe unde ai fost?

— Până la staul. Am verificat vacile.

Însă Tain era în cealaltă parte, nu spre staul. Cine altcineva ar fi putut să umble cu lanterna pe potecă, dacă nu el? Nici băieții nu erau acasă, dar nu obișnuiau să umble haihui prin ploaie.

Acum, în timp ce se ridica și pornea să ia apă din rezervorul de afară, nu-i venea să creadă că nu-i ceruse o explicație.

Dar tocmai ai venit dinspre Tain. Ți-am văzut lanterna. Ce făceai acolo cu bruneta aia?

Ajunse la concluzia că devenise pasivă și că simțea mereu nevoia să se scuze, să se justifice. Cândva o pasionaseră multe lucruri. Nu doar munca ei, ci și cărțile și muzica. Încă mai vorbea despre astfel de subiecte cu prietenul ei, Simon. Cândva și Kevin o interesase. Acum poate că nu-i mai păsa destul cât să facă o scenă.

Când termină ce avea de plantat, ieși din seră cu reticență. Stabilise să se vadă la prânz cu Simon, așa că intră în casă ca să facă duș și să se schimbe. Trebuia să returneze niște cărți la bibliotecă, așa că plecă mai devreme în

Lerwick. În timp ce stătea la ghișeul bibliotecii care fusese cândva o biserică, era conștientă că în jurul ei cu toții discutau numai despre alunecarea de teren. Află că se redeschisese drumul care ducea spre aeroport, dar că situația era în continuare haotică fiindcă era funcțională o singură bandă, și o porțiune mare era dirijată de semafoare. Pe Sumburgh aterizau din nou avioane. Făcu semn cu mâna către persoanele cunoscute, dar nu intră în vorbă cu nimeni.

Chiar pe mal, lângă supermarket, se deschisese o nouă cafenea. Fusese tentată să se oprească acolo în seara precedentă ca să bea niște vin. Simon Agnew stătea deja la o masă de lângă fereastră, iar Jane se simți mai bine de îndată ce-l zări. Reușea mereu s-o facă să râdă și o înțelegea într-un fel în care localnicii nu puteau. Prietenia lor era neobișnuită. Agnew era suplu, avea părul cărunt și era îndeajuns de în vârstă încât să-i fie tată. Din ce-i mai povestise, Jane ajunsese la concluzia că probabil avea aproape șaptezeci de ani, dar nu părea deloc bătrânicios. O viață plină de sport, aventură și explorare îl ținuseră în formă bună. Lui Jane i se părea că e numai fibră și că niciodată n-avea stare.

Nici măcar acum, în timp ce stătea la masă și citea o carte, nu putea sta locului. Își tot întindea picioarele pe culoar de parcă voia să pună piedică vreunei chelnerițe ghinioniste. Nu purta ochelari, iar Jane se întreba uneori dacă avea ochii atât de albaștri fiindcă purta lentile de contact. Ar fi fost în stare, la cât de narcisist era. Bărbatul își ridică privirea din carte, o văzu pe Jane, îi făcu semn cu mâna și se ridică brusc în picioare. Avea mai multă energie decât oricare altă persoană pe care o văzuse Jane. Se mutase în Shetland la Ravenswick, în vechea casă a preotului, după ce se pensionase. Lucrase la o universitate din sud și susținea că venise în căutare de liniște și pace, deși încă de la bun început persoana lui nu emanase niciun pic de liniște. N-avea stare, era mereu în căutare de lucruri și proiecte noi.

Apăruse în Ravenswick ca o furtună și îi stârnise pe toți, îi aduna la masă la el acasă, înființase un club de lectură și un cor. Îi plăcea să înoate în râuri și lacuri, iar într-o vară îi strânsese dimineața devreme pe toți ca să se bălăcească goi pentru o acțiune caritabilă. Venise până și Fran, iubita lui Jimmy Perez. Cu timpul descoperiseră mai multe despre el. Era psiholog de profesie și lucrase într-un spital aglomerat înainte să treacă în mediul universitar. Își petrecea vacanțele umblând prin locuri puțin cunoscute din lume. Încă mai scria cărți, iar casa lui era plină de ele. Avusese o soție, dar divorțaseră în urmă cu mulți ani.

— Nu-i port pică bieteii femeii. Nu eram deloc ce-i trebuia ei, declarase Agnew.

N-avea copii, ceea ce era chiar păcat, fiindcă se descurca de minune cu Andy și Michael. Până și Kevin îl plăcea și nu-l vedea ca pe o amenințare. Deși lui Jane îi plăcea enorm să fie în preajma lui Simon, acesta n-o atrăgea absolut deloc, iar Kevin o cunoștea îndeajuns de bine încât să vadă asta.

Jane îi făcu la rândul ei cu mâna și se apropie. Își întoarse ușor fața într-o parte pentru sărutul pe obraz obligatoriu.

Oare când am început să ne pupăm cu toții?

Încercă să-și aducă aminte când ajunsese la modă această formă de salut. Pe când era mică, îi săruta pe obraz doar pe bunicii și pe tatăl ei, iar în cazul lui asta se întâmpla când era beat turtă și îi cerea o dovadă de afecțiune.

— Cum îți merge? întrebă Jane.

Se așezaseră amândoi și acum studiau meniul. Brusc, Jane își dădu seama că e lihnită.

— Alunecarea de teren trebuie să fie de coșmar, la cât de aproape e casa ta. Ai pățit ceva când a avut loc?

— Eram la înmormântarea lui Magnus Tait.

— Normal, Kevin mi-a spus că erai acolo când s-a produs. Bietul Magnus...

Jane nu ajunsese să-l cunoască pe Magnus, care i se păruse dintotdeauna straniu și puțin înfricoșător, dar Simon îl vizitase regulat. Chiar el sunase la ambulanță în ziua când Magnus făcuse infarct.

— Sincer, cred că s-ar fi distrat, zise Simon. Avea un simț al umorului cam ciudat. Dacă ne-ar fi văzut căzând și croindu-ne drum prin noroi s-ar fi amuzat. Niciodată n-a fost genul căruia să-i pese de respectabilitate.

Simon tăcu.

— Am nevoie să-ți cer un sfat.

Jane îl privi șocată. Simon uneori *oferea* sfaturi, chiar dacă nimeni nu i le ceruse. Până la urmă, asta era profesia lui. Însă nu-și putea aminti să-l fi auzit vreodată cerându-le.

— Nu știu dacă pot să te ajut. Despre ce e vorba?

— Ai auzit că a murit o femeie din cauza alunecării de teren?

— Sigur că da, răspunse Jane. Eram vecine, într-un fel.

— Vă știati?

Bărbatul o privi încruntat și așteptă să răspundă.

— Deloc. Nu cred că locuia de multă vreme acolo.

— Am întâlnit-o o dată, spuse Simon.

— Unde? Ai anunțat poliția?

Jane se gândi că femeia misterioasă de la Tain îi cotropea viața. Aproape că se simțea urmărită. Ce prostie! Era imposibil să fie urmărită de o femeie moartă.

— Nu.

— Ar trebui să faci asta. Încă n-au aflat cum o cheamă. Azi-dimineață am vorbit cu Jimmy Perez.

Jane tăcu.

— De unde o știai?

Bărbatul nu răspunse. Tânărul ospătar le aduse nota.

— N-o cunoșteam. Nu tocmai.

Simon privi înspre mare.

— Dar a fost o întâlnire foarte bizară.

Jane își dădea seama că urma una dintre poveștile lui Simon.

— Ce vrei să spui? Te-ai dus pe la ea la Tain?

— Nicidecum. Am întâlnit-o în Lerwick. Și nici nu știu dacă ar trebui să vorbesc despre asta.

— Cum să nu!

Jane știa că bărbatul își dorea să vorbească despre asta. Lui Simon îi plăceau la nebunie bârfele de orice natură. Spunea că se făcuse psiholog fiindcă era o cale de a spiona oamenii.

— Știi că am deschis un cabinet de psihologie pentru localnici? Ceva mic, în scop caritabil. Nu e încadrat în sistemul medical, care n-are nici timpul și nici experiența necesare pentru așa ceva. În principal ne concentrăm pe familii, dar stăm de vorbă și cu persoane individuale, dacă e cazul. Cu persoane care au probleme.

Jane dădu din cap. *Befriending Shetland* era unul dintre proiectele lui Simon. Era pentru o cauză nobilă, dar uneori se întreba dacă nu cumva se apucase de asta din plictiseală, din cauza hiperactivității care-l făcea să aibă mereu nevoie de o provocare. Însă era în continuare implicat, încă mergea până în Lerwick de trei ori pe săptămână ca să participe la întâlniri.

— O dată pe săptămână se poate veni și fără programare, continuă Simon. De obicei suntem doar eu și un voluntar. De regulă nu vine nimeni, așa că stăm de vorbă și bem ceai, însă în seara aia eram singur, reluă el după o scurtă tăcere.

— Și a apărut femeia moartă?

Simon dădu din cap.

— Când s-a întâmplat asta?

Acum îi stârnise curiozitatea lui Jane.

— Acum zece zile.

— Ce voia?

— Nu sunt sigur că pot să-ți spun.

Brusc, devenise serios.

— E *confidențial*. Asta promitem tuturor celor care vin la noi.

— Dar e moartă!

Jane probabil că vorbise mai tare decât ar fi voit. O femeie de la o altă masă se holbă la ea. Continuă mai încet:

— Chiar dacă mie nu-mi spui, poliției tot trebuie să-i zici.

— De asta voiam să-ți cer sfatul. Cred că știam ce reacție urma să ai.

Simon privea fix pe geam. Era pentru prima oară de când intrase Jane în cafenea când îl vedea liniștit.

— Trebuie să vorbești cu Jimmy Perez. Locuiește în Ravenswick cu fetița lui Fran Hunter. Probabil că-l știi.

— L-am mai văzut, dar n-am stat niciodată de vorbă pe îndelete cu el. L-am sunat o dată după ce a murit Fran, dar mi-a dat de înțeles foarte clar că n-are chef de mine și de ajutorul meu. Poate că rana era încă prea recentă, dar după aia n-am mai vrut să insist.

— Vin cu tine, dacă vrei, spuse Jane. Îl cunosc și oricum în după-amiaza asta nu am nimic special de făcut.

Îl privi pe Simon. În timp ce aștepta să răspundă, își dădu seama că-și ținea respirația. Voia cu tot dinadinsul să meargă cu el la secție. Voia să afle tot ce putea despre femeia misterioasă. Dacă soțul ei chiar trecuse pe la ea la Tain, atunci la mijloc nu mai era simpla curiozitate. Se ridică.

— Ei bine, vii?

Simon ezită încă o clipă, după care se ridică și el.

— Bănuiesc că da. Nu prea am încotro.

Jane nu se așteptase să-l vadă pe Jimmy Perez, chiar dacă-i pronunțase numele când vorbise cu Simon. Se așteptase ca un polițist mai tânăr să primească declarațiile. Însă după ce-i explică agentului de la birou de ce erau acolo, însuși Jimmy Perez le veni în întâmpinare și îi conduse la biroul lui de la etaj, după care le oferă câte o cafea.

— M-am bucurat să te văd la înmormântarea lui Magnus, Simon. Știu

că-i făcea plăcere să-l vizitezi.

— Păcat că înmormântarea în sine a fost atât de dramatică.

— Magnus zicea mereu că lumea lăsa prea multe oi pe deal în ultima vreme, spuse Perez. Mi-l pot imagina chicotind și spunând: *Vedeți, băieți? V-am spus eu.*

Simon zâmbi.

— Chiar îi spuneam lui Jane că avea un simț al umorului cam ciudat.

Jane se întrebase dacă putea sau nu să fie prezentă, dacă Perez urma s-o roage să aștepte în altă încăpere, însă nici Simon, nici detectivul nu-i dădură de înțeles că era cazul să plece. Afară, cerul se mai limpezea puțin, iar pescărușii păreau foarte albi pe fundalul cenușiu.

— Așadar, spune-mi cum ai întâlnit-o pe femeie, începu Perez, după care se lăsă pe spătarul scaunului.

— Mai întâi am vorbit cu ea la telefon. Organizația are un număr pentru urgențe. Nu putem să răspundem la orice oră din zi și din noapte. Nu suntem Bunii Samariteni și nici n-avem destui voluntari. Dacă nu e nimeni, se aude un mesaj vocal cu programul, însă dacă sunt acolo, răspund eu la telefon.

— Ce impresie ți-a lăsat după ce ați vorbit prima oară?

Perez tăcu.

— Presupun că în profesia ta înveți să evaluezi lumea destul de repede.

— Părea destul de calmă, răspunse Simon. Nu era beată, nu era isterică. Dar în glasul ei se simțea un soi de disperare tăcută. Presupun că am rămas cu impresia că dacă zicea că și-ar lua viața, chiar ar fi în stare s-o facă.

— Și chiar a spus că și-ar lua viața?

— Cred că de fapt s-a exprimat așa: *Am ajuns la capăt. Nu mai pot îndura.*

Jane își aduse aminte de femeia pe care o văzuse în magazinul din Brae. I se păruse calmă, ba chiar veselă. Ce se întâmplase de i se schimbase viața în decursul unei săptămâni de când îl contactase pe Simon? Oare era vorba despre bărbatul care o luase cu mașina? Oare el să fi fost motivul? Auzea cum o voce îi urlă în cap:

Măcar nu era Kevin. Dacă ar fi fost Kevin, ai fi recunoscut mașina și pe vremea aia.

— Și ți-a spus cum o cheamă când ați vorbit atunci, prima oară? întrebă Perez liniștit și tacticos, de parcă ar fi fost el însuși psiholog. Ai zis că tu te-ai prezentat.

— A spus că o chema Alissandra. Dar nu țin minte când a spus cum o cheamă. S-ar putea să-mi fi zis la telefon sau când a venit seara pe acolo.

— Alissandra? Ești sigur?

Perez părea deosebit de interesat de acest amănunt.

— Era un nume neobișnuit, răspunse Simon. M-am gândit că poate e grecoaică. Sigur că mi-a rămas în minte.

Perez dădu ușor din cap.

— Deci te-a întrebat dacă poate să treacă pe acolo ca să stați de vorbă. Ce i-ai spus?

— Că era binevenită, dar că rămân la cabinet doar până la nouă și jumătate.

— La cât te-a sunat? întrebă Perez ridicându-și privirea din cana cu cafea.

— La opt și un sfert. Nu știu de ce, dar mereu notez ora apelurilor. I-am spus cum să ajungă, dar mi-a lăsat impresia că deja căutase adresa. E trecută pe site.

— Și la cât a venit?

— A ajuns după douăzeci de minute.

Simon își închise ochii puțin, de parcă rememora momentul.

— Avem o zonă de așteptare unde putem sta de vorbă cu lumea. Sunt două șezlonguri și o măsuță. În serile în care se poate veni fără programare aducem și un fierbător pentru ceai și cafea. E un cadru mai puțin formal decât în birourile pe care le folosim în timpul zilei.

Perez interveni cu o întrebare:

— E obișnuit ca lumea să sune înainte de a veni acolo fără programare?

— Nu e neobișnuit.

— Încerc să-mi imaginez scena.

Acum veni rândul lui Perez să-și închidă puțin ochii.

— Clienții intră direct?

— În afara programului trebuie sunat la sonerie. Nu mă așteptam ca Alissandra să ajungă atât de repede și am tras o mică sperietură. M-am grăbit să-i deschid. Firește că ploua și era întuneric afară. Nu voiam să ajungă și mai learcă decât era deja.

— Hai să ne întoarcem la prima impresie, te rog. Dacă nu te deranjează.

— Sincer? întrebă Simon. Prima impresie pe care mi-a lăsat-o a fost că era o femeie foarte frumoasă. Când i-am deschis, am văzut că purta un palton lung. Și l-a scos și l-a scuturat, iar atunci i-am băgat de seamă părul

lung și închis la culoare și ochii aproape negri. Când am văzut desenul pe care l-ați făcut să circule, am recunoscut-o pe loc. N-am avut niciun dubiu.

Bărbatul tăcu, după care reluă povestea:

— La început nu mi-a venit să cred că persoana care a intrat pe ușă este aceeași care m-a sunat. Părea mult prea încrezătoare, mult prea sigură pe ea. Nu părea să aibă nevoie de ajutor. Dar îndată ce a făcut câțiva pași prin încăpere, a început să plângă. Aproape în tăcere, știi, după care a suspinat și și-a dus o batistă la gură, de parcă zgomotul ar fi fost obscen și trebuia să-l oprească.

— Cam ce vârstă i-ai fi dat?

Perez vorbise foarte încet, iar Jane, care stătea mai la o parte, se chinui să înțeleagă ce spunea.

— Patruzeci și ceva de ani. Era greu de zis.

— Ce ai făcut?

— La început, nimic. Ne-am așezat amândoi și am așteptat să-și revină. Pe masă era o cutie cu șervețele pe care am împins-o spre ea. Într-un final, a început să vorbească.

În biroul lui Jimmy Perez se lăsă tăcerea. Jane bănuia că semăna cu tăcerea din încăperea în care Simon se văzuse cu femeia care voia să-i spună cât este de deprimată. Se gândi că atunci când lucrează, Simon este probabil foarte diferit de cel pe care-l știe ea. *Acel* Simon era nerăbdător și nu aștepta niciodată după cineva. Psihologul continuă:

— Mai întâi s-a scuzat că nu se poate controla. A spus că intrase în bucluc și că nu vede nicio cale de scăpare în afară de sinucidere.

— Ce fel de bucluc?

Simon clătină din cap.

— Îmi pare rău, Jimmy, dar nu mi-a spus exact. Părea să se simtă foarte vinovată. Spunea că e prinsă în capcană și că își face griji pentru familia ei. Repeta întruna că e numai vina ei. Apoi s-a calmat brusc și a semănat din nou cu persoana cu care stătusem de vorbă la telefon și căreia îi deschisese ușa. S-a ridicat și s-a îmbrăcat cu paltonul. Îl pusese pe un scaun de lângă calorifer și țin minte că am văzut cum ieșeau aburi din el în timp ce vorbeam. A spus că evident că n-avea să-și ia viața. Existau persoane care depindeau de ea, persoane care o iubeau. Doar o cuprinsese puțin panica. Acum simțea că făcuse o prostie fiindcă mă făcuse să pierd timpul. Mi-a strâns mâna de parcă am fi avut o întâlnire oficială, după care a plecat. În timp ce ieșea i-am spus să sune din nou dacă mai vrea să stea de

vorba, dacă simte că nu se descurcă de una singură, dar n-a mai zis nimic.

Din nou se lăasă tăcerea. Jane își imagina scena, ploaia de pe geam, aburii care ieșeau din paltonul elegant, cutia de șervețele de pe masa joasă. Apoi schimbarea bruscă a femeii, care își recăpătase stăpânirea de sine, devenind aproape demnă, și dispăruse în noapte.

— Așa ți s-a părut? întrebă Perez. Că ar fi o femeie care lucrează într-o companie? Dacă ar fi să ghicești, care ai spune că era domeniul în care lucra?

— Am presupus că lucra în industria de petrol și gaze.

Simon părea surprins de întrebare.

— Asta din cauza felului în care vorbea, a încrederii în sine care a ieșit la iveală după ce s-a oprit din plâns. Mi-o puteam închipui conducând o echipă, având responsabilități.

— Alissandra e un nume străin, după cum ai spus. Din sud, din zona mediteraneană. Vorbea cu accent?

Simon nu răspunse imediat. Vocea lui era de englez din clasa înstărită. Uneori, Jane îl tachina din cauza asta.

— Poate că avea accent, dar dacă era străină, engleza ei era foarte bună.

— Ați stabilit să vă mai vedeți?

— Nu, răspunse Simon după un moment de tăcere. Nu mă așteptam s-o mai văd vreodată.

Capitolul 9

Vineri seara, Perez se duse să o ia pe Cassie – casa familiei Rogerson era în apropierea secției de poliție – și văzu scene de viață familială pe geamurile fără perdele aflate de-a lungul străzii. Familii fericite. Poate. Tatăl lui Kathryn, Tom, îi deschise ușa. Perez îl știa din vedere și mai dăduse de el pe la vreo două evenimente. Tom era avocat, asociatul principal de la o firmă de avocatură care se ocupa de orice, de la divorțuri până la infracțiuni, dar treaba lui principală părea să implice una dintre firmele de la Sullom Voe. Perez făcea parte dintr-un grup al consiliului care se ocupa de posibile dezastre, ca de pildă dacă un tanc petrolier s-ar lovi de stânci și ar avea loc o gravă deversare de petrol în zona terminalului. Tom Rogerson fusese deseori prezent la întâlnirile acestea, fie în calitate de reprezentant al firmei, fie în cel de membru al consiliului local. Acum părea ironic faptul că nimeni nu prevăzuse un dezastru pricinuit de o alunecare de teren provocată de cauze naturale.

Tom lucrase în sud când terminase facultatea și se întorsese în Shetland abia după ce se născuse fiica lui.

— Ce loc mai bun să-ți crești copiii? îl întrebase pe Perez când făcuseră cunoștință și aflate că avea o fetiță înfiată. Mereu am iubit libertatea pe care o aveam aici în copilărie, iar soția mea e din Orkney, așa că e de aceeași părere. A însemnat un salariu mai mic, dar banii nu sunt totul, nu-i așa, Jimmy?

Acum se dădu un pas în spate ca să-i facă loc lui Perez să intre. Detectivul își amintea că se mai văzuseră și cu alte ocazii, la două nunți. Odată se întâlniseră și la un maraton în Whalsay. Tom Rogerson era un dansator grozav, foarte grațios. Chiar și când se dădu din prag, păru că se mișcă în ritmul unei muzici numai de el auzită.

— Cassie a ta este o fetiță nemaipomenită. Soția mea și fiica mea s-au bucurat de fiecare clipă cât a stat la noi.

— Sunt foarte recunoscător, răspunse Perez. Dar sper ca școala să se redeschidă luni și să nu vă mai deranjez.

Își dădu seama că se cam formaliza. Dacă l-ar fi văzut, Willow Reeves s-ar fi strâmbat și ar fi râs de el.

— Ei, sigur știe Kathryn ce și cum. Eu n-am ajuns de multă vreme de la serviciu. Rămâi să bei un ceai cu noi, nu-i așa, Jimmy?

Înainte ca Perez să poată măcar să răspundă, bărbatul strigă înspre bucătărie:

— Pune apa la fiert, Mavis, a venit detectivul să-și ia fetița.

De data asta, Cassie era în camera de zi, iar în fața ei se afla o ditamai cutia cu costumații. Kathryn sprijinise de perete o oglindă lungă în care fetița să se poată privi. În timp ce trecea prin dreptul ușii, Perez băgă capul înăuntru ca să o salute, dar Cassie era complet absorbită să ornameze o rochie de prințesă, din mătase, cu o panglică lată și albastră, așa că doar îi făcu semn cu mâna. Kathryn era în bucătărie și bea ceai cu mama ei.

— Cassie pare să se distreze.

Oare eșuase ca tată fiindcă nu se gândise că lui Cassie s-ar putea să-i placă să se costumeze?

— Am lucrat cu Teatrul de Tineret – cu cei mici – și mereu am o grămadă de costume prin casă.

Femeia tăcu.

— Dar să știi că n-a stat înăuntru chiar *toată ziua*. S-a făcut puțin mai frumos după-aniază, așa că am ieșit la plimbare.

— Sunt sigur că s-a distrat de minune.

Fierbătorul şuieră, iar Mavis umplu un ceainic mare din ceramică aflat pe plită.

— Ia și tu un biscuit, Jimmy. Abia ce i-am scos din cuptor.

Detectivul voia s-o ia pe Cassie și să meargă acasă. Acasă, în liniște, putea să se gândească la ce aflase de la Simon Agnew. Însă Perez știa că ar fi fost nepoliticos din partea lui să vrea să plece fără să stea la ceai și să mănânce măcar un biscuit. Familia Rogerson avusese grijă pe gratis de fetița lui. Putea măcar să le accepte ospitalitatea.

— Umblă vorba că femeia prinsă de alunecarea de teren de la Tain a fost ucisă, începu Tom. E adevărat, Jimmy?

Jimmy nu întreabă de unde aflase asta. În Shetland, veștile se răspândeau precum un virus.

— Momentan, tratăm moartea ca fiind suspectă.

Își dădu seama că iar vorbea pompos.

— Voi nu știți nimic despre ea? Credem că locuia la Tain.

Brusc, îi veni o idee și se întoarse spre Kathryn. Era ceva ce ar fi trebuit să verifice deja, chiar dacă James Grieve spusese că victima nu născuse niciodată.

— La școală n-ai avut niciun elev de pe-acolo, nu?

Kathryn clătină din cap.

— N-au mai venit elevi noi de când am început eu să predau. Niciunul dintre copii nu e din Tain.

— Dar tu, Tom? Tu ai cunoscut-o vreodată pe această femeie? Avea părul negru și o înfățișare foarte exotică. Nu era din Shetland.

Era o întrebare bună, din moment ce Tom Rogerson părea să știe pe toată lumea. Juca rolul de mediator între localnici și *soothmothers*^{(4)}}, între industria petrolului și ecologiști. Datorită șarmului său și firii relaxate, afla toate bârfele și secretele.

— Nu țin minte s-o fi întâlnit, Jimmy, dar la cum mi-o descrii, chiar ar fi trebuit să o rețin, nu-i așa? spuse Tom zâmbind șăgalnic și aproape făcând cu ochiul.

Perez aruncă o privire către Mavis Rogerson, dar femeia nu avu nicio reacție. Detectivul mai auzise zvonuri cum că Tom era puțin afemeiat, dar poate că doar se amuza să aibă o asemenea reputație și își juca rolul. Perez se gândi că Mavis Rogerson era prea deșteaptă ca să ia în serios un bărbat de vârstă mijlocie care-și dă în petic.

— N-ai auzit nimic despre ea? o întrebă pe Mavis. Tot nu am aflat cum o cheamă, dar credem că s-ar putea ca numele ei să fie Alissandra. Poate Alis, prescurtat.

Femeia doar clătină din cap.

— Îmi pare rău, Jimmy, dar acum lucrez doar rareori la magazinul Crucii Roșii. Sunt sigură că n-am avut nicio clientă care să semene cu ea.

Perez se întrebă cum o fi fost să ai un soț ca Tom Rogerson, care era plecat aproape în fiecare seară la întâlniri, în vreme ce Mavis nu prea avea motive ca pe timpul iernii să plece din casa cam întunecată și care-ți trezea un sentiment de claustrofobie.

— Ni s-a spus că școala o să revină la programul normal începând de luni, spuse Kathryn.

Perez se bucură că vizitele la casa familiei Rogers nu urmau să devină ceva regulat. Vestea îl făcu să se simtă deodată recunoscător. Mai luă o cană de ceai și o felicită pe Mavis pentru priceperea ei la gătit, dar când plecă la scurtă vreme cu Cassie, se simțea eliberat. Viața revenea încet-încet la normal. A doua zi, Cassie fusese invitată să-și petreacă sfârșitul de săptămână cu niște prieteni. Pe lângă asta, urma să vină și Willow Reeves.

Willow sună imediat ce Perez o duse pe Cassie la culcare. Pornise focul,

iar în casă era cald.

— Am lucrat toată ziua pentru tine, inspectore.

— Credem că i-am aflat prenumele. Alissandra. Mă întreb dacă nu era cumva americană, și chiar proprietara casei distruse de alunecarea de teren.

Perez se întrebă de ce-i venea atât de greu să accepte această ipoteză. Oare fiindcă se gândea la o poveste romantică despre o spanioloaică frumoasă care nu era de-a locului, nu despre o americană de vârstă mijlocie cu o mătușă din Shetland? Nu se aștepta la o persoană din nord, stăpânită și calculată, care voia să verifice dacă moștenirea ei e în siguranță.

— Ha! Ei bine, asta confirmă ce-am găsit și noi! izbucni Willow pe un ton victorios. O anumită Allisandra Sechrest a avut rezervare pe feribotul de la începutul lunii ianuarie. Presupun că ea e. Pasagerii de pe feribot nu trebuie să-și confirme identitatea prin vreun document, dar ar fi o coincidență prea mare să fie vorba despre altcineva.

Așadar, acum îi știau numele. Cu ajutorul lui Craig Henderson, ultimul chiriaș de la Tain, puteau să verifice dacă ea era proprietara casei. Însă Perez se simțea din nou ușor dezamăgit. Sechrest nu era un nume din Europa de Sud. Simțea cum povestea care se înfiripase în mintea lui despre femeia ucisă se destramă. Acum ea prelua o cu totul altă identitate.

— A sunat la *Befriending Shetland*, o asociație caritabilă care oferă ședințe de psihoterapie, cu o săptămână înainte să moară. S-ar părea că se gândea să-și ia viața.

— Dar a fost ucisă?

— Potrivit lui James Grieve, nu există nicio urmă de îndoială.

Perez își întinse picioarele spre foc.

— Iar atunci când a fost văzută pentru ultima oară, cu o zi înainte de alunecarea de teren, părea aproape veselă.

— Ei, la nevoie, cu toții ne putem preface. Nu înseamnă că în sinea noastră nu suntem deprimați.

Perez nu știa ce să-i răspundă. Nu și-o putea imagina pe Willow Reeves fiind vreodată deprimată. Era cea mai puternică și mai rezistentă persoană pe care o cunoscuse vreodată.

— Măine vin să te iau de la aeroport. Putem să ne oprim la scena crimei în drum spre Lerwick.

Willow nu răspunse imediat.

— Abia aștept, Jimmy.

O spusese pe un ton normal, dar detectivul își dădea seama că vorbea

serios. Tocmai voia să-i răspundă, dar convorbirea deja se încheiase.

Craig Henderson, fostul chiriaș de la Tain, ateriză la Sumburgh de la Aberdeen cu o oră înainte să ajungă avionul lui Willow de la Inverness. Era o zi mai frumoasă și toate avioanele ajungeau la timp, venind dinspre est și aterizând în direcția vântului. Sandy era cu Perez, deși nu veniseră împreună la aeroport. Sandy fusese coleg de școală cu Craig. Îi făcu semn cu mâna în timp ce bărbatul se apropia de banda de bagaje. Era bronzat, în formă, iar bagajul lui de mână era o geantă mică, de piele. Ar fi părut mai la el acasă în Dubai decât în Sumburgh. Perez îi privi pe cei doi tineri de la distanță. Se întâmpinara civilizat, dar era clar că nu erau prieteni la cataramă. Sandy îl conduse pe Craig către un birou oferit de personalul aeroportului. Atunci li se alătură și Perez și se prezintă.

— Așadar, am parte și de șeful cel mare, nu-i așa? întrebă Craig. Nu mai au încredere că-ți faci treaba bine, Sandy? Ai nevoie de un supraveghetor? Nu mă mir, spuse bărbatul, după care luă un loc la birou.

Biroul era lângă sala de așteptare și avea vedere către pistă. Un charter Eastern Airways tocmai adusese un grup de muncitori care lucrau în Sullom Voe. Tocmai se îndreptau dinspre avion către clădirea aeroportului.

Tăcerea fu întreruptă de Craig.

— Care-i treaba, Sandy? Ce am făcut? Am fost plecat șase luni, așa că de data asta nu prea cred că poți să-mi pui în cârcă nimic.

Vorbea în continuare cu un accent de Shetland, pe un ton amuzat și ușor arogant.

Perez se uitase pe cazierul lui Henderson. Fusese acuzat că se luase la bătaie într-un bar din Lerwick, iar Sandy fusese cel care-l arestase, așa că de acolo provenea animozitatea.

— Vrem să aflăm niște informații, răspunse Sandy. Atâta tot.

— Și nu puteați să așteptați câteva ore să ajung și eu acasă, să fac un duș și să beau o bere?

Brusc, Craig își ridică privirea și vorbi pe alt ton.

— Cineva din familia mea a pățit ceva? Iar s-a îmbolnăvit tata? A făcut infarct acum un an, dar de atunci părea să se simtă bine.

— Nici poveste, spuse Sandy clătinând din cap. Ai auzit de alunecarea de teren care a blocat două zile drumul către Sumburgh?

— Mi-a trimis mama un mesaj, dar l-am primit abia când am ajuns în Aberdeen.

— Alunecarea de teren s-a îndreptat direct spre Tain, a distrus complet casa, iar în grădină am găsit trupul unei femei. Tu ești ultimul chiriaș. Încă încercăm să aflăm cine e femeia și ne-am gândit că ne-ai putea ajuta. Tu cum ai ajuns să locuiești acolo?

Perez stătea mai la o parte și își dădu seama că gândul îi zboară altundeva. Willow probabil că se imbarcase în Invernes, dacă nu cumva chiar decolase deja. Trebui să facă un efort să se concentreze la discuția din acel moment.

Craig începu să le povestească:

— Lucrez în Orientul Mijlociu. Șase luni sunt acolo, iar șase luni am liber. Îmi convine de minune. Când aproape că mi se termină șederea în Shetland, abia aștept să mă întorc la muncă. Și sunt plătit bine. Ai mei s-ar bucura să-mi petrec tot timpul pe la ei, dar mă fac să mă simt iarăși ca un țânc. Vor să știe la cât vin să-mi beau ceaiul, dacă o să mă întorc la noapte și mereu fac presiuni să mă întorc aici ca să lucrez la afacerea familiei. Mă cam calcă pe nervi. Așa că ultima oară cât am fost aici am închiriat casa de la Tain. E îndeajuns de aproape de ai mei încât să-mi spele mama hainele, dar e locul meu. Știi ce zic?

Craig zâmbi ca să arate că nu vorbea serios în totalitate.

Sandy dădu din cap.

— Cum ai ajuns să închiriezi fix locul ăla? Nu l-am văzut în nicio reclamă.

— Bătrânul Magnus Tait mi-a zis de el.

În încăpere se lăsă din nou tăcerea, până când Sandy vorbi din nou, de această dată încet.

— Ai auzit că Magnus a murit?

Bărbatul nu răspunse imediat.

— Nu, dar a făcut infarct chiar când eram la finalul ultimului concediu, iar mama mi-a spus că nu și-a mai revenit pe deplin. Nu mă mir. O să-mi fie dor de discuțiile noastre.

— Alunecarea de teren s-a produs chiar la înmormântarea lui Magnus, zise Sandy. Știi că Tain e chiar pe dealul de lângă cimitir.

— Săracu' de el...

— Erați prieteni? întrebă Perez.

— Bănuiesc că da, într-un fel. Când am fost ultima oară pe acasă, l-am văzut că se chinuia să-și tundă oile și m-am oferit să-l ajut. Era bătrân. Încă mai avea putere, dar degetele și încheieturile îi erau afectate de artrită și nu

prea se mai descurca. Când eram mic, îl mai ajutam și pe bunicul meu. Avea o fermă la Nibon.

Craig ezită. Părea să-și aducă aminte de vremurile bune.

— Magnus n-a spus cine știe ce când am lucrat împreună, dar pe urmă m-a invitat în casă la un păhărel. Probabil că la fel se întâmpla și acum o sută de ani. Mă simțeam de parcă m-aș fi întors în timp. Apoi a început să-mi vorbească despre vremurile de odinioară. Era fascinant. Mă simțeam de parcă vorbeam cu bunicul. Alor mei nu le pasă de lucrurile astea. Ei doar vor să renoveze bucătăria odată la doi ani, să meargă vara în vacanță în Spania și să aibă destui bani pentru o mașină nouă și luxoasă.

Craig tăcu din nou, după care continuă:

— Mai treceam seara pe la Magnus. Luam și o sticlă cu mine. Mă întreba cum e pe unde lucrez, iar după vreo două păhărele începea și el cu poveștile lui.

— Și ți-a spus că poți sta în chirie la Tain?

Perez se întoarce cu spatele către pista de aterizare și se aplecă deasupra biroul la care stăteau Sandy și Craig.

— Era de-o seamă cu Minnie Laurensen, care locuia cândva acolo. Încă îmi amintesc de ea. Se îmbrăca mereu în negru și avea nasul coroiat, de zici că era un corb. Părea nemaipomenit de bătrână și când eram eu mic. N-a murit de mult. Nu mai avea nicio rudă în Shetland. Nu s-a căsătorit niciodată. După ce a murit ea, casa de la Tain a rămas pustie. Magnus mi-a spus că a ajuns la o nepoată de-a ei. Mă rog, un fel de nepoată. Poate fiica unui văr. Știi cum e în Shetland, Jimmy. Cu toții suntem înrudiți, dacă sapi destul în trecut. Oricum, femeia asta locuia în America, iar Magnus mi-a spus că poate mă lasă să locuiesc la Tain. Își dădea seama că n-aveam stare acasă și că aveam nevoie de un loc al meu. „Eu am locuit cu mama prea multă vreme”, așa mi-a spus. „Un bărbat are nevoie de casa lui.”

— Magnus ți-a dat adresa proprietarei?

— Da, i-o scrisese Minnie. Aparent n-a avut niciodată încredere în avocați. L-a rugat pe Magnus ca la moartea ei să-i scrie femeii din America, să-i spună că a moștenit casa de la Tain. Magnus a făcut asta, iar de atunci au păstrat legătura.

Oare de asta era în Shetland? se întrebă Perez. Fiindcă știa că Magnus e pe moarte și voia să-l vadă înainte să fie prea târziu? Probabil voia să vină la înmormântare. Dar n-a mai ajuns la kirk fiindcă a fost ucisă.

— Cum o chema?

— Își spunea Sandy. Nu prea știu de la ce venea asta. Sandy Sechrest, așa o chema. Am sunat-o și am întrebat-o dacă pot să stau acolo. I-am spus că aş renova locul puțin, așa încât să poată sta acolo dacă o să vină vreodată. A spus că dacă fac asta pot sta și fără chirie, doar să plătesc întreținerea. Eu nu mă oferisem să fac asta așteptându-mă la ceva în schimb. Dar mă plictisesc repede. Iar când mă plictisesc, dau de bucluc, spuse Craig zâmbind către Sandy.

— Ați făcut cunoștință?

Craig clătină din cap.

— Tot zicea că trece pe acolo, dar până la urmă a intervenit ceva. Cred că era ceva de birou.

— Cu ce se ocupa?

— Era editoare. Stătea la New York.

— Ai văzut vreodată o poză cu ea?

Perez încerca să lege povestea pe care o inventase despre femeia cu ochi negri de imaginea unei editoare din New York.

— Nu! Cum aş fi avut ocazia?

— Presupun că nu știai dacă plănuia să vină în Shetland iarna asta.

Craig clătină din nou din cap.

— Am vorbit doar de două ori la telefon. Odată înainte să mă mut acolo, iar a doua oară fix înainte să plec în Orientul Mijlociu. I-am trimis două poze, ca să vadă lucrările de renovare.

— Avem nevoie de adresa ei de e-mail.

— Sigur.

Craig își scoase iPhone-ul din buzunarul de la cămașă, apăsă de câteva ori pe ecran, după care i-l dădu lui Perez. Pe ecran se vedea o adresă: A.Sechrest@mullion.com.

— Cred că Mullion e numele editurii, așa că probabil e e-mailul de serviciu. Nu mi-a dat adresa personală.

Numele editurii părea cunoscut, dar Perez nu mai știa exact de unde. Se gândi că acum totul se lega. Compania trebuia să fie la curent cu faptul că își luase concediu ca să vină în Shetland. Dar dacă se aflase în Shetland doar de câteva săptămâni, cum de se cunoștea atât de bine cu localnicii? În primul rând era bărbatul care o luase cu mașina de la magazinul din Brae, șoferul mașinii cu abțibildul cu steagul Insulelor Shetland. Mai era și bărbatul îmbrăcat elegant, care băuse cu ea în barul din Mareel. Poate că era vorba de aceeași persoană, dar dacă așa stăteau lucrurile, de ce nu

anunțaseră poliția? De ce nu spusese că o cunoșteau? Doar se dăduseră anunțuri peste tot în Shetland. Perez se gândi că, dacă puteau să-l identifice pe bărbat, atunci poate că-l găseau și pe ucigaș. Poate că de fapt ancheta nu era așa complicată.

Sandy și Craig se ridicaseră deja de pe scaune. Perez reveni cu ei în terminalul aglomerat și îi privi cum ies. Avu loc un moment stânjenitor când cei doi fură prinși împreună în ușa turnantă, după care dispărură.

Avionul lui Willow ajunsese mai devreme. Perez rămase mai la o parte de mulțimea de oameni care-și așteptau rudele să apară pe ușa îngustă care dădea spre zona de sosiri. Detectiva fu printre ultimii pasageri. Era însoțită de Vicki Hewitt, medicul legist. Tocmai râdeau de o glumă făcută de una dintre ele. De unde stătea, Perez n-o putea auzi pe Willow cum râde, dar o văzu cum își dă capul pe spate și se întoarce spre colega ei. Părul ei rebel nu era prins cu nimic. Purta pantaloni albaștri de cord, cam ponosiți în partea de jos, bocanci mari și un hanorac. Perez înregistrase toate aceste detalii în câteva secunde. Pe Vicki n-ar fi reușit s-o descrie deloc.

Willow îl zări și îi făcu semn să li se alăture la banda de bagaje.

— N-ar trebui să ne mai întâlnim așa, inspectore.

Avea un accent amestecat, ceva între vorbirea din Hebridele Exterioare – crescuse într-o comunitate de hipioți din North Uist – și o engleză pretențioasă, moștenită de la părinții ei educați, dar care se lăsaseră de facultate.

Niciodată nu știa cum să i se adreseze. Nu reușea să-i vorbească pe același ton degajat, glumeț.

— Bine ai revenit în Shetland.

Perez tăcu, după care continuă:

— Măcar ai adus o vreme mai frumoasă cu tine.

— Întotdeauna fac tot ce-mi stă-n puteri, Jimmy. Doar știi asta.

În mașină, Willow se așeză lângă Perez. Vicki era mică și slabă și se folosi de picioarele ei scurte drept pretext ca să stea pe bancheta din spate. Perez conducea tăcut. Trecură pe lângă Hotelul Sumburgh și situl arheologic Jarlshof, după care se opriră la ieșirea din aeroport fiindcă semnalul luminos era aprins.

— Ce-avem până acum, Jimmy? Spune-mi totul despre femeia ta misterioasă.

Avionul care se apropia ateriză, semnalul luminos se opri, iar Perez porni

încet de-a lungul pistei.

— Nu sunt sigur că mai e așa misterioasă. Bănuim că probabil era proprietara de la Tain, ferma unde i-au găsit trupul.

Îi relatează conversația pe care o avuseseră cu Craig Henderson.

— Presupun că această Sandy Sechrest cu care a vorbit prin e-mail e aceeași Alis din scrisoare. Același nume cu două forme diminutive. Adresa ei de e-mail e „A.Sechrest”. Trebuie să fie aceeași femeie care și-a făcut rezervare pe feribot.

Se aștepta ca Willow să-l felicite pentru că făcuse o identificare plauzibilă, dar detectiva doar dădu din cap.

— Încă e foarte devreme în State, chiar și pe Coasta de Est, continuă Perez. O să sun la biroul ei imediat ce ajungem la secție. Dacă le trimit prin e-mail portretul, ar trebui să-i putem confirma identitatea până diseară.

În mașină se lăasă din nou tăcerea. Vicki întreabă ceva despre scena crimei.

— E un dezastru, răspunse Perez. Când am descoperit cadavrul, am crezut că avem de-a face cu o moarte accidentală. Am crezut că a ucis-o alunecarea de teren, iar șeful echipei de pompieri s-a gândit imediat să verifice dacă nu cumva mai fusese cineva în casă. Nimeni nu credea că avem de-a face cu o crimă. Fermierul din zonă a fost chemat și el să ajute, așa că sunt peste tot urme de tractor și de pași. Din moment ce alunecarea de teren a distrus totul în cale, e greu de spus ce era aici dinainte și ce anume a ajuns odată cu valul de pământ.

— Așadar, avem de-a face cu o provocare.

Perez o văzu pe Vicki zâmbindu-i în oglindă.

— Cu siguranță.

În fața lui se formase o coadă, așa că Perez încetini.

— De aici până la fermă e deschisă o singură bandă. Încă nu s-au terminat lucrările de întărire la deal.

Ceața apăruse din nou dinspre mare. Era densă, gri și mițoasă ca lâna dărăcită. Perez se gândi că Willow avusese noroc să aterizeze. Dacă ar fi ajuns cu o oră mai târziu, ar fi fost posibil ca zborul să fie întors din drum. Mașinile înaintau încet. Într-un final ajunseră la drumeagul pe care merseseră pompierii până la Tain, iar detectivul ieși din fluxul de trafic și parcă în dreptul casei ruinate. Totul era în continuare acoperit de noroi, iar sub ei se vedea drumul pe care și-l croise alunecarea de teren până jos de tot, pe mal, precum o cicatrice neagră în dealul cafeniu.

Ploua mocănește, așa că Willow își puse gluga.

— Trebuie să fi fost un loc cam izolat pentru o femeie singură, chiar și înainte de alunecare, spuse detectiva.

— Dai de altă fermă dacă ocolești dealul și treci de copaci. Acolo stau Kevin și Jane Hay. Niște oameni destul de prietenoși, dar se pare că n-au intrat în contact cu victima. Jane știa că stă cineva aici, dar a presupus că era vorba de un turist. Kevin credea că locul era părăsit. N-au văzut niciodată vreo mașină parcată în față, însă nici n-ar fi avut cum, decât dacă treceau chiar prin dreptul casei.

— Cum naiba se descurca dacă n-avea mașină?

— Avea un prieten. Bărbatul a luat-o cu mașina de la magazinul din Brae. Au fost văzuți bând vin în barul de la Mareel.

Asta dacă e vorba de același bărbat. Dar sigur ar fi o coincidență prea mare să credem că avea doi admiratori după atât de puțină vreme petrecută în Shetland. Oare bărbatul ăsta e autorul scrisorii din cutie?

— Chiar și așa...

Chipul lui Willow era ascuns de glugă, dar detectivul își dădea seama că-i venea greu să înțeleagă situația.

— Dacă moștenise casa, trebuie să fi avut o rudă pe care s-o viziteze. Altminteri de ce venise aici? Nu e cel mai bun moment pentru o vacanță. Nu pricep cum de nu știa nimeni de ea când ai dat anunțul. Ceva nu prea se leagă.

Vicki Hewitt își puna un combinezon peste blugi și jachetă. Femeia se sprijinea de umărul lui Willow ca să nu se dezechilibreze.

— Mai e nevoie? Scena crimei e deja într-un hal fără de hal.

— E greu să te dezveți de vechile obiceiuri. Pe lângă asta, dacă ajungem la proces, s-ar putea să-mi mulțumești.

Vicki se îndreptă de spate.

— Nu vrei să mă lași aici și să te întorci mai târziu să mă iei? Dacă rămâneți, înseamnă că avem doi oameni în plus care calcă în picioare scena crimei. Oricum, mă concentrez mai bine singură.

— Adică ți-am sta în cale!

Lui Perez îi venea mult mai ușor să vorbească pe șleau cu Vicki decât cu Willow.

— O să-l pun pe Sandy să vină și să stea cu tine când termină cu familia lui Craig Henderson. A trecut deja o dată prin casă.

— Spune-i să aducă niște doze de Cola. Gândesc mai bine când sunt cofeinizată până la Dumnezeu și înapoi. Pot vizualiza mai bine ce s-a

întâmpat.

— Așa voi face.

Însă Perez se gândi că Vicki nici măcar nu-l auzise. Deja se concentra asupra ruinelor de dedesubt. Se lăsă să alunece încet în jos, iar detectivul rămase singur cu Willow Reeves.

Capitolul 10

Părinții lui Craig Henderson stăteau într-o locuință modernă, într-o așezare la nord de Ravenswick, chiar pe coastă. Tot acolo, familia Henderson avea în grijă un complex de case de vacanță foarte elegante, scumpe, cu design scandinav. Dacă era să dai crezare zvonurilor, costa o avere să le închiriezi. Nebunii de turiști se pare că erau îndeajuns de săriți de pe fix încât să plătească prețul exorbitant, fiindcă în timpul sezonului nu mai era niciun loc liber. O iubită de-a lui Sandy, care lucra acolo ca menajeră, i le arătase la un moment dat, iar tânărul se minunase văzând blaturile de granit, saunele individuale, căzile și podelele din lemn lustruit.

Locuința familiei Henderson era ceva mai tradițională. Avea pereți din tencuială cu mortar de prundiș și o terasă la marginea grădinii. Totuși, se vedea și un jacuzzi acolo. Sandy se gândi că era un loc numai bun în care să stai într-o zi de vară. Își imaginează un grătar, vin direct de la rece și bere străină la un preț piperat. Stuart și Angie Henderson îi păreau genul de oameni cărora le place să petreacă. Podeaua terasei era alunecoasă acum, iar ploaia curgea de pe streșini.

Părinții îl așteptau pe Craig și ieșiră de îndată ce văzură mașina. Angie tipă extaziată când văzu cât de bronzat era fiul ei, după care începu să turuie despre faptul că sosise momentul să găsească o fată drăguță de la ei din zonă și să rămână în Shetland. Era clar cât de dor îi fusese de el. Culoarea părului era mult prea neagră ca să fie naturală, iar femeia mai era și machiată din plin și purta niște cercei uriași. Stuart înfipse o doză de bere în mâna fiului său înainte ca acesta să ajungă măcar la bucătărie. Sandy înțelegea de ce Craig avea nevoie de un loc unde să stea singur.

Se așezară în camera de jos. Angie se oferise să pregătească o cafea și acum își făcea de lucru cu un aparat sofisticat. Sandy se simțea în plus, dar Jimmy Perez îl rugase să stea de vorbă cu părinții lui Craig:

Dacă sunt așa protectori pe cât susține, s-ar putea să știe câte ceva despre proprietara casei de la Tain.

La început, lui Sandy îi fu greu să intervină în conversație, dar îndată ce o pomeni pe femeia moartă de la Tain, familia Henderson dori să atace subiectul.

— Eu doar m-am bucurat că fiul meu plecase de acolo.

Angie îi aduse lui Sandy un cappuccino și îl așeză pe suportul de pahare

de pe măsuta de cafea din sticlă.

— Imaginează-ți dacă mai stătea acolo! Poate că acum el ar fi fost cel care se răcea la morga din Aberdeen, nu vreo femeie ciudată.

Din spusele ei reieșea că singurul loc sigur pentru Craig era acasă, cu mama lui.

— O știți pe Minnie Laurenson?

— Cu toții o știam pe Minnie. Ne predă la școala de duminică și ne băga-n sperieți, nu-i așa, Stuart?

Stuart dădu din cap și sorbi dintr-o doză de bere.

— Deci ați aflat că i-a lăsat casa moștenire unei rude din America atunci când a murit?

— Cu toții ne întrebam ce urma să se întâmple cu casa odată ce ea nu mai era, răspunse Angie. Iar din câte știam noi, nu mai avea rude în viață. Apoi nu s-a mai întâmplat nimic și bănuiesc că nici nu ne-am mai gândit la asta. Casa era ascunsă privirii de pe drum și, oricum, nu era treaba noastră. Am aflat despre americană abia când Magnus l-a pus pe Craig în legătură cu ea.

— Nu ați comunicat cu ea? Din moment ce Craig era plecat atâta vreme, ar fi avut sens să faceți asta.

Nimeni nu spuse nimic, iar Angie își privi fiul.

— Am încercat să iau legătura cu ea la un moment dat. Acum câteva săptămâni. M-am gândit să merg acolo și să fac puțină curățenie înainte să se întoarcă fiul meu. Am vrut să aflu la cine sunt cheile fiindcă nu le-am găsit la el în cameră.

— Stabiliseși deja asta? îl întrebă Sandy pe Craig. Voiai să închiriezi casa de la Tain din nou?

— Planul era să-mi petrec primele două săptămâni acasă, iar pe urmă să mă mut iar la Tain. Acum nici nu se mai pune problema.

Craig se întoarse spre mama lui.

— N-aveai niciun drept s-o contactezi pe americană. Chiar și așa, de unde i-ai aflat numărul?

— Trebuie să-l fi notat când ai hotărât să ne părăsești prima oară.

Angie vorbise pe un ton sfidător. Sandy deduse că femeia luase numărul din telefonul fiului ei când acesta nu era atent.

Craig tremură. Era clar că nu credea că are rost să continue discuția. Mama lui avea să câștige de fiecare dată.

— Ați găsit cheile? întrebă Sandy.

— N-am vorbit cu femeia. Doar i-am primit mesajul vocal.

Angie făcu o pauză, apoi continuă:

— Însă m-am dus până la casă. Dacă nu locuise nimeni în ea vreme de câteva luni, sigur înăuntru era aer închis și nu suportam să mă gândesc că fiul meu vine într-un asemenea loc. M-am gândit să intru, să aerisesc și să dau cu aspiratorul. Mi-am zis că poate nici nu era încuiată.

— Când se întâmpla asta mai exact?

Sandy se gândi că Perez făcuse bine că-l trimisese să stea de vorbă cu familia Henderson. Pentru Angie nu exista nicio limită, nu exista conceptul de viață privată. Dar asta nici nu era așa ciudat – Jimmy Perez avea dreptate mai tot timpul.

— Acum vreo două săptămâni.

— Ați putea fi puțin mai precisă, doamnă Henderson? V-aș fi foarte recunoscător.

— Era ziua în care am mers în oraș la seara de muzică country la Mareel. Când a fost asta, Stuart? Încă ar trebui să fie însemnată în calendar. Ia du-te și uită-te.

Stuart se conformă.

— Întâi februarie.

Sandy își notă data.

— Deci v-ați dus la Tain. Ați mers cu mașina?

— Normal.

În fața casei erau parcate o mașină de teren și un Volkswagen Golf nou-nouț. Era greu să ți-o imaginezi pe Angie mergând pe jos.

— Pe la ce oră ați plecat într-acolo?

Sandy știa că lui Jimmy îi plăceau amănuntele.

— Pe la prânz. Stuart făcea niște reparații la două case de vacanță, iar eu mi-am zis să-mi încerc norocul. Am băgat aspiratorul în portbagaj, ca să am tot ce-mi trebuie în caz că reușeam să intru.

— Și ce ați găsit acolo?

— Ușile erau încuiate. Și cea din față, și cea care ducea în spatele casei, spre anexă.

Brusc, lui Sandy îi veni o idee și se întoarse spre Craig.

— Ce-ai făcut cu rândul tău de chei când a trebuit să pleci?

— Le-am lăsat la un birou de avocatură din Lerwick. Rogerson și Taylor. Ei se ocupau de lucrurile lui Minnie Laurensen.

— Mie nu mi-ai spus asta!

Angie părea rănită.

— Asta m-ar fi scutit de atât de multe! Aș fi putut să iau cheile de la ei.

— Nu trebuie să știi fiecare amănunt din viața mea!

Izbucnirea de furie îi aminti lui Sandy de tânărul care începuse bătaia în barul din Lerwick dintr-un motiv atât de lipsit de importanță încât a doua zi nici măcar nu mai știa despre ce fusese vorba. Însă probabil că era obosit după zborul lung, iar Angie Henderson era în stare să pună la încercare și răbdarea unui sfânt.

— Ce-ați făcut când ați văzut că nu puteți intra? Ați mers direct acasă? întrebă Sandy, deși nu credea că asta era ceva ce-ar fi făcut Angie.

— M-am uitat puțin pe geamuri. Curățasem bine locul înainte să plece Craig. Voiam să văd în ce stare era. M-am gândit că aș fi aflat dacă între timp ar fi venit un alt chiriaș, dar nu se știe niciodată.

— Și în ce stare era?

— Cineva stătea acolo!

Femeia părea de-a dreptul ofensată, de parcă locul fusese năpădit de vagabonzi.

— Ați văzut pe cineva înăuntru?

— Nu, răspunse Angie cu vădită dezamăgire. Am bătut la ușă, dar n-a răspuns nimeni. Dar se vedea că locuiește cineva acolo. Am dat ocol casei ca să încerc toate ușile și m-am uitat înăuntru pe geamuri.

— Îmi puteți spune ce ați văzut?

— Locul era destul de curat.

Femeia tăcu și își închise ochii, de parcă încerca să vizualizeze încăperile pe care le văzuse prin micile geamuri.

— Patul era făcut. I-am dus așternuturi noi lui Craig când s-a mutat acolo și le-am luat înapoi cu o zi înainte să plece. Și-a petrecut ultima noapte aici, cu noi. I-am organizat o mică petrecere de rămas-bun. Lenjeriile pe care le-am văzut pe geam păreau scumpe. Nu prea îmi dau seama unde s-ar găsi așa ceva în Shetland. Probabil că erau comandate pe internet. Încă se mai vedea niște mobilă de-a lui Minnie Laurenson care rămăsese în casă și pe când stătea Craig acolo. A fost alegerea lui s-o păstreze. Eu aș fi aruncat-o.

Femeia făcu iarăși o pauză, după care continuă:

— Presupun că acum n-a mai rămas mare lucru din ea.

Sandy se gândi la casa distrusă de alunecarea de teren și inundată cu noroi. Clătină din cap.

— Nu prea. Apoi ce-ați făcut?

— M-am întors acasă. Ce era să fac?

Odată întors în mașină, Sandy formă numărul lui Jimmy Perez. Se opri la un magazin de pe drum ca să cumpere Cola și ciocolată pentru Vicki, iar acum își suna șeful înainte să pornească din nou. Abia aștepta să-i spună lui Jimmy că firma lui Tom Rogerson gestionase moștenirea lui Minnie Laursen, dar detectivul nu-i răspunse, așa că îi lăsă un mesaj. La Tain o găsi pe Vicki Hewitt în grădină, răscolind prin molozul din apropierea peretelui. Era ora prânzului, dar nu era aproape deloc lumină, iar în întuneric specialistă îmbrăcată în combinezon arăta ca o mică fantomă albă. Sandy își puse și el un combinezon. Vicki îl auzi apropiindu-se și se întoarse.

— Sunt atâtea pe-aici, încât și o echipă întreagă ar avea nevoie de o lună ca să le treacă pe toate în revistă.

Însă Vicki părea destul de veselă, iar Sandy își dădea seama că nu era înspăimântată de ce-o aștepta.

— Va trebui să te mulțumești cu mine, zise tânărul. Îmi pare rău.

Femeia zâmbi.

— M-am gândit că e cel mai bine să începem de aici. Ce a rămas prin casă e destul de stabil – până la urmă, a rezistat alunecării de teren. Însă aici, afară, dacă bate vreun vânt puternic poate dispărea tot. O să bag în saci cât de multe pot, marchez pozițiile și fac o grămadă de poze. Dacă vii după mine și notezi sacii, ne mișcăm mai repede.

Așa că Sandy se ghemui lângă ea și îi urmă instrucțiunile. Cel mai mult îi plăcea când avea instrucțiuni clare pe care să le urmeze, iar Vicki era foarte specifică atunci când îi spunea ce să facă. Criminalista nu părea să bage de seamă ploaia sau frigul. Din când în când se mai ridica să se întindă sau să bea ceva, dar tot timpul se concentra numai la mica porțiune de pământ din fața ei. În apropierea ruinelor casei, la adăpost de ploaie, o grămadă de pungi de plastic erau dovada eforturilor sale.

Găsise câteva ustensile de bucătărie: un desfăcător, o răzătoare și o sită, iar acum le aranja în pungi. Toate trei erau intacte și rămăseseră prinse lângă zid. Valul de noroi probabil că le scosese pe ușa bucătăriei. Varietatea obiectelor îi aducea aminte lui Sandy de tarabele de mărunțișuri care apăreau ocazional la ceaiurile de duminică în scop caritabil, organizate în centrele comunitare pe tot parcursul verii. Vicki era ca una dintre acele femei în vârstă care caută prin mărunțișuri în speranța că o să găsească o

comoară. Sandy nu pricepea de ce erau importante obiectele, însă odată ce Vicki le punea în pungi, el scria pe etichete. Criminalista descoperi un pantof de damă de mărimea 38, din piele întoarsă, cu model, baretă și toc jos.

— Era încălțată când i-au găsit cadavrul?

Stând ghemuită, Vicki își întinse spatele și brațele.

— Nu.

Sandy se întrebă dacă era un amănunt semnificativ, dar Vicki nu spuse nimic, așa că nu-și dădu seama care era importanța.

Criminalista se uită la niște bucăți de hârtie pline de apă, după care le vârî cu atenție într-o pungă.

— Nu sunt fragmente de ziar. S-ar putea să confirme identitatea victimei, dacă cei de la centru reușesc să le usuce.

Sau s-ar putea să fie o reclamă oarecare la termopane sau la un card de credit.

Sandy era lihnit. Nu mâncase de prânz, dar știa că nici Vicki nu făcuse asta. Părea să-i ajungă doza de Cola, pe care o bău dintr-o singură înghițitură, după care o așează cu atenție în rucsac. Nu voia să fie el cel care se dă bătut primul, dar se gândea la întâlnirea pe care o avea cu Louisa. Îi spusese lui Jimmy Perez că putea să lucreze dacă era nevoie, însă șeful lui răsese și îi spusese că nimeni nu era de neînlocuit. Așa că Sandy rezervase o masă pentru cină la Hotelul Scalloway, precum și o cameră pentru mai târziu. Crezuse că nu vede bine când zărise prețul, dar Louisa merita din plin. În orice caz, dacă tot nu se întorceau la el la apartament măcar nu mai trebuia să-și bată capul să facă ordine.

Lumina începuse să dispară, iar farurile mașinilor care se târau pe carosabilul de deasupra lor erau deja aprinse. În curând avea să fie prea întuneric ca să mai continue, așa că până și Vicki trebuia să se lase păgubașă. Pompierii își luaseră generatorul, iar peisajul nu se mai vedea în zare.

— Încă zece minute, spuse Vicki și se ridică. Apoi ne întoarcem la civilizație să facem baie și să mâncăm.

Sandy dădu din cap.

Și la Louisa.

Vicki se ghemui la loc și își relua activitatea, după care îngheță.

— Nu cumva profesorul Grieve a spus că e posibil ca femeia să fi fost strangulată cu o curea?

— Așa cred.

Lui Sandy nu-i plăcea niciodată să fie prea specific.

— O curea îngustă. Pe piele n-a rămas semn de la cataramă. Doar niște urme care s-ar putea să provină de la niște striatii.

— Atunci cred c-ar fi bine să fac poză la asta.

Pentru o clipă, Sandy fu orbit de un blitz. Vicki se mută și mai făcu o poză, după care scoase din grămăjoară o curea de piele cu striatii florale.

— E de damă.

Sandy era dezamăgit.

— Poate că aparținea victimei și a fost luată de alunecarea de teren odată cu restul chestiilor.

— Poate. Dar dacă semnele de pe gât sunt la fel, poate aflăm ceva despre crimă.

Vicki strânse cureaua, așa încât acum arăta ca un șarpe, după care o puse în geantă.

— Zici tu?

Sandy se gândi preț de o clipă.

— Presupun că asta ar însemna că aici s-a produs crima. La Tain, adică. E puțin probabil să fi fost ucisă altundeva, dacă arma crimei e aici.

— Și ar însemna că nu avem de-a face cu o crimă cu premeditare. Ucigașul nu a venit având arma crimei la el. Mă rog, asta dacă e bărbat. Obiectul aparținea victimei, iar criminalul doar s-a folosit de ce a găsit la îndemână.

Deși stătuse ore întregi pe pământul umed, entuziasmul lui Vicki nu părea să se fi diminuat.

— E cam puțin, nu? Și nici nu e ceva sigur.

Sandy se simți de parcă o trăda, de parcă îi pune la îndoială priceperea.

— E un început, răspunse femeia. E mai mult decât aveam de dimineață.

Capitolul 11

Willow Reeves se gândi că Insulele Shetland așa cum erau acum, cuprinse de beznă și de umbrele întunecate ale iernii, arătau cu totul altfel decât în timpul verii. Acela era Shetland-ul din amintirile ei. Pe atunci întregul peisaj fusese numai roz și argintiu. Lumina strălucitoare se oglindea în mare, iar pe promontoriu creșteau flori. Era a treia oară când venea în Shetland, dar se simțea de parcă o făcea pentru prima oară, de parcă privea locul prin ochii unei străine. Se gândi că poate ar fi trebuit să fie mai cu picioarele pe pământ. Nu putea să-și petreacă toată viața ca o adolescentă, gândindu-se la brunetul înalt și taciturn care era în continuare bântuit de femeia perfectă care murise. Părinții ei fuseseră niște visători. Renunțaseră la viața lor confortabilă de profesori ca să întemeieze o comunitate de hipioți pe Insula North Uist din Hebridele Exterioare. Până la urmă, ceilalți membri ai comunității își pierduseră entuziasmul și plecaseră, dar părinții lui Willow erau tot acolo. Trudeau pe pământul nisipos și încă se mințeau singuri că experimentul nu fusese o mare greșală.

Detectiva intră în biroul lui Jimmy Perez și îl ascultă cât sună la New York, la firma la care lucra victima. Se gândiseră că americanii probabil încep să lucreze devreme, așa că prima oră era un moment numai bun să contacteze editura. Perez vorbi încet și își modulă vocea încât accentul să-i dispară aproape complet.

Ce știi despre el, până la urmă? Cine este acest bărbat care poate juca orice rol ca să-și ducă la bun sfârșit munca?

— Fac parte din poliția britanică.

Willow nu reuși să înțeleagă ce spunea cealaltă persoană, dar bănuiește despre ce era vorba când Perez explică foarte calm:

— Ei, nu, nu englez, ci scoțian. Da, e aproape același lucru. Lucrez în Insulele Shetland.

Perez râse puțin și se strâmbă la Willow.

— Am nevoie de informații despre o persoană care cred că lucrează la compania dumneavoastră. O cheamă Alissandra Sechrest. Da, sigur, aștept.

Se auzi un clic, iar Perez trecu telefonul pe modul difuzor. Deodată se auzi un glas cu accent american care umplu încăperea:

— Da, Sandy Sechrest la telefon. Cu ce vă pot ajuta?

Pentru o clipă, Willow aproape râse fiindcă lui Perez nu părea să-i vină

să creadă. Fuseseră convinși că o identificaseră corect pe victimă, dar se pare că Alissandra Sechrest era vie și nevătămată și lucra în continuare la New York. Lui Perez îi luă ceva timp până să răspundă.

— Mă scuzați că vă deranjez, dar v-aș fi recunoscător dacă mi-ați putea răspunde la câteva întrebări înainte să vă explic despre ce este vorba. Aveați rude în Shetland?

— O rudă îndepărtată. O mătușă.

Sandy Sechrest părea mai în vârstă decât victima. Willow bănuia că nu mai avea mult până să iasă la pensie, însă după glasul ei se vedea că e o femeie cu mintea brici.

— Și v-a lăsat casa moștenire, prin testament?

— Exact. O căsuță din satul Ravenswick. Încă intenționez să vin în vizită la un moment dat, atunci când n-o să mai fiu atât de prinsă aici.

Femeia tăcu.

— Despre ce e vorba, domnule detectiv?

— Mă tem că proprietatea v-a fost afectată de o alunecare de teren.

— Ce bine că mi-ați spus! O să anunț firma de asigurări. Dacă îmi puteți trimite un e-mail cu detaliile, nu mai e nevoie să vă răpesc din timp.

Tocmai voia să închidă telefonul, dar Perez interveni:

— A murit cineva. O femeie. Credem că stătea în casa dumneavoastră. Știți ceva despre asta?

— Nu! Am lăsat un bărbat să stea acolo. Era prieten cu un tip în vârstă care o știa pe mătușa mea. Dar a plecat acum șase luni. Mă întrebase dacă poate folosi casa din nou câtă vreme mai face niște reparații, iar eu am fost de acord. Urma să se mute în câteva săptămâni.

— Femeia moartă își spunea Alissandra Sechrest. Cel puțin, a ajuns până în Shetland sub numele dumneavoastră și l-a folosit pentru măcar o programare.

— Și ați crezut că am murit?

Sandy Sechrest izbucni într-un râs ascuțit, aproape ca un fel de lătrat.

— Am fost puțin șocat când v-am auzit vocea.

— Vă gândiți la vreo escrocherie? Că mi-a furat identitatea? Doar ca să aibă unde să stea?

— Sincer să vă spun, nu prea știu ce să mai cred. Dacă vă trimit un portret-robot al victimei, poate îmi puteți spune dacă o recunoașteți.

Perez tăcu o clipă, după care reluă:

— Știți să fi avut loc vreo fraudă? Vă lipsesc bani din contul bancar? V-a

fost folosit cardul de credit? S-ar putea ca femeia să fi avut chiar și un pașaport fals cu numele dumneavoastră.

— N-am observat nimic, dar o să verific, sigur.

Perez o privi pe Willow și ridică din sprâncene, vrând să vadă dacă ea avea vreo întrebare.

— Întreab-o de avocatul ei, spuse detectiva pe buze.

— Cu ce avocat din Shetland colaborați, doamnă Sechrest?

— Colaborez cu un birou de avocatură: Rogerson și Taylor. Ei m-au contactat în legătură cu testamentul mătușii mele și m-au întrebat ce planuri am cu proprietatea. Au făcut în așa fel încât să o golească de toate obiectele în afară de piesele mari de mobilier. Nu era nimic de valoare, doar câteva bijuterii ieftine, pe care mi le-au trimis prin poștă. Aparent existau și fotografii, dar le-am spus să le lase acolo. Mi s-a părut că acela e locul lor. Apoi au angajat pe cineva să curețe prin casă. Fiindcă era în vârstă, mătușa mea nu prea mai avusese puterea să aibă grijă cum trebuie nici de ea, nici de locuință.

— Țineți minte cum se numea firma de curățenie?

Femeia păru să nu știe ce să-i zică lui Perez, însă îi răspunse după un moment de ezitare:

— Nu, dar avocații ar trebui să știe. Am primit o factură.

— Și apoi?

— Apoi i-am rugat să-mi confirme că locul e sigur și să țină la ei cheile până când urma să vin în Shetland sau să iau o hotărâre în privința casei. Aproape că uitasem de ea, când am fost sunată de un tip care m-a întrebat dacă poate s-o închirieze. L-am verificat prin firma de avocatură și mi-au spus că omul era serios. Avea mai mult sens să locuiesc cineva în casă decât să stea goală.

— Țineți minte cu cine de la Rogerson și Taylor ați vorbit despre chiriașul de la Tain?

Willow observă că în glasul lui Perez se strecurase iarăși o urmă de accent de Shetland.

— Îmi pare rău, domnule detectiv, nu cred că era vreunul dintre cei doi. Am vorbit cu o femeie. Putea fi la fel de bine cineva care lucra la recepție. Dar mi-a spus că îl știe pe Craig Henderson și că provine dintr-o familie bună. A fost de ajuns pentru mine. Era culmea să stea casa goală când cineva de-al locului avea nevoie de ea.

Willow se gândi că Sandy Sechrest era genul de femeie care lua hotărâri

repede și nu se răzgândeă.

— Și pe cine ați rugat să găsească o firmă de curățenie și să se asigure că locuința este încuiată? întrebă Perez. Ați vorbit cu aceeași femeie?

— Nu, sigur era unul dintre avocați. Îl chema Paul Taylor.

Americanca tăcu, de parcă mai aștepta ca Perez să spună ceva, după care îi zise:

— Dacă nu mai aveți nimic să mă întrebați, domnule detectiv, ar trebui să mă duc la o ședință.

— Femeia care a murit nu a fost ucisă de alunecarea de teren. N-a fost un accident. A fost omorâtă de cineva.

Pentru prima oară, Sandy Sechrest păru tulburată.

— Nu înțeleg.

— A fost strangulată. Bănuim că ucigașul a lăsat-o în casă, dar cadavrul a fost scos de alunecarea de teren. Altminteri n-am fi dat de ea până când nu se muta Craig înapoi.

— Și ziceți că-mi folosea numele și identitatea.

— Trebuie să vă întreb dacă există vreun motiv pentru care cineva ar vrea să vă ucidă, spuse Perez pe un ton potolit.

Sandy Sechrest izbucni în râs, la fel ca mai devreme. Era râsul unei fumătoare. Da, fumatul părea să fie viciul ei secret.

— Ei bine, mi-am făcut câțiva dușmani de-a lungul carierei: autori pe care i-am respins sau cu care am încheiat colaborarea, alți editori cărora nu le convine că le-am furat vedetele. Dar nimeni nu mă urăște destul încât să vrea să mă ucidă. Și nimeni n-ar traversa Atlanticul ca s-o facă. Pe lângă asta, de îndată ce ar fi văzut-o și-ar fi dat seama că nu sunt eu.

— Ce fel de cărți publicați?

— Suntem o editură fără un program specific, dar eu mă specializez pe non-ficțiune. În principal cărți de dezvoltare personală.

— *Gândește-ți un viitor mai bun* este unul dintre titlurile pe care le-ați publicat?

— Chiar așa, inspectore. Una dintre cele mai bine vândute cărți.

Femeia părea mai degrabă flatată decât curioasă.

— E posibil să-i fi trimis un volum mătușii dumneavoastră?

Americanca râse din nou.

— Abia dacă știam de existența ei. Pe lângă asta, nu cred că ar fi interesat-o prea tare.

Atunci de ce se afla cartea publicată la Mullion printre obiectele femeii

ucise?

— Mai Țineți legătura cu cineva din Shetland?

— Cu un bătrân pe nume Magnus Tait. Era prieten cu mătușa mea și mă mai suna din când în când după ce ea a murit. Cred că de curând își instalase un telefon acasă și era ca o jucărie pentru el. Poate că n-avea cu cine să vorbească. M-a sunat să-mi spună că firma de curățenie trecuse pe la Tain și că făcuseră o treabă destul de bună. Iar apoi m-a sunat să mă întrebe dacă îi dau voie lui Craig să stea în chirie. Nu prea înțelegeam eu ce vorbește, dar era un dulce. Mă făcea să simt că aparțin unui loc în care nici măcar nu fusesem. Dar n-am mai vorbit cu el de câteva luni.

— Îl știam pe Magnus, spuse Perez. A fost foarte bolnav o vreme și a murit de curând.

— Ah! Îmi pare rău.

Părea de-a dreptul întristată de veste.

— Magnus avea și el cheia de la Tain?

— Cred că da. Cred că el a fost cel care a descoperit că mătușa mea a murit. M-a sunat înaintea avocatului să mă anunțe.

Perez o privi din nou pe Willow, dar de data asta detectiva clătină din cap. Nu mai avea nicio întrebare. Perez aflase tot ce era relevant. Acum încerca să pună cap la cap informațiile. Dacă Sandy n-avea prieteni în Shetland, dacă nu venise niciodată aici, dacă nu Ținea legătura decât cu avocatul prin e-mail, părea improbabil ca ea să fi fost persoana pe care criminalul voise s-o omoare. Cel mai important era să-l identifice pe bărbatul, sau pe bărbații, alături de care fusese văzută impostoarea.

Perez încheie convorbirea și puse receptorul la loc. Willow îi zâmbi.

— Ei bine, zise detectiva, acum începe distracția.

Merseră să ia prânzul la Mareel, plecând de la secție și mergând de-a lungul malului, pe lângă noile birouri ale consiliului local. Centrul de artă era chiar lângă apă. Willow se gândi că era un simbol din oțel și sticlă al încrederii în viitorul artistic al Insulelor Shetland. Nici nu s-ar fi pus problema de așa ceva pe insula unde crescuse ea. De când fusese descoperit petrolul, cei de aici credeau că sunt în stare de orice. Îi spuse lui Perez ce gândea.

— Nu sunt convins, răspunse el. Probabil că așa ceva nu s-ar mai construi acum.

Părea căzut pe gânduri și nu intră în detalii.

Trebuiră să aștepte la intrarea micului bar de la parter ca să fie serviți. Erau conștienți că îi putea auzi oricine din jur, așa că stăteau la coadă fără să vorbească. Erau înconjurați de mame cu copii, tinere care purtau pulovere croșetate și vorbeau despre alăptat și grupurile de parenting. Willow se întreabă într-o doară dacă ea avea să fie vreodată mamă.

Reveni imediat asupra întrebării, iar de această dată parcă o lovi fizic, ca un șoc electric. Aproape că se miră că Perez nu observase nicio schimbare la ea. Detectivul o ținea de braț, făcându-și loc prin mulțime, iar la cât de tulburată era se gândi că și el îi simțise frământarea. Poate că maternitatea mocnea de o vreme în subconștientul ei, dar acum ideea că ar putea deveni mamă cu adevărat o lovi atât de puternic, încât se simți copleșită. Ce neplăcut că îi trecuse asta prin minte aici, alături de Perez, în mijlocul anchetei! Avea nevoie de mai mult timp ca să se gândească. Nu-și putea da seama în acele clipe dacă avea să-i treacă sau urma să devină o obsesie. Știa doar că timpul trece și trebuie să ia o hotărâre.

Își luară băuturile și urcară la etaj. Locul era aproape gol.

— Aici a fost văzută cu câteva zile înainte să moară, spuse Perez. Potrivit unui martor, femeia noastră misterioasă stătea chiar la masa asta împreună cu un bărbat îmbrăcat elegant.

— Același bărbat care a luat-o cu mașina de la magazinul din Brae?

Willow încercă să-și ignore hormonii și să se concentreze la anchetă.

— Eu așa cred. Altminteri ar fi o coincidență cam mare.

Perez își așază tava pe masă. De unde erau, puteau să vadă barul de jos. Mamele își adunau copiii și își croiau drum afară. Acum se discuta despre un curs de limbă pentru preșcolarii de până în cinci ani, organizat la centrul comunitar.

N-aș putea face asta niciodată. N-aș putea să transform creșterea copiilor într-o profesie. Toate paginile alea de pe internet și discuțiile despre educație și îngrijirea celor mici... Sunt sigură că sunt pentru femeile cărora le e dor să meargă la serviciu. Poate că părinții mei aveau dreptate. Poate că un copil n-are nevoie decât de dragoste, aer curat și să nu-l bagi în seamă prea mult.

— Cum a știut să se folosească de numele lui Sandy Sechrest?

Willow privi cum femeile plecau încărcate de copii, genți și cărucioare. Se terminase năvala de la prânz, iar acum până și în barul de jos era liniște.

— Înțeleg cum ar fi putut să obțină cheile de la avocați. Dacă și-a dat numele și a spus câte ceva despre ea, probabil că nu i-au cerut niciun

document oficial. Dar foarte puțină lume știa a cui e casa. Avea nevoie de informația asta ca să poată să facă ceva.

— Poate că a văzut ceva în *The Shetland Times*.

— Ar fi avut acces la ziar, dacă venea din sud?

Willow scoase capacul de la sticla ei de apă minerală.

— Și de ce avea nevoie de toată șarada asta elaborată? De ce nu a venit pur și simplu în Shetland, de ce nu și-a închiriat o cameră la o pensiune dacă tot voia să viziteze locul?

Mâncarea sosi înainte ca Perez să apuce să răspundă. O aduse un tânăr îmbrăcat într-o uniformă compusă dintr-un tricou negru și blugi negri. Părul îi cădea pe frunte, iar deasupra unei sprâncene avea un rând de piercing-uri. Probabil era unul dintre tinerii cu veleități artistice care își găsisse căminul spiritual la Mareel. Willow se gândi că acolo unde crescuse ea nu existase nimic de genul ăsta. Viața ei socială de copil se limitase la a bea pe ascuns în singurul bar de pe insulă, la întâlniri ilicite în spatele centrului comunitar în timp ce adulții dansau înăuntru în ritmul viorilor și acordeoanelor. Perez așteptă până când tânărul așeză tava pe masă, după care îi vorbi:

— Te cheamă Andy, nu-i așa? Ești băiatul lui Jane și Kevin, nu? Am auzit că te-ai întors acum ceva vreme.

Perez scoase portretul-robot al femeii ucise.

— O recunoști? A venit aici la un moment dat. Acum vreo săptămână, după-amiaza. Era împreună cu un bărbat de vârstă mijlocie.

Willow urmări chipul tânărului, care rămase impasibil. Nu părea nici interesat, nici curios. Detectivului i se păru ciudat, dar poate că așa era felul lui de a fi. Andy Hay clătină din cap.

— Nu, îmi pare rău.

Femeia se așteptă ca Perez să insiste, dar acesta doar îi oferă desenul.

— Ia-l cu tine. Arată-l colegilor tăi. Dacă o recunoaște vreunul, roagă-l să mă anunțe.

— Sigur. Pa, Jimmy.

După ce terminară de mâncat, un tânăr masiv, îmbrăcat la fel ca Andy, le luă farfuriile. Părea puțin neîngrijit din cauza începutului de barbă și a coșurilor adolescente. Pe ecuson scria că îl cheamă Ryan.

— Ți-a arătat Andy desenul?

Willow împinse spre el castronul de supă. Ryan părea incapabil de gesturi energice.

— Ce desen? Andy tocmai ce și-a terminat tura. De obicei lucrez la

bilete, dar azi nu e destulă lume, așa că m-au chemat aici.

Tânărul pufni cu năduf. Părea să creadă că e sub demnitatea lui să strângă farfurii.

— Desenul ăsta.

Perez scoase încă unul și îl puse pe masă.

Ryan își trase un scaun și luă loc. Willow se gândi că tinerii din Shetland dădeau dovadă de aceeași încredere în sine precum clădirea. Crescuseră având de toate, într-o perioadă când orice părea posibil.

— O recunoști pe femeia asta?

Perez își mută scaunul ca să facă mai mult loc.

— A venit aici să bea ceva cu un bărbat de vârstă mijlocie.

— Nu lucrez la bar, încă merg la școală. Sunt la recepție la final de săptămână și vând bilete. Dar sunt destul de sigur că am văzut-o.

— N-ai văzut-o în ziar, n-ai auzit anunțul de la Radio Shetland?

— Nu prea-mi bat eu capul cu ziarul, spuse băiatul cu dispreț. Sunt prea ocupat să învăț pentru examene.

Ryan zâmbi scurt, ca să arate că era doar un pretext. *Shetland Times* era pentru părinții lui. Dacă voia să se informeze, el apela la telefon și tabletă.

— Spune-mi când ai văzut-o.

— Păi, trebuie să fi fost pe seară, într-o sâmbătă. Sâmbăta e singura zi în care lucrez aici și în mod sigur era seară.

Ryan se lăsă pe spătar.

— A venit jos ca să cumpere bilete?

— Pentru film, da.

— A plătit ea?

— Da, dar a luat un singur bilet. Era singură.

— Ești sigur? Un alt martor a văzut-o cu un bărbat de vârstă mijlocie. Poate că era cu el, dar au plătit separat?

Băiatul se strâmbă ca să arate că se gândește. Willow presupuse că mai toți tinerii care lucrau la Mareel aveau ambiții artistice. Iar martorul din fața lor părea să aibă o aplecare către teatru.

— Nu. Era clar singură.

Willow simți dezamăgirea lui Perez. Detectivul sperase să obțină mai mult: o descriere a însoțitorului femeii, chiar dacă nu-i putea afla numele. De două zile tot încerca să descopere cum o chema. Willow îi zâmbi băiatului.

— La cât i-ai dat biletul?

— Nu sunt sigur.

De data asta, Ryan nu se mai scâlămbăi.

— Se grăbea? Tocmai urma să înceapă filmul?

Willow îi zâmbi din nou, ca să-l încurajeze. De obicei Perez era cel bun la asta, cel care îi făcea pe martori să se simtă în largul lor, dar deja era prea implicat în caz. Pentru el devenise o provocare personală să afle numele victimei.

— Nu, nu era grăbită. Cred că încă mai era vreo jumătate de oră până începea filmul. De acolo s-a dus direct la bar.

— Era aglomerat?

— Da, la ora aia e aglomerat de obicei. Lumea nu vine doar la cinema sau la spectacol, se mai și oprește în drum spre casă să bea o cafea sau ceva mai tare. Suntem aproape de clădirile de birouri, spuse Ryan făcând un semn vag din cap înspre mare.

— Deci e posibil să se fi văzut mai târziu cu individul ăla? Poate că și-a cumpărat biletul și i s-a alăturat în bar.

Sau poate că s-au întâlnit din întâmplare. Poate că era unul dintre afaceriștii care se îndreptau spre casă. Dacă locul era aglomerat, poate că au fost nevoiți să stea la aceeași masă. Dar în cazul ăsta, el ar fi trebuit să anunțe poliția până acum. Lumea de vârstă mijlocie citește Shetland Times.

— Da, presupun că da.

— Mai erai pe tură când s-a terminat filmul?

Vorbise Willow. Perez se holba în cana de cafea. Dar asculta. Jimmy Perez asculta mereu. Willow se întrebă dacă nu cumva făcea asta și în somn.

— Sâmbătă seara lucrez până târziu de fiecare dată.

— Ai văzut-o pe femeie când a plecat?

— Nu, răspunse Ryan. Dar asta nu înseamnă că nu era acolo. Mereu e aglomerat când se termină filmul. Iar noi vrem doar ca lumea să plece cât mai repede.

— Ce s-a mai întâmplat aici sâmbătă? Avea loc vreun eveniment în sala mică?

Băiatul clătină din cap.

— De obicei nu prea se întâmplă nimic în perioada asta a anului. Lumea încă-și revine după *Up Helly Aa*.

— Mulțumim, Ryan.

Willow îi zâmbi, dându-i de înțeles că nu mai aveau întrebări pentru el.

Detectivul îi făcu un semn discret cu mâna, dar nu spuse nimic.

Perez îi făcuse o rezervare într-o pensiune nouă. Era a unui prieten de-al lui, un tip cu care fusese coleg de școală și care plecase în sud ca să-și găsească norocul. Încă o persoană care se întorsese acasă odată ce aflase că urma să aibă un copil. Pensiunea era în vechea casă a șerifului, aflată pe una dintre străzile de lângă Commercial Street, nu departe de secția de poliție, într-un loc liniștit. Avea o grădină cu copaci mari, ceva neobișnuit pentru partea aceea a orașului. Perez strigă, intră și o conduse pe Willow în bucătăria de la subsol. Înăuntru era cald. O sobă mare ocupa un perete întreg. O femeie aflată într-un prag avansat al sarcinii stătea la masă și curăța morcovi și cartofi. Willow nu se putu abține să n-o privească lung. Avu aceeași senzație ca atunci când le văzuse pe femeile care beau cafea la Mareel. De data asta înțelese despre ce era vorba: invidie.

Vreau să am un copil în mine. Vreau să arăt așa.

Femeia se ridică și puse apa la fiert.

— Doamne, Rosie! spuse Perez. Cât mai ai? Dacă mai crește mult, o să plesnești.

Rosie zâmbi.

— Mai durează vreo săptămână, Jimmy. Va trebui să terminați ancheta până atunci, altfel o să ajungă John să-ți facă micul dejun, spuse femeia întorcându-se spre Willow. Și, crede-mă, nu vrei asta.

Camera lui Willow era la etaj, sub acoperișul înclinat. Perez o conduse până acolo și o ajută cu una dintre genți, așa încât Rosie să nu mai fie nevoită să se miște. Încăperea fusese renovată de curând în niște nuanțe marine de verde și albastru și avea vedere la Bressay Sound.

— Cu ce se ocupă John?

— E contabil, a reușit să obțină un post la consiliul local. Dar s-ar putea să renunțe la el, dacă afacerea de familie are succes. Marea e adevărata lui pasiune. Planul lui e să-și ia o barcă mică să facă tururi prin insule și să-i ducă pe turiști la pescuit.

Willow dădu din cap.

— Trebuie să fie greu să-ți petreci ziua făcând altceva decât lucrul la care visezi.

— Ei, John e destul de fericit.

Între cei doi se lăsă o tăcere cam stânjenitoare. Niciunul dintre ei nu se pricepea să vorbească despre lucruri personale. Răsuflară ușurați când sună

telefonul lui Perez.

— Era Sandy, spuse detectivul după ce încheie convorbirea. Se îndreaptă înapoi la secție cu Vicki. Nu mai e lumină. A spus că au găsit ceva ce-ar trebui să vedem.

— Lasă-mă două minute să mă spăl pe mâini. Ne vedem jos.

Îl auzi cum coboară două rânduri de scări din lemn lustruit. Se gândea tot la Rosie, se întreba cum ar fi să aibă în burtă un copil care dă din mâini și din picioare, care încearcă să iasă.

Capitolul 12

Când Sandy și Vicki ajunseră la secție, era aproape întuneric. Către nord, ploaia se întețise, iar pe drum se formaseră bălți. Sandy abia aștepta să se facă primăvară, să vină lumina și căldura care să alunge atmosfera întunecată. Perez și Willow îi așteptau la secție. Detectivul stătea la birou și părea căzut pe gânduri. Uneori, depresia îl cuprindea și părea să-l mâhnească de tot. Sandy știa că nu e o idee bună să încerce să-l înveselească. Cel mai bine era să-l lase pe Perez să iasă singur din starea lui posomorâtă.

— Ce-ai găsit, Sandy?

Willow nu părea niciodată mâhnită.

— Vicki a găsit-o.

Sandy se întoarse spre Vicki, care așază între ei cureaua aflată în punga pentru probe.

— Ne întrebam dacă nu cumva asta e arma crimei, dacă nu cumva striatiile sunt aceleași ca urmele de pe gâtul femeii.

— Aș vrea să știm cum o cheamă!

Perez aproape că strigase. Era mai furios decât îl văzuse Sandy de luni întregi. Părea un adolescent țăfnos care are o criză de nervi în privința unui lucru pe care nu-l poate controla.

— Nu mai suport să-i spunem „femeia” sau „victima”.

— Am crezut că o cheamă Alissandra Sechrest.

— Se pare că nu, răspunse Willow. Alissandra Sechrest e o editoare din New York și e cât se poate de vie.

Sandy ar fi vrut să afle mai multe, despre scrisoarea pe care o găsiseră și despre faptul că o femeie venise în Shetland sub acel nume, dar își dădea seama că Jimmy Perez nu era într-o stare prielnică pentru întrebări, așa că tăcu.

— Mă întrebam dacă nu cumva mai există amprente pe curea.

Vicki se cocoțase pe marginea biroului fiindcă nu mai aveau scaune.

— E posibil să fi dispărut din cauza vremii, dar am găsit cureaua adăpostită de zid, așa că s-ar putea să mai fie câteva. Poate dăm de niște amprente care nu aparțin femeii pe care am găsit-o la Tain. Ampretele ei sigur trebuie să fie prin casă. Presupun că ai încercat s-o identifici pe baza lor?

— Sigur că da.

Perez abia își ridică ochii din pământ.

— Iar James Grieve i-a luat amprente direct de pe degete. Se potrivesc cu majoritatea celor din casă, dar nu le avem în baza noastră de date.

— Prin casă mai erau și alte amprente?

— Câteva, dar umezeala și noroiul au distrus totul. Nu sunt convins că avem ceva folositor.

În încăpere se lăsă tăcerea. Deodată, stropii de ploaie loviră geamul din cauza unei rafale de vânt. De afară se auzi un claxon.

— Bun, deci ce facem acum?

Vorbise Willow. Era veselă și gândea practic, ca de obicei.

— O să trimitem cureaua la Aberdeen, normal. Dar ce putem face aici ca s-o identificăm pe femeia noastră misterioasă?

Sandy se gândi că lui Perez îi plăcea că Willow încerca s-o facă pe victimă să pară mai umană. Pentru prima oară, detectivul păru să fie interesat de conversație.

— E greu de demonstrat, bineînțeles, dar Jane Hay și Angie Henderson susțin că nu s-a intrat prin efracție la Tain. Atunci întrebarea e: cum a făcut rost impostarea de chei?

Perez se aplecă deasupra biroului.

— Trebuie să facem o vizită la biroul de avocatură și să vedem dacă a mers acolo și s-a dat drept Alissandra.

— Magnus Tait avea și el un rând de chei, spuse Willow.

Îi aruncă o privire furișă lui Sandy și îi făcu cu ochiul.

Ia te uită ce mă mai descurc cu el!

— Magnus era la spital când femeia a ajuns în Shetland.

— Dar îmi imaginez că locuința lui nu era tocmai Fort Knox, zise Willow. Casa de la Tain presupun că era încuiată cum trebuie, fiindcă era în răspunderea avocaților. Dacă dispare un bătrân care locuiește la o fermă de unde nu prea se poate fura mare lucru, presupun că nu e greu să-i intri în casă.

— Hillhead e foarte aproape de mine

Perez aproape că părea entuziasmat.

— O să trec pe acolo diseară.

— Mâine aș vrea să mai merg o dată la Tain, spuse Vicki în timp ce se dădea jos de pe birou. Prin grădină mai sunt o mulțime de chestii, ca să nu mai spun că în casă nici n-am intrat încă.

— Vrei să mă ocup eu de avocați, Jimmy? Să joc rolul șefei?

Willow se ridicase și ea.

Sandy se uită la ceas și se gândi că avea destul timp să se schimbe înainte să se vadă cu Louisa la Scalloway. Pentru o clipă, aici în biroul lui Jimmy, o uitase, dar acum gândurile i se îndreptau din nou spre ea. Îl auzi pe detectiv cum stabilește s-o ducă pe Vicki la pensiune. Willow întreabă dacă putea să-l însoțească la vechea locuință a lui Magnus Tait din Ravenswick, dar Sandy nu înregistra nimic. Era neliniștit. Rareori se întâmpla să facă lucrurile bine din prima, dar cu Louisa nu-și putea permite să greșească.

Sandy ajunse la Hotelul Scalloway înaintea ei. Louisa stabilise să-și petreacă după-amiaza în Lerwick, iar apoi să treacă pe la o prietenă din timpul școlii care locuia pe insula Burra. Mama ei era îngrijită de altcineva pentru câteva zile pentru că urma să-și petreacă sfârșitul de săptămână la centrul de îngrijiri din Yell. Pe Burra ajungeai trecând pe podul de la Scalloway, așa că avea sens să se vadă la hotel. Însă acum, cât aștepta, Sandy își dorea să fi stabilit un alt loc. Nu voia să bea prea mult. Louisa nu era genul de femeie care să tot bea și să se prostescă. În timp ce stătea la bar, sorbea din halbă și privea cum mulțimea din seara aceea de sâmbătă se tot foia în jurul lui, se simți separat de ceilalți. Parcă ar fi așteptat să participe la un interviu în timp ce în aceeași clădire avea loc o petrecere.

Apoi o văzu în holul care dădea către stradă. Probabil că începuse să plouă mai tare, deoarece Louisa își scoase haina și o scutură, iar în păr i se vedeau picături de ploaie. Sandy se îndreptă spre ea, dar se împiedică de piciorul unei femei în vârstă care stătea lângă ușă. Bătrâna icni de durere, iar tânărului i se păru că toată lumea din jur se holbează la el. În timp ce el își cerea scuze, Louisa păru să dispară, iar Sandy intră o clipă în panică. Oare chiar era atât de prost și neîndemânatic încât se săturase de el? Apoi ea își făcu din nou apariția în pragul ușii de la bar, iar Sandy văzu că acum își ținea haina împăturită, astfel încât cusăturile să fie îndreptate în afară.

— Mă întrebam dacă găsesc vreun loc să pun și eu asta la uscat.

— Am închiriat o cameră. Ai putea s-o pui acolo.

Sandy văzu surpriza de pe chipul Louisei și își dădu seama că nu-i spusese despre cameră. Oare greșise? Își mai petrecuseră noaptea împreună, dar poate că ar fi trebuit să se gândească mai bine înainte să creadă că e o idee bună. Poate ar fi trebuit s-o întrebe înainte.

Louisa se încruntă.

— Vai, Sandy!

Femeia se ridică pe vârfuri și îl sărută încet pe buze.

— Ce idee grozavă! Ce frumos!

Simți că roșește. Lumea din jur, care-l urmărise după ce o călcase pe bătrână, se holba în continuare.

— Am cheia. Hai să te conduc.

Mâncară târziu, când restaurantul se mai liniștise. Masa lor era la fereastră. Poate din cauza ploii, strada era goală și nu treceau mașini. Luminile de la hotelurile plutitoare erau estompate de ploaie, iar navele păreau să se piardă în fundal, așa că nu mai săreau atât de tare în ochi. Sandy își lăsă mintea să se golească. Beau împreună o sticlă de vin și se simțea relaxat, simțea că putea să-i spună orice ar fi vrut fără să pară stupid. Louisa purta o rochie pe care n-o mai văzuse până atunci. Se gândi că o cumpărase special pentru acea ocazie, lucru care-l făcu să zâmbească.

— La ce te gândești?

Probabil că-i remarcase zâmbetul.

De obicei nu suporta întrebarea asta. Femeilor le plăceau conversațiile profunde, intense, iar el se gândea de obicei la următoarea masă sau cum să facă să n-o dea în bară la muncă. N-avea destulă imaginație încât să inventeze un răspuns care să le fie pe plac. Însă de data asta răspunsul era simplu.

— Pur și simplu mă gândeam cât de fericit mă faci.

— Vai, mă faci să roșesc, Sandy Wilson.

Dar Sandy își dădu seama că se bucura de ce-i spusese.

Chelnerul le aduse cafeaua și niște prăjituri tradiționale de Shetland. Până și barul începuse să se golească. Poate că ploaia se mai oprișe, pentru că vedea cum se strânge lumea pe trotuar ca să-și salute prietenii sau să mai fumeze o ultimă țigară. Prin geam, îi era imposibil să înțeleagă ce spuneau, dar auzea zgomot de portiere trântite. Ușa dintre restaurant și bar era deschisă, iar Sandy văzu că înăuntru mai rămăseseră numai două cupluri: doi vârstnici, femeia cu păr cărunt pe care o călcase și un bătrân ars de soare, care lui Sandy îi aducea puțin aminte de bărbatul pe care-l văzuse în poza din cutia de la Tain. Sandy se gândi că dacă băuseră încă de când ajunsese el la hotel, probabil că niciunul dintre ei nu mai era tocmai stăpân pe sine. Spera să aibă pe cineva care să se asigure că ajung acasă fără

probleme.

Celălalt cuplu fusese pitit într-un colț, dar acum cei doi se ridicară și porniră spre coridorul care ducea afară. Se văzură nevoiți să aștepte puțin, deoarece și bătrânii hotărâseră să plece și blocaseră ieșirea. Sandy îl privi pe bărbat și îl recunoscă imediat. Era îndesat și musculos, cu alură de boxer. În *Shetland Times* apăreau deseori poze cu el de la diverse ocazii: Tom Rogerson, membru în consiliul local, avocatul a cărei firmă gestionase testamentul lui Minnie Laurenson și la care ajunseseră cheile de la Tain.

Sandy n-o recunoscă pe femeia de lângă Tom, dar știa că nu era vorba de soția lui. Uneori, Mavis mai lucra ca voluntară în magazinul Crucii Roșii. Era o femeie comodă, plinuță, care purta cardigane croșetate și pantaloni largi sau fuste de tweed. Femeia de lângă Tom avea cam treizeci de ani, era la fel de înaltă ca avocatul, iar în seara asta părea și mai înaltă din cauza unor tocuri cu care probabil îi era greu să se deplaseze. Purta o rochie neagră, strâmtă, care-i cuprindea trupul precum o folie de plastic înfășurată în jurul unei bucăți de carne proaspătă de la Tesco. Avea părul blond și foarte drept.

Louisa probabil că-i observase privirea, deoarece îl lovi în glumă în umăr. Lui Sandy îi venea să-i spună că nu e interesat de ce vedea, cel puțin nu în felul cum credea ea. Voia să-i spună că ea e singura femeie pe care-și dorește s-o privească. Dar știa și că Jimmy Perez avea să fie interesat de blonda care îl urma pe avocat afară din bar. Pentru o clipă, nu știu ce să facă. S-ar fi putut preface că nu-l văzuse pe Tom Rogerson. S-ar fi putut întoarce la Louisa fără să-i strice seara cu gândurile lui despre serviciu.

— Ce e?

Louisa nu părea supărată, doar nedumerită.

— E ceva de birou. Ar trebui să văd încotro se îndreaptă.

— Ei, du-te atunci. Doar lasă-mi prăjitura ta. Aș mai bea o cafea.

Sandy se uită la ea, întrebându-se dacă nu cumva era supărată sau sarcastică, însă părea foarte liniștită. Își bea cafeaua și privea către stradă și, mai departe, spre mare.

Sandy porni spre ieșire. Ținându-se de braț, cei doi bătrâni se îndepărtau cu pași neașteptat de siguri pe trotuarul îngust. Rogerson era în parcare mică de vizavi de Sandy. Vorbea în continuare cu blonda care-l însoțea. Discutau încet, iar Sandy nu înțelegea ce spuneau. Nu voia să se apropie mai tare. Nu părea să fie vorba de sfârșitul unei întâlniri amoroase. Limbajul trupurilor lor părea să spună că tocmai ar fi încheiat o afacere

după o seară de negocieri. În cele din urmă, femeia se urcă într-o mică mașină închiriată. Sandy reținu compania care deținea mașina și căută prin buzunare un creion ca să noteze numărul de înmatriculare, însă era îmbrăcat la costum și n-avea nimic cu care să scrie. Înainte ca mașina femeii să pornească, Rogerson se apropie de ea, iar femeia coborî geamul. De data asta, bărbatul vorbea mai tare, așa încât Sandy îl auzi.

— Așadar, ne-am lămurit. O să faci cum am stabilit?

În loc să răspundă, femeia apăsă pe accelerație și demară cât de repede putea micul Fiat. Rogerson rămase o clipă locului, privind în urma ei, după care se urcă la rândul lui în mașină și porni spre Lerwick.

Capitolul 13

Perez și Willow porniră de la casa lui Fran, casa unde Perez locuia acum cu fiica ei, către Hillhead, spre vechea fermă a lui Magnus Tait. Nu era departe, iar în ciuda vremii amândoi simțeau nevoia de mișcare și aer curat. Alunecarea de teren pornise din apropiere de Hillhead, dar ferma lui Magnus nu fusese afectată. Farurile mașinilor care treceau mai jos de ei luminau din când în când dealul ca niște reflectoare, dar vehiculele se mișcau lent pe singura bandă utilizabilă din drum, așa că nu făceau mult zgomot. O potecă pietruită ducea până la casa lui Magnus. Perez luminează calea cu lanterna astfel încât Willow să poată urma poteca, dar din când în când mai călca pe alături, iar detectivul o auzea cum înjură în șoaptă.

Casa fusese văruiată cu doar două luni înainte ca Magnus să facă atacul de cord, așa că sclipea pe măsură ce se apropiau de ea, ca o baliză după care să te orientezi prin întuneric. Perez se alăturase micului grup de localnici care se oferiseră să-l ajute pe Magnus să văruiască. Grupul de voluntari se formase din pricina sentimentului de vină pe care-l aveau știind că se purtasera atât de ostil față de bătrân. Perez se gândi că el, unul, n-ar fi suportat o asemenea schimbare bruscă de atitudine. Lui i s-ar fi părut groaznic de nepotrivite vizitele, prăjiturile făcute în casă și ajutorul oferit, însă Magnus se bucurase nespus când îi văruiaseră casa. Flirtase puțin cu femeile, iar cu bărbații glumise. Fusese o seară frumoasă, iar atunci când terminaseră treaba, cuiva îi venise ideea unui grătar impromptu. Perez nu rămăsese mult. Se simțise cuprins de un sentiment de milă față de el însuși fiindcă se gândise cât de mult s-ar fi bucurat Fran dacă ar fi fost acolo. Se întorsese acasă ducând-o pe Cassie pe umeri, dar după ce o culcase pe fetiță și rămăsese singur în lumina asfințitului avusese impresia că aude râsete de afară, iar tristețea îl năpădise iarăși.

Acum, ploaia îi uda blugii, iar Perez încercă să se întoarcă în prezent. În ultimii ani trăise prea mult în trecut. Ajunseseră la casă. Se vedea banca făcută din lemn pe care stătuse Magnus și îi privise pe cei care veniseră la văruiat, iar gândurile lui Perez zburară din nou către după-amiaza aceea însorită. Magnus voise să pună și el osul la treabă, dar toată lumea îi spusese să stea liniștit, iar bătrânul îi ascultase, bucurându-se mai ales de compania lor. La un moment dat, i se adresase lui Perez:

— Parcă locul ăsta vechi s-a trezit din nou la viață după ani întregi în

care a dormit.

O spusese fără urmă de amărăciune pentru anii de izolare, ci cu bucurie pentru prezent.

Acum, ferma părea că se cufundase din nou în somn. În apropiere nu se vedeau oi, iar iarba era maronie și creștea neîngrijit. Din casă nu venea miros de turbă sau de tutun. Willow i se alătură lui Perez în fața intrării.

— Ei, e deschis?

Perez încercă ușa, iar aceasta se deschise pe loc. Lemnul era puțin umflat, așa că pentru o clipă se blocă în podeaua de piatră. După ce o împinse din nou, reușiră să intre. Detectivul bâjbâi pe perete în căutarea unui întrerupător. Deodată, încăperea fu scaldată de lumina unui bec solitar care atârna din tavan. Locul arăta cam cum și-l aducea aminte: masa foarte curată de lângă geam, scaunul tradițional de Shetland, cu sertarul lui asimetric de sub șezut, covoarele din blană de oaie de pe podeaua de piatră. Era frig – Magnus pornea focul în fiecare seară, chiar și vara – și pe mobilă se adunase un strat de praf.

— Te știai bine cu el?

Willow se apropie de prichici. Ceasul rotund se oprise. Perez îi ținea minte ticăitul. Ca un zgomot de fundal pentru discuțiile neplăcute pe care le avusese cu bătrânul. Ei doi, stând față-n față, vorbind despre dispariția unui copil. Și asta se întâmplase tot iarna, dar pe atunci nu prea bătea vântul, iar pământul era acoperit de zăpadă.

— L-am arestat la un moment dat.

Poate că ceva din tonul lui îi dădu de înțeles că amintirea încă îl tulbura, sau poate că știa deja totul despre ancheta respectivă, dar Willow nu insistă.

— Deci presupunem că Magnus a avut un rând de chei de la Tain și vrem să știm dacă mai sunt cheile aici.

Detectiva vorbea pe un ton liniștit, vesel. Perez se întrebă dacă fusese vreodată tristă, atât de tristă încât lumea exterioară să nu mai conteze nici cât negru sub unghie. Apoi se gândi că iar își plânge de milă. Prima lui soție, Sarah, îi spusese că suferea de incontinență emoțională. Poate că Willow pur și simplu gestiona sentimentele negative mai bine decât el, poate că era o persoană mai puternică și mai echilibrată.

— Așa cred. Avea multă încredere în oameni. I-ar fi dat cheile oricui i le-ar fi cerut, câtă vreme primea o explicație plauzibilă. Cum nu o întâlnise niciodată, n-ar fi fost greu ca Alissandra Sechrest să-l ducă de nas.

Perez începu să deschidă dulapurile de lemn. Magnus n-avea multe

lucruri: niște oale și tigăi, două cești, farfurii și tacâmuri pentru doi oameni într-o cutie de lemn făcută manual. Perez se gândi că prima oară când venise acolo fuseseră mai multe obiecte: lucruri rămase de pe vremea copilăriei bătrânului, precum și lucruri care aparținuseră mamei lui. Perez își aduse aminte că Magnus donase câte ceva pentru standul de la Ceaiurile de Duminică din Ravenswick. Poate că așa reușise să se împace cu trecutul – sau poate doar crezuse că erau urâte, strângeau praf și se săturase de ele.

— Dar a vorbit cu Alissandra Sechrest, spuse Willow. Persoana care a venit să ia cheile trebuia să aibă un accent american ca să pară convingătoare.

Perez dădu din umeri. După câte-și dădea el seama, orice accent care nu era din Shetland i s-ar fi părut ciudat lui Magnus. Iar dacă femeia misterioasă venise aici, cu siguranță îl fermecase. Magnus nu se căsătorise niciodată și mereu îi plăcuseră femeile frumoase.

— Probabil că oricine a urmărit un post TV din Statele Unite putea să-l tragă pe sfoară pe Magnus.

Detectivul înaintă prin cameră. Willow păru să-și dea seama că era mai mult decât o verificare obișnuită. Perez avea o legătură personală cu locul, așa că ea rămase nemișcată și îl lăsă să-și continue căutările.

Sub chiuvetă se aflau o găleată, o perie, detergent praf și niște șuruburi. De cealaltă parte a încăperii era un bufet victorian mare, din lemn închis la culoare, cu ornamente în formă de flori, frunze și vegetație bogată care n-ar fi putut crește vreodată în Shetland. O moștenire de familie. Prin sertare se găseau mărturii atât ale vieții personale, cât și ale afacerilor lui Magnus: facturi pentru mieii trimiși la abator, încărcate cu un scris lătăreț, un carnet de economii care atesta existența a 2500 de lire într-un cont deschis la Societatea de credit imobiliar Orkney & Shetland, carnete de cecuri vechi de zeci de ani aranjate și strânse cu benzi de elastic. Nu fusese luat nimic. Rudele îndepărtate din sud care veniseră să-l îngroape pe Magnus luaseră feribotul înapoi spre Aberdeen în seara zilei în care se produsese alunecarea de teren, de teamă să nu fie prinși în Shetland din cauza vreunui alt dezastru natural. Probabil că li se păruse un loc foarte periculos. Perez stătuse puțin de vorbă cu ei. Îi spusese că aveau să se întoarcă atunci când se mai îndrepta vremea, ca să rezolve cu proprietatea. Unul dintre ei era afacerist, iar celălalt profesor universitar. Despre locul în care se născuseră buncii lor știau numai din legende și povești.

În bufet, Perez găsi o cutie de pantofi plină de felicitări de Crăciun. Era

clar că Minnie Laurenson era cea care-i trimisese câte una în fiecare an. Tematica era mereu de natură religioasă, iar mesajul, atent scris cu cerneală neagră, era întotdeauna același: Crăciun fericit din partea foarte bune tale prietene. Doi oameni necăsătoriți care erau vecini și prieteni. Perez se întreabă dacă între cei doi existase vreodată o legătură amoroasă. Dacă da, probabil că mama lui Magnus le-ar fi pus bețe-n roate. Detectivul descoperi acum o felicitare artizanală. Pe prima pagină se vedea urma în vopsea verde a unei mânuțe de copil, transformată de un adult într-un brad de Crăciun uriaș, înăuntru era un mesaj: *Crăciun fericit pentru Magnus, din partea lui Cassie și Fran*. Apoi se vedeau două urme de pupături mari, desenate de Cassie pe când era mică de tot. Perez puse capacul la loc și vârî cutia înapoi în bufetul urât, după care se intră în camera următoare.

Dormitorul părea și mai gol decât bucătăria. În dulap se vedea un costum curat, ros de atâta purtare la nunți și înmormântări. Tot costumul acela îl purta Magnus și când fusese arestat. Perez căută prin buzunare, dar nu găsi nimic. În sertare era lenjerie intimă atât de veche și spălată de atâtea ori de mână încât se făcuse gri. În bucătărie, Willow voise să verifice la rândul ei bufetul. Perez o auzi cum deschide ușa și sertarele. Poate că era curioasă ce-l speriasse. Ar fi trebuit să-i arate felicitarea de Crăciun de la Fran. Cât de greu era?

Uite, Cassie trebuie să fi fost tare mică pe când a făcut-o.

N-avusese nici măcar atâta curaj.

— Jimmy, am găsit o scrisoare de la avocatul lui Minnie Laurenson.

Normal că Willow cercetase mai cu atenție. Ea nu s-ar fi lăsat distrasă de scrisul unei persoane iubite care nu mai era. Perez se întoarse încet în bucătărie.

Detectiva așezase scrisoarea pe masă. Avea sigla firmei Rogerson și Taylor, iar data expedierii era din urmă cu nouă luni. Exprimarea era formală și destul de categorică:

Înțelegem că vă aflați în posesia cheilor de la Tain, Gulberswick Road, Ravenswick, devenită acum proprietatea clientei noastre, domnișoara Alissandra Sechrest. V-am fi recunoscători dacă ați putea să aduceți sus-numitele chei la biroul nostru de pe Commercial Street numărul 6, Lerwick, cu prima ocazie când puteți.

— Oare le-o fi dus cheile?

Willow stătea aproape fix sub becul solitar, iar fața îi părea lucioasă și tare ca a unei păpuși de plastic.

— Așa cred. Lui Magnus îi era cam frică de oricine avea autoritate. Așa ceva l-ar fi speriat. Probabil că a luat cheile și s-a urcat în primul autobuz către Lerwick.

— Deci femeia ucisă care pretindea că e Alissandra nu a luat cheile de aici.

Willow se foi puțin, iar acum lumina îi cădea pe păr. Perez se gândi că arăta ca niște vată de zahăr puțin arsă și transformată în caramel.

— S-ar părea că nu.

Însă Perez nu se putea concentra. Reciti scrisoarea.

— Chestia asta nu ți se pare puțin cam exagerată? De ce nu l-au sunat pur și simplu pe Magnus ca să-l roage să treacă pe la birou să le lase cheile când mai venea prin Lerwick? Doar știau că n-ar face nimic rău.

Willow dădu din umeri.

— Nu așa-s toți avocații?

— Da, se poate.

Willow trecuse în dormitor, unde continua căutările. Perez era enervat că detectiva n-avea încredere în el. Totuși, nu el observase scrisoarea de la avocat, așa că n-avea niciun drept să comenteze. Femeia se întoarse în bucătărie.

— Ai găsit ceva?

Willow clătină din cap.

— Mereu mi s-a părut o indiscreție cumplită să umblu prin lucrurile cuiva care a murit. E mult mai rău decât o percheziție când persoana încă e în viață.

— Deci ne-am pierdut vremea. Îmi pare rău că te-am târât până aici.

— Ce zic oamenii de știință? Că și rezultatele negative înseamnă ceva. Și poate că ai dreptate în legătură cu scrisoarea de la avocați. Cu siguranță merită să trecem pe la ei.

Perez stinse lumina, iar cei doi ieșiră. Cât căutaseră prin casă, ploaia contenise, iar cerul nu mai era complet acoperit de nori. Din când în când, se mai zărea un crâmpei de semilună.

— Vrei să vii pe la mine să bem o cafea?

Willow nu răspunse imediat. Când vorbi, detectivul nu-i putu zări chipul, însă din ton își dădu seama că ea zâmbea.

— Ei, Jimmy, nu prea cred eu că ai chef de companie în seara asta.

Coborâra dealul în tăcere, îndreptându-se spre lumina care răzbătea din casa lui. Perez nu ştia dacă să-i pară rău sau să se simtă uşurat.

O conduse pe Willow până la maşină şi îi făcu semn cu mâna. Pe deal nu avusese semnal, însă acum telefonul începu să bâzâie din cauza SMS-urilor şi e-mailurilor. Casa părea pustie fără glasul lui Cassie. Farfuriile de la micul dejun încă erau murdare, aşa că le spălă, după care se uită la mobil. Avea impresia că nu mai era nimic urgent de făcut şi încă resimţea şocul pe care-l avusese văzând scrisul de mână al lui Fran pe felicitarea de Crăciun pentru Magnus. El nu prea avea lucruri scrise de ea. Nici unul, nici celălalt nu fuseseră prea sentimentali. În casa lui nu exista nicio cutie de pantofi plină de felicitări. Tot ce mai avea de la Fran era ultima ei listă de cumpărături prinsă pe frigider cu un magnet în formă de papagal de mare şi scrisoarea pe care i-o scrisese pe Fair Isle, pe jumătate glumeaţă, pe jumătate serioasă, prin care i-o lăsa în grijă pe Cassie în caz că ea ar fi murit. Perez ţinea scrisoarea într-un loc ascuns. Fusesse tentat s-o arunce, dar trebuia să i-o arate lui Cassie când fetiţa avea să mai crească.

Îşi făcu un ceai şi se uită la ecranul telefonului. Mai multe mesaje obişnuite la care urma să răspundă a doua zi. Brusc, se simţi foarte obosit. Apoi văzu că primise un mesaj vocal de la Sandy. Acesta era atât de entuziasmat, încât Perez fu nevoit să-l asculte de două ori înainte să priceapă ceva. Se părea că Sandy îl văzuse pe Tom Rogerson în Hotelul Scalloway în compania unei femei misterioase. Perez se gândi că asta nu era prea ciudat. Tom avea întâlniri de afaceri tot timpul. Însă ultima propoziţie a lui Sandy îi atrase atenţia detectivului:

— Au plecat în direcţii diferite, şefule. Iar Tom Rogerson are pe bara din spate a maşinii un abţibild cu steagul Shetland.

Perez n-avea stare. Ştia că ar fi trebuit să se culce, dar era prea surescit, aşa că se aşeză lângă ce mai rămăsese din foc şi se gândi iarăşi la ce se întâmplase în timpul serii. Faptul că Tom Rogerson avea pe bara din spate a maşinii un abţibild cu steagul insulelor era un amănunt interesant, dar nu trebuia să-i acorde prea multă importanţă, din moment ce jumătate dintre localnici îl aveau şi ei. Perez se gândi din nou la căutarea prin casa lui Magnus. Fusesse neatent din clipa în care păşise înăuntru, din cauză că-l năpădiseră amintirile despre bătrân şi despre Fran. Willow îl menajase, nu-l criticase şi nu insistase să se uite mai cu atenţie prin locuinţă. Perez îşi puse cizmele, ieşi şi porni iar spre Hillhead.

Era mai frig și era mai multă lumină decât crezuse. Aproape totul era scaldat în lumina lunii. Din când în când, norii cu margini maronii acopereau cerul. Perez găsi în buzunar niște mănuși pe care și le puse în timp ce mergea. Nu-și mai bătu capul cu lanterna. Odată ajuns în fața casei, se strădui să se concentreze asupra prezentului. Intră direct, după care aprinse lumina. Rămase în mijlocul încăperii și privi în jur, încercând să se gândească ce locuri trecuseră cu vederea prima oară. Într-un final, ajunse la scaunul tradițional de Shetland. Avea spătarul drept și brațele joase și era făcut din lemn adus de ape. Sub șezut exista un sertar. Fermele fuseseră cândva mici și pline de animale, așa că orice spațiu trebuia folosit la maximum. Willow nu s-ar fi gândit să verifice acolo.

Detectivul se aplecă și deschise sertarul. La început fu dezamăgit. Părea gol. Apoi descoperi un plic maroniu lipit de fundul sertarului – era de aproape aceleași dimensiuni ca ascunzătoarea, așa că Perez crezuse că face parte din aceasta. N-avea nimic scris pe față și nu era lipit. Părea atât de subțire, încât detectivul nu-și făcu speranțe că ar fi ceva în el. Având în continuare mănușile pe mâini, Perez scoase conținutul pe masă. O fotografie color, lucioasă. Se vedeau chipul și umerii unei femei. Umerii îi erau goi, așa încât, deși conturul sânilor abia se ghicea, femeia tot era ademenitoare. Era poza femeii ucise, deși aici era mai tânără cu cel puțin zece ani.

Capitolul 14

Era sâmbătă seara târziu, iar Jane aștepta în casă. Kevin se culcase, obosit după ce lucrase toată ziua la drum alături de ingineri. Michael stătea la casa prietenei lui, în Brae. Însă Andy încă era pe afară, iar el era cel pentru care își făcea griji. Jane îi trimisese un SMS și încercase să-l sune, dar nu primise niciun răspuns de la fiul ei.

Lucrase prima tură la Mareel. Dacă cineva n-ar fi putut să vină la serviciu sau dacă ar fi fost rugat să mai stea peste program, ar fi anunțat-o. Jane știa că nu era cel mai comunicativ fiu din lume, dar în partea aceea avea semnal și, chiar dacă n-ar fi sunat-o, tot i-ar fi dat măcar un mesaj. Înainte să plece la facultate, fuseseră apropiați. Pe când era în vacanță, înainte să-și dea examenele de absolvire, obișnuia să vină în bucătărie. Se cocoța pe bufet, își legăna picioarele lungi și o privea cu ochi negri plini de săgă în timp ce-i vorbea de visurile sale. Voia să se facă regizor sau scenarist sau să înființeze o companie de clovni și să bată lumea-n lung și-n lat. Jane nu știa niciodată când vorbea serios și când o lua peste picior, dar adora conversațiile lor. Făcea parte din trupa Teatrului de Tineret și uneori îl ajuta să repete ca să-și învețe replicile.

Prima ei reacție când le spusese că rămâne în Shetland și nu mai pleacă la facultate fusese egoistă. Se bucurase nespus. Îi fusese dor de el. Nu doar ca fiu, ci și ca prieten. Kevin vorbea numai despre cât costă carnea de oaie și își bârfea rudele. La fel ca Simon Agnew, Andy îi deschisese niște perspective mai largi asupra lumii. Își făcuse griji, firește, că dădea cu piciorul unei mari șanse, dar se gândise că putea la fel de bine să aibă o carieră și în Shetland. Cu ajutorul internetului, ea vindea prin toată țara ceea ce creștea în seră. Cu siguranță că și el putea să-și folosească entuziasmul într-un mod similar ca să devină cineva în orice domeniu ar fi vrut. Jane chiar se gândea uneori că poate avea să intre și el în afacerea ei. S-ar fi putut ocupa de partea de marketing, să-i pună la punct pagina de internet și să-și folosească talentul artistic ca să-i facă reclamă.

Însă acel Andy care se întorsese din Glasgow era foarte diferit de băiatul care plecase pe feribot în mașina familiei plină-ochi cu lucrurile și cărțile lui. Era închis și apatic. Când Jane încerca să stea de vorbă cu el, se ferea de ea. Încă avea prieteni prin Shetland, dar nu-i mai chema pe acasă. Jane nu se mai pomenea cu camera de zi plină de băieți și fete încovrigați în sacii de

dormit ca niște limacși uriași. Se angajase la Mareel foarte ușor, dar tot părea retras. Cât lucra la bar putea să-și folosească șarmul și să vorbească ușor cu clienții, dar când venea acasă părea epuizat și își petrecea mai tot timpul în camera lui. Jane se întrebese dacă nu cumva el căzuse în depresie și îi ceruse sfatul lui Simon, dar psihologul îi spusese doar că tânărul are nevoie de timp.

Telefonul bâzâi fiindcă primise un SMS. Jane se simți cuprinsă de un sentiment de ușurare. Trebuia să fie de la Andy. Probabil că o anunța că-și petrece noaptea la un prieten. Poate că băuse prea mult și nu mai putea să conducă până acasă. Nu era asta un semn bun? În sinea ei, se temea că-i moștenise predispoziția către dependență și că la facultate ajunsese cumva să ia droguri. Dar dacă se distra cu prietenii lui, asta măcar însemna că începuse din nou să socializeze. SMS-ul se dovedi că era de la Rachel, tânăra pe care o avea în grijă la Alcoolicii Anonimi:

Mai ești trează? Poți vorbi?

Pe moment, lui Jane îi veni să ignore mesajul. Avea și ea grijile ei, fără s-o mai pună la socoteală pe Rachel. Apoi se gândi că dacă ar fi stat de vorbă cu tânăra măcar i-ar mai fi dispărut neliniștile legate de Andy. Într-un fel aproape superstițios, i se părea că el n-avea să ajungă acasă câtă vreme ea își făcea atât de multe griji. Dacă se comporta mai normal, dacă stătea de vorbă cu Rachel, cum se întâmpla deseori, poate că Andy urma să intre în casă plin de scuze și cu o explicație absolut firească pentru faptul că n-o anunțase când vine.

Rachel răspunse pe loc.

— Cum te simți?

Jane încercă să vorbească pe un ton vesel, fără griji.

— E târziu. Ai fost pe tura de noapte?

— Da, adineauri m-am întors.

Rachel făcu o pauză, apoi continuă:

— Sincer, nu mă simțeam prea bine.

— Dintr-un motiv anume?

— Nu tocmai. O să mă simt mai bine după ce e prins criminalul ăsta. Tu trebuie să fii îngrozită, doar s-a întâmplat atât de aproape de casa ta.

Jane se gândi că toate lumea urma să se simtă mai bine odată ce criminalul era prins. Acum toată lumea bănuia pe toată lumea. Începuse să-și pună întrebări, să-și privească vecinii în alt fel.

— Cum a fost la serviciu?

Serviciul o stresa pe Rachel, dar totodată era un subiect care-i plăcea. Prefera să discute despre pacienții de la urgențe decât să vorbească despre problemele ei.

— A venit o fată care își face rău singură de mai mult timp încoace. Are doar treisprezece ani și familia ei pare stabilă, fericită. Cine știe care o fi motivul? Asta ține de psihologi, nu de mine.

Însă Rachel simțea, totuși, nevoia unei explicații:

— Poate că e din cauza presiunii din grupul de prieteni. Pare genul care e puțin prea disperată, care încearcă prea tare să facă parte din gașcă. Genul care e clar că n-o să fie acceptată.

Așa ai fost și tu? se întrebă Jane, însă nu despre Rachel, ci despre ea însăși. Era clar că n-o să fii acceptată? De aia nici n-ai mai stat pe gânduri atunci când a apărut Kevin și te-a dat pe spate? Pentru că erai recunoscătoare că ai fost aleasă?

Nu apucă să ajungă la nicio concluzie, deoarece auzi cum o mașină se apropie pe drum. Își încordă auzul, dar afară părea să se fi lăsat liniștea. Andy cu siguranță nu intrase în casă. Probabil că doar își închipuise că aude ceva fiindcă asta își dorea. Continuă să stea de vorbă cu Rachel, simțindu-se mai bine datorită poveștilor despre accidente și traumele prin care treceau alții. Prin comparație, viața ei părea aproape lipsită de probleme.

Când încheie convorbirea, Rachel părea mai veselă. Era aproape două noaptea, iar Jane hotărî să se culce. Andy n-avea cum să mai vină la ora asta, iar ea nu voia să-l mai sune. Probabil că dormea. Poate că petrecea noaptea cu o fată. Sau cu un băiat. Încă din adolescența lui, Jane îl bănuise că ar fi homosexual, dar nu îndrăznise niciodată să-l întrebe. În orice caz, la ora aceea n-ar fi vrut să fie deranjat. La urma urmei, locuiau în Shetland — dacă Andy ar fi pățit ceva, Jane tot ar fi aflat în curând.

Își luă cana de cafea în bucătărie și zări mașina lui Andy în curte. Probabil că pe el îl auzise când stătea de vorbă cu Rachel. Însă fiul ei nu intrase în casă. Jane se încălță și ieși ca să vadă dacă mai era în mașină. Poate că adormise. Avea să-l trezească și să-l ducă în casă, unde era cald. Însă în mașină nu era nimeni. Luna se iți dintre nori și o lumină palidă scaldă deodată porțiunea de pământ care ducea spre mare. Andy stătea aproape de zidul care despărțea terenul lor de cel de la Tain. Tânărul privea fix către ruinele care cândva fuseseră o casă. Jane dădu să-l strige, să-l întrebe ce a pățit, dar ceva din felul în care stătea, atât de drept și rigid, o făcu să se răzgândească. Se întoarse în casă și se culcă.

Capitolul 15

În ciuda anchetei, în secția de poliție se simțea liniștea de duminică. Se întâlneau în sala de operațiuni. Își luaseră cafea bună de la aparatul din biroul lui Perez, iar pe o farfurie ciobită aveau biscuiți. Perez își pusese în față, pe masă, poza găsită în casa lui Magnus Tait. Vicki Hewitt era tot la Tain, răscolind printre ruine, dar Willow și Sandy erau prezenți.

— Te-ai mai dus o dată în casă, Jimmy?

Lui Willow îi venea greu să priceapă. Perez aproape că păruse pierdut în locuința bătrânului. Detectiva hotărâse să nu stea prea mult, în parte fiindcă alergau după cai verzi pe pereți — ce rost avea să caute cheile de la Tain în condițiile în care era clar că ajunseseră la avocat? —, însă în parte și fiindcă Perez păruse atât de tulburat acolo.

— Mi-am adus aminte că nu m-am uitat în sertărașul de sub scaun.

Perez avea părul ciufulit și cearcăne sub ochi. Arăta de parcă nu dormise deloc.

Willow se gândi că așa fusese și când îl văzuse prima oară: epuizat și hăituit. Măcar acum era preocupat de anchetă.

— Și în sfârșit avem un nume, spuse detectiva.

Îi venea să spună câteva cuvinte de încurajare. *Bravo, Jimmy!* Dar îl cunoștea îndeajuns de bine încât să-și dea seama că i s-ar fi părut că îi vorbește de sus și s-ar fi burzuluiat dacă auzea așa ceva.

Perez întoarse poza cu fața în jos și toți trei priviră semnătura de pe spate. Scrisul era clar, aproape ca de copil. *Alison Teal*.

— Ali s, spuse Willow aruncându-le o privire celorlalți. Scrisoarea pe care Sandy a găsit-o în cutia de la Tain trebuie să fi fost pentru Alison, nu Alissandra. O coincidență ciudată.

Perez întoarse din nou poza, iar femeia din fotografie păru să-i privească fix.

— Arată ca o poză din aia făcută pentru fani de echipa de marketing. N-are nimic personal. Nici măcar ceva banal, de genul *Pentru Magnus, cu cele mai călduroase salutări*. Ce credeți? O fi fost cântăreață? Poate actriță?

— Mi se pare cumva cunoscută.

Sandy se încruntă. Când se concentra, arăta ca un băiețel.

— Dar cum a ajuns la Magnus poza unei vedete?

Willow știa că n-are cum să contribuie la discuție. Comunitatea de

hipioți disprețuia cultura populară. De frondă, încercase să asculte muzică rock și să urmărească telenovele, dar o îndoctrinaseră prea tare.

— Și, de ce?

— Și-a cumpărat televizor abia acum un an, răspunse Perez, iar poza asta e mult mai veche de atât.

— Ea era Dolly Jasper!

Sandy nu mai putea de fericire că-i funcționa memoria.

— Camerista din serialul ăla despre casa de la țară din Epoca victoriană. Știți genul de serial.

Tânărul îi privi pe Willow și Perez.

— Se dădea duminica seara. Părinților mei le plăcea la nebunie. Pe atunci eram doar un puști. Asta trebuie să fi fost acum vreo douăzeci de ani.

— Deci poate că Magnus a urmărit serialul.

Perez vorbea rar, dar era clar că se concentra cu toată ființa lui. Willow urmărea cum ideile îi răsar în minte una după alta.

— Poate că l-a văzut acasă la Minnie Laurensen, la Tain, unde a început toată tărașenia. Minnie a rămas în relații bune cu el chiar și când toți ceilalți locuitori din Ravenswick îl ignorau. Îmi pot imagina aceeași invitație săptămână de săptămână: ceaiul de duminică, după care o seară de privit la televizor. Magnus s-ar fi distrat pe cinste.

— Și vrei să-mi spui că i-a plăcut de actriță și a comandat o fotografie?

Willow era sceptică. Și-l putea imagina pe bătrânul singuratic atras, poate chiar obsedat, de o actriță tânără și frumoasă. Lumea îl considerase pe Magnus cam prostănac. Detectiva nu-și putea imagina că-l ducea capul îndeajuns de mult încât să găsească adresa companiei de televiziune și să le trimită o scrisoare în care cerea o poză cu Alison.

— Se poate. Îi plăceau lucrurile care-i aduceau aminte de oamenii pe care-i îndrăgea, răspunse Perez. Nu făcea rău nimănui.

Willow nu era convinsă. Un bătrân singuratic care saliva privind poza unei tinere arătoase nu părea ceva tocmai în regulă.

— A venit în Shetland! izbucni Sandy plin de entuziasm. A fost un mare eveniment. Poate că erai plecat cu treabă în sud pe atunci, Jimmy, altfel sigur îți aduceai aminte. Actrița care o juca pe Dolly a dispărut deodată. În media au lansat o campanie ca s-o găsească. Intrase în depresie și prin tabloide se vorbea despre droguri. La început, toată lumea a crezut că s-a dus la vreo clinică de dezintoxicare, dar de fapt fugise în Shetland. Când au găsit-o, a spus că a ales să vină aici fiindcă s-a uitat pe o hartă, iar Insulele

Shetland erau atât de în nord încât simțea că fuge, că scapă. Nu din vreun alt motiv. Pur și simplu se simțea rău și voia să fugă. A mers până la Aberdeen, și-a lăsat mașina acolo și a venit până aici cu feribotul.

Willow se gândi că suna cam ca dispariția Agathe Christie. Detectivei îi plăcea beletristica populară și citise despre cum scriitoarea dispăruse fără urmă și apoi apăruse la un hotel din Harrogate la ceva vreme după aceea.

— A fost doar un mod de a-și face reclamă?

— Nu prea cred. A recunoscut-o cineva care mânca la Hotelul Ravenswick. Altminteri nimeni n-ar fi știut cine era. Își petrecea toată ziua plimbându-se de una singură.

— Deci a venit până în Ravenswick.

Perez scria acum pe tablă, notându-și frenetic ideile înainte să le piardă.

— Poate că a ajuns la Tain când se plimba la un moment dat pe la țară. Poate că a dat chiar de Minnie și de Magnus.

— Crezi că această ultimă vizită era o întoarcere? îl întreabă Willow, urmându-i șirul gândurilor. O întoarcere provocată de un motiv asemănător cu cel al primei dispariții. În viața ei avea loc o nouă criză și a venit iarăși în Shetland fiindcă aici era refugiul ei. Așa s-ar explica de ce a călătorit sub un nume fals. Chiar dacă nu era la fel de faimoasă ca în restul țării, cineva din Shetland ar fi putut, totuși, să-i recunoască numele.

— Iar vizita disperată pe care i-a făcut-o lui Simon Agnew se potrivește cu ideea unei căderi sau tulburări emoționale.

— Tot rămâne de aflat cum a făcut rost de cheile de la Tain.

Acum că aflaseră identitatea victimei, Willow simți un val de optimism. Nu doar fiindcă însemna un progres pentru anchetă în sine, ci și fiindcă poate așa mai revenea și Perez cu picioarele pe pământ. O starletă de mâna a doua cu probleme la cap era cu siguranță mai puțin interesantă decât o străină misterioasă cu ochi negri.

— Cineva din Shetland trebuie să fie știut cine era. Cineva o proteja, spuse Perez mâzgălind din nou pe tablă.

— Tom Rogerson?

— El pare prima variantă. Are reputație de afemeiat și avea cheile.

— Crezi că de la el o fi scrisoarea către Alis? Cea pe care a găsit-o Sandy?

În încăpere se lăsă o liniște deplină în timp ce Perez se gândea la un răspuns.

— Nu știu, răspunse detectivul în cele din urmă. Poate că ar fi mai bine

să nu tragem concluzii pripite.

— Să fie de la Magnus? E posibil s-o fi scris înainte să facă atac de cord? De această dată, Perez răspunse mai repede.

— Știu scrisul lui Magnus și nu cred că e al lui. De altfel, avem caietele lui, așa că putem verifica.

Sandy înșfăcă ultimul biscuit cu ciocolată. Willow se gândi că-l tot pândeau de ceva vreme, așteptând să vadă dacă nu-l vrea altcineva, însă acum mâna i se mișcă repede, ca limba unui șarpe gras.

— Deci, care-i planul pentru azi?

Willow i-o luă înainte lui Perez.

— Aflăm ce a pus la cale Alison Teal de când și-a făcut prima apariție în Shetland. Vreau să știu totul despre ea. Despre serviciul ei, familia ei, istoricul ei medical. Iar Jimmy și cu mine avem de făcut o vizită unui avocat.

Era duminică, așa că biroul avocaților de pe Commercial Street era închis. Perez și Willow rămăseseră în sala de operațiuni, în vreme ce Sandy se dusesse în biroul lui.

— Cum vrei s-o jucăm pe asta?

Willow se plimba pe lângă masa mare. Punea ceștile una peste alta, strângea gunoiul și îl arunca la coș. N-avea stare, trebuia să facă ceva.

— Tu îl cunoști. Eu nu l-am văzut niciodată. Ar trebui să-l sunăm înainte, ca să-l anunțăm că venim?

Detectiva se opri și îl privi pe Jimmy Perez.

— Nu sunt sigur, răspunse într-un final bărbatul.

Se lăsă tăcerea în timp ce se gândi mai bine, după care își alese cu grijă cuvintele:

— Tom face parte din multe comitete. E membru al consiliului local. Are influență în Shetland. Cel mai bine ar fi să urmărim procedura, să-i acordăm respectul cuvenit.

Perez tăcu din nou, după care continuă:

— Pe lângă asta, e cam alunecos. Cred că nimeni nu-l înțelege cu adevărat. Poate doar familia lui.

Perez se uită pe geam, apoi reluă:

— O cunosc pe fiica lui. Kathryn. Lucrează la școala din Ravenswick. E învățătoarea lui Cassie.

Willow se gândi că asta era o complicație în plus. În Shetland era mereu aceeași poveste cu anchetele: toată lumea din insule era legată printr-o rețea

de relații atât personale, cât și profesionale, care nu se mai distingeau între ele. Perez s-ar fi simțit jenat dacă i-ar fi supărat pe cei din familia Rogerson, din moment ce aveau grijă de draga lui Cassie. N-ar fi lăsat așa ceva să intervină în calea anchetei, dar nici nu putea face abstracție de acest lucru, așa că uneori era posibil să încerce să compenseze pentru el în mod exagerat.

— Deci crezi că mai întâi ar trebui să sunăm?

Willow începea să-și piardă răbdarea. Nu mai voia să fie încorsetată de secția de poliție. Voia să înceapă să pună întrebări, să afle câte ceva despre avocat, să-i tulbure puțin viața...

— Ar fi mai politicos.

— Și cine ar trebui să facă asta, Jimmy? Eu sau tu? Hai să-i dăm drumul odată, ce zici?

Din nou, Perez stătu puțin înainte să răspundă.

— Îl sun eu, spuse într-un final. S-ar putea să pară o abordare prea formală dacă-l suni tu și s-ar putea speria.

Își scoase mobilul din sacou și îi căută numărul prin lista de contacte. Afară, cineva trecu prin fața secției fluierând.

Telefonul sună atât de mult, încât Willow se aștepta ca din clipă-n în clipă să audă căsuța vocală. Însă Perez nu se lăsă, iar atunci când cineva răspunse la telefon, se dovedi că era soția lui Rogerson. Perez se așeză pe colțul mesei.

— Bună, Mavis. Îmi pare rău să te deranjez duminica la ora asta.

Willow nu auzi ce-i răspunse femeia, dar Perez râse ușor.

— Nu, azi n-am treabă cu Kathryn, așa că poți s-o lași să își facă somnul de frumusețe. Speram să pot schimba două vorbe cu Tom. Are legătură cu serviciul, am vrea să-i cerem sfatul în legătură cu femeia care a murit. Ne întrebam dacă n-am putea trece să vă deranjăm puțin. Cu ocazia asta, vă mai și gustăm din prăjituri.

Willow se gândi că Perez se născuse pentru asta. Femeia n-avea cum să-l refuze.

— Înțeleg, înțeleg.

Perez se strâmbă la Willow. Era clar că trebuiau să depună mai mult efort ca să ajungă să stea de vorbă cu avocatul.

— Și cam pe la cât ar trebui să se întoarcă?

De la celălalt capăt al firului, Mavis răspunse ceva.

— Deci poate că varianta cea mai bună ar fi să facem o programare și să

ne vedem cu el la biroul lui marți dimineată. Poți să-mi dai numărul lui de mobil? Ei, știu că e mai greu cu semnalul pe acolo, dar poate că am noroc, nu?

Perez luă un carnet rămas pe masă de la o întâlnire mai veche și notă numărul.

— Să ai o zi frumoasă, Mavis. Mulțumiri ție și lui Kathryn că m-ai ajutat cu Cassie săptămâna trecută. Chiar apreciez.

— Ei bine?

Willow începea să creadă că Rogerson era cheia anchetei. Era tot mai convinsă că el era bărbatul care o luase cu mașina pe Alison Teal de la magazinul din Brae în ziua dinaintea alunecării de teren.

— Se pare că e plecat la Orkney. Mâine are loc o conferință a companiilor de pescuit europene și se întoarce abia luni, cu ultimul zbor.

— Ce convenabil...

Willow era conștientă că vorbește ca un copil răzgâiat, dar nu se putea abține.

— De ce trebuia să plece de azi, dacă întâlnirea are loc abia mâine?

— Mavis spune că are prieteni în Kirkwall. S-a folosit de întâlnirea de afaceri ca să aibă un pretext să se vadă cu ei. Mavis mi-a lăsat numărul lui de mobil de serviciu. Mi-a spus că pe ăsta răspunde.

Willow începu iar să umble prin încăpere, încercând să nu mai fie nervoasă din cauza plecării avocatului.

— Vrei să-l sun și să-i spun să se-ntoarcă?

Perez flutură bucățița de hârtie pe care notase numărul.

— Ar trebui să se poată întoarce azi cu un avion și să plece iarăși mâine dimineată devreme în Orkney ca să ajungă înainte de întâlnire, dacă e atât de important să fie aici. Sau am putea merge noi în Orkney ca să vorbim cu el.

Pe Willow o tenta ideea. Îi plăcea să se gândească la o cursă palpitantă până la Sumburgh ca să prindă zborul și apoi să treacă prin niște insule în care nu mai fusese, dar până la urmă clătină din cap.

— Nu vrem să-l facem pe Rogerson să creadă că e atât de important. E avocat. După cum ai spus, e alunecos. Hai să ne folosim de intervalul ăsta ca să mai aflăm câte ceva despre el, să știm exact cum să-l luăm când ne întâlnim cu el.

Willow se apropie de fereastră, apoi se întoarce către Jimmy Perez.

— Hai să stabilim o întâlnire cu partenerul lui. Parcă ai spus că-l cheamă

Taylor?

Perez dădu din cap.

— Paul Taylor.

— Nu el e cel care s-a ocupat de testamentul lui Minnie Laurensen? Ar avea sens, dacă la el erau cheile de la Tain. Pe lângă asta, n-ar strica să aflăm ce părere are despre colegul lui înainte să ne vedem cu Rogerson.

Perez dădu din cap.

Willow mai aruncă o privire pe geam și zări un curcubeu care-și proiecta culorile ca de vitraliu pe strada cenușie de jos.

Capitolul 16

Ajunseră acasă la Paul Taylor către ora prânzului. Clar nu era un moment prielnic. Avocatul avea trei băieți mici. Erau cu toții plictisiți și recalcitranți, așa că se încăierau și se tăvăleau pe jos.

— Tocmai voiam să-i duc la centrul de recreere.

Taylor vorbea cu accent englezesc, iar în ton i se simțea încordarea.

— Poate mai consumă niște energie în piscină. În perioada asta a anului par să stea în casă toată ziua.

Avocatul aruncă din nou o privire către fereastră. O nouă rafală de ploaie lovi geamul.

Soția lui era în bucătărie și își făcea de lucru cu cratițele. Masa fusese deja pusă pentru șapte persoane.

— Părinții mei au venit în vizită pentru *Up Helly Aa* și au hotărât să mai rămână o vreme prin Shetland. Stau la hotel. Din motive evidente, li se pare mai civilizat acolo, dar i-am chemat să luăm prânzul împreună...

Taylor nu-și duse fraza până la capăt. Perez îl înțelese. Prima lui soție, Sarah, era înnebunită după toate evenimentele familiale, dar de fiecare dată ajungea să nu le mai suporte din cauza efortului pe care trebuia să-l depună.

— N-o să vă răpim mult timp.

Willow se feri de un braț care se agita din grămada luptătorilor de pe podea și se așeză pe canapea. Locuința era modernă și se afla în Gulberswick, un sat la sud de Lerwick care devenise foarte popular. Camera de zi era mare și existau patru dormitoare, un garaj dublu, precum și un atelier. Totul costase probabil cam cât o casă din sud.

— Avem doar câteva întrebări.

Taylor dădu din cap, îi despărți pe băieți cu oarecare dificultate, după care-i trimise la etaj.

— Puteți să stați la calculatorul din birou. Aveți un sfert de oră. Apoi mergem puțin la Clickimin înainte de masă.

Băieții scoaseră chiote de bucurie în timp ce tropăiau pe scările care duceau la etaj. Brusc, în cameră se lăsă o liniște stranie.

— Firma dumneavoastră administrează proprietatea de la Tain, casa din Ravenswick care a fost distrusă de alunecarea de teren.

Willow se aplecă, sprijinindu-și coatele pe genunchi. Părea relaxată, însă vorbea protocolar.

— Ne întrebam de ce nu ați contactat poliția când am cerut informații despre proprietar.

Taylor se așezase în fotoliu, cu spatele la geam. Perez rămăsese în picioare.

— Nici măcar nu mi-am dat seama că noi ne ocupăm de proprietatea aia, răspunse Taylor. E o chestiune de rutină, iar fetele de la birou sunt cele care se ocupă de închirieri.

— Proprietatea era menționată într-un testament pe care l-ați redactat.

Willow vorbea precis și hotărât. Parcă era ea însăși avocat.

— Este vorba despre o anume Minnie Laurenson.

— Deci despre proprietatea *aia* e vorba!

Bărbatul părea șocat, dar Willow nu se lăsă.

— Ați scris testamentul acestei femei. Sigur știați unde locuiește.

— Nu. Abia ce ne mutaserăm în Shetland când domnișoara Laurenson a venit la noi la birou ca să discutăm despre testament. Acum că mi-ați spus, știu despre care casă e vorba, dar pe atunci, orice nu se afla în Lerwick era un mister pentru mine. Testamentul a fost foarte simplu. Proprietatea i-a revenit unei nepoate din Statele Unite. Toți banii rămași s-au dus către o societate medicală caritabilă. Încă țin minte asta foarte clar, fiindcă Minnie Laurenson a fost prima mea clientă în Shetland.

Avocatul zâmbi. Încerca să-i intre pe sub piele lui Willow. Era un zâmbet fermecător, iar Perez se gândi că probabil Taylor îl folosea des ca să obțină ce voia.

Dar Willow refuza să-i cadă în plasă.

— Anul trecut casa a fost folosită de Craig Henderson fără niciun cost.

— Da, am vorbit cu domnișoara Sechrest la telefon. De fapt, ea ne-a sunat pe noi și ne-a întrebat ce părere aveam despre posibila lui ședere acolo. Apoi ne-a spus să-i dăm cheile.

— Ați vorbit personal cu domnișoara Sechrest?

— Nu, dar eram în biroul principal când a vorbit cu ea Marie, administratoarea noastră, așa că știu ce au discutat.

— Nu vi s-a părut nepotrivit să lăsați un străin în casa ei?

Taylor clătină din cap.

— Nu era tocmai un străin. Ne știm cu familia lui Craig. Și ei sunt clienți de-ai noștri. Au o cazare de lux pentru turiști. Nu mi s-a părut vreo problemă, câtă vreme domnișoara Sechrest era de acord. Casa era complet asigurată.

— Ce s-a întâmplat cu cheile când Craig a plecat din nou în străinătate?

— Sunt aproape convins că le-a lăsat la firmă înainte să plece, însă, după cum v-am spus, una dintre fetele de la birou trebuie să se fi ocupat de asta. Există un dulap încuiat unde ținem toate cheile de la proprietățile pe care le avem în grijă.

— Deci ați putea verifica dacă acolo sunt cheile de la Tain?

— Vreți să fac asta acum?

Avocatul părea îngrozit. La etaj, interesul pentru jocul pe calculator părea să scadă. Deodată se auzi ceva ce părea o lovitură de picior, urmată de un geamăt de durere.

— Tati! se tângui un glas.

— Ne-ați putea lăsa nouă cheile de la birou, propuse Willow. Putem să verificăm chiar noi și vi le aducem înapoi mai târziu, ca să nu vă deranjăm de la prânzul în familie.

Taylor ezită, însă numai pentru o clipă. Se duse pe hol și luă un inel plin de chei.

— Asta e de la intrare și asta e de la recepție. Acolo o să găsiți dulapul, pe care o să-l deschideți cu asta. Toate suporturile de chei au etichete pe care scrie numele proprietății și al clientului.

Perez se aștepta ca Taylor să scoată cheile una câte una, dar avocatul le trânti pe toate în mâna lui Willow. Detectiva îl răsplăti la rândul ei cu un zâmbet larg.

— Vă mulțumim mult de tot, domnule Taylor. Acum o să vă lăsăm să petreceți în tihnă cu familia.

Când ajunsese în prag, Willow ezită.

— Numele Alison Teal vă spune ceva?

Avocatul se gândea la copiii care făceau gălăgie la etaj, așa că răspunse pe loc.

— Nu. Ar trebui?

În timp ce detectivii plecau, avocatul își strigă băieții și le spuse să se pregătească, amenințându-i că altfel nu mai merg la piscină. Soția lui nu-și făcuse deloc apariția în tot acest răstimp.

Biroul avocaților era pe colțul dintre Commercial Street și una dintre străzile abrupte care duceau la bibliotecă. Nu era mai nimeni pe stradă și doar puține magazine erau deschise. Bătea un vânt rece care din când în când risipea norii preț de o clipă, iar cerul se lumina înainte ca ploaia să

înceapă din nou. Un bărbat se refugiase la bancomatul de lângă bancă, însă nu-i băgă în seamă pe detectivi când aceștia intrară în clădire. Ajunseră într-un coridor îngust și trebuiră să pășească peste scrisorile venite sâmbătă, care zăceau pe podeaua laminată. Spre dreapta era o ușă deschisă care dădea într-o încăpere cu scaune. Probabil că aici așteptau clienții. De acolo, o fereastră glisantă dădea către recepție: un birou cu două calculatoare și un vraf de dosare. Aici se ajungea printr-o ușă care era față-n față cu intrarea principală. Willow încercă mai multe chei până o găsi pe cea bună, apoi descuie și pătrunseră în următoarea încăpere.

— De ce ne-a lăsat Taylor toate cheile?

Willow rămase în mijlocul micii încăperi și privi în jur.

— N-are nimic de ascuns sau joacă la cacealma? Vrea să ne facă să credem că n-are nimic de ascuns?

Perez dădu din umeri.

— Mie mi s-a părut destul de sincer. Poate mai are de lucrat până devine tatăl ideal, dar avea multe pe cap și voia să scape de noi.

Cheile proprietăților care erau în grija firmei erau într-un dulap îngust, vopsit, care se afla pe peretele interior. Înăuntru era un rând de suporturi, exact după cum spusese și Taylor. Pe cel pe care scria „Sechrest/ Ravenswick” erau o cheie Yale și una Chubb.

— Nu scrie nicăieri „Tain”, spuse Willow. Poate că Taylor chiar n-a făcut legătura cu casa distrusă de alunecarea de teren. Poate că ne-a spus adevărul.

— Faptul că le-am găsit aici nu înseamnă că Alison Teal nu le-a folosit ca să intre în casă.

Perez se gândi că ajunseseră să nu mai vadă pădurea de copaci. Voia să iasă cât mai repede din biroul plin de mobilă greoaie și plante durdulii care creșteau în ghivece. Detectivul se gândi că, de fapt, ar fi trebuit să pornească după Tom Rogerson în Orkney.

— Dacă Rogerson o ajuta, nu trebuia decât să copieze cheia.

— Normal. Dar cât suntem aici, am fi nebuni să nu aruncăm pe furiș un ochi și în celelalte birouri.

Willow ridică rândul de chei pe un deget și le scutură până când scoaseră un zgomot metalic care-l călcă pe nervi pe Perez.

— Până la urmă, domnul Taylor ne-a dat cheile de bunăvoie și nesilit de nimeni.

Birourile avocaților erau la parter. Biroul lui Taylor avea vedere la

stradă, spre latura goală a unui hotel mare. Probabil că până și vara biroul lui era veșnic cufundat în întuneric. Aveau nevoie de lumină dacă voiau să vadă ceva. Pe masa de lucru de sub fereastră se aflau o lampă cu braț, amenințătoare, și o poză cu trei băieți în aparență angelici îmbrăcați în pulovere tricotate identice. În altă poză apărea o femeie, probabil soția lui Taylor. Avea niște trăsături ascuțite, ca de vulpe, și o înfățișare destul de severă.

— Greu de crezut că formează o familie.

Willow îi zâmbi răutăcios lui Perez. Detectivul știa că ea nu prea avusese timp pentru relații convenționale. Comunitatea de hipioți își lăsase amprenta asupra ei în mai multe feluri decât i-ar fi plăcut să recunoască. Lui i se părea nedrept să judece așa niște persoane pe care abia le văzuseră câteva minute într-o duminică ploioasă.

Biroul lui Rogerson era în partea din față a clădirii și era mai mare. Înăuntru se afla o masă de lucru mare, care chiar părea veche, și mai multe rafturi pline de cărți. Pe pervaz erau alte ghivece cu plante, iar pereții erau plini de diplome înrămate. Tot pe perete era și o fotografie cu Rogerson strângându-i mâna lui Nicola Sturgeon, precum și o alta cu Rogerson aflat printre mai mulți bărbați care zâmbeau lângă David Cameron. După ce se uită prin cameră, Willow făcu semn din cap spre poze.

— Cochetează și cu unii, și cu alții, zise detectiva. E genul ăla de om?

Perez se gândi puțin înainte să răspundă.

— Încearcă să fie de partea câștigătorilor.

— Ah, asta nu-i împotriva legii, spuse Willow.

Femeia tăcu, după care adăugă:

— Din păcate.

Detectiva ajunsese în fața unui dulap și încercă mai multe chei până când o nimeri pe cea bună.

— E legal ce facem?

— Taylor ne-a dat cheile. Știa că avem nevoie de ele pentru anchetă.

— Dar nu se aștepta să ne băgăm nasul în afacerile clienților lui.

Perez își dorea ca vorbele lui să nu sune atât de pompos.

— Ai dreptate, Jimmy, însă vreau doar să văd dacă există pe aici vreun dosar de-al lui Alison Teal. Dacă Rogerson este bărbatul cu care s-a întâlnit în Brae și Mareel, atunci trebuie să se fi cunoscut cândva în trecut ca să lege o relație, de orice natură o fi fost ea. Mi-l pot imagina pe Magnus Tait căzând pradă farmecelor lui Alison când a venit prima oară pe insulă și

mulțumindu-se cu o poză cu autograf, dar Tom Rogerson pare genul care vrea mai mult.

Willow îl privi pe detectiv.

— Spuneai că Rogerson a lucrat o vreme în sud. E măcar posibil să fi fost în Shetland când Alison și-a pus în scenă numărul cu dispariția?

— O, da, pe atunci lucra aici. S-a întors în Shetland când Kathryn era încă mică, pe când era doar un bebeluș.

Willow părea să vrea să mai spună ceva, dar se uită din nou în dulap.

— N-am găsit nimic despre Alison Teal.

I se alătură lui Perez la birou și începu să deschidă sertarele. Niciunul nu era încuiat și toate păreau să conțină mai degrabă acte legate de munca lui Rogerson din cadrul consiliului local, nu documente avocațești: broșuri pentru turiști, materiale despre sănătate și lucruri care țineau de cetățenii din Shetland.

Perez se gândea că-și pierdeau vremea acolo. Sub birou găsi un coș de gunoi în care încă mai erau niște bucăți de hârtie. Scoase dinăuntru o însemnare care probabil fusese lăsată pentru asistenta lui Rogerson:

Fă în așa fel încât clientul să semneze asta cât mai repede posibil.

Detectivul o despături cât să poată citi mesajul, după care se dădu la o parte ca s-o lase pe Willow s-o vadă cum trebuie.

— Ce crezi? o întrebă Perez.

— Ar trebui s-o mai vad odată, dar scrisul de aici seamănă foarte tare cu scrisoarea pe care a găsit-o Sandy la Tain.

— Așadar, încă un indiciu. Iar acum avem un posibil suspect.

Capitolul 17

Era duminică, iar Jane Hay gătea prânzul pentru întreaga familie. Nu prea avea chef, însă în urmă cu câteva zile vorbise despre asta ca despre un mare eveniment:

— Duminică nu ești la Mareel cumva, nu-i așa, Andy? Hai să ne adunăm cu toții. N-am mai luat prânzul împreună de un car de ani. Cheam-o și pe Gemma, Michael.

Așa că acum stătea în bucătărie și curăța cartofi și păstârnac. Mirosul de carne de oaie pe care o gătea în cuptor la foc mic îi dădea o ușoară senzație de greață. Își spusese că probabil era doar obosită. Până la urmă, era vina ei că-și făcuse atâtea griji numai fiindcă Andy ajunsese târziu acasă. Nu putea să dea vina pe el. Era un om în toată firea, iar la facultate se obișnuise să aibă propria lui viață, în Glasgow ar fi putut să facă orice, iar ea tot n-ar fi aflat, așa că de ce se aștepta acum s-o anunțe tot ce pune la cale?

Lăsă jos cuțitul, se încălță cu papucii crocs de lângă ușă, apoi intră în cea mai apropiată seră. E drept că-i trebuiau niște rozmarin pentru carne și niște mentă pentru sos, dar de fapt simțea nevoia să iasă puțin din casă. De când cu alunecarea de teren, locul parcă se schimbase. Nu era vorba doar despre faptul că acum peisajul era desfigurat și că, dacă privea către coastă, vedea cicatricea neagră lăsată de noroi – alunecarea de teren parcă slăbise și temelia familiei lor. Nimic nu mai era stabil. Nu mai putea să aibă încredere în nimic din ce-i spuneau Kevin și băieții.

Rupse niște rozmarin din tufă, luă și puțină mentă, apoi se întoarse în bucătărie, unde dădu de Andy. Purta pantaloni de trening, o vestă pe care n-o recunoscuse și privea în gol.

— Nu mă așteptam să te trezești așa devreme, spuse Jane.

Vocea îi părea metalică, stridentă. Parcă reverbera din gresie și bufetul lucios.

— Probabil că te-ai întors târziu. Am stat să vorbesc la telefon cu Rachel până târziu de tot.

Andy nu spusese nimic. Lui Jane i se părea absolut prăbușit. Îi venea să se ducă la el și să-l îmbrățișeze, să-i pună capul pe umărul ei și să-i dea la o parte părul din ochi cu gingășie.

— Vrei o cafea?

Cu un oarecare efort, tânărul răspunse:

— Da, sună bine.

Jane se întoarse cu spatele la el ca să toarne apă și cafea în aparat. Când îl privi din nou, părea să arate mai normal.

— Sper că nu te-ai îngrijorat. Ți-am văzut mesajele abia azi dimineată. Aseară nu mai aveam baterie.

— Ei, mă gândeam eu că trebuie să se fi întâmplat ceva de genul ăsta.

Nu prea putea să-l mintă, dar nici să-i spună adevărul.

Normal că m-am îngrijorat. Nu mai puteam de grijă. Să nu-mi mai faci asta niciodată!

Acum, dimineata, își dădea seama că exagerase, că era ridicol că intrase în panică. În mod clar, Andy trecea printr-un soi de criză. Probabil că i se stricase relația cu cineva. Acum era acasă. Era în siguranță. Urmă să-i spună ce-l supăraseră atât de tare când avea să se simtă pregătit. Jane încercă să uite cum îl văzuse aseară, stând pe întuneric și privind către ferma distrusă de la Tain. Ce legătură să fi fost între el și femeia de vârstă mijlocie care murise? Ideea că știa ceva despre moartea ei, că poate avusese ceva de-a face cu ea, era complet ridicolă.

Turnă cafeaua, iar Andy se așeză cu ea la masă. Când tânărul luă cana, Jane băgă de seamă că-i tremura mâna. Încercă să formuleze o întrebare care să nu fie prea indiscretă sau nepotrivită.

Pe unde-ai umblat aseară?

Cu siguranță n-ar fi fost o idee bună să-l întrebe asta. Nu voia să-l oblige s-o mintă. Până la urmă, nu spuseră nimic, după care Jane începu să bată niște albușuri ca să facă o prăjitură Pavlova. Scosese deja zmeura din frigider. Avea să facă două deserturi, unul rece și unul cald, fiindcă ambilor băieți le plăceau dulciurile. Prânzul acela părea să capete o importanță tot mai mare. Aproape că o ducea cu gândul la Cina cea de taină. Bătu albușurile cu mâna, fiindcă nu voia să audă zgomotul aparatului. Dacă era liniște în bucătărie, poate că Andy urma să se deschidă. Însă niciunul dintre ei nu spuse nimic, iar brațul începu s-o doară și să-i amorțească. Într-un târziu, așeză bezeaua în cuptor, sub tava cu carne.

Kevin era încă plecat să lucreze la drum. Jane stătea întinsă în pat când el pornise la serviciu, dar era trează și îi văzuse entuziasmul că lucra duminică – asta însemna că era plătit în plus. Întotdeauna se evaluase în funcție de banii pe care-i câștiga pentru fermă. Îi adusese o ceașcă de ceai și o farfurie cu doi biscuiți, apoi o sărutase pe frunte și plecase. În ultima vreme devenise mai grijuliu, la fel ca pe vremuri, când erau abia la începutul

relației.

Jane auzi tractorul în curte. Se întorsese Kevin. Umbla în picioarele goale fiindcă-și lăsase cizmele de lucru pe verandă. Își scoase impermeabilul și salopeta. Jane pregătea acum o prăjitură *crumble*, dar ridică privirea.

— Cum merge?

— Merge splendid.

Bărbatul părea să plesnească de sănătate. Era roșu în obraji, iar în păr și barbă avea picături de ploaie.

— Cred că mâine terminăm treaba, și după aceea va fi rândul consiliului local.

Kevin își spală mâinile la chiuvetă.

— Ceva miroase bine.

Nu băgase de seamă tensiunea din aer și abia dacă-l observase pe Andy.

— Îți fac o cafea proaspătă, zise Jane.

Își scutură palmele de făină și așteptă ca soțul ei să se îndepărteze de chiuvetă.

— Mai vrei și tu, Andy?

Tânărul clătină din cap, se ridică de pe scaun și plecă.

— El ce mai are? întrebă Kevin în timp ce-l privea cum dispare. O fi mahmur?

— Da, e posibil.

Însă Jane știa că o mahmureală nu era chiar o nimica toată, așa cum credea Kevin, și începu să-și facă iarăși griji în legătură cu fiul ei.

Michael și Gemma veniseră din Lerwick cu autobuzul. Acum porniră pe drumeagul care ducea către casă. Michael stătuse cu Gemma în Lerwick, la părinții fetei. El nu-i dădea niciun motiv de îngrijorare mamei lui, poate doar că avea să devină cam plictisitor și că Jane nu avea să mai aibă prea multe de discutat cu el. Urma să se însoare cu Gemma și să-și ridice și ei o căsuță în Ravenswick, să aibă niște copii anoști, cumiți, iar după zece ani ea avea să le pregătească în continuare prânzul duminica, prefăcându-se interesată de ceea ce făcea Gemma în cadrul consiliului local și de ambițiile mărunte ale lui Michael în legătură cu ferma.

Jane se miră ea însăși de cât de răutăcioasă putea fi. De ce avea impresia că viața ei era așa interesantă? Nu s-ar fi simțit, oare, mai bine dacă și viitorul lui Andy ar fi fost la fel de clar și nu i-ar fi dat motive de

îngrijorare?

O rază străpunse norii și lumină masa. Jane stabilise să mănânce în bucătărie și tocmai termina ultimele pregătiri. Mai adăugă puțină făină în sosul pentru friptură. Kevin și Michael erau în camera de zi. Urmăreau un meci de fotbal și beau bere. Gemma era lângă ea. Se oferise s-o ajute. Când Jane nu găsisese nimic să-i dea de făcut, tânăra se așezase pe scaun lângă sobă și începuse să trăncăne. Nu o deranja propriu-zis la pregătiri, așa că Jane nu putea s-o roage să plece, dar stătea totodată prea aproape de ea ca să nu se simtă studiată. Gemmei îi plăcea să bârfească. Tatăl ei lucra la departamentul financiar al consiliului local, așa că uneori vorbea despre situația politică din Shetland. Alteori trăncănea despre prieteni de la școală, despre profesori sau despre rude. De regulă, pe Jane o relaxau aceste monologuri, ba chiar o distrau puțin, dar astăzi era iritabilă, așa că nu voia să participe deloc la conversație. Gemma continua imperturbabilă. Poate nu-și dădea seama cât de puțin îi păsa lui Jane sau poate că asta n-o deranja. Măcar nu era genul care să se simtă ofensată.

Jane tocmai scurgea varza în chiuvetă, când ceva ce spusese Gemma răzbătu prin fluxul monoton și incoerent al ideilor ei și îi atrase atenția.

— Lui Andy ăsta al tău nu știi niciodată ce-i poate pielea.

— Adică?

Jane își ridică privirea din chiuvetă. Apa verde se scurse din tigaie, iar femeia așeză varza într-o farfurie.

— Adică...

Însă înainte ca Gemma să apuce să mai spună ceva, ceilalți intrară în bucătărie. Meciul de fotbal se terminase, iar ei erau lihnii. Kevin o îmbrățișă pe Gemma de bun-venit. Jane se întreabă dacă nu cumva soțul ei ar fi fost mai fericit alături de cineva ca Gemma, o persoană lipsită de imaginație, dintr-o familie sigură, respectabilă, care n-avea probleme ca ale ei.

— Mă duc să-l chem pe Andy.

Jane se opri în holul dintre bucătărie și scări. Privi în urmă și văzu cum Kevin tăia friptura și Michael desfăcea o sticlă de vin. Se gândi că oricine i-ar fi zărit pe geam ar fi crezut că ei formau o familie respectabilă, fără secrete și frici ascunse.

Andy apăru în capul scărilor înainte ca Jane să apuce să-l cheme. Probabil că auzise zgomot de farfurii și glasurile celorlalți venind din bucătărie. Fără s-o observe pe mama lui, se îndreptă spre oglinda de la etaj.

Jane îl văzu cum se pregătește ca să dea ochii cu ei. Își aduse aminte de scenetele lui de la școală, de pe vremea când își lua rolurile foarte în serios. Se părea că pregătirea de atunci era exact lucrul de care avea nevoie acum.

Prânzul se desfășură fără probleme. Ca de obicei, Michael și Gemma mâncară cu atenție, stând cu privirea în farfurii de parcă le-ar fi fost teamă să nu rămână fără ele. Jane se gândi că Gemma avea să se îngrășe pe măsură ce înainta în vârstă, dar că nu avea să-i pese prea tare și va continua să fie mulțumită și relaxată. Se așteptase ca Andy să fie tăcut și retras, însă el deveni volubil și începu să spună glume și povești despre colegii lui de la Mareel. Parcă era un rege binevoitor care-i primea în audiență. Kevin umplea paharele tuturor foarte des, iar în scurtă vreme se duse după încă o sticlă de vin. Jane își spuse din nou că totul era absolut normal, însă avea în continuare nervii înținși la maximum. În alt context, ar fi fost tentată să ceară și ea un pahar. Își privi farfuria și văzu că abia se atinsese de mâncare.

Prânzul părea că nu se mai termină. Toată lumea admiră tortul Pavlova. Jane tăie bezeaua și văzu că era perfectă: crocantă în exterior, ușor gumată la mijloc. Se simți puțin mai bine. Ceilalți atacară și prăjitura *crumble*, iar Gemma și Michael își luară câte două porții.

Într-un târziu, Kevin se ridică. Părea să se simtă extraordinar de bine. Îi plăcea să se vadă drept un familist grozav, iar Jane se gândi că sigur avea să fie un bunic perfect. Își imaginează din nou nesfârșite prânzuri de duminică într-un viitor marcat și de evenimente mai importante, dar asemănătoare între ele: Crăciunul, zilele de naștere, diferite aniversări.

— Fetelor, ia duceți-vă voi lângă foc.

Kevin își făcea de lucru cu aparatul de cafea modern pe care băieții i-l luaseră de ziua lui.

— Strângem noi aici, nu-i așa, băieți?

Deși nu depusese niciun efort pentru prepararea mesei, Gemma acceptă pe loc, așa că Jane se pomeni stând cu ea pe canapeaua de piele din camera de zi. Brusc, se lăsase o liniște mormântală. Nici măcar Gemma nu mai vorbea. Afară se întunecase aproape de tot și nici vântul nu prea mai bătea. Jane se ridică să tragă draperiile. Spera ca Gemma să fi uitat că voia să-l bârfească pe Andy. Era mai bine să stea aici în liniște. Se simțea foarte obosită și nu mai avea chef să afle cine știe ce grozăvie despre fiul ei mai mare.

Dar se părea că Gemma nu uitase. De îndată ce Kevin le aduse cafeaua și plecă, fata continuă de unde rămăsese.

Avea chipul luminat de o lampă, în vreme ce restul încăperii era cufundat în întuneric.

— Adică...

Gemma tăcu, așteptând s-o stârnească din nou pe Jane.

— 'Tușa Jennifer l-a văzut pe Andy acum două săptămâni.

Jane nu spuse nimic. Nu era nevoie s-o încurajezi pe Gemma, dar se întrebă totuși cum de mătușa fetei îl recunoscuse pe fiul ei.

— A fost profă la Liceul Anderson înainte să se pensioneze, așa că l-a recunoscut pe Andy imediat.

Așadar, asta era.

— Și spunea că e un băiat cuminte, așa că nu i-a venit să-și creadă ochilor când l-a văzut.

— Și ce anume a văzut?

Jane își strânse picioarele sub ea pe canapea, încercând să pară relaxată.

— O ceartă pe stradă, chiar în față la Grand Hotel. Andy înjura și striga la un bărbat care putea să-i fie tată. Se adunase o grămadă de lume.

Brusc, Jane se simți teribil de ușurată. Crezuse că povestea avea legătură cu femeia ucisă. Își dădu seama că Gemma o privea și că se aștepta să o vadă îngrozită că Andy făcuse scandal în public.

— Ai idee despre ce era vorba?

Adevărul e că era ciudat. Andy era liniștit de fel. Chiar și în copilărie evitase conflictele.

Fata clătină din cap.

— Dar știu că tipul cu care se certa l-a amenințat că sună la poliție.

— Sună de parcă s-ar fi luat la harță cu un muncitor beat.

Mereu când se întâmpla ceva, muncitorii din industria petrolului erau vinovații de serviciu.

— Nu era un muncitor!

Acum Gemma chiar se distra.

— 'Tușa Jennifer l-a recunoscut.

Aici era punctul culminant al poveștii fetei. Nu prea citea ea, dar înțelegea nevoia de a crea suspans pentru un efect cât mai dramatic.

— Era Tom Rogerson, avocatul.

Capitolul 18

Sandy stătu la biroul din secția de poliție toată dimineața, aflând cât mai multe despre viața lui Alison Teal. Se gândi că poate acum că-i aflaseră numele, Jimmy Perez o să fie mai vesel. Sandy sperase să ia prânzul cu Louisa la un moment dat, dar ea hotărâse să plece de la Hotelul Scalloway direct acasă, în Yell.

— Nu că n-aș vrea să mai petrecem timp împreună, dar probabil că mama are nevoie de mine. Pe lângă asta, s-ar putea să fii ocupat cu serviciul.

Odinioară, Sandy s-ar fi simțit ofensat și ar fi interpretat-o ca pe un afront personal, însă înțelegea că Louisa își lua în serios responsabilitatea pe care o avea față de mama ei. În plus, după noaptea pe care o petrecuseră la Scalloway, n-avea niciun motiv să se plângă. În prima jumătate de oră îi venise greu să se concentreze la ce avea de făcut. Se pomeni zâmbind fără motiv și întrebându-se când ar fi momentul potrivit s-o ceară pe Louisa în căsătorie. Se simțea puțin ciudat. Jimmy Perez nu era logodit de multă vreme atunci când fusese ucisă iubita lui. Sandy n-ar fi vrut să-i răscolească vreo rană șefului său, mai ales acum că părea să mai fi depășit stadiul cel mai profund al depresiei. Pe lângă asta, mai avea și un soi de teamă superstițioasă. Se simțea de parcă dacă ar fi cerut-o pe Louisa în căsătorie, ar fi pus-o și pe ea în pericol.

Alison Teal avea o pagină de internet dedicată numai ei. Probabil că fusese făcută pe vremea când o juca pe Dolly, camerista din serialul TV, deoarece poza era aceeași pe care o găsisese Jimmy în locuința lui Magnus Tait. Informațiile nu mai fuseseră actualizate de ani buni. Nu exista nicio informație despre rolurile mai recente. Pe pagină figura numărul de telefon al agentei ei, însă când Sandy formă numărul și sună, auzi imediat căsuța vocală. Era clar un telefon de serviciu, iar impresarul nu lucra duminică. Sandy îi lăsă femeii un mesaj în care o ruga să-l contacteze de urgență.

Tot nu dăduseră de urma vreunei rude de-a lui Alison, iar Perez îi spusese lui Sandy că asta era prioritatea:

— Nu doar că s-ar putea să aibă informații care să ne ajute, dar și noi trebuie să-i anunțăm că Alison a murit. S-ar putea ca părinții ei să fie încă în viață.

Își dăduse seama că Perez se gândise la cuplul în vârstă din fotografia pe

care Sandy o descoperise în cutia de la Tain. Era fără îndoială unul dintre lucrurile la care ținuse Alison. Gândurile îi zburară din nou. Ajunse la concluzia că și el își dorea o poză cu Louisa. O fotografie ca la carte, nu una făcută cu telefonul și încărcată pe calculator. Se concentrează din nou la ecran și își relua căutarea.

Cu ajutorul Google găsi un interviu lung cu Alison Teal pe pagina *Independent on Sunday*. Îl scoase la imprimantă fiindcă își dădea seama că putea fi folositor, iar Jimmy Perez prefera să aibă în format fizic orice lucru pe care-l considera important. Alison dăduse interviul la câteva luni după ce dispăruse și fusese găsită în Hotelul Ravenswick. Acum, data dispariției era clară: avusese loc în urmă cu cincisprezece ani. Cea care vorbise cu actrița părea mai degrabă psihiatru decât jurnalistă. Sandy se gândi că lui nu i-ar fi plăcut să ofere atâtea informații personale pe care lumea să le citească în timp ce-și lua micul dejun.

În interviu se vorbea mult despre prima parte a vieții lui Alison. Părinții ei fuseseră dependenți de droguri, iar ea fusese crescută de bunicii paterni, care locuiau în Cromer, un orașel de pe coasta din Norfolk.

— Îți vedeai vreodată părinții? întrebă reporterița.

Răspunsul fusese direct:

— Nu prea. Din când în când mai treceau ca să cerșească bani de la bunicul și bunica. Dar dependenților de droguri nu prea le pasă de altceva decât de următoarea doză, nu-i așa? Visam că urmau să-și revină și să mă ia înapoi acasă, dar în sinea mea am știut mereu că asta n-o să se întâmple niciodată. Dar eram fericiți alături de bunici. Ne simțeam diferiți față de ceilalți copii de la școală, deși încă de pe atunci existau multe familii cu un singur părinte. Noi măcar aveam doi adulți în familie. Nu prea pot să pun greșelile din viața mea pe seama unei copilării nefericite.

— Deci aveai frați și surori?

— Un frate mai mic, Jono. Jonathan. S-a înrolat în armată și pe urmă n-am mai ținut legătura ceva timp. În ultima vreme ne-am văzut din nou.

Jurnalista insistase asupra acestui amănunt, dar Alison refuzase să intre în detalii.

Sandy își lua deja notițe. Dacă Alison nu adoptase cumva un nume de scenă, probabil că purta același nume de familie ca al tatălui ei, și deci și al bunicii paterni. Iar acum Sandy știa și numele orașului din Norfolk unde trăiseră pe atunci. Alison avea patruzeci și doi de ani când murise, așa că unul dintre bunici era posibil să mai fie în viață. Ar fi putut suna la poliția

de acolo și să ceară să-i caute pe bătrâni. Dacă Jonathan Teal mai era în armată, probabil că și de el putea să dea destul de ușor. Jimmy Perez avea să fie încântat dacă reușeau să-i anunțe rudele lui Alison că aceasta murise, dacă reușeau să găsească măcar o persoană de care fusese apropiată și căreia să-i pese de soarta ei. Sandy continuă să citească interviul.

— Ce te-a făcut să alegi actoria?

Sandy își imagina o reporteriță destul de elegantă și sofisticată, mai în vârstă decât Alison.

— A fost o întâmplare! O prietenă era înscrisă la un cerc de teatru și o dată m-a luat și pe mine cu ea. La început nu prea mă atrăgea. Nu înțelegeam rolul exercițiilor de încălzire, toată Țopăiala și improvizațiile alea. Însă după ce am primit scenariul, nici că m-am mai uitat înapoi. Bănuiesc că era șansa mea să fiu altcineva pentru puțin timp. Un fel de evadare. Bunicii mei n-au fost prea convinși la început. Credeau că ar trebui să-mi găsesc ceva mai stabil. Dar au văzut cât de mult îmi plăcea, așa că atunci când am intrat la actorie, au fost în al nouălea cer.

— Rolul lui Dolly în *Goldsworthy Hall* trebuie să fie punctul de cotitură din cariera ta.

— Da! Adică, mai jucasem în niște piese de teatru și reclame TV, dar terminasem abia de un an facultatea de actorie când am primit rolul. Cred că pot spune că mi-a schimbat viața. Era ciudat să umblu pe stradă și să aud cum lumea mă strigă de parcă aș fi fost chiar Dolly. Cred că mi s-a cam urcat la cap. Eram admirată, brusc aveam bani. Am luat-o puținel razna. Te-ai fi gândit că știu că nu-i bine să iei droguri din moment ce ai mei erau cum erau, dar presupun că a fost vorba de lipsă de încredere în mine. Aveam impresia că nu aparțin acelei lumi. Nu în totalitate. Și aveam nevoie de ceva care să mă ajute să suport asta. Până la urmă, totul s-a dus de râpă. Probabil că a fost un fel de criză. M-am pomenit gândindu-mă la feluri tot mai creative în care să mă sinucid. Parcă devenisem dependentă și de asta. La un moment dat, mă uitam noaptea la televizor la prognoza meteo și am văzut pe hartă Insulele Shetland. Erau așa de departe, în nord, dar tot în Marea Britanie. Așa că m-am gândit: *Ei bine, eu am ajuns la limită – ce alt loc ar putea fi mai bun?*

Acum, Sandy se închipuia în rolul jurnalistei. Se simțea de parcă el i-ar fi pus întrebări lui Alison în cadrul anchetei. S-ar fi concentrat pe detaliile concrete și ar fi întrebat-o despre drumul cu mașina până la Aberdeen, despre cum se îmbarcase pe feribot. Perez spunea mereu că amănuntele

ancorează un martor în realitate. Detaliile concrete îi descurajau pe oameni să inventeze povești și să își transforme viețile în ficțiune. Însă reporteriță trecu peste toate acestea și începu să-i pună alte întrebări.

— Erai la curent cu ce apărea în mass-media engleză despre dispariția ta?

— Deloc. Din punctul meu de vedere, nu dispărașem câtuși de puțin, nu-i așa? Știam exact unde eram. Și n-am aruncat ochii pe niciun ziar până când n-am ajuns în Shetland. La știrile de la TV nu m-am uitat deloc.

— Nu te-ai gândit să-ți anunți familia? Sau să-ți anunți colegii din *Goldsworthy Hall*?

Sandy și-o imaginează pe Alison ezitând și gândindu-se bine ce să zică. Răspunsul i se păru foarte sincer.

— Nu tocmai, nu. Adevărul e că eram în depresie. Iar oamenii depresivi sunt foarte egoiști. Nu m-am putut gândi decât la ce simțeam eu. Toți ceilalți trecuseră pe planul doi. A fost felul meu de a mă face bine.

Sandy zări un grup de femei în fața secției. Probabil că se îndreptau spre capela din apropiere. Erau îmbrăcate cu impermeabile și păreau să fie purtate la vale de vânt, care le făcea să alerge cu pași mici și să se chinuie să nu cadă. Sandy se întoarse la pagina tipărită de pe birou și mai notă ceva. Poate că era o idee bună s-o contacteze pe femeia care-i luase interviul lui Alison. Poate că mai erau și alte întrebări și răspunsuri care nu apăruseră. Sandy nu voia să facă asta. Se gândea că o jurnalistă londoneză l-ar fi intimidat. În orice caz, erau șanse mai mari să reacționeze pozitiv față de un superior de-al lui. Pe reporteriță o chema Camilla White, un nume care părea să se potrivească de minune cu impresia de eleganță pe care Sandy și-o formase deja despre ea. Următoarea ei întrebare fusese despre prima vizită a lui Alison în Shetland.

— Așadar, ai ajuns în Shetland cu feribotul. Care a fost prima impresie pe care ai avut-o?

— Era iarnă, așa că era întuneric și ploua. Nu vedeam prea mult din peisaj. Îmi luasem doar câteva lucruri într-o geantă mică. În fața terminalului de feriboturi era un taxi. L-am rugat pe șofer să mă ducă la cel mai bun hotel din Shetland. Mi-a spus că o să mă ducă la Hotelul Ravenswick, și acolo am și mers. Când m-au întrebat la recepție cum mă cheamă, n-am vrut să le spun numele meu adevărat. Nu voiam să știe lumea cine sunt. Așa că mi-am zis Susie Black, numele de fată al mamei.

Sandy mai notă ceva pe hârtia din fața lui. Poate că mama lui Alison mai

era în viață. Acum îi știau și numele de după căsătorie, și numele de fată. Asta însemna că era posibil să-i dea de urmă ușor. Se gândi cât de bucuros avea să fie Jimmy și iar se pomeni zâmbind.

Acum, Alison își descria sejurul în Shetland:

— N-aveam mașină, așa că nu puteam să mă duc foarte departe de hotel. Însă am mers pe jos kilometri întregi. A doua zi după ce am ajuns, vremea s-a schimbat deodată. Era foarte frig, dar s-a făcut frumos, soarele a ieșit de după nori. Când mă trezeam, în grădina hotelului vedeam gheață, iar marea era albastră și liniștită. Marea mi-a plăcut întotdeauna la nebunie, de când eu și Jono ne-am mutat în Norfolk. Datorită vremii, mă simțeam ca într-un loc magic. Totul era luminos, strălucitor. La hotel se vindeau haine croșetate în Shetland, așa că mi-am luat și eu un pulover ca să-mi țină de cald și am ieșit să mă plimb în fiecare zi. În timp ce hoinăream, am dat de niște localnici. Un tip mai în vârstă, pe nume Magnus, m-a primit la el în casă și mi-a spus tot felul de povești despre Shetland. Avea un corb într-o cușcă. Tot povestea despre niște omuleți care trăiesc sub pământ și cântă muzică fantastică. Acum că mă gândesc, parcă totul a fost doar rodul imaginației mele. Nici nu mai sunt sigură că toate astea chiar s-au întâmplat.

Ba da, chiar s-au întâmplat, se gândi Sandy.

— Lumea te-a recunoscut?

Întrebarea era în partea de jos a paginii, așa că Sandy își dădu seama că se apropia de final. Începu să citească mai repede ca să afle răspunsul lui Alison.

— Da, bănuiesc că mai devreme sau mai târziu tot urma să se întâmple. Un localnic, un avocat, a venit la hotel ca să ia masa cu soția lui. Tocmai atunci eram și eu în restaurant și luam cina. Am văzut că mă tot privea. Apoi a început să-i șoptească ceva soției lui. Mi-am dat seama că se apropia sfârșitul pelerinajului meu acolo. Pentru că așa m-am simțit, de parcă plecasem în pelerinaj. Când l-am zărit pe bărbat privindu-mă fix, am avut impresia că revenisem la realitate. În drum spre ieșire a venit la mine la masă și mi-a spus că apărusem în toate ziarele din sud și că toate tratau escapada mea ca pe o mare dramă. Își dădeau cu presupusul că fugisem la o clinică de dezalcoolizare sau că făcusem o supradoză. Mi-a spus că dacă mai aveam nevoie de timp pentru mine n-o să dezvăluie unde mă aflu, dar atunci mi-am dat seama că mai devreme sau mai târziu tot trebuia să mă întorc cu picioarele pe pământ. În seara aia am sunat-o pe agenta mea.

Sandy se gândi că avocatul era probabil nimeni altul decât Tom

Rogerson. Cine altcineva putea fi? Dar dacă așa stăteau lucrurile, cum de nu o recunoscuse pe Alison Teal când răspândiseră desenul cu chipul femeii ucise? Fără îndoială că mai îmbătrânise în ultimii cincisprezece ani, dar nu se schimbase așa mult. Și probabil că tot Tom Rogerson era cel care o luase cu mașina de la magazinul din Brae și o însoțise la Mareel. Sandy și-i putea imagina pe cei doi păstrând legătura de-a lungul timpului. El se oferise să nu-i dezvăluie secretul, iar ea cu siguranță că-i era recunoscătoare pentru asta. Oare actrița îi ceruse ajutorul din nou? Dar dacă se înțelegeau așa de bine, ce motiv ar fi avut s-o ucidă?

Sandy nu se mai gândi la aceste întrebări. Willow și Jimmy erau cei care trebuiau să afle răspunsurile. Lăsă pe masa lui Perez foaia cu interviul și se întoarse la el în birou. Tocmai voia să înceapă căutarea rudelor lui Alison Teal, însă telefonul sună înainte să apuce să ridice receptorul. De cealaltă parte se auzea un glas zgomotos de femeie. Se recomandă drept Genevieve Winter. Se părea că agenta lui Alison Teal îl sunase înapoi.

Capitolul 19

Se întâlnește cu toții să mănânce sandviciuri și să bea ceai în bucătăria de la subsolul casei de oaspeți unde stătea Willow. Rosie așează mâncarea și ceaiul pe masă, după care spuse că voia să se odihnească puțin și plecă.

Până și Vicki Hewitt era prezentă, iar Willow o luă în primire pe ea mai întâi:

— Ai mai găsit ceva la scena crimei?

Criminalista clătină din cap.

— Am cam terminat cu rămășițele de lângă zid. Din ce-mi dau seama, n-am mai găsit nimic folositor. O să trimit totul imediat ce pot. Măine mă apuc de interiorul casei.

— Dar Sandy se pare că a avut o dimineață deosebit de productivă.

Willow citise deja interviul din *Independent*, dar îl rugase pe Sandy să scoată mai multe exemplare, pe care tânărul le împărțea acum.

— Este vorba despre un interviu pe care Alison Teal l-a acordat jurnalistei Camilla White acum cincisprezece ani, la ceva vreme după ce a dispărut.

Sandy părea foarte serios, ca un elev care trebuie să facă o prezentare în fața clasei.

Perez interveni:

— E de acum exact cincisprezece ani?

— Da, aproape cincisprezece. Alison a venit în Shetland în ultima zi din ianuarie.

— Deci poate că voia să marcheze momentul. Oare de asta o fi cumpărat șampania?

— Adică nu fiindcă avea iarăși o criză existențială?

Willow se gândi că ambele variante erau plauzibile.

— Hai să nu ne lansăm încă în speculații. Continuă, Sandy.

— Din articol e limpede că Alison s-a întâlnit cu cel puțin două persoane cât a fost în Shetland: Magnus Tait și un avocat care aproape sigur e Tom Rogerson. Nu mai vorbește despre nimeni altcineva, dar e posibil să se mai fi întâlnit și cu alți localnici.

— Da, cu siguranță asta lasă de înțeles.

Willow dădu din cap, făcându-i semn să continue.

— Alison vorbește despre mai mulți membri ai familiei și puțin despre

copilăria ei dificilă. Acum știm că are un frate pe nume Jonathan care a intrat în armată, că pe mama ei o cheamă Susie, că numele ei de fată este Black și că bunicii ei locuiau în Cromer. Din articol reiese că Susie și partenerul ei erau dependenți de droguri și că bunicii din partea tatălui sunt cei care i-au crescut pe copii. Dacă au fost implicate serviciile sociale, ceea ce e probabil, ar trebui să apară și în baza lor de date.

— Și, ia spune-ne, Sandy, pe câți dintre ei ai reușit să-i găsești?

Vicki voia doar să-l tachineze, dar Sandy luă întrebarea foarte în serios.

— Jonathan Teal a fost cel mai ușor de găsit. A ieșit din armată acum cinci ani, cu gradul de caporal la parașutiști. Acum e la închisoarea Wormwood Scrubs pe motiv de jaf armat. A jefuit împreună cu un prieten prăvălia unei familii. Nimeni n-a fost rănit, dar Teal a fost cel care a amenințat pe toată lumea cu arma.

— Un amănunt foarte interesant, care ne poate ajuta să le înțelegem mai bine familia, spuse Willow. Dar asta înseamnă că nu prea avea cum să vină în Shetland ca să-și strânguleze sora.

— Poliția din Norfolk încearcă să dea de bunicii lor și de părinți, spuse Sandy aruncând un ochi pe notițe. Probabil că măcar unul dintre bunici a murit, dar încă nu știm sigur. Amândoi părinții au în cazier probleme legate de droguri, însă par să fi dispărut din sistem la scurt timp după ce Alison a venit prima oară în Shetland.

— Deci și-au depășit problemele, spuse Perez.

— Sau au devenit mai atenți.

Willow se întreabă dacă ordinea evenimentelor avea vreo însemnătate, dar nu reușea să-și dea seama care era.

— Pe urmă am vorbit cu impresara lui Alison, o femeie pe nume Genevieve Winter.

— Un nume impresionant.

— E o femeie cu adevărat impresionantă, interveni Willow. A vorbit mai întâi cu Sandy, dar a zis că nu înțelege nimic din ce spune, așa că am sunat-o eu mai târziu.

— M-a zăpăcit.

Sandy roși.

— Am încercat șlefuiala, pe bune, dar tot nu părea să înțeleagă ce spun.

— Probabil fiindcă nici măcar nu te-a lăsat să vorbești.

— Șlefuiala? Întrebă Vicki contrariată.

— Când încercăm să scăpăm de accent, cât să ne înțeleagă și un

soothmoother. Ei se așteaptă să pricepem accentul lor Geordie sau cockney, dar nu depun niciun efort să ne înțeleagă pe noi.

— Iar femeia asta e nemaipomenit de arogantă, spuse Willow strâmbându-se. Dar până la urmă am reușit s-o opresc din trăncănit destul cât să-i spun că Alison a murit. N-avea datele de contact ale niciunei rude, dar a reușit să-mi spună câte ceva despre cariera lui Alison din ultima vreme, sau ce mai rămăsese din ea.

— Cum a reacționat când a aflat că Alison a murit?

Perez luă ceainicul imens și își umplu din nou cana.

— Sincer? Nu cred că i-a păsat prea tare. Nu prea mai scotea bani de pe urma ei de ani buni. Iar domnișoara Winter mi-a explicat foarte clar că treaba ei ca impresar este să facă bani.

Willow se opri din vorbit și încercă să-și pună ordine în gânduri, să sintetizeze ultimii ani din viața lui Alison.

— Camerista Dolly, personajul pe care-l juca, a fost ucisă în serial la scurtă vreme după ce Alison a fugit în Shetland. Își crease o reputație de persoană pe care nu se poate conta, iar domnișoara Winter mi-a spus: „Draga mea, nimic nu poate fi rău pentru o tânără actriță. Regizorii pur și simplu nu suportă asta.” Imediat după, a jucat într-un rol secundar într-o telenovelă, într-o comedie de Crăciun și apoi într-un *reality-show* de pe Channel Five, dar de acum vreo șapte ani n-a mai primit niciun rol. Genevieve încă o mai programa pe Alison la audiții, dar în ultima vreme renunțase să meargă până și la probe.

— Deci așa s-ar explica faptul că a venit în Shetland, zise Sandy. Cariera care i s-a dus de răpă a aruncat-o în depresie. Încă n-am reușit să fac rost de istoricul ei medical și nici n-am vorbit cu cei de la serviciile sociale. E duminică, așa că nu lucrează nimeni.

— Ar fi bine să aflăm dacă în ultima vreme a avut vreun loc de muncă, indiferent de domeniu.

Willow avea senzația că viața lui Alison parcă se opriase complet în urmă cu câțiva ani.

— Cred că a avut, răspunse Sandy după o ezitare. Toate hainele ei de la Tain păreau destul de elegante. Nu cred că avea cum să și le permită dacă trăia din ajutorul de șomaj.

— Corect, Sandy. Toți martorii care au văzut-o prin Shetland spun că era îmbrăcată elegant. Iar Jimmy spune că lui Simon Agnew i-a lăsat impresia că de obicei era o persoană încrezătoare, sigură pe sine. Asta nu prea sună a

actriță care nu mai prinde roluri. Dacă ajunsese la fundul sacului sunt slabe șanse să-și fi aruncat banii pe șampanie, chiar dacă era la ofertă la magazin.

În încăpere se lăsă tăcerea. Afară, vântul se oprise. Se făcuse liniște și totul părea nemișcat.

— Știm dacă Alison avea un iubit? întrebă Perez. Sau dacă a fost vreodată căsătorită?

— Speri să găsești partea romantică din viața ei?

Willow se gândi că Perez era uneori cel mai siropos bărbat din lume.

— Am întrebat-o pe Genevieve. Mi-a spus că nu și-o putea imagina pe Alison la casa ei. „Dintotdeauna a fost cam zvârlugă, dragă. O vedeam mai mereu fermecând câte un fraier, săracul de el. Bine, mai degrabă un fraier bogat. Vâna bărbați bogați. Dar cu siguranță nu era genul care să-și pună pirostriile.”

În cameră se lăsă din nou tăcerea.

— Bun, acum ce facem?

Willow îi privi cum stăteau la masă înconjurați de farfurii goale și resturi de mâncare. Detectiva se gândi că erau ca o familie. Ea și cu Perez erau părinții, iar Vicki și Sandy erau copiii. Simțea că are o răspundere față de ei.

— Prioritatea este să stăm de vorbă cu Tom Rogerson, spuse Perez. Ne-a dus cu zăhărelul legat de faptul că n-o cunoștea pe Alison, avea acces la cheile de la Tain, iar mașina lui se potrivește cu descrierea celei în care s-a urcat femeia la Brae.

— La cât ajunge mâine?

— Zborul lui aterizează seara.

— Să ne vedem cu el direct la aeroport?

Willow se gândi iarăși că parcă ea și Perez erau adulții. De data asta trebuiau să ia hotărâri care nu intrau în responsabilitatea copiilor.

— Sau să-i facem o vizită după ce ajunge acasă?

Perez se gândi o vreme înainte să răspundă. Niciodată nu lua hotărâri pripite.

— Poate că ar fi mai bine să mergem la aeroport. N-aș vrea să ne scape. Dacă Taylor i-a spus că am trecut pe la el pe la birou, e posibil să fie neliniștit.

— E greu să pierzi un suspect în Shetland.

— Poate, spuse detectivul zâmbind ușor, dar sunt multe insule, multe locuri în care te poți ascunde. Aș fi mai îngrijorat mai degrabă de probele pe care le poate distruge. S-ar putea să aibă câte ceva și pe acasă.

— Sub nasul soției? Oare e posibil, câtă vreme bănuim că Tom avea o aventură cu Alison Teal?

Perez tăcu din nou, după care răspunse:

— Mavis, soția lui, mi se pare genul de femeie care preferă să nu știe ce face soțul ei. Nu cred că ar cotrobăi prin lucrurile lui.

Willow recapitulă în minte probele pe care le aveau împotriva lui Rogerson. Nu era nimic concret. Nimic care să poată sta în picioare dacă se ajungea la proces.

— Mi-aș dori să găsim o legătură clară între el și Alison Teal.

Perez scoase din buzunar o pungă de plastic pentru probe, înăuntru se afla bucata de hârtie pe care o luase din coșul de gunoi din biroul avocatului.

— M-am gândit să trimitem asta la un expert grafolog împreună cu o pagină din caietul lui Magnus Tait, să vedem dacă observă vreo asemănare cu scrisoarea de la Tain. Mie mi se pare că e scrisul lui Rogerson.

— Crezi că erau amanți?

Lui Willow nu prea i se mai părea că teoria aceea rămâne în picioare.

— În ziar scrie că Alison a plecat înapoi la Londra a doua zi după ce Tom a recunoscut-o la hotel. Nu spune că s-ar mai fi văzut.

Perez dădu din umeri.

— Oamenii mint. Mint și inventează povești credibile ca să-și ascundă trecutul.

În încăpere se lăsă din nou tăcerea. Sandy și Vicki îi ascultau, dar nu spuneau nimic. Acum vorbi Willow.

— Crezi că-i o idee bună să-l lăsăm pe Rogerson să se întoarcă singur din Orkney? Nimic nu-l oprește să ia un avion spre sud.

— Nu cred c-ar fugi din Shetland, răspunse Perez. Are prea multe de pierdut aici. Îi plac puterea și autoritatea de care se bucură ca membru al consiliului local. Rogerson crede că decât să fie codaș la oraș, mai bine e-n satul lui fruntaș. Probabil că de asta s-a și întors.

— Deci îl așteptăm la aeroport?

— Așa zic.

Era clar că Perez se gândise deja la asta.

— Am verificat și am aflat că are mașina acolo. Deci nu vine nimeni să-l ia. Hai să-l abordăm neoficial.

— Și pe urmă ce planuri mai aveți pentru noi, domnule inspector?

Uneori, Willow nu se putea abține să nu-i amintească cine conducea

ancheta.

Detectivul zâmbi.

— Ei bine, hotărârea asta vă aparține, domnișoară.

— Dar tu ce părere ai?

— Continuăm treaba grozavă începută de Sandy. Avem nevoie de mai multe informații despre Alison Teal, cum ar fi ultimele locuri de muncă, starea ei mentală și dacă a fost dependentă de vreo substanță.

Sandy ridică mâna ca să intervină în discuție, aducându-le aminte superiorilor lui că nu erau singuri acolo.

— Nu cumva făcea trafic de droguri? Așa s-ar explica banii. Contactele necesare le putea avea de la părinți.

— E foarte puțin probabil, răspunse Perez.

Willow se întrebă dacă tot nu renunțase la imaginea romanțată pe care și-o formase despre femeia ucisă, în condițiile în care nu știau nimic despre ea. Jimmy Perez nu voia să și-o imagineze ca pe o traficantă de droguri de lux.

— Eu, una, nu sunt așa de sigură, zise detectiva. Momentan, orice e posibil. E o variantă interesantă, Sandy. Jimmy, doar știi și tu că prin insule ajung droguri. Pe platformele petroliere și hotelurile plutitoare sunt atât de mulți tineri singuri, că mereu există cerere.

Perez încuviință din cap, dar Willow își dădu seama că tot nu era convins.

— Mai avem altceva de făcut urgent de dimineată?

— O să caut o poză cu Rogerson, răspunse detectivul. Prin *Shetland Times* trebuie să fie multe. Apare mai mereu pe prima pagină. Sandy, tu poți să iei o poză și să mergi în Brae la tipul de la magazin. Poate așa o să-l recunoască pe bărbatul cu care a văzut-o pe Alison la Mareel. A trecut ceva timp de atunci, dar ai spus că are o memorie vizuală bună. În felul ăsta am mai avea ceva pentru care Rogerson să ne dea niște explicații când ne vedem cu el.

Bărbații ieșiră, iar Vicki urcă în camera ei ca să-și facă bagajul. Voia să plece cu primul zbor de dimineată. Willow strânse farfuriile și cămile și le puse lângă mașina de spălat vase, după care urcă și ea. Ajunse la o ușă deschisă, care dădea într-o cameră micuță, cu privire spre grădină. Încăperea era decorată în galben și alb, iar într-o parte se afla un pătuț alb pentru copii, deasupra căruia atârna o jucărie în formă de lună și stele.

Capitolul 20

Când se trezi, Jane văzu că era o zi frumoasă, cu cer senin. Chiar dacă era încă în pat își putea da seama că vremea se schimbase. Nu bătea vântul și nici nu ploua, iar în dormitor era frig. Știa că era devreme. Muncitorii încă nu începuseră să mute pământul rămas pe drumul de mai sus de casă, așa că în fundal nu se auzeau nici glasuri, nici tractoare. Kevin nu era în pat cu ea. De regulă dormea iepurește, dar de data asta nu-l auzise când se ridicase. Probabil că se străduise în mod deosebit să n-o trezească, sau plecase mult mai devreme, când ea dormea cel mai profund. Avu un moment de neliniște, simți din nou că alunecarea de teren schimbase totul. Era iarnă și Kevin n-avea niciun motiv să se trezească așa devreme.

Se dădu jos din pat, își puse un halat și se uită pe geam. La lumina lunii văzu că dăduse un îngheț puternic. Ruinele negre ale casei de la Tain se făcuseră acum albe, așa că priveliștea arăta ca negativul unei fotografii. Nici în bucătărie nu dădu de Kevin. Cizmele ajunseseră de pe uscător pe verandă, așa că probabil ieșise. Jane puse apa la fiert pentru ceai și se gândi că alunecarea de teren nu schimbase lucrurile doar pentru ea, ci și pentru soțul ei. În urmă cu o zi se prefăcuse grozav de față cu băieții. Avuseseră loc aceleași ritualuri de sfârșit de săptămână – bere, fotbal și prea multă mâncare –, dar se gândi că nu-i venise ușor și că se îndepărta treptat de ea, la fel cum și ea se îndepărta de el.

Brusc, lăsă ceaiul acolo și urcă să se îmbrace. Michael se foia în pat, dar mai dura ceva până trebuia să ia autobuzul spre școală. Jane își puse o pereche de blugi și un pulover gros, își luă cizmele și paltonul de pe verandă și ieși. Era cumplit de frig. Simțea că-i înțeapă pielea. În lumina care venea pe geamul de la bucătărie se vedeau pe stratul de chiciură pași care duceau spre Tain. De ce avea acest loc o asemenea putere de atracție pentru Kevin și Andy? Ce anume îi tot trăgea într-acolo?

Pe când Minnie Laurenson mai trăia, Jane o vizita constant. Bătrâna fusese aprigă și puternică până la sfârșitul zilelor, însă nu neprietenoasă. Când Jane și Kevin abia se mutaseră la fermă, Minnie o invitase pe Jane pe la ea. În bucătăria impecabil de curată, băuseră ceaiul din niște cești mici ornamentate, iar din farfuriile cu model floral mâncaseră turtă dulce făcută în casă. Lângă sobă era un câine, iar pe brațul scaunului lui Minnie stătea o pisică.

— Nici că am nevoie de altcineva să-mi ție de urât, spusese Minnie. Poți să vii pe-aici oricând vrei, dar nu te simți obligată. Nu-s eu femeie care să se simtă singură.

Apoi răsese scurt.

— Puteam să am bărbat, să știi. Am primit oferte.

Iar Jane chiar trecuse pe la ea. Pe atunci încă bea, dar de fiecare dată când venea la Minnie era trează. Sau aproape trează. Era posibil ca Minnie să fi auzit zvonuri despre dependența ei, dar niciodată n-a deschis subiectul. De obicei discutau despre fermă și despre băieți.

— Văd că bărbatu-tău a mai cumpărat pământ. N-o să-i fie ușor să se descurce de unul singur. Dar Kevin al tău mereu a fost harnic, chiar și când era o mogâldeată.

Minnie murise destul de brusc. Chiar dacă simțise că e bolnavă, n-o arătase. Se dusese la *kirk*-ul din Ravenswick duminica dimineată, iar Magnus Tait trecuse seara în vizită pe la ea, ca de obicei. Luni, Jane o văzuse pe Minnie punând rufele la uscat. După-amiaza începuse ploaia, dar Minnie nu ieșise să-și ia rufele. Gândindu-se că poate Minnie trăgea un pui de somn, Jane se dusese în locul ei. Intrase în casa de la Tain și o văzuse pe Minnie în locul ei obișnuit. Era o după-amiază de iarnă mohorâtă, iar ea stătea pe scaunul de lângă sobă. Pisica îi torcea pe genunchi. Însă deși Jane luase rufele de pe frânghie și le pusese în coș, Minnie tot nu se urnise. Când Jane intrase din nou în casă, văzuse pisica lângă bufet, unde era mâncarea ei. Felina i se lipise de picioare, cât pe ce s-o împiedice. Jane se apropiase de Minnie ca s-o trezească și descoperise că murise.

Era îngrozitor, firește, dar era vorba de o moarte naturală. Când vorbise după aceea cu prietenele ei, Jane le spusese că ea, una, și-ar fi dorit să moară exact așa – în somn, acasă. Moartea femeii misterioase care stătuse la Tain era de o cu totul altă natură. Fusese strangulată, iar apoi alunecarea de teren îi scosese trupul din casă. Avusese parte de o moarte într-un totul violentă și nefirească.

Jane intrase în programul de dezalcoolizare înainte ca Minnie să moară și se bucura de asta. N-ar fi vrut să meargă beată la înmormântarea bătrânei, mai ales că spre finalul perioadei în care bea fusese mai mereu cu mințile tulburi. Alcoolul o făcea zănatică și iresponsabilă, iar amintirile din acea perioadă încă o bântuiau. Uneori vorbea despre ele la întâlniri. La un moment dat fusese agățată de un tip ciudat într-un bar din Lerwick, iar dimineata se pomenise într-un pat care nu-i era familiar, alături de un bărbat

al cărui nume nu și-l aducea aminte. Într-o altă escapadă aproape căzuse în apă după o ieșire la Scalloway. Și de fiecare dată luase un taxi ca să ajungă acasă, la Kevin.

Deși nimeni nu observase, fusese beată în prima zi de școală a lui Andy. Încă de pe atunci ascundea sticlele în locurile în care Kevin nu s-ar fi uitat niciodată: în mașina ei, în debara, sau în spatele cutiilor cu detergent. Oare Kevin băgase totuși de seamă? Poate că se prefăcuse că nu le vede. În prima zi de școală a lui Andy, se trezise mahmură. Știa că nu e o idee bună să conducă, dar nici pe jos nu putea să meargă. Kevin era plecat în sud ca să cumpere unelte pentru fermă, așa că până la urmă îi băgase pe ambii copii în mașină. Oricum întârziase. Pornise prea repede și aproape că ajunsese în șanț. Poate că asta o făcuse să meargă pentru prima oară la o întâlnire a alcoolicii anonimi. Își dăduse seama că ar fi putut să-și ucidă amândoi copiii fiindcă se îmbătase înainte de nouă dimineața. Simțise vina și rușinea în tot trupul.

Ținea minte cum se desfășurase prima întâlnire. Intrase pe ușa de la centrul comunitar, unde încă mergea săptămână de săptămână. Și atunci simțise același miros de propan. Avusese un șoc văzând că erau de față și persoane pe care le cunoștea. Persoane respectabile din oraș care recunoscuserăm că sunt alcoolice. Își pierduse cumpătul când încercase să le explice de ce se afla acolo, dar fusese întâmpinată cu mai multă dragoste și înțelegere decât primise vreodată.

Începea să se lumineze. Soarele încă nu răsărise, însă deasupra liniei orizontului cerul avea o tentă argintie, iar Jane văzu o siluetă, o umbră întunecată pe fundalul luminos din față. Probabil era Kevin, dar de această dată nu privea spre Tain. Se dusese până pe coastă și acum stătea pe marginea unui deal mic și privea în jos, la plaja acoperită de pietre. Uneori, acolo mai coborau oi care mâncau alge și apoi se chinuiau să urce înapoi când venea fluxul, din cauză că pantele erau așa abrupte. Poate că asta se întâmplase și acum. Poate că voia să coboare ca să ajute o oaie pierdută să se întoarcă. Vara, pe această plajă veneau să se înmulțească focile. Uneori, când afară era foarte frumos, Jane venea aici ca să stea la soare și să citească.

Se uită la ceas. Era aproape ora opt. În jumătate de oră, Michael trebuia să fie gata să se urce în autobuzul de școală. Poate că era cazul să se întoarcă, să se asigure că el se trezise. Chiar dacă băieții nu mai erau mici,

le făcea în fiecare zi micul dejun și se asigura că au hainele curate. Probabil că voia să compenseze pentru perioada când fusese iresponsabilă și nu se putuseră baza pe ea, pentru momentele când nu le schimbaseră scutecele, iar hainele rămăseseră nespălate. Dar Michael era cu capul pe umeri și îndeajuns de mare ca să se trezească singur. Îi trimise un SMS: *Sunt afară cu Tati. Te descurci să ajungi la timp la autobuz?* Telefonul îi țârâi imediat: *Sigur. Ne vedem diseară.* Michael n-avea pic de imaginație. El nu și-ar fi făcut niciodată griji dacă vedea că nu e nimeni în bucătărie sau că niciunul dintre părinți nu e acasă. Nu s-ar fi gândit la cine știe ce explicație îngrozitoare pentru faptul că părinții lipseau. Jane își zise că avea ce învăța de la el.

Cerul se luminase și mai tare acum, iar lumina argintie de la răsărit părea brodată cu aur. Urma să fie o zi frumoasă. Jane merse mai departe, până când ajunse lângă Kevin. Bărbatul probabil că-i auzise pașii, fiindcă se întoarse.

— N-aveai somn? îl întrebă Jane zâmbind.

— Îmi pare rău. N-am vrut să te trezesc, spuse Kevin.

— Cred că ai înghețat de cât ai stat aici.

Jane îl cuprinse cu brațul și se lipi de el. Se gândi că ar trebui să fie mai recunoscătoare. Rămăsese alături de ea într-o situație în care aproape oricare alt bărbat ar fi părăsit-o.

— O să fie bine, așa-i?

— Sigur că da.

Îi datora măcar atâta lucru, să-l încurajeze.

— S-a întâmplat ceva, Kevin? Ai ceva să-mi spui? Te-ai purtat cam ciudat de când au găsit-o pe femeia ucisă la Tain.

Jane îi întoarse capul cât să-i poată privi chipul. Ochii îi erau umezi, dar Jane nu-și dădea seama dacă doar îi era frig sau dacă plânsese. Nu ținea minte să-l fi văzut vreodată cu lacrimi în ochi.

Kevin ezită. Plaja de sub ei era deja scăldată în lumina primelor raze ale dimineții. Apa se infiltra în pietrișul de pe plajă, atât de liniștită încât parcă ar fi fost o limbă de ulei.

— Ai avut ceva de-a face cu moartea ei?

— Nu! strigă bărbatul. Nici pe departe. Normal că nu.

În lumina portocalie, ciudată, chipul îi părea neobișnuit, iar Jane nu-și dădea seama dacă să-l creadă sau nu. Era gata să insiste, să-i ceară să-i spună de ce stătea de unul singur pe întuneric, când un obiect adus de ape

până pe stâncile de jos îi atrase atenția. Jane se gândi că probabil ajunsese acolo odată cu furtuna de zilele trecute.

— Ce-i aia?

— Nu știu.

Kevin părea mult prea preocupat de problemele lui ca să arunce măcar o privire într-acolo.

— Poate e un impermeabil. Ceva aruncat de pe o navă.

— Nu.

Jane deja se grăbea la vale pe una dintre potecile pentru oi. Încă era alunecoasă din cauza porțiunilor înghețate. Femeia împrăștie pietricele în timp ce cobora. Îl auzi pe Kevin cum vine după ea. Bărbatul o pornise pe altă parte, dar ajunseră pe plajă cam în același timp.

Pantofii o convinseseră pe Jane că era vorba de un bărbat, nu doar de un morman de haine aruncate dintr-o barcă. Acum erau uzi, fie din cauza ploii, fie din cauza apei din mare, dar Jane se gândi că fuseseră foarte eleganți cândva. Bărbatul era îmbrăcat la costum și purta o cămașă albă, dar n-avea cravată. Pe deasupra purta un impermeabil galben care din cauza luminii soarelui contrasta puternic cu ce era în jur. Zăcea într-o poziție nefirească. Avea capul căzut într-o băltoacă formată în stâncă, iar părul zbârlit îi era acoperit de alge.

— Știi cine e, nu-i așa? întrebă Kevin.

Părea ciudat de entuziasmat.

Jane se gândi că nu din întâmplare privea soțul ei o plajă unde zăcea un bărbat mort. Își mai zise și că Jimmy Perez avea să vină să-și bage nasul în problemele lor de familie. Dar întrebarea îi distrase atenția pentru o clipă. Firește că știa despre cine era vorba. Era avocatul Tom Rogerson, membru în consiliul local, bărbatul care fusese văzut pe Commercial Street certându-se cu fiul ei.

Capitolul 21

Perez era în drum spre birou când îi sună telefonul. Tocmai o lăsase pe Cassie la Maggie, vecina care urma s-o ducă la școală odată cu copiii ei.

— Jimmy!

Persoana care-l sunase găfâia și abia putea vorbi. Pe lângă asta, folosea setul hands-free, așa că vocea îi era de nerecunoscut.

— Cine sunteți?

Perez trase pe dreapta. Pietriș fusese și pe drumul principal, însă cel de aici era în continuare acoperit de polei, iar bălțile înghețaseră la suprafață.

Interlocutoarea își mai revenise puțin, iar acum vorbea mai clar. Vocea ei deveni deodată foarte puternică.

— Sunt Jane Hay, Jimmy.

— Ai mai vorbit cu Simon Agnew? Și-a mai amintit ceva despre femeia care a trecut pe la biroul lui din Lerwick?

După ultimele descoperiri despre trecutul femeii, Perez se tot gândise că trebuia să se vadă din nou cu Agnew.

Jane nu răspunse imediat. Întrebarea părea s-o fi luat prin surprindere, sau în orice caz îi luase ceva s-o înțeleagă.

— Nu! Nu despre asta e vorba! Trebuie să vii încoace, Jimmy. Mai bine vii și vezi cu ochii tăi, decât să pierzi timpul cu mine la telefon. Ne vedem la poartă.

Apoi, apelul se întrerupse. Nu-i rămase nimic altceva de făcut decât să întoarcă mașina și să pornească înapoi spre Ravenswick.

Jane îl aștepta exact acolo unde stabilise. Femeia înaltă și blondă părea acum dolofană din cauza puloverului și a jachetei căptușite. Stătea cu mâinile în buzunare și dădea din picioare ca să rămână trează. Îi deschisese deja poarta de la fermă, iar Perez parcă în curte în timp ce Jane închise în urma lui.

— Ce s-a întâmplat?

Jane nu-i părea lui Perez genul de femeie care să facă din țânțar armăsar. Îi simțea panica. Era încordată toată.

— A pățit ceva Kevin? Sau unul dintre băieți?

Detectivul se uită spre casă și îl văzu pe băiatul ei mai mare, Andy, cum îi privește fix de la una dintre ferestrele de la etaj.

Jane îi urmări privirea și ezită o clipă.

— Nu, ai mei sunt bine. Vino.

Femeia îl conduse foarte repede prin iarba păscută de oi. Din loc în loc, soarele topea poleiul, dar aerul era încă rece. La linia orizontului se vedea un tanc petrolier care parcă abia se urnea. Nava arăta ca și cum ar fi fost făcută din argint. Ajunseră la marginea unei pante abrupte care ducea până la plaja plină de pietriș care era mărginită de bălți. Odinioară, Fran îl adusese pe Jimmy Perez aici într-o după-amiază de vară. Femeia se aruncase în apă ca să înoate, țipând și totodată râzând de cât de rece era și spunându-i că e un fricos fiindcă nu vine și el. Mai târziu, se duseseră la el acasă și făcuseră dragoste. Fran ar fi fost în stare să facă asta și pe plajă, însă Perez fusese prea fricos și pentru așa ceva.

Înainte de el, pe plajă, se vedeau două siluete. Una dintre ele zăcea pe pietriș. Pentru o clipă, avu impresia că imaginația lui și realitatea se contopesc. Avu impresia că o vede pe Fran acolo. Dar cealaltă siluetă se întoarce și Perez văzu că era Kevin Hay. Era îmbrăcat în salopeta de lucru, iar pe deasupra avea o jachetă. Jane pornise deja în jos, iar Perez o urmă. Simțea mirosul de alge și simți cât de reci erau pietrele când se sprijini în mână. I se ascuțiseră toate simțurile de la aerul rece, tăios.

Când zări cadavru, lui Perez nu-i veni să creadă. Tom Rogerson era în Orkney, nu în Shetland. Era imposibil ca trupul lui fără viață să se afle lângă Ravenswick.

— Cum ați dat de el?

— Kevin vine aici aproape în fiecare zi ca să verifice oile. Era așa de frumos afară că mi-am spus să-l însoțesc.

Jane stătea lângă soțul ei și îl luă de mână. Însă Perez avu impresia că nu ea era cea care avea nevoie de mângâiere. Mai degrabă invers.

— Crezi că e posibil să fi alunecat? întrebă Kevin. La cât de frig a fost azi-noapte, dacă s-a lovit de stânci și a leșinat, probabil că a murit din cauza temperaturii scăzute.

— O să fie nevoie de autopsie ca să aflăm cauza decesului.

Însă Perez nu prea credea că era vorba de un accident. Chiar și din poziția în care stătea Rogerson, tot se vedea o lovitură în partea laterală a capului său. Perez bănuia că se lovise de una dintre pietrele rotunde, netede, aflate pe plajă chiar deasupra liniei fluxului. Trebuiau să verifice, firește, dar dacă ucigașul avusese măcar o fărâmbă de minte, atunci aruncase piatra în mare. Apa sărată ar fi curățat orice urmă de sânge. Se gândi că era cazul să-l sune pe James Grieve. Acum că se îmbunătățise vremea, avioanele

ajungeau la timp, iar legistul putea să vină cu primul zbor. Detectivul se uită la ecranul telefonului. N-avea semnal.

— Trebuie să-mi sun colegii. Sus pe mal e semnal?

— Poți să folosești telefonul din casă, spuse Jane. Te conduc eu.

Kevin Hay rămase cu spatele la cadavru. Privea către mare. Locuia cel mai aproape de punctul în care se părea că fusese comisă crima și trebuia considerat drept un posibil suspect. Perez nu-l putea lăsa acolo, deși Hay ar fi avut deja timpul necesar să scape de orice probă incriminatorie, Perez era primul polițist care ajunsese la scena crimei, așa că era de datoria lui să o țină sub control.

— Jane, am nevoie de ajutorul tău. Poți să te duci acasă și să-l suni pe Sandy Wilson? Spune-i că am nevoie de un agent aici cât de repede posibil. Mai spune-i și că am nevoie să-l contacteze pe James Grieve și să-i ia un bilet la primul zbor înapoi. Și s-o anunțe și pe inspector Reeves ce s-a întâmplat.

Perez scrisese un număr și două nume pe o bucată de hârtie și i-o înmână femeii. Apoi o luă înapoi și mai trecu un nume.

— Spune-i că avem nevoie și de Vicki.

— Poate să vină și Kevin cu mine? E în stare de șoc și a înghețat.

— Mă simt bine.

Bărbatul privea în continuare spre mare.

— O să rămân aici cu inspectorul, până vin întăririle. Un om mort nu-i o companie prea grozavă, nu, Jimmy?

Perez se gândi că Hay era mai dispus să răspundă întrebărilor lui decât celor puse de soția lui.

Nu spuseră nimic până când Jane nu plecă.

— Îl știai pe Tom Rogerson? întrebă Perez într-un final. Adică așa, personal. Și ai idee ce căuta pe proprietatea ta?

— Deloc. Iar de știut, îl știam cât să-l salut, când mai dădeam unul de altul în barul de la Hotelul Ravenswick, dar nu ne învârteam prin aceleași cercuri sociale. El făcea parte din mafia din Lerwick. Era unul dintre cei care luau hotărâri, unul dintre grei, unul dintre barosani.

Bărbatul vorbise pe un ton normal. Era greu de spus ce părere avea despre cele ce spusese.

— Venea des la Hotelul Ravenswick?

Poate așa se explica de ce umbla pe aici avocatul, din moment ce hotelul era la câțiva kilometri mai la nord pe coastă, iar pe drum distanța era și mai

mare. Pe lângă asta, ar fi trebuit să se afle la conferința companiilor de pescuit.

— Uneori mai lua masa acolo cu soția lui. În ultima vreme nu-i mai văzusem.

— I-ai observat mașina pe la Tain? Conducea un Volvo negru.

— Nu, Jimmy, dar după cum ți-am spus când m-ai întrebat despre femeia ucisă, probabil că nici n-aveam cum să bag de seamă, chiar dacă ar fi venit zilnic. Tain nu se vede de la noi din cauza paltinilor ăloră. De pe drum s-ar putea să zărești o mașină, dar de la noi nu.

Perez se gândi că bărbatul avea dreptate. Paltinii erau bătuți de vânt și nu crescuseră prea mult, dar îi oferiseră intimitate femeii care locuise la Tain.

— I-am aflat numele, spuse Perez.

— Ce?

— Am reușit să aflăm cum o cheamă pe femeia ucisă. Numele ei e Alison Teal.

Hay nu schiță nicio reacție.

— Numele nu-ți spune nimic? Era actriță. Sau a fost la un moment dat, în orice caz.

Hay clătină din cap, de parcă nu i-ar fi păsat. În schimb, făcu semn către trupul lui Rogerson.

— Fiica lui e învățătoarea de la noi de la școală. Cineva ar trebui s-o anunțe, înainte să se răspândească vestea. Știi cum se întâmplă în Shetland. Jane n-o să înceapă să sune pe toată lumea să le spună ce s-a întâmplat. Nu e genul. Dar băiatul nostru e acasă și lui s-ar putea să-i zică. Și știi cum sunt copiii cu Facebook-ul.

— Ai dreptate, zise Perez. O să mă duc chiar eu la școală imediat ce ajunge aici un agent. Și o să trimit pe cineva și la el acasă, să o anunțe pe soția lui.

Detectivul se simțea prins acolo. Voia să plece, să înceapă să pună întrebări, să gândească. Își încordă auzul, în speranța că o să perceapă un zgomot de sirenă în depărtare sau niște pași deasupra lor. Nu auzi nimic.

— Tare bine-și mai îmbrobodea nevasta, spuse Hay deodată.

— Ce vrei să spui?

— Toată lumea știe că se culca cu altele. Nici măcar nu încerca să fie discret. E o oarecare aroganță în asta.

Hay se întorsese din nou spre mare.

— Era un bărbat arogant în general. Tot timpul trebuia să arate cât era el

de bogat.

— Nu-ți plăcea de el?

Hay dădu iarăși din umeri.

— După cum ți-am spus, nu-l cunoșteam cu adevărat.

În sfârșit, Perez auzi zgomot de pași și niște glasuri. Jane apăru deasupra lor împreună cu un tânăr care abia intrase în poliție. Agentul coborî stângaci până la ei. Perez îi dădu niște ordine simple pentru securizarea locului.

— Nu lași pe nimeni pe plajă, indiferent despre cine e vorba. Și rămâi aici, nu te apropia de cadavru.

Apoi urcă la loc și porni cu soții Hay spre casă.

Jane îi oferă o cafea, dar detectivul întreabă dacă n-ar putea să ia cana în mașină ca să dea niște telefoane.

— Pauza de prânz de la școală e mai devreme azi. O să încerc să ajung cam pe atunci, ca să nu fiu nevoit să-i opresc ora lui Kathryn și să-i spun ce s-a întâmplat de față cu copiii. Așa ar trebui să aibă și școala destul timp să aducă pe cineva în locul lui Kathryn. Trebuie să mergă acasă, să stea cu mama ei.

Andy, băiatul brunet cu piercing-uri care lucra la barul din Mareel, stătea la masă, cu o cană de ceai în fața lui. Perez îl salută cu un semn din cap.

— Ți-a spus mama ta ce s-a petrecut?

O zărea cu colțul ochiului pe Jane, care era mereu aproape, gata să-și protejeze fiul.

— Da.

— Deocamdată nu i-am anunțat rudele, așa că am să te rog să nu duci vorba mai departe.

Băiatul dădu din cap, dar nu spuse nimic.

Odată ajuns în mașină, Perez îl sună pe Sandy Wilson, care se dusesese la magazinul din Brae ca să-i arate casierului poza lui Rogerson.

— Acum e cu atât mai necesar să faci asta, spuse Perez.

— N-ai nevoie de mine la Ravenswick?

— Nu încă.

Perez făcu o pauză, apoi continuă:

— Când ai terminat la Brae, du-te să te vezi cu Simon Agnew. El e tipul care a întemeiat *Befriending Shetland*, serviciul de consiliere din Lerwick. Vezi dacă numele Alison Teal îi spune mai multe decât Sandy Sechrest. Ceva tot mi se pare ciudat – femeia a apărut la biroul lui, apoi după o scurtă

conversație s-a răzgândit și a plecat. Poate că Agnew a mai întâlnit-o și înainte, în calitate de psiholog. E clar că Alison a avut o copilărie dificilă.

Perez își aduse aminte cum îl descrisese Fran pe Agnew:

E atât de amuzant, Jimmy! Pe lângă asta, eforturile lui să ajute familiile și tinerii chiar dau roade.

Preț de o clipă, detectivul îl urâse pe bărbatul pe care tocmai îl cunoscuse. Avusese un moment de gelozie pură fiindcă știa că nimeni n-ar fi spus despre el că e amuzant. Pe lângă asta, nici nu știa dacă Fran considera că munca lui, a lui Perez, are vreo valoare.

Sandy tuși ca să-i arate șefului său că aștepta în continuare ordine, așa că Perez urmă:

— Poți să-i spui lui Morag s-o anunțe pe Mavis Rogerson că soțul ei a murit? Să nu dea detalii. Pur și simplu s-o anunțe că a murit. Și să afle dacă Mavis știa că Tom se întorsese din Orkney. Desigur, trebuie să verificăm mai întâi dacă plecase măcar.

Perez tăcu din nou, după care reluă:

— Ai pus-o la curent pe Willow?

— Da. A spus că rămâne la secție până la noi ordine.

Perez și-o imaginează zicând asta. Probabil că o spusese pe un ton amuzat, luându-l peste picior fiindcă iar făcea pe șeful.

— O s-o sun acum. Cred că ar fi o idee bună să vină ea să stea de vorbă cu familia Hay. Eu sunt prea implicat. Suntem vecini și ar fi bine să-și mai dea și altcineva cu părerea. Două cadavre au fost găsite în Ravenswick, la doi pași de locuința familiei Hay. Nu prea cred să fie vorba de o simplă coincidență.

Perez ieși din mașină ca să ducă înapoi în bucătărie cana din care băuse cafea. Pe verandă se întâlnește cu Andy, care tocmai se apleca să se încălzească cu o pereche de teniși Converse. Băiatul era înalt și părea slab ca un țâr din cauza puloverului negru și a blugilor negri mulați.

— Te duci la serviciu?

— Nu, azi sunt liber.

Băiatul continuă:

— Tocmai veneam la tine. Mama a spus că ar trebui să stăm de vorbă. E ceva legat de domnul Rogerson.

— L-ai văzut de curând? Pe proprietatea voastră?

— Nu.

Perez aruncă un ochi la ceas. Într-un sfert de oră, copiii de la școala

Ravenswick aveau să se încoloneze pentru prânz în sala de mese care funcționa totodată ca sală de festivități și sală de sport. Când se auzea soneria, voia să fie acolo ca să-i comunice vestea lui Kathryn.

— Atunci nu e urgent. În curând o să vină altcineva care o să stea de vorbă cu voi toți. Poți să-i spui ei ce s-a întâmplat cu Rogerson.

Băiatul dădu din cap și dispăru înapoi în bucătărie. Pentru o clipă, Perez se îndoii că făcuse ce trebuia. Tocmai voia să-l cheme înapoi, dar ușa se închise în urma lui, iar ocazia dispăru.

Capitolul 22

Sandy merse cu mașina până la Brae. Era o zi frumoasă, numai bună să nu stea în secție, așa că se simțea extraordinar de bine. Parcă în fața magazinului și se întrebă din nou de ce Alison Teal venise aici ca să cumpere șampanie și cușcuș. Cum de nu se dusesese în Lerwick, unde exista mai multă varietate? În continuare nu se dumiriseră cum ajunsese la Brae. Dacă venea fără mașină din Ravenswick trebuia să schimbe două autobuze, iar drumul dura aproape o oră. Le arătaseră poza ei tuturor șoferilor de autobuz și pasagerilor obișnuiți, dar nimeni n-o recunoscuse.

— Dar asta nu înseamnă că nu s-a urcat în vreun autobuz, spusese unul dintre șoferi. La ce hal de vreme a fost în ultimele două săptămâni, nu vezi decât doi ochi ascunși sub o glugă din care curge apă.

Peter, băiatul plin de coșuri și cu o memorie vizuală perfectă, lucra tot la casă. Sandy așteptă până când acesta servi un client, după care îl abordă:

— Trebuie să stăm puțin de vorbă.

— Aici?

Era clar că-și dorea încă o pauză neplanificată.

— E cam nepotrivit, nu-i așa?

— Atunci ar fi bine să vorbești cu șeful, spuse Peter zâmbind complice.

Directorul se plânse că nu putea să-l lase pe angajat să plece de la casă, dar Sandy insistă. Ieșiră cu cafeaua, astfel încât Peter să poată fuma. Băiatul se sprijini de zid și se încruntă din cauza luminii puternice.

— Am aflat numele femeii ucise, spuse Sandy. O chema Alison Teal. Era actriță. Ți spune ceva?

Peter clătină din cap. Sandy se gândi că era prea mic ca s-o fi văzut pe Teal la televizor și probabil că oricum nu gusta serialele despre epoca victoriană. Mai degrabă păreau să-l atragă cele science-fiction și umorul grobian de pe BBC Three.

— Încă încercăm să dăm de tipul pe care l-ai văzut împreună cu ea în barul Mareel. Dacă-ți arăt o poză, crezi că-ți dai seama dacă e el?

Băiatul dădu din umeri.

— Poate că da.

Sandy scoase din buzunarul interior o fotografie cu Tom Rogerson. Perez o luase din *The Shetland Times*. În poză, avocatul strângea mâna unui membru mai puțin important al familiei regale.

— Îl recunoști?

Peter dădu din cap.

— Normal. E Tom Rogerson. E membru în consiliul local. Apare peste tot prin Shetland, mai ceva ca râia. Dar nu el e tipul pe care l-am văzut în Mareel cu femeia moartă.

— Ești sigur?

Sandy nu știa cum avea să reacționeze Perez. Porniseră de la bănuiala că Rogerson era bărbatul care o luase pe Alison de la magazinul din Brae și care fusese cu ea la Mareeli.

— Absolut.

— Poți să mi-l descrii mai detaliat pe bărbatul pe care l-ai văzut?

Peter trase un ultim fum din țigară, după care o aruncă spre o ladă de gunoi, însă nu nimeri. Băiatul își închise ochii. Așa cum era scăldat în lumina soarelui, încerca să mai tragă de timp ca să-și prelungească pauza ilicită.

— După cum am mai spus, părea respectabil, de vârstă mijlocie și era îmbrăcat la costum. Am bănuț că era un membru din consiliul local. Știi că birourile lor sunt vizavi. Uneori mai vin pe-acolo seara ca să bea ceva.

— Dar bărbatul...

Sandy nu-i purta pică băiatului că trăgea de timp, însă Rogerson era mort, iar ancheta continua fără el.

— De vârstă mijlocie. Îmbrăcat la costum. Știi genul.

Sandy intră în magazin împreună cu Peter. Își cumpără un sandvici și o doză de Irn-Bru ca să-i țină loc de prânz, îi spuse directorului că Peter îi ajutase foarte mult și că era posibil să mai treacă să stea de vorbă cu el.

Se opri să mănânce la Voe, fiindcă acolo semnalul era puternic. Îl sună pe Jimmy Perez, dar acesta nu-i răspunse. Probabil că încă stătea de vorbă cu tânăra învățătoare de la Școala Ravenswick. Lui Sandy îi venea să pornească direct spre Ravenswick, să fie alături de ceilalți din echipă, dar trebuia să respecte ordinele. Simon Agnew lucra după-amiaza, de trei ori pe săptămână, într-un birou mic, ascuns, care nu era departe de secția de poliție. Perez îi spusese că în ziua aceea lucra. Pe perete, lângă ușă, era o plăcuță pe care scria *Befriending Shetland: Servicii de Terapie pentru Familii*. Sandy trecuse de nenumărate ori pe lângă ea pe stradă, dar acum o vedea pentru prima oară. Înăuntru era o cameră de așteptare în colțul căreia se vedea o cutie cu jucării. O femeie ținea pe genunchi un bebeluș care

părea pe jumătate adormit – în orice caz, nu-și băga în seamă nici mama, nici jucăriile. Femeia îl privi pe Sandy.

— Trebuie să suni ca să anunți că ai ajuns.

Pe perete era o sonerie cu un bilețel. Sandy o apăsă și auzi un zgomot destul de îndepărtat. De altfel, clădirea era cufundată într-o liniște nefirească. Geamul care dădea spre stradă era făcut dintr-o sticlă prin care nu se vedea nimic, similară celei folosite în băi. Filtra lumina și arunca pe podea umbre stranii, de forma unor baloane. În încăpere își făcu apariția o femeie de vârstă mijlocie, cu părul cenușiu și cu niște ochelari care-i atârnavă de un șnur în jurul gâtului.

— Pot să vă ajut?

Femeia vorbea cu un accent de Shetland foarte rotunjit, lucru care-l miră pe Sandy, fiindcă n-o recunoștea. Parcă tot locul acela îi dădea sentimentul că visează.

— Aș vrea să stau de vorbă cu Simon Agnew.

Nu știa dacă proceda corect. Poate că bărbatul era doctor.

— Aveți programare?

— Nu.

Îi arată femeii legitimația, încercând să fie cât mai discret. Nu voia s-o sperie pe femeia cu copilul sau să stârnească zvonuri despre rolul lui Agnew în ancheta poliției.

— Luați loc.

Femeia de vârstă mijlocie dădu din cap spre un rând de scaune de la perete.

— În momentul de față, Simon e ocupat cu un client, dar ar trebui să termine în curând. O să-l întreb dacă vă poate găsi un loc.

Nicio întrebare despre motivul pentru care venise. Probabil că învățase să fie discretă. Femeia dispăru pe nesimțite, la fel cum își făcuse apariția. Singurul zgomot care se mai auzea era ticăitul ceasului de pe perete. Sandy se lăsă pe spate în scaun. Se pomeni că iar se gândește la Louisa. Locul în care se afla era numai bun ca să pierzi contactul cu realitatea.

Femeia cu păr grizonat apăru din nou, dar îi vorbi mamei cu copilul:

— Maura vă poate primi acum.

Sandy aruncă un ochi la ceas. Abia trecuseră zece minute de când ajunsese, dar se simțea de parcă ar fi stat acolo de ore întregi. Auzi niște voci care se apropiau și deodată văzu o întreagă familie care dă buzna pe ușa prin care se pătrundea mai adânc în clădire. Ieșiră în stradă fără să-l

bage în seamă pe Sandy. Pentru o clipă, cât deschiseră ușa, o rază de lumină pătrunse înăuntru. În camera de așteptare se lăsă din nou tăcerea. După câteva clipe, femeia cu păr cenușiu se întoarse.

— Simon are următoarea ședință peste douăzeci de minute, așa că e liber acum. Haideți.

Sandy o urmă de-a lungul unui coridor. După ce trecură de mai multe uși închise, recepționera bătu la cea aflată în capăt și îl pofti înăuntru. Încăperea era mai mare decât se așteptase Sandy. Abia atunci își dădu seama că era destinată unei întregi familii. Lângă un perete era o canapea, iar lângă o masă joasă de cafea se aflau două fotolii. Biroul lui Simon era lipit de alt perete. Bărbatul stătea în lateral, așa încât să nu existe un obstacol între el și clienții săi. Perdelele erau galbene și, în ciuda sticlei prin care nu răzbătea direct soarele, încăperea părea foarte luminoasă. Lui Sandy îi veni să clipească. Într-un colț se afla nelipsita cutie cu jucării. Pe perete era o poză mărită înfățișând un bărbat aflat în drum spre un munte înzăpezit. Sandy se întrebă dacă era chiar Agnew, însă personajul era îmbrăcat în echipament de alpinist și pe cap avea o cască, așa că nu-și putea da seama.

— Sergent Sandy. Cu ce te pot ajuta?

Bărbatul se ridicase deja în picioare și îi întinsese mâna, înainte să ia loc din nou, Sandy îi zări părul cărunt și dantura albă.

— Am identificat-o pe femeia care a murit, cea care a trecut pe la dumneavoastră. O chema Alison Teal. Vă spune ceva numele ăsta?

Psihologul clătină din cap.

— Mă tem că nu.

— Era actriță.

Sandy se gândi că-și pierdea vremea cu Simon. În loc de asta, ar fi putut fi în Ravenswick cu colegii lui. Puse pe birou o copie a fotografiei care o înfățișa pe Alison în tinerețe.

— Ea e femeia care a trecut pe aici?

Bărbatul se gândi mult înainte să răspundă. Sandy își dădea seama că trata problema cu seriozitate.

— În poza asta e mult mai tânără.

— Dar e aceeași femeie?

— Da, clar e ea.

— Îl cunoșteți pe Tom Rogerson?

Sandy bănuia că moartea avocatului nu mai era un secret. Dacă Agnew nu aflase deja, avea s-o facă în curând.

— Tom Rogerson, care e membru în consiliul local? Normal că-l știu. Ne-a sprijinit mult de tot când am înființat locul ăsta. El a fost unul dintre puținii care au părut să înțeleagă cu adevărat munca noastră. E unul dintre mandatarii noștri.

— E mort.

Sandy nu prea știa cum s-o spună mai frumos.

— M-am gândit că poate ai aflat. Cadavrul i-a fost găsit azi-dimineață pe plaja de la Tain.

Tăcu, după care continuă:

— O considerăm o moarte suspectă.

— Nu, nu aflasem.

Agnew se întoarse. Sandy nu-și dădea seama la ce se gândește.

— Sâmbătă și duminică am fost în Fair Isle. Pastorul de acolo m-a rugat să le vorbesc duminică enoriașilor lui despre proiectul *Befriending Shetland*. Cu ocazia asta, am vizitat și insula. Am plecat sâmbătă și m-am întors abia astăzi. Am venit direct de la aeroportul de la Tingwall.

Agnew își întoarse privirea spre Sandy.

— Nu prea cred că locul ăsta o să continue să funcționeze, acum că nu mai e Tom care să ne țină partea în consiliu.

Capitolul 23

Jimmy Perez parcă lângă intrarea de la Școala Ravenswick. Semăna foarte mult cu școala la care se dusese și el Fair Isle: o clădire cu un singur etaj, cu pereții văruiți, lângă care se afla un teren de joacă unde se vedeau un cadru de cățărare și un șotron desenat pe ciment. Era liniște. Copiii încă erau la ore. Perez simți cum se încordează. Nu suporta asta, nu suporta să anunțe rudele despre moartea neașteptată a cuiva. Știa că veștile date de el urmau să le schimbe viața, să le modifice perspectiva și să facă totul să pară diferit.

Se auzi soneria, urmată de chirăiala copiilor. Se opreau din lecții și se duceau în sala de mese. Perez coborî din mașină.

O găsi pe Kathryn în sala de clasă. Le predă copiilor mai mari din ciclul primar, iar acum tocmai strângea de pe bănci niște caiete de exerciții. Razele soarelui intrau pe geamurile lungi și scăldau încăperea în lumină. Perez bătu la ușă, după care intră.

— Jimmy.

Părea să se bucure că-l vede.

— O să fim întrerupți dacă stăm de vorbă aici?

Nu voia ca un copil să dea buzna înăuntru și s-o vadă pe Kathryn plângând, sau să fie întrerupți de o întrebare banală a cuiva care lucra acolo.

— Nu, toată lumea e la prânz. Eu mi-am luat salată. M-aș face cât casa dacă aș mânca în fiecare zi ce gătește Mary.

Kathryn se așeză pe una dintre băncuțe.

— Ce-i, Jimmy? Pari foarte serios. Vrei să stăm de vorbă despre Cassie? Iar a avut coșmarurile alea?

Perez se cocoță pe o altă bancă, lângă ea.

— Trebuie să vorbim despre tatăl tău.

— E plecat în Orkney. Are nu știu ce treabă oficială.

Femeia îl privi curioasă, dar fără să presimtă veștile rele.

— Kathryn, tatăl tău a murit.

Nu putea s-o spună mai frumos. Nu avea cum să îmbunătățească situația.

— A fost găsit pe plaja de lângă Tain. Kevin Hay l-a zărit când s-a dus dimineață să aibă grijă de oi.

Perez își dădu seama că nu voia să-l creadă.

— Nu, Jimmy, ți-am spus că e în Orkney.

Era convinsă de ce spunea. Era ultima ei speranță.

— E adevărat, tatăl tău își cumpărase biletul de avion.

Își dădu seama că-i vorbea așa cum îi vorbea și lui Cassie atunci când se trezea noaptea urlând după mama ei.

— Dar nu a mai ajuns la aeroport. Am vorbit cu cei de la Flybe. L-am văzut cu ochii mei, Kathryn. Trupul de pe plajă e al lui.

— Nu te cred!

Acum țipa ca un copil confuz, care reacționează la frică printr-o criză. Și-o putea imagina cum bate din picioare și îl atacă.

— Trebuie să-mi arăți, Jimmy! Trebuie să-l văd!

Detectivul nu răspunse imediat. O lăsă câteva clipe să-și revină, după care îi spuse:

— Încă nu pot să te duc acolo. Nu pe plajă. Peste puțin timp o să ajungă în Lerwick, la Annie Goudie de la pompe funebre. Tu și mama ta o să-l puteți vedea acolo.

Perez tăcu. Unii dintre copii își terminaseră deja masa și fugeau spre locul de joacă.

— Trebuie să ai încrede în mine, Kathryn. Iar acum trebuie să-i rugăm pe colegii tăi să te înlocuiască după-amiaza asta. Te duc eu acasă.

Poate fiindcă îi pomenise de serviciu, Kathryn păru să-și revină, să devină din nou adultă. Era tot confuză și avea nenumărate întrebări, dar măcar nu se mai comporta ca un copil furios.

— Sunt în cancelarie. Putem să mergem acolo să vorbim cu ei.

Kathryn se opri în fața ușii.

— N-a fost un om perfect, însă a fost un tată atât de bun! Era tare amuzant. Reușea să transforme până și lucrurile banale într-o aventură.

Abia acum îi puse întrebarea la care Perez se așteptase de când intrase în clasă.

— Cum a murit?

— Nu știm sigur, răspunse Perez. Dar nu cred că a fost vorba de un accident.

Kathryn îl privi din nou, de parcă nu înțelegea ce spunea, așa că Perez continuă:

— Cred că l-a ucis cineva.

Morag stătea cu Mavis Rogerson în casa mare și mohorâtă din Lerwick. Lumina soarelui nu răzbătea prin geamul de la intrare, iar holul era atât de

întunecos încât lui Perez îi luă ceva timp să i se obișnuiască ochii. Se duseră în bucătărie, iar Morag puse apa la fiert pentru ceai. Mavis nu se urnise de la masă. Nu prea păru să bage de seamă sosirea lor, până când Kathryn nu veni s-o îmbrățișeze.

— Credeți că puteți răspunde la niște întrebări?

Bucătăria era în spatele casei, unde soarele nu bătea deloc. Perez și-ar fi dorit să vorbească afară, dar nici nu se punea problema să le roage așa ceva.

Cele două femei îl priviră.

— Ce vrei să știi? îl întrebă Mavis.

Avea chipul buhăit și palid, dar nu plângea.

— Trebui să mă lămuresc de ce Tom n-a mai luat avionul spre Orkney. A avut loc o schimbare de planuri în ultima clipă?

— Am crezut că e acolo, spuse Mavis. Totul fusese aranjat. Se înțelege bine cu fratele meu. El locuiește în Kirkwall și urmau să se vadă acolo duminică seară.

— Fratele tău te-a contactat? Te-a sunat să-ți spună că Tom n-a mai venit?

Mavis clătină din cap.

— Ai putea să ne dai datele lui de contact ca să verificăm ce s-a întâmplat? Sau ai vrea să-l suni tu?

— Nu! răspunse Mavis pe loc. Nu pot să vorbesc cu nimeni.

Făcu o pauză, apoi zise:

— N-am putere s-o fac.

Erau niște vorbe ciudate, dar Perez se gândi că exact la fel se simțise și el după moartea lui Fran. Fusese copleșit de durere și nu mai izbutise să facă nici cele mai simple lucruri.

Mavis își scoase telefonul și găsi numărul fratelui ei. Perez îl notă în carnetel și i-l dădu și lui Morag. Polițista se strecură afară din încăpere. În timp ce detectivul și cele două femei își beau ceaiul, îi auzeau murmurul venind de pe hol. Măcar fratele ei răspunsese din prima. Morag se întoarse și toți trei se uitară la ea. Era ca o actriță care urcă pe scenă, iar privirile lor părură s-o jeneze.

— Tom l-a sunat duminică pe fratele tău ca să-i spună că nu mai vine, îi spuse Morag lui Mavis. I-a spus că apăruse ceva neprevăzut și că urma să întârzie. Nu era sigur dacă mai ajunge la conferința din Orkney. I-a lăsat impresia că era vorba de ceva care ținea de consiliul local.

— A.

Mavis părea mai degrabă tristă, decât furioasă.

— Mereu folosea scuza asta.

— Adică?

Perez bănuia la ce se referea, dar voia ca Mavis să-i explice.

— Tom umbla cu alte femei, inspectore. Nu era un secret.

Perez se uită la Kathryn, dar nu-și dădu seama dacă aventurile lui Tom reprezentau o noutate sau nu. Tânăra stătea neclintită. Poate că la asta se referise când spusese că tatăl ei nu era perfect. Atmosfera din încăpere părea foarte încordată. Parcă erau cu toții filmați cu încetinitorul. Perez simțea că trebuie să se gândească foarte mult înainte să-și poată formula întrebările. Se aplecă spre Mavis.

— Aveai vreo bănuială că nu urma să meargă în Orkney?

Mavis își ridică privirea.

— Deloc. Îi plăcea să treacă pe la ai mei. Îi plăceau conferințele. Era un om foarte sociabil. Mereu mi-a plăcut asta la el.

Femeia tăcu, după care continuă:

— Eram fericiți, Jimmy. Știam cum e de când ne-am căsătorit. Tom simțea nevoia să fie admirat. Era dependent de sex. Foarte curând mi-a fost clar că nu aveam cum să-i satisfac toate nevoile. Dar voiam să fiu alături de el. Puteam să accept că mai călca strâmb. Mi-aș fi dorit să fie fidel, dar își iubea familia și căminul nostru de aici. Eu eram temelia lui. Mereu spunea asta. Fără mine, n-ar fi fost el.

În încăpere se lăsă o liniște deplină. Detectivul auzea până și cum toarce pisica de pe pervaz. Se întoarse spre Kathryn.

— Știi că tatăl tău avea aventuri?

— Normal. La început, părea să fie doar o mică distracție. Tatei îi plăcea compania femeilor. Flirta cu toate invitatele de la petreceri și nunți. Era un mic drăcușor, dar nimeni nu-și făcea griji în legătură cu el. Pe măsură ce a înaintat în vârstă și femeile după care alerga erau tot mai tinere, a devenit jenant. Ajunsese de-a dreptul o pacoste. Nici nu știu dacă a mai avut vreo aventură în ultima vreme altfel decât în imaginația lui. Femeile singure știau că au de unde să aleagă și că, oricum, el nu și-ar fi părăsit soția, iar în Shetland nu există chiar atâtea care să fie dispuse să-și înșele partenerii. Tata ajunsese un soi de măscărici. Mi-era jenă să fim văzuți în public. Era o situație cam tristă.

— Dar era în continuare un bărbat atrăgător! izbucni Mavis. Nu poți să vorbești așa despre el!

Se lăsă din nou tăcerea. Perez se gândi că era ciudat că femeia prefera să-și privească soțul drept un prădător sexual decât să-i fie jenă de comportamentul lui. Era un semn ciudat de loialitate.

— Tom se vedea cu cineva în ultima vreme?

Detectivul se gândea la femeia cu care fusese văzut Rogerson la Hotelul Scalloway. Sandy se gândise că era vorba de o întâlnire de afaceri, dar poate că se înșelase.

— După cum tocmai ți-am spus, Jimmy, nu cred că se mai văzuse cu nimeni de ceva vreme.

Ceaiul lui Kathryn probabil că deja se răcise, dar tânăra luă o gură.

— Avea o chestiune de afaceri care-i lua foarte mult timp, spuse Mavis. În unele seri era plecat, dar nu umbla cu o femeie. Știam de fiecare dată când se vedea cu o femeie. Când se întorcea, era foarte tandru cu mine.

— Era ceva de la biroul de avocatură? întrebă Perez. Sau avea legătură cu consiliul local?

— Poate că ținea de companiile petroliere.

Mavis purta un pulover mare, croșetat, însă, deși în încăpere era cald, ei părea să-i fie frig, așa că și-l lipi mai tare de corp.

— Tom mi-a spus că nu putea să ne zică încă despre ce era vorba, dar era convins că o să câștigăm bani.

— Banii erau importanți pentru Tom?

— Nu îi plăceau banii în sine, răspunse Kathryn. Nu era în stare să pună nimic deoparte. Dar îi plăceau lucrurile pe care le putea cumpăra.

Putere? se gândi Perez. *Influență. Femei.*

Detectivul se întrebă dacă afacerile cu care se lăuda Tom erau adevărate sau doar rodul imaginației lui, la fel cum erau și aventurile cu femei tinere și frumoase, din câte spunea Kathryn.

— Când l-ai văzut ultima oară pe Tom?

— Duminică dimineața, răspunse Mavis. Apoi a plecat cu mașina spre Sumburgh ca să ia avionul.

Asta așa e. Mașina lui a fost găsită în parcare de la aeroport. Ce s-o fi întâmplat de a ajuns acolo, dar nu s-a mai imbarcat?

— Cine știa că urma să meargă în Orkney?

— Toată lumea care citește *The Shetland Times*, spuse Kathryn zâmbind ușor. A apărut un articol amplu despre conferința companiilor de pescuit și despre cum tata avea să lupte pentru pescarii din Shetland.

— Dar nu știau că o să plece duminică dimineață.

— Nu. Doar că o să fie la conferința din Orkney de luni dimineată.

Perez se gândi că Rogerson probabil chiar voise să ajungă la conferință, altminteri n-ar fi mers până în Sumburgh și n-ar fi încurajat atâta publicitate. Trebuiau să ia legătura cu ceilalți pasageri și cu personalul din aeroport. Poate că din întâmplare se întâlnise cu cineva acolo și asta îi schimbaseră planurile. Oare îl așteptase cineva la aeroport?

Perez le privi din nou pe femei.

— Voi ce ați făcut în weekend?

Detectivul încercă să vorbească pe un ton liniștit, ca într-o conversație obișnuită, dar Mavis se încordă și răspunse tăios:

— Crezi că eu l-am ucis, Jimmy? Fiindcă m-a înșelat? Dacă aș fi vrut să-l omor pentru așa ceva, aș fi făcut-o acum mulți ani.

— Trebuie să vă întreb asta, Mavis. Trebuie să înțelegi.

Femeile se priviră una pe cealaltă. Pentru o clipă, Perez crezu că aveau să-l mintă, dar poate că doar voiau să verifice exactitatea informațiilor pe care i le dădeau.

— Am luat micul-dejun, spuse Kathryn, după care am mers la biserică.

— Aici, în Lerwick?

— Nu, în Ravenswick. Ne place pastorul de acolo.

— Și după slujbă?

— Am zis să ne răsfățăm, așa că am luat prânzul la Hotelul Ravenswick.

Kathryn vorbea acum pe un ton aproape sfidător. Probabil că înțelegea implicațiile întrebărilor lui Perez, chiar dacă Mavis n-o făcea.

— Pe urmă vremea s-a îndreptat puțin, așa că am ieșit să ne plimbăm prin grădinile hotelului. Dar n-am fost prin apropiere de Tain, Jimmy, și nici pe plajă n-am fost.

Perez dădu din cap și așteptă să continue.

— Duminică seară am fost aici. Amândouă. Eu aveam de corectat niște lucrări, iar mama se uita la televizor în aceeași cameră. Azi-dimineată am ajuns la școală pe la opt. Era chiciură pe jos, așa că am plecat din timp în caz că pe drum era aglomerație din cauza semafoarelor de la porțiunea de drum distrusă de alunecarea de teren. Nu m-am văzut cu tata. Nici în weekend, nici azi. Credeam că era în Orkney.

Perez se ridică. Ajunsese în același punct ca mai devreme, când se văzuse cu Kathryn la școală. Nu voia să mai stea într-o atmosferă atât de încărcată. O lăsă pe Morag împreună cu cele două, închise ușa de la bucătărie și păși afară, în lumină.

Capitolul 24

Willow găsi ușor ferma familiei Hay. Perez îi arătase locul când veniseră dinspre aeroport, iar detectiva reținuse serele și casa trainică din piatră, care părea cam mare. Încă se mai întrezărea aerul căsuței țărănești de odinioară, dar clădirea se transformase treptat într-o locuință confortabilă, numai bună pentru o familie. Existau camere la etaj, iar în față construcția fusese extinsă. Acareturile, care odinioară găzduiseră niște animale sau o lăptărie, făceau acum parte din casa propriu-zisă.

În afară de polițist, în bucătărie mai erau trei persoane. Se făcuse deja după-amiază, însă arătau de parcă stătuseră nemișcați de când plecase Perez. În aer plutea aroma unei supe făcute în casă, dar castroanele probabil că fuseseră strânse deja. Nu se vedea nicio urmă din masa de prânz. Polițistul probabil că o recunoscuse, fiindcă sări în picioare când Willow bătu la ușă și intră. Membrii familiei Hay se întoarseră și o priviră fix. Probabil își închipuiau că o detectivă ar trebui să arate altfel. Willow îl zări pe tânărul care-i servise pe ea și pe Perez la Mareel și îi zâmbi ușor.

— Andy, nu-i așa? Ne-am mai întâlnit.

Tânărul dădu din cap. Mișcarea părea să-l fi costat mult efort. Willow le întinse mâna soților Hay.

— Inspector-șef Willow Reeves. Mă tem că și eu trebuie să vă pun niște întrebări. Dar terminăm cât mai repede posibil și apoi vă lăsăm în pace.

Îi venea greu să-i privească pe acești oameni obișnuiți, respectabili, ca pe niște potențiali ucigași. Aveau prea multe de pierdut.

— Există vreo cameră în care am putea sta de vorbă? O să faceți cu rîndul, ca să nu vă acaparez pe toți deodată.

Willow observă că nu erau amuzați de vorbele ei, dar până la urmă venise acolo pentru mai mult decât o discuție amicală la masa din bucătărie, așa că nu strica să-i facă să înțeleagă că la mijloc era ceva serios.

— Da, biroul.

Jane Hay se ridică în picioare. Arăta de parcă nu dormise de câteva nopți. Willow se întrebă dacă încă era în stare de șoc după ce găsisese un bărbat mort pe terenul ei, sau dacă era altceva, de fapt.

— Veniți cu mine.

O conduse pe Willow într-o încăpere mică în care cândva era posibil să fi fost adăpostite niște animale. Se ajungea aici printr-un coridor lung cât casa.

Era îndeajuns de departe de bucătărie încât să nu poată trage nimeni cu urechea. Înăuntru se aflau un birou, pe care era un calculator, niște rafturi pline de facturi și cărți de grădinărit. Un scaun era la masa de lucru, iar altul stătea în colț.

— Perfect.

— Vreți o cafea? întrebă Jane din prag.

— Ar fi nemaipomenit.

Cafeaua era viciul lui Willow. Părinții ei duseseră o viață lipsită de cafeină, așa încât pentru ea reprezenta în continuare o plăcere vinovată.

— Ați putea să-l rugați pe Andy s-o aducă? Cu el aș vrea să stau de vorbă mai întâi.

Jane dădu din cap, de parcă se așteptase la asta. Dădu să mai spună ceva, să găsească o scuză sau o explicație pentru comportamentul fiului ei, dar până la urmă se răzgândi și plecă.

Băiatul aduse cafeaua pe o tavă, însă aroma ajunse înaintea lui. Lângă cană mai erau un bol cu zahăr, o cană mică de lapte și niște biscuiți făcuți în casă. Totul fusese pregătit cu mare grijă, dar Willow se obișnuise ca martorii să vrea s-o impresioneze. Iar asta fusese cu siguranță ideea părinților, nu a lui.

— Tu nu mănânci?

Willow luă un biscuit, după care împinse farfuria spre el.

Băiatul clătină din cap.

— Am băut cafea toată dimineața.

— Jimmy Perez a spus că ai ceva să-mi spui despre Tom Rogerson.

Andy o privi brusc.

— Mama a zis că ar trebui să vă spun, dar nu e cine știe ce.

Făcu o pauză, apoi:

— Nu era nevoie să facă atâta tam-tam despre asta.

— Chiar și așa, mama ta are dreptate. Mai devreme sau mai târziu oricum aflăm, așa că cel mai bine ar fi să-mi spui chiar tu.

Andy nu răspunse imediat.

— Ne-am certat pe stradă. Eu băusem prea mult. Oricum, Rogerson era un cretin arogant.

— Potrivit inspectorului Perez, tatăl tău a spus cam același lucru. Să înțeleg că era o problemă de familie? Există vreun motiv pentru care și tu, și tatăl tău erați așa porniți împotriva lui?

Băiatul nu spuse nimic.

— Înțeleg că lui Rogerson i se dusesese buhul. Dacă n-o lăsa pe mama ta în pace, înțeleg de ce erați amândoi așa supărați...

Willow nu termină fraza. Abia ce-i venise în minte ideea asta, dar acum se gândi că neliniștea lui Jane și antipatia lui Kevin aveau sens. Totodată, era un posibil mobil pentru crimă. Poate că această familie respectabilă nu era chiar perfectă, așa cum lăsa impresia la prima vedere.

Andy își ridică brusc privirea. Părea să fie de-a dreptul surprins. Poate că era doar groaza tipică oricărui tânăr când se gândește la părinții lui ca la niște ființe care fac și sex. Sau poate că doar se prefăcea de minune.

— Nu, zise Andy într-un final, nimic de genul ăsta. Normal că nu.

Făcu o pauză, apoi:

— Cu toate că Rogerson era fix genul ăla de bărbat. Adică sigur umbla toată ziua după femei. Dar cu mama nu i-ar fi ieșit. Nu i-ar fi picat în plasă unuia ca el.

— Poate că nu i-a picat în plasă. Poate că n-a putut să-l refuze.

Însă Andy clătină din cap.

— Nici nu cred că se știau.

— Dar tu de unde îl știai? Venea des la Mareel?

Willow trebuia să fie atentă. Se gândi că dacă spune ceva greșit, nu mai obține nimic de la Andy.

— Trecea din când în când pe-acolo.

— Dar era mai în vârstă decât tatăl tău. Încerc să-mi dau seama de ce ai ajuns să vă certați. Nu ne certăm cu oameni pe care abia dacă-i cunoaștem.

— Nu era ceva important. Băusem prea mult, iar Rogerson îmi stătea în cale. A fost nesimțit și m-a împins la o parte, așa că mi-a sărit țandăra. N-a fost nimic personal. Doar am fost eu prost.

Era clar că începea să se neliniștească. Willow vedea că se chinuie să rămână calm, așa că insistă.

— Mai era cineva cu tine? A mai văzut cineva ce s-a întâmplat între voi doi?

— Nu eram cu nimeni, răspunse Andy. Mai era lume pe stradă, dar nu destul de aproape cât să vadă.

— De ce te-ai lăsat de facultate?

Întrebarea care n-avea nicio legătură cu discuția de până atunci îl năuci. Acum părea și mai neliniștit.

— Nu știu. Nu prea-mi plăcea ce învățam. Poate o să mă întorc. Poate o să încerc altceva.

— Eu am crescut pe o insulă, începu Willow. Pe North Uist. E mult mai mică decât insula Mainland din Shetland. Nu există oportunitățile de aici. Nici pe departe. Abia așteptam să plec.

Se opri, apoi reluă:

— Dar mi-a fost greu când a trebuit să mă adaptez altundeva. Vezi tu, nu mai existau granițe. Teritoriul meu era nelimitat. Atâta spațiu în jurul meu! M-a cam năucit o vreme. Și nu existau granițe nici din punct de vedere emoțional. Puteam să fac ce voiam și nu era nimeni cunoscut care să mă oprească. Nu ca pe insulă, unde-s atâtea țate bârfitoare. Bănuiesc că, deși Insulele Shetland sunt mult mai mari, nici aici nu-i ușor să ai intimitate.

— O, ați fi uimită, rosti Andy cu scârbă.

Detectiva așteptă puțin în speranța că o să continue, dar își dădu seama că deja îi părea rău că deschisese gura.

— Ce vrei să spui?

Băiatul dădu din umeri și nu răspunse imediat.

— Lumea crede că în Shetland nu există secrete, dar nu-i așa. Cu toții avem secrete. Numai așa putem să rămânem întregi la cap.

— Tu ce secrete ai, Andy?

Îi vorbise pe un ton liniștit, ușor ironic. Nu voia să pară prea serioasă și să-l sperie.

Băiatul o privi și zâmbi, dezvelindu-și dinții inegali.

— Ei bine, dacă v-aș spune, n-ar mai fi secrete.

Willow își dădu seama că nu mai avea rost să insiste, așa că-l lăsă să plece.

Veni rândul lui Kevin Hay să stea de vorbă cu Willow. Detectiva se gândea că Jane avea mai multe de spus decât soțul și fiul ei, așa că nu strica s-o lase să fiarbă puțin. Bărbatul era masiv și vorbea pe șleau. Nu era nici pe departe prost, dar avea o viziune limitată. Era genul care citea *The Shetland Times*, dar nu-i păsa de alte știri în afară de cele locale.

— Femeia care stătea la Tain...

Willow îi zâmbi, dar nu-și termină fraza. În încăpere se lăsă o tăcere stânjenitoare.

— Ce-i cu ea?

— Nu prea-mi vine să cred că nu știați că era acolo. Pe doamna Hay aproape că pot s-o cred când spune că nici nu știa că cineva locuiește la Tain. Dar pe dumneavoastră? Umblați mereu prin apropiere. Trebuie să fi

trecut pe lângă casă mai mereu. Trebuie să fi văzut că înăuntru era lumina aprinsă și că afară era o mașină.

— N-am văzut nicio mașină. I-am spus asta lui Jimmy Perez în ziua în care am găsit cadavrul.

— Dar știți că acolo a stat alt chiriaș. Craig. Mașina lui ați văzut-o.

— Pe Craig și pe familia lui îi cunosc de când mă știu. Normal că am aflat că urma să stea acolo oleacă. L-am ajutat cu niște reparații înainte să se mute. Când a plecat în Orientul Mijlociu n-a spus nimic de vreun alt chiriaș.

— Pe chiriașă o chema Alison Teal. Vă spune ceva numele ăsta?

Pe chipul bărbatului nu tresări niciun mușchi. Willow se gândi că ar fi fost un jucător de poker bun și se întrebă cum o fi să trăiești alături de un bărbat atât de impasibil. Dar poate cu se purta altfel cu soția lui. Poate că ei i se destăinuia.

Kevin clătină din cap.

— A fost actriță, spuse Willow. Acum multă vreme. A mai fost în Shetland și a făcut niște valuri. A dispărut o vreme. S-a dovedit că fusese tot timpul la Hotelul Ravenswick. Aici, la doi pași. Locuiați aici pe vremea aia?

Nu era tocmai o întrebare, din moment ce știa deja răspunsul. Din nou, bărbatul consideră că n-avea rost să vorbească. Preferă să dea din cap scurt.

— Nu mai țineți minte ce scandal s-a iscat?

Willow se aplecă spre Kevin. Așezase scaunele astfel încât să nu stea de partea cealaltă a biroului față de el, iar acum își apropie fața foarte tare de a lui.

— Când s-a întâmplat asta?

Nu era tocmai un răspuns.

— Acum cincisprezece ani.

— Soția mea nu se simțea tocmai bine pe atunci. Avea probleme mentale. Eram ocupat tot timpul să am grijă de familie. De ea. Putea să aibă loc și o altă alunecare de teren, că tot n-aș fi băgat de seamă.

Bărbatul își întoarse capul. Acum n-o mai privea pe Willow, ci se uita pe geamul îngust.

— Un scandal despre o actriță era cu siguranță ultimul lucru la care-mi stătea mie gândul.

— Rogerson, spuse Willow.

După ce rosti numele bărbatului se lăsă tăcerea.

— Pare o coincidență cam mare să vă pomeniți cu două cadavre la nici

doi pași de casă.

Kevin tot nu reacționează, așa că Willow îl întreabă într-un târziu:

— Îl simpatizați?

— Abia dacă-l cunoșteam. Nu umblam prin aceleași cercuri.

Bărbatul se strâmbă. Pentru prima oară, dezvăluia o urmă de emoție.

— Era cam de vârsta dumneavoastră. Ați fost colegi la școală?

— Avea doi ani mai mult decât mine. Era o diferență prea mare ca să fim amici.

— Jimmy Perez a rămas cu impresia că nu-l plăceați.

— Nu-l cunoșteam personal.

Hay tăcu o clipă, apoi:

— Știam ce-i poate pielea.

— Adică?

— Era genul care-i joacă pe toți pe degete. Genul care profită, care se folosește de oameni.

Willow se lasă pe spătar.

— Știți, domnule Hay, asta îmi sună ca o problemă foarte personală.

În încăperea se lasă tăcerea. Se auzeau numai zgomotele de afară. Un cârd de lebede țipa pe cer, iar un câine lătra. Încă era după-amiază, dar umbrele deveneau tot mai lungi, iar în curând lumina avea să dispară de tot. Willow lasă tăcerea să se prelungească, după care vorbe din nou:

— Și soția dumneavoastră? Ea îl cunoștea personal pe Tom Rogerson?

Câteva clipe, Kevin nu avu nicio reacție, doar se holbă la ea. Pe chip nu i se mișca niciun mușchi. Apoi se ridică și ieși. Pentru un bărbat atât de voinic, era ciudat cum pașii lui nu se auzeau deloc pe podeaua de piatră.

Capitolul 25

Jane nu știa ce să creadă despre detectiva care venise peste ei. Tocmai strânsese farfuriile de la prânz și se întreba dacă urmau să fie nevoiți să-și petreacă întreaga după-amiază în casă. Toată dimineața, prin minte îi trecuseră tot soiul gânduri ciudate, nepotrivate:

E prima zi frumoasă de săptămâni întregi, iar noi trebuie să stăm în casă. Ce-o să pun lângă ceai diseară, dacă nu pot să ies la magazin? Poate aș putea să-l invit pe Simon. El o să ne ajute să vedem situația în ansamblu și o să ne facă să ne simțim mai bine.

Apoi, cu un oarecare sentiment de vinovăție din cauză că se gândise mai devreme la asta:

Oare ar trebui să-l sun pe Michael și să-l anunț că pe plajă e un bărbat mort?

Printre tot soiul de gânduri, în minte îi apăreau și imagini. Îl văzu pe Tom Rogerson întins pe pietrișul de pe plajă, cu numai jumătate de cap rămas întreg.

La fel ca dealul după alunecarea de teren. Seamănă, dar nu mai e chiar la fel.

Se gândi și la Kevin, pe care-l găsisese la marginea stâncii la răsărit.

Îl întrebase pe tânărul polițist dacă putea să-l sune pe Michael.

— Nu vreau ca fiul meu să audă cine știe zvonuri pe la școală. Știți cum se răspândesc veștile pe aici. Dacă aude că s-a găsit un cadavru, poate se gândește că e vorba de unul dintre noi.

— Cred că ar fi mai bine să-l chemați acasă, răspunse polițistul. Inspectorul s-ar putea să vrea să stea de vorbă cu el.

— Dar Jimmy a plecat.

— Nu Jimmy Perez.

Tânărul părușe puțin nedumerit.

— Inspectorul din Inverness, care conduce ancheta.

Apoi, detectiva aceea își făcuse apariția ca un soi de Mary Poppins ciudată. Doar că ea arăta mai degrabă ca turiștii amatori de drumeții de pe feribotul NorthLink, încălțați cu bocanci și ducând rucsaci grei în spate. Femeia purta un pulover lung și blugi și avea părul vâlvoi.

— Doamna Hay se întreba dacă n-ar putea să-l contacteze pe fiul ei mai mic.

Tânărul polițist nu părea să știe ce hotărâre să ia, așa că aștepta ordine din partea lui Willow.

— M-am gândit că poate ați vrea să vorbiți cu el, ca să-l chemăm.

— Câți ani are?

Willow zâmbi către Jane.

— Șaisprezece.

— În cazul ăsta, poate că ar fi o idee bună să-l chemăm. N-are rost să aștepte autobuzul școlii. Sandy Wilson urmează să vină din Lerwick. Poate să-l ia el cu mașina.

Apoi o întrebă pe Jane unde exista o încăpere în care să poată sta de vorbă. Îl chemase mai întâi pe Andy, așa că Jane trebui să-și aștepte rândul.

Era imposibil de spus cum se simțea Andy atunci când ieși din birou. Băiatul le făcu pur și simplu cu mâna în timp ce trecu pe lângă ușa de la bucătărie în drum spre dormitor. Jane avu impresia că era ceva maniacal în felul cum făcuse cu mâna, în ochii lui sticloși, mersul sacadat, însă era încordată la maximum. Poate că fiul ei mai mare nu era deloc neliniștit sau agitat, poate că era doar plictisit și avea nevoie să se relaxeze puțin.

Detectiva își iți capul de după ușa de la bucătărie. Jane se pregăti să fie chemată, dar detectiva îl rugă pe Kevin să vină cu ea.

— Domnule Hay, dacă sunteți gata, vă rog să veniți.

O spusese de parcă ei ar fi fost niște pacienți care așteptau să intre la dentist. Jane rămase singură în bucătărie. Privi cum umbra casei se alungește până când ajunge în dreptul serelor. În tot acest timp, tânărul polițist se foia în colț și își curăța unghiile, până când lui Jane îi veni să urle la el să stea locului. Se oferă să-i facă un ceai, iar acesta acceptă. Femeia se gândi că și el se bucura să mai scape de plictiseală.

Brusc, în jurul ei se stârni foarte multă agitație. Kevin intră val-vârtej din hol. Era roșu la față și avea pumnii încleștați. Era furios, iar Jane își făcea griji în privința motivului care-l stârnise. Nu-și ieșea din fire prea des, dar când o făcea, era cumplit. Fierbea la foc mic, după care exploda. Jane se grăbi să vină lângă el, să-l calmeze înainte să se lase pradă furiei, dar chiar atunci își făcură apariția Michael și Sandy Wilson, tânărul detectiv din Whalsay. După ce fusese cufundată în tăcere, încăperea era acum plină de lume care vorbea și puneă întrebări de-a valma. Atunci apăru în prag și Willow Reeves. Nu băgă în seamă încordarea și tonul ridicat al celor de acolo. Îi zâmbi lui Michael, îl salută din cap pe Sandy Wilson și o rugă pe

Jane să vină cu ea. Jane îi strânse brațul lui Kevin, un gest de înțelegere prin care-i spunea să rămână calm, după care ieși din bucătărie.

Când femeia ajunse în birou, o găsi pe Willow deja așezată.

— Faceți o cafea a-ntâia, spuse detectiva zâmbind. Lui Jimmy o să-i pară rău că a plecat așa repede.

Jane știa că era doar o tactică. Femeia voia s-o facă să se simtă în largul ei, după care urma să-i pună întrebările cu adevărat importante. Cât stătuse în bucătărie, Jane se gândise ce să răspundă, dar acum nu mai era așa de sigură pe ea. Se așeză pe scaun și așteptă.

— Cât de bine îl cunoșteți pe Tom Rogerson? întrebă Willow, zâmbind din nou.

Acum că se aflau așa de aproape, Jane văzu că detectiva avea pistrui pe obraji, iar în jurul ochilor observă riduri. Probabil că se apropia de vârsta mijlocie, dar pistruii îi dădeau cumva în continuare un aer de puștoaică.

— Știam de el, răspunse Jane. Era genul acela de locuitor din Shetland care pare să fie în toate comitetele care există. Am mai dat de el și pe la diverse întruniri, evenimente în scopuri caritabile sau petreceri.

— Dar nu-l cunoșteți *personal*? întrebă Willow Reeves, insistând pe ultimul cuvânt. Nu i-ați fi chemat pe el și pe soția lui la cină, de pildă, sau n-ați fi ieșit cu ei în oraș?

Jane clătină din cap.

— N-am fost niciodată atât de apropiați.

— Domnul Hay pare să-l antipatizeze din tot sufletul, iar eu chiar nu pricep de ce, din moment ce nu-l cunoștea.

— Kevin vede totul în alb și negru. Trage niște concluzii definitive despre cineva fără să cunoască persoana respectivă. Despre politicieni, despre oameni care apar în ziar...

Jane se opri înainte să înceapă să bată câmpii.

Detectiva dădu din cap, de parcă și ea cunoștea oameni de felul acela.

— Azi-dimineață, continuă Willow, ați spus că domnul Hay s-a trezit ca să verifice oile, dar era foarte devreme când i-ați găsit trupul domnului Rogerson. Nu cumva era întuneric și atunci când a ieșit Kevin? Și mă întreb de ce ați plecat după el. Eu, una, aș fi preferat să stau în casă, la căldură, într-o asemenea dimineață.

Era una dintre întrebările grele la care se gândise Jane, însă acum că era pusă în fața faptului împlinit, răspunsul nu i se mai părea credibil. Rămase puțin în tăcere, apoi spuse:

— Era o dimineată splendidă. După atâta ploaie, abia așteptam să ies. Am vrut să vedem răsăritul împreună. Aici, pe coasta de est, se vede grozav.

— Ce romantic!

Detectiva părea că vorbește serios, ba chiar că e puțin invidioasă, însă continuă:

— Dacă dumneavoastră și domnul Hay petreceți atâta timp afară, chiar și iarna, chiar mi se pare ciudat cum de nu v-ați dat seama că stătea cineva la Tain.

— Am văzut pe cineva înăuntru, răspunse Jane. I-am spus asta lui Jimmy Perez.

— Lui Kevin nu i-ați spus? Pentru că el părea să nu știe deloc că ar sta cineva acolo atunci când s-a produs alunecarea de teren.

— Trebuie să fi uitat.

Jane se opri o clipă, apoi:

— Suntem amândoi tare ocupați.

— Desigur.

Willow zâmbi din nou, ca să o facă pe Jane să se destindă.

— Spuneți-mi despre problemele mentale pe care le-ați avut.

— Pardon?

— Femeia care locuia la Tain se numea Alison Teal. Era o actriță cunoscută fiindcă a dispărut în timp ce juca într-un serial popular. A fost descoperită în Shetland, în Hotelul Ravenswick, care e foarte aproape de aici, la sud față de unde s-a produs alunecarea de teren. Kevin mi-a spus că nu-și aduce aminte nimic despre povestea asta fiindcă erați foarte bolnavă pe atunci.

Jane se întrebă dacă asta era motivul pentru care se enervase Kevin. Poate că amintirile erau cele care îi stârniseră furia și-l făcuseră să-și încleșteze pumnii. Mereu îi spusese că o iartă că-l înșelase și că nu se gândise la familie pe vremea când bea. O etapă din recuperarea ei fusese să-și spună adevărul. „Erai bolnavă”, îi zisese Kevin. „Nu erai tu însăși. Normal că putem s-o luăm de la capăt.”

Însă ea nu fusese niciodată pe de-a-ntregul convinsă. Jane știa că bărbatul avea nevoie de ea. Niciodată nu se descurcase prea bine de unul singur. Dacă o ierta sau nu era cu totul altceva.

Acum o privi pe detectivă.

— Sunt alcoolică. Acum mă simt bine, dar pe atunci viața mea era un haos complet. Aveam doi copii mici, iar Kevin a trebuit să aibă grijă de

toate în timp ce extindea și ferma. S-a comportat exemplar. Nu mă mir că nu a ținut minte o poveste despre o actriță din sud.

— Vă aduceți aminte ceva despre dispariția femeii?

Jane clătină din cap.

— Era un moment tare greu.

În minte îi reveniră deodată crâmpoșele de amintiri: atacurile de panică, nevoia de a bea, mahmurelile crunte și episoadele îndelungi în care își plângea de milă. Clătină din cap ca să-și alunge gândurile negre.

— Ce ați făcut azi-noapte?

Willow Reeves părea mulțumită de răspuns, așa că trecuse la altă întrebare.

— Nu mare lucru. Am luat prânzul în familie. Ne-am strâns cu toții, a venit și prietena lui Michael. Pe urmă n-am mai avut putere decât să zac în fața televizorului.

Femeia tăcu, așteptând o nouă întrebare. Willow nu spuse nimic, așa că adăugă:

— M-am culcat devreme. Nu dormisem cu o noapte înainte.

— De ce nu?

— Ei, fiul meu s-a întors târziu acasă. Știți cum e. Nici măcar când sunt mari nu poți să nu-ți faci griji.

Însă Jane se gândea că detectiva probabil că habar n-avea ce înseamnă să fii mamă. Îi era imposibil să și-o imagineze având grijă de un copil.

— Care dintre ei?

Willow își lua notițe mai devreme, însă acum își îndreptă toată atenția spre Jane.

— Andy. Cel mare. S-a lăsat de facultate și acum lucrează la barul din Mareel. Uneori trebuie să mai lucreze câte o tură în plus.

— Și asta s-a întâmplat și sâmbătă seară?

Willow vorbise pe un ton în aparență calm, însă Jane își dădea seama că joacă teatru. Era o întrebare importantă. Și urma să verifice tot ce-i zicea, așa că nu trebuia să mintă sub nicio formă.

— Nu știu sigur. Am presupus că de asta a venit târziu. S-o fi dus în oraș să se vadă cu niște prieteni.

Jane tăcu, după care conțină:

— De ce vă interesează asta? Tom Rogerson a murit duminică noaptea.

— Chiar așa?

Willow o fixă cu privirea.

— Nu știu!

Jane simți cum o cuprinde panica.

— Cineva sigur i-ar fi văzut cadavrul, dacă a zăcut pe plajă toată ziua. Nu vă puteți da seama când a murit cineva?

— Nu cu exactitate. Să nu credeți ce vedeți prin seriale, însă Tom a fost văzut ultima oară duminică dimineață. Nu ne facem griji în legătură cu noaptea de sâmbătă, dar trebuie să-i întrebăm pe toți cei implicați unde au fost ieri.

— Dar noi nu suntem implicați! aproape că țipă Jane.

Willow zâmbi.

— Ba sunteți, nu-i așa? Chiar dacă numai prin locul unde a fost găsit cadavrul. Două persoane au murit foarte aproape de locuința voastră. Prin preajmă nu există alte case. Nu vreau să spun că unul dintre voi este ucigașul, dar cred că ne puteți ajuta.

În încăpere se lăsă tăcerea. Afară se auzi o mașină. Niște faruri luminară serele, iar vehiculul pătrunse în curte.

— Așteptați pe cineva? întrebă Willow.

Jane clătină din cap. Nu-și putea imagina cine putea fi, asta dacă nu cumva Simon Agnew auzise ce se întâmplase și venise ca să le ofere sprijinul și înțelegerea lui. Ar fi fost tipic pentru el. Dar silueta care își făcu apariția la ușa casei era mai scundă decât Simon, iar accentul era de Shetland.

— Kev! Ești bine, omule? Adineauri am auzit ce s-a întâmplat cu Tom Rogerson. Pot să te ajut cu ceva?

Willow se uită la Jane.

— E Craig Henderson.

Jane se gândi că dacă era cineva în stare să-l calmeze pe Kevin, acela era Craig. În cazul de față ar fi fost chiar mai folositor decât Simon, care părea să guste mereu situațiile dramatice.

— E prieten vechi cu soțul meu.

— Și v-a fost și vecin la un moment dat.

Nu era o întrebare. Detectiva aproape că părea să vorbească singură.

— Locuia chiar la Tain. Am vorbit deja cu el despre femeia ucisă. Și sunt convinsă că-l cunoștea și pe Rogerson.

Willow îi aruncă o privire lui Jane și zâmbi.

— Așa e prin insule, nu? Toate lucrurile se leagă.

Interogatoriul părea să se fi terminat, pentru că detectiva se ridică în

picioare. Jane rămase o clipă în pragul biroului.

— Sper să-l găsiți pe criminal. Parcă totul e prea aproape de noi. Cu toții vrem ca lucrurile să revină la normal.

Willow dădu din cap, părând s-o înțeleagă.

Odată ce ieși pe coridor, Jane rămase locului o clipă ca să-și revină. Poate că interogatoriul nu ieșise tocmai rău. În bucătărie era în continuare mult zgomot. Se auzeau glasuri puternice de bărbați și cineva izbucni în râs. Parcă ar fi fost o petrecere. Kevin îi oferise aproape în mod sigur o bere și un păhărel de whisky lui Craig. Jane nu se simți în stare să li se alăture, așa că urcă în camera ei.

Capitolul 26

Se strânseseră din nou acasă la Jimmy Perez, în Ravenswick. Nimeni nu spusese nimic despre hotărârea de a se întâlni acolo, însă cu toții știau că-i plăcea să fie acasă seara, când venea Cassie. Sandy era în sfârșit mai în largul lui când lua parte la aceste discuții neoficiale, și aproape că simțea că și-a câștigat cu adevărat locul în echipă. Willow se dusese până la Lerwick să facă duș și să se schimbe. Acum apăruse cu niște caserole de aluminiu pline cu mâncare chinezească pe care le pusese în cuptorul lui Jimmy ca să rămână calde. Sandy ajunsese ultimul. Focul era pornit, iar Jimmy aprinsese și niște lumânări. Sandy se întrebă ce însemnau toate astea. Doar aveau de lucru, nu era o cină festivă. Se gândi pentru o clipă la Louisa, care-i spusese că voia să-și cheme niște prieteni la cină ca să-l cunoască. Își imaginează că probabil erau cu toții niște persoane foarte inteligente, așa că deja își făcea griji despre cum avea să decurgă totul.

De îndată ce apăru și Sandy, Jimmy sări de pe scaun și începu să așeze farfurii și tacâmuri pe masă. Conversația pe care o purta cu Willow la lumina lumânărilor părea să se fi încheiat. Willow mănca folosindu-se de bețișoarele trimise de la restaurantul *Great Wall*, nu ca să se dădea mare, ci cât se poate de firesc. Sandy nu putea să se abțină să se holbeze la îndemânarea cu care apuca mâncarea și o ducea la gură. I se păru că-l vede și pe Jimmy privind-o de câteva ori la fel de uimit.

— Ai apucat să vorbești cu Michael Hay când l-ai luat de la școală?

Perez terminase de mâncat.

— I-am spus că pe plaja de la Tain a fost găsit un cadavru.

— Și ce-a spus?

Sandy se gândi puțin înainte să răspundă. Își aminti cum stătea pe scaunul șoferului și mergea din Lerwick spre sud. Soarele care apunea strălucea foarte puternic la linia orizontului. Băiatul stătuse pe scaunul de lângă el cu rucsacul la picioare. Părea genul care se maturizează foarte repede. Era lat în umeri, avea picioare mari și chipul părea deja de adult.

— Care-i faza? îl întrebase Michael pe Sandy.

Vorbise pe un ton agresiv, poate din cauză că era neliniștit, sau poate doar fiindcă era adolescent și așa vorbea cu toată lumea.

— A mai fost găsit un cadavru lângă locuința voastră.

— Cine?

Întrebarea venise imediat, iar Michael voia un răspuns.

— Un tip pe nume Tom Rogerson. Îl știi?

— Știu de el.

— Era prieten cu ai tăi?

Michael dăduse din umeri.

— Din câte știu eu, nu. Nu l-am văzut niciodată pe acasă.

— Unde ai fost aseară?

— Acasă. Sâmbătă noapte am rămas acasă la prietena mea, Gemma. Ieri a venit ea la noi ca să luăm prânzul în familie. De obicei în weekend ne strângem toți.

— Azi-noapte Gemma a rămas la voi?

— Nu. Lucrează, iar luni dimineață durează ceva ca să ajungă din Ravenswick în oraș. Pe lângă asta, aveam și eu chestii de făcut pentru școală. Mie mi-ar conveni să mă las și să mă apuc să lucrez cu tata, dar mama vrea neapărat să-mi iau examenele.

Michael se strâmbase și îi aruncase o privire complice din care se înțelegea că-și dă seama că nici pe Sandy nu-l interesase din cale-afară școala.

— Ai văzut ceva neobișnuit?

Michael clătinase din cap.

— N-am prea ieșit ieri. Ploua îngrozitor. Era numai bine să stai în casă.

— Dar duminică dimineață, când ai venit acasă împreună cu prietena ta?

Ai văzut vreo mașină pe care n-o știai?

— Nu mi-am dat seama.

Apoi, Michael începuse să se uite pe geam, așa că Sandy nu mai reușise să afle nimic de la el. Acum, acasă la Jimmy Perez, încercă să răspundă la întrebare.

— Când i-am spus lui Michael că pe plajă a fost găsit cadavrul unui bărbat, a vrut să știe cine era. După ce i-am spus, n-a mai părut să-l intereseze prea tare.

— Probabil își făcea griji să nu fie tatăl lui, spuse Willow dând la o parte farfuria. Din moment ce era așa aproape de casă, o fi presupus că era cineva apropiat.

— Poate.

Sandy tăcu.

— Nu mi s-a părut genul care să aibă o imaginație prea bogată. Aș zice că mai degrabă acționează, decât să stea pe gânduri.

— A avut vreunul dintre membrii familiei probleme cu poliția?

Willow se întorsese cu scaunul cât să stea cu picioarele spre foc. După apusul soarelui, temperatura scăzuse. Afară se formase un nou strat de polei.

Perez își ridicase privirea.

— Nu. Am verificat, dar n-am găsit nimic. Mereu mi s-a părut că sunt o familie caldă, iubitoare. Nu mă așteptam să găsesc ceva.

— Știai că Jane a fost alcoolică?

— Am auzit că era cam zănatică în tinerețe, când Kevin a venit cu ea în Shetland după ce s-au căsătorit. Pe atunci puteai spune același lucru despre multe persoane. Petrolul însemna bani cu nemiluita. Uneori, în weekend, parcă întregul Lerwick era o mare petrecere.

— Încă mai merge la întâlnirile de la Alcoolicii Anonimi.

— Crezi că are vreo relevanță?

Acum Perez parcă ar fi încercat să se apere.

— Ei, Jimmy, știi destule despre anchete ca să-ți dai seama că totul are relevanță. Asta până când hotărâm noi că nu are.

În încăpere se lăsă o tăcere stânjenitoare. Detectivul se ridică și se duse să facă niște cafea.

— Credeți că ar fi în stare vreunul dintre membrii familiei Hay să omoare pe cineva?

Sandy simți nevoia să vorbească. El chiar nu știa ce să creadă despre familia Hay.

— Ambele cadavre au fost găsite la doi pași de locuința lor, spuse Willow. E o coincidență stranie.

— Oare vrea cineva să-i implice cu tot dinadinsul?

Jimmy aduse cafeaua și niște câni.

— Pare un plan cam complicat, spuse Willow în timp ce-și lua o cană. Eu, una, cred că în familia lor se întâmplă mai multe lucruri decât ar vrea să recunoască. Cineva nu ne spune ceva.

— Parcă toată ancheta e complicată, interveni Perez. De pildă, de ce folosea Alison o identitate falsă? Nu-i ca și cum ar mai fi fost vreo vedetă. Și am tot descoperit coincidențe și legături stranii. Victimele sunt legate prin niște întâlniri întâmplătoare de acum mulți ani: o actriță care se ascundea și bărbatul care a recunoscut-o. Dacă scrisoarea găsită la Tain a fost scrisă de Rogerson, poate că asta înseamnă că au ținut legătura.

— Ce a spus soția lui Rogerson?

Willow își ridică privirea din cana de cafea.

— Dacă între Alison și Rogerson era ceva, atunci Mavis Rogerson avea cel mai puternic mobil pentru crimă.

— Te referi la gelozie? Dacă Mavis ar fi vrut să-i omoare pe Rogerson și pe femeile cu care s-a culcat, James Grieve deja n-ar mai avea loc la morgă.

— Poate că la Alison Teal a fost ceva diferit, răspunse Willow. Poate că a adus-o aici și a instalat-o la ferma de la Tain. Poate că voia să-și părăsească soția pentru ea. Ce crezi?

— Aș vrea să știu ce a declanșat criza care a făcut-o pe Alison Teal să meargă la cabinetul de la *Befriending Shetland*. Dacă am înțelege asta, am înțelege și de ce a fost ucisă.

Perez tăcu pentru o clipă, după care continuă:

— I-am aflat istoricul medical? Ar fi folositor să știm dacă suferea de depresie sau anxietate.

— Criza poate că n-a avut nicio legătură cu starea ei psihică, spuse Willow, parcă vorbind de una singură. Dacă într-adevăr exista ceva între ea și Tom Rogerson și relația durase de atâția ani, de când se întâlniseră prima oară, orice problemă ivită între ei o putea face să se piardă cu firea.

— Crezi că se răzgândise? Că se hotărâse că până la urmă nu voia să rămână în Shetland? Că poate Rogerson a amenințat-o, a speriat-o? între detectivul.

Brusc, parcă îl cuprinsese un acces de vioiciune.

— Îmi pot imagina că era genul care simțea nevoia să controleze totul.

— Credeți că Rogerson a ucis-o pe Alison? întrebă Sandy.

Tânărul urmărise discuția dintre superiorii lui, devenind tot mai confuz. Atâta speculație îi dădea dureri de cap. Focul încălzise foarte tare mica încăpere. Voia să-și scoată puloverul, dar nu știa în ce stare îi era tricoul.

Willow și Perez îl priveră fix. Poate că și uitaseră că era și el în cameră. Sandy era obișnuit să fie trecut cu vederea.

— Bănuiesc că e și asta o variantă, răspunse Willow încet. Alison era îmbrăcată elegant când a fost ucisă, nu-i așa? Am presupus de la bun început că făcuse asta pentru întâlnirea cu un bărbat. Poate că a avut loc o ceartă care a scăpat de sub control. Nu exista niciun pericol să fie găsit cadavru înainte de întoarcerea lui Craig Henderson la Tain, iar Rogerson știa de aranjamentul făcut de Sandy Sechrest. Probabil că și-a dat seama că avea timp să scape de cadavru într-un moment oportun. Nu era așa greu s-o ducă până la mal și s-o arunce în mare în timpul fluxului. Chiar dacă avea

să fie adusă înapoi de apă, mă îndoiesc că Alison ar mai fi putut fi identificată. Numai că alunecarea de teren i-a dat planurile peste cap.

— Atunci cine l-a ucis pe Tom Rogerson?

Sandy își dădu seama că vorbise puțin cam tare, fiindcă Perez aruncă o privire către dormitorul unde se odihnea Cassie. Dar nu-i venea să creadă una ca asta: doi ucigași diferiți în aceeași zonă din Shetland!

Willow afișă unul dintre zâmbetele ei fermecătoare.

— Tu ce crezi, Sandy?

— Cred că e o aiureală. Nu pot să cred că avem de-a face cu doi ucigași.

— Aici spunem povești, Sandy. Inventăm lucruri ca să încercăm să ne prindem ce se întâmplă de fapt. Așadar, dacă Tom Rogerson a ucis-o pe Alison, oare pe el cine l-a ucis?

Sandy se simțea ca la examen.

— Nu știi, răspunse într-un final. Pur și simplu nu pot să cred una ca asta.

Sandy se simțea de parcă fusese prins cu mâța-n sac la școală. Orice idee inteligentă îi părăsise de mult mintea, asemenea apei care se scurge dintr-o băltoacă la reflux. Nu-l ajuta nici faptul că se gândise toată ziua la Louisa.

— Poate că mai avea un bărbat. Poate că s-a răzbunat cineva pe Rogerson pentru moartea ei.

— Poate.

Perez se lăsă pe spătar și interveni:

— Toate astea țin de domeniul fantasticului. După cum ai zis, spunem povești. N-avem nicio dovadă palpabilă că Alison era într-o relație, cu atât mai puțin că doi bărbați s-ar fi bătut pentru ea.

— Ei, știm totuși că a intrat în contact cu doi bărbați, zise Sandy uitându-și pentru o clipă timiditatea. În primul rând, tipul care a luat-o de la magazinul din Brae. Probabil că era Rogerson, fiindcă avea abțibildul cu steagul Shetland pe bara din spate. Iar în Mareel, Alison era alături de alt bărbat. Și trebuie să fi cumpărat șampanie ca s-o bea cu unul dintre ei.

— Putem să inventăm teorii la nesfârșit, zise Perez. Însă momentan sunt doar basme. Iar singura persoană care ar fi putut să ne dea vreo informație concretă a murit.

Perez strânse cămile și le duse la chiuvetă. Sandy înțelese că Perez voia ca ei să plece, dar Willow nu se clinti.

— Ce planuri avem pentru mâine? întrebă ea.

Perez se întoarse de la chiuvetă.

— Trebuie să aflăm unde s-a dus Tom Rogerson după ce și-a lăsat mașina la aeroport. Sandy, du-te la Brae și arată-i amicului tău Peter niște poze cu posibili suspecti. Hai să vedem dacă-l putem identifica pe bărbatul care a fost văzut cu Alison în Mareel. Și aș vrea să știu cu ce se ocupase ea în ultima vreme. Cine-i tot dădea bani de avea numai haine scumpe, iar pe feribot a călătorit la clasa I, din moment ce agenta ei a spus că nu mai lucra? Putem să verificăm dacă există vreo plată neobișnuită făcută din contul bancar al lui Rogerson?

Detectivul o privi pe Willow.

— Mai e ceva, domnișoară inspector?

Detectiva zâmbi.

— Cred că asta-i tot, inspectore.

Sandy se ridică. Mașina lui era parcată în față, iar el se simțea în plus. Iar avea impresia că ajunsese în mijlocul unei conversații personale între cei doi și că-i deranjase. Dar, în timp ce se îndrepta spre ușă, Willow i se alătură. Când ieșiră împreună ca să coboare dealul până la drum, între ea și Jimmy nu avu loc niciun fel de contact fizic. Willow doar îi făcu semn cu mâna, apoi Perez închise ușa.

Capitolul 27

Willow opri mașina în capătul străzii. Câțiva englezi ieșiră din restaurantul chinezesc de vizavi de bibliotecă și porniră spre ponton în timp ce strigau și râdeau. Willow bănuia că se îndreptau spre unul dintre hotelurile plutitoare din port. Vasele arătau ca niște închisori, iar Willow se gândi că probabil era ciudat și nefiresc să fii nevoit să stai acolo cu aceiași oameni cu care muncești. Detectiva o luă pe alea care ducea spre pensiunea ei. Luna abia se vedea, iar pe jos se formase deja un strat de polei. Casa era despărțită de alee printr-un zid de piatră care avea o poartă din lemn, cu arcadă, ce dădea într-o grădină îndeajuns de ferită încât să poată adăposti paltini. Crengile goale ale copacilor erau acoperite de chiciură.

Lumina era aprinsă în bucătăria de la subsol, iar Willow își zări gazdele înăuntru. Femeia stătea lângă cuptor, cu picioarele pe un taburet mic și cu mâinile pe burta umflată. Bărbatul călca niște haine. Păreau să stea de vorbă, fiindcă John izbucni deodată în râs. Willow strigă ca să-i anunțe că a sosit, dar pe urmă urcă la etaj și se duse în camera ei. N-avea stare să petreacă timp cu gazdele, chiar dacă i-ar fi plăcut să bea un ceai și știa că amândoi sunt foarte simpatici.

Pe latura lungă a camerei ei era o lucarnă care urma unghiul acoperișului până aproape de podea. Willow ridică jaluzelele și văzu luminile din Lerwick sub ea. Feribotul de noapte se întorcea din Bressay. Detectiva se gândi că probabil ar fi trebuit să recapituleze ce știa despre anchetă, să analizeze detaliile alibiurilor și posibilele mobiluri ale crimei. Dar era prea distrasă. Înainte ca Sandy să dea buzna înăuntru, între ea și Jimmy avusese loc un moment ciudat de intim. Totul începuse de la o criză casnică. Willow ajunsese mai devreme decât se așteptase Perez și îl găsisese scoțând rufele ude din mașină.

— Scuze, încă nu sunt tocmai gata, spusese bărbatul zâmbind. S-a stricat uscătorul. Va trebui să pun astea pe un suport de rufe lângă foc. Nu e tocmai frumos din moment ce am musafiri, dar altfel Cassie n-o să aibă ce să poarte mâine la școală...

— Sandy și cu mine nu suntem tocmai musafiri.

— Totuși...

— Stinge lumina de sus și pune niște lumânări pe masă, sugerase

Willow. Așa n-o să vedem nimic.

Detectivul îi acceptase propunerea.

— Măi să fie! spusese Willow. Zici că suntem la o cină romantică.

Perez răspunsese abia după o pauză lungă.

— Poate ar trebui să facem asta la un moment dat.

I se păruse atât de ciudat să-l audă spunând așa ceva, încât la început nu-i veni să-și creadă urechilor. Dar Perez o privise fix, cu toată intensitatea dedicată de obicei sarcinilor de serviciu. Willow venise lângă el, atât de aproape încât îi simțea detergentul de pe mâini și mirosul de turbă care venea de la foc.

— Mi-ar plăcea asta, spusese ea. Chiar mi-ar plăcea.

— Poate când Cassie e la tatăl ei. O să am grijă să n-am rufe de pus la uscat.

Tocmai voia să-i spună că asta n-o deranja deloc, când îl auziră pe Sandy tropăind afară, după care ușa se deschise.

Acum se întrebă dacă nu cumva interpretase greșit conversația lor. Poate că Jimmy doar glumise. Poate că atunci când ea îi acceptase oferta, Perez nu voise s-o necăjească. Nu mai întâlnise vreun bărbat atât de grijuliu. Se dezbracă, se spăla pe dinți, apoi se întinse în patul moale, dar în tot acest timp se gândi numai la bărbatul cu ten măsliniu care nu-i dădea pace.

A doua zi, Willow se trezi plină de energie și ciudat de mulțumită. Spațiul pe care-l avea în dormitorul de la mansardă părea tocmai bun pentru yoga. Își lăsa creierul să se relaxeze în timp ce-și făcea exercițiile. Perez îi apărui în minte doar ocazional. Era prea devreme ca să-și trezească gazdele, însă în cameră avea wi-fi, așa că începu demersul birocratic prin care avea să capete acces la conturile bancare ale lui Tom Rogerson. Când auzi mișcare în camera de jos, coborî ca să ia micul dejun. Acolo îl găsi pe John, iar în aer plutea deja aromă de cafea proaspăt făcută.

— În dimineța asta ai parte doar de mine, spuse bărbatul în timp ce pune cereale și fructe pe masa lungă. Rosie nu s-a simțit bine azi-noapte.

— E bine acum?

— E în regulă. Îi vine puțin greu acum că e așa de mare, așa că i-am spus să rămână în pat. Mă descurc să-ți fac o omletă, dacă vrei. Era mâncarea mea de căpătâi în studenție.

— Când urmează să nască?

— Peste vreo săptămână. Iar primii copii se nasc mereu mai târziu decât

ar trebui, nu? Așa spune toată lumea.

Willow își dădu seama că spera ca nașterea să aibă loc cât ea era încă acolo. Era curioasă să vadă un nou-născut. Realiză că ar fi fost în stare să se bucure numai simțindu-i căldura și văzându-i primele mișcări, chiar dacă nu era al ei. În timp ce stătea la masă, se gândi la cum urma să se desfășoare restul zilei. Hotărî că nu voia să meargă direct la secție. După invitația de aseară, Perez s-ar fi putut simți puțin ciudat văzând-o. Își mai turnă niște cafea și îi trimise un SMS:

Mă duc să vorbesc cu Simon Agnew în Ravenswick.

Nu sunt sigură că Sandy i-a pus întrebările potrivite. Dacă Agnew e prieten cu Jane, s-ar putea să mai aflăm câte ceva despre ce se petrece cu familia Hay.

Primi răspunsul aproape imediat:

Sună bine. O să-l trimit pe Sandy în Brae ca să stea de vorbă cu amicul lui de la magazin. Succes cu Agnew!

Citi mesajul de mai multe ori și se pomeni că rânjea ca o școlăriță amoretată. Jimmy nu părea jignit, din contră, părea chiar vesel. Mâncă omleta absolut acceptabilă (dar puțin uscată), după care plecă.

Willow porni spre sud, având soarele în față. Gheața de pe drum se topea pe unde trecuse utilajul de dezăpezire, dar încă era foarte frig. Mașina închiriată pe care o folosea avea un sistem de climatizare care nu prea mergea, așa că tremură de frig până ajunse în Ravenswick. Când trecu pe lângă casa lui Jimmy Perez, își dădu seama că detectivul plecase deja în Lerwick, deoarece în față nu era nicio mașină. Fosta casă a preotului, unde locuia Agnew, făcea parte din așezarea împrăștiată a Ravenswick-ului, care se îndrepta spre promontoriul sudic care dădea ocol golfului. Era o clădire pătrătoasă și cenușie, ascunsă pe marginea țărmlui, lângă un mic lac. Lângă ea se afla *kirk*-ul unde veneau la slujbă Mavis și Kathryn. Cea mai apropiată locuință era Gilsetter, ferma familiei Hay.

Willow nu sunase înainte să vină. Luase brusc hotărârea să-i facă o vizită și acum spera să fie încă îndeajuns de devreme ca să-l mai găsească pe Agnew acolo. Lângă casă era un garaj, însă pe iarba scurtă din fața ușii era

parcat un Volkswagen roșu. Willow opri lângă el, coborî din mașină și sună la sonerie.

Ușa se deschise aproape imediat. Willow era mai înaltă decât majoritatea bărbaților, dar la Simon Agnew până și ea trebui să privească în sus.

— Cu ce vă pot ajuta?

Vorbea relaxat, sigur pe el. Și tatăl ei fusese la fel înainte ca grupul de hipioți să se dezintegreze din cauza nemulțumirii generale, iar visurile lui de a salva lumea să piară.

Willow se prezentă.

— Încă o reprezentantă a Poliției din Scoția. Mă simt onorat.

Nu vorbise pe un ton sarcastic, ci doar glumeț.

— Intrați. Tocmai am făcut niște cafea.

— Știu că ați stat de vorbă cu colegii mei, dar mă tem că iar avem întrebări.

— E de înțeles, cu crimele astea oribile.

Bărbatul o conduse înăuntru. De afară, arăta ca orice fostă casă de preot din Scoția, însă Agnew dărmase un perete, astfel încât bucătăria era luminată de trei geamuri cu vedere la lac. Casa avea mult lemn deschis la culoare și lăsa să pătrundă din belșug razele soarelui. Agnew probabil că-si dădu seama că-i admira locuința.

— L-am rugat pe un tip din Shetland să facă mobila.

Agnew turnă cafeaua, după care se așezară la masă.

— Pare o cameră numai bună pentru o petrecere.

— Ei bine, chiar au avut loc destul de multe petreceri aici.

— Tom Rogerson a fost și el la vreuna dintre ele?

Agnew nu răspunse imediat.

— O dată sau de două ori. A fost aici cu familia lui chiar după Crăciun, spuse bărbatul ridicându-și privirea. Știi că fiica lui e învățătoarea din zonă.

Willow dădu din cap.

— Kathryn este o tânără extraordinară, își dădu cu părerea Agnew.

— Voiam să vă întreb câte ceva despre Jane și Kevin Hay. Ambele victime au fost găsite în apropiere de locuința lor.

— Și de locuința mea, dacă e să fim dreپți.

Agnew se ridică și își mai turnă niște cafea. Willow se gândi că părea genul de persoană care n-avea stare.

— Îmi pare rău, inspectore, dar Kevin și Jane îmi sunt prieteni buni. În general îmi place să bârfesc, dar nu prea îmi vine să vorbesc cu poliția

despre problemele prietenilor mei.

— Au probleme?

Agnew ezită preț de o clipă, iar Willow crezu că până la urmă o să cedeze. Apoi, bărbatul se gândi mai bine și râse.

— Cu toții avem probleme, inspectore. Important e cum le înfruntăm.

Era ceva ce i-ar fi spus tatăl ei. Mereu fusese o sursă inepuizabilă de vorbe înțelepte care păreau profunde, dar care, de fapt, erau destul de răsuflăte și banale.

— Dumneavoastră ce probleme aveți, domnule Agnew?

— Ah, mi-e teamă să nu mă plictisesc. Mereu mi-a fost. Când mă plictisesc, încep să fac năzbâtii.

— Atunci, cum de ați venit în Shetland? Nu e tocmai cel mai distractiv loc din lume.

Willow se gândi că era o conversație ciudată pe care s-o aibă cu un martor, însă în spatele tonului degajat și liniștit bănuia că se ascunde ceva folositor.

— Mereu mi-a plăcut în Shetland. Am venit aici când eram mic, înainte să se descopere petrolul, și mi-am spus că la pensie aici o să mă stabilesc.

Agnew aruncă o privire înspre lac pe cea mai apropiată fereastră.

— Chiar și dacă nu e multă distracție, peisajul e tulburător. Trăiesc aici de zece ani, mi-am făcut prieteni și am devenit de-al locului. Știu că n-o să plec niciodată, spuse bărbatul zâmbind. Dar mereu sunt cu ochii-n patru după noi proiecte și aventuri.

— De asta ați inițiat *Befriending Shetland*?

— Posibil. Dar să știți că nevoia pentru el există. Când am venit aici prima oară, am crezut că o să dau de o comunitate ideală, de o comunitate unită, un loc unde oamenii se sprijină la ananghie. Desigur, în mare parte așa și e. Dar rușinea joacă un rol mare în asta. Poate fi un sentiment copleșitor. Uneori e greu să recunoști că n-o duci așa bine, așa că e mai ușor stai de vorbă cu un străin. Eu eram omul potrivit care să acopere nevoia asta.

— V-ați mai gândit la ce ar fi putut s-o facă pe Alison Teal să vă contacteze?

— M-am tot gândit, spuse Agnew, după care își închise ochii pentru o clipă. Am avut impresia că a fost ceva spontan. Poate că era în oraș și a văzut cabinetul. Sau poate că a văzut reclama din *Shetland Times*. Iar când ne-am întâlnit, poate că și-a spus că nu sunt persoana potrivită care s-o

ajute.

Bărbatul dădu din umeri, după care adăugă:

— Se mai întâmplă și asta.

— Spuneți-mi mai multe despre familia Hay. Jimmy Perez îi consideră o familie perfectă.

— Ei, Jimmy idealizează familia, nu credeți? Mereu caută exemple perfecte. Nu sunt așa sigur că Fran s-ar fi ridicat la nivelul așteptărilor lui, dacă ar mai fi fost în viață. E ușor să transformi într-un sfânt o persoană care a murit.

— Ați cunoscut-o pe Fran?

Agnew zâmbi ușor.

— Și ea a venit pe la câteva petreceri de-ale mele.

Lui Willow îi veni să-i ceară detalii, dar se opri la timp. Jimmy n-ar fi iertat-o niciodată dacă ar fi aflat că începuse să scotocească în trecutul iubitei lui.

— Dar familia Hay?

— Păi, Jane nu pune gura pe băutură, bineînțeles. Trebuie să fi auzit până acum câte ceva despre asta. Dar vine aici și tot se distrează.

Agnew făcu o pauză, apoi continuă:

— E o femeie cu adevărat deosebită. O admir.

— Dar Kevin?

— Lumea îl subestimează pe Kevin. Nu poate să fie ușor să fii partenerul unei persoane alcoolice. Foarte puține relații de genul ăsta supraviețuiesc.

Willow spera din nou ca bărbatul să continue, dar Agnew iar își întoarse privirea.

— Pe băieți îi știți?

— Îi știam mai bine pe când erau mai mici. Pe atunci, Kevin era ocupat cu ferma. Eu ador copiii, așa că erau mereu bineveniți aici. Așa își mai vedeau și Kevin și Jane de ale lor. Mie-mi place să înot în natură și am reușit să-i conving și pe ei să vină de câteva ori. Odată am mers cu ei până în Edinburgh la un festival. Nu prea știu cum s-a simțit Michael, dar Andy s-a distrat de minune.

Agnew făcu o mutră de clovn supărat.

— Eu n-am copii. E singurul lucru pe care-l regret cu adevărat.

— I-ați cunoscut pe când Jane încă bea?

— Nu, deja se oprise când m-am mutat aici.

Agnew îi aruncă o privire peste ceașca de cafea.

— Nu m-am împrietenit cu ea ca să fac pe salvatorul, dacă la asta v-ați gândit, sau fiindcă fiii ei ar fi avut nevoie de ocrotire. Niciodată nu mi-a fost greu să-mi separ viața profesională de cea privată. Îmi place compania ei. E o persoană distractivă.

— Aveți vreo idee de ce s-a lăsat Andy de facultate?

Agnew clătină din cap.

— De ceva timp, n-am mai fost așa de apropiați. Jane îmi vorbește despre ei, bineînțeles. Oamenii își fac mereu griji pentru copiii lor, chiar și după ce sunt îndeajuns de mari cât să fie independenți.

— De ce își face griji Jane pentru ei?

Agnew dădu să răspundă, iar Willow se gândi că în sfârșit avea să afle ceva folositor de pe urma conversației, însă bărbatul doar zâmbi și spuse:

— Mă tem că asta va trebui s-o întrebați pe Jane, nu credeți?

Capitolul 28

Perez era în biroul lui. Se simțise ușurat când primise SMS-ul de la Willow. Nu prea știuse cum avea să-i răspundă detectivei în dimineața aceea. Cu o seară înainte, îl prinsese cu garda jos, iar acum invitația lui la o cină romantică părea jenantă și nepotrivită. Până la urmă, era șefa lui.

Sandy se dusese la prima oră spre nord, în Brae. Avea la el un teanc de poze cu bărbații implicați chiar și tangențial în anchetă, pe care trebuia să i le arate casierului de la magazin. Perez rămăsese acasă până la ora la care trebuia s-o ducă pe Cassie la școală. Fusesse surprins s-o vadă pe Kathryn Rogerson apărând la poartă când se sunase de intrare.

— Credeam că o să-ți iei câteva zile libere.

Așteptase ca toți copiii să intre înainte să-i vorbească.

— Prefer să fiu aici.

Kathryn i se păruse palidă și trasă la față, de parcă nu dormise.

— Sora mamei a venit din Orkney cu ultimul avion de ieri. Sunt foarte apropiate. N-are nevoie de mine acasă.

— Ar trebui să ai grijă de tine.

Tânăra zâmbise ușor.

— Nu pentru mine trebuie să-ți faci griji, Jimmy. Eu sunt cea puternică din familie.

Apoi, Kathryn îi pusese o mână pe braț și continuase:

— Dar îți mulțumesc. Mă bucur că tu ești cel care-l caută pe ucigașul tatei. Ar fi cumplit dacă ar fi fost cineva care nu ne cunoaște.

Apoi, cu spatele drept, se întorsese și intrase în școală.

Perez stătea în birou și își derula din nou scena în minte, întrebându-se de ce stăpânirea de sine a lui Kathryn Rogerson i se părea atât de tulburătoare, când îi sună telefonul. Răspunse oarecum distrat. Era Sandy, așa că Perez nu se mai gândi la învățătoare și îi acordă întreaga atenție tânărului.

— I-am arătat pozele lui Peter, băiatul de la magazin.

Sandy vorbea puțin cam tare, de parcă ar fi fost un copil entuziasmat.

— Și?

— N-o să-ți vină să crezi pe cine a ales.

— Hai, Sandy, spune-mi. Nu ne jucăm aici.

— Paul Taylor!

Pentru o clipă, Perez se chinui să-și dea seama despre cine era vorba, apoi își aduse aminte. Taylor era avocat, era asociatul lui Tom Rogerson. El le dăduse cheile de la birouri în dimineața aceea ploioasă de duminică, în vreme ce soția lui gătea prânzul.

— Și asta nu-i tot!

Sandy nici nu așteptase ca Perez să răspundă.

— Taylor e bărbatul care a stat de vorbă cu Alison Teal în bar, dar și Kevin Hay era în seara aia în Mareel. Peter a ales și poza cu el.

Perez așteptă ca Sandy să se întoarcă înainte să-l interogheze pe Paul Taylor în biroul pe care acesta îl împărțise cu Tom Rogerson. Se gândi că Sandy merita să-l însoțească. Avusese grijă să-i intre pe sub piele casierului până când aflaseră informația de care aveau nevoie. Cei doi detectivi se duseră la biroul avocaților de pe Commercial Street. Toată lumea vorbea despre vreme și se uita la soare.

La birou îi întâmpină o recepționeră.

— Mă tem că domnul Taylor e foarte ocupat. Sigur ați aflat că domnul Rogerson a murit pe neașteptate acum câteva zile. Suntem cu toții bulversați și avem o grămadă de treabă.

Perez n-o recunoscuse. Era o englezoaică probabil nou-venită în Shetland. Poate că se mutase cu familia ei în speranța că va găsi o comunitate idilică, unde nu se întâmpla nimic rău, iar acum se pomenise că șeful ei fusese ucis. Perez îi spusese cine erau el și Sandy, iar femeia intră în panică și roși în același timp, fiind entuziasmată de importanța momentului.

— O să verific dacă domnul Taylor e liber.

Paul Taylor coborî chiar el să-i întâmpine. Îi conduse nu în biroul lui întunecos, ci în fostul birou al lui Tom Rogerson.

— Aproape pot spune că vă așteptam, inspectore. Sunt sigur că aveți întrebări despre clienții lui Tom. Vreau să vă ajut oricum pot.

— Ce planuri aveți pentru firmă?

Perez se gândi că Taylor stătea foarte confortabil în spatele mesei de lucru care fusese odinioară a partenerului său.

— Încă nu mă pot pronunța.

Bărbatul care abia le făcea față fiilor săi părea aici în elementul lui.

— Fie încerc să văd dacă mă pot descurca de unul singur, fie mai caut un partener. Sigur că la mijloc sunt niște implicații financiare și va trebui să stau de vorbă cu văduva lui Tom, însă ar fi nepotrivit să mă gândesc la asta

tocmai acum.

— Nu am venit să vorbim despre Tom Rogerson, spuse Perez. Nu încă. Am aflat cine era femeia ucisă la Tain. O chema Alison Teal. Îi furase identitatea domnișoarei Sechrest, moștenitoarea proprietății pe care a lăsat-o Minnie Laurenson. Alison era actriță și a crescut în Norfolk. Știți ceva despre acest furt de identitate? La urma urmei, dumneavoastră vă ocupați de proprietate. Numele ei vă spune ceva?

— Dacă nu mă înșel, colega dumneavoastră m-a întrebat același lucru când ați venit duminică să luați cheia. Atunci a fost prima oară când am auzit de această femeie.

— Totuși, ați fost văzut în compania ei în barul Mareel acum vreo zece zile.

Perez simți o oarecare satisfacție văzând frica de pe chipul bărbatului.

— Îmi pare rău, dar n-am nicio idee despre ce vorbiți, spuse Taylor pe un ton destul de arogant.

— Un martor de încredere v-a identificat drept bărbatul care stătea la masă cu Alison Teal.

— Înseamnă că se înșală.

Perez scoase din servietă o copie după portretul lui Alison și o așeză pe birou, în fața lui Taylor.

— Poate că asta o să vă îmbălbăie memoria.

Pentru o clipă, Taylor privi fix portretul fără să spună nimic.

— Ah, da, mi-o amintesc, răspunse într-un final. Dar n-o cunosc.

— Totuși, erați în bar cu ea. Potrivit martorului, era clar că vă cunoșteți.

În încăperea se lăsă din nou tăcerea, iar Taylor păru să-și aleagă cuvintele cu mare grijă.

— Avusesem o zi proastă la muncă. Nu se întâmplase nimic dramatic, dar fusese o zi din aia plină de mărunțișuri enervante. Sunt convins că și dumneavoastră ați trecut prin așa ceva, inspectore.

Bărbatul își ridică privirea, sperând să-i stârnească simpatia lui Perez. Detectivul nu răspunse, așa că Taylor continuă.

— De obicei, când termin serviciul, mă duc direct acasă, ca s-o ajut pe soția mea să-i pregătească de culcare pe băieți. Sunt la vârsta aia la care e o adevărată aventură să-i faci să meargă la somn. Dar atunci simțeam nevoia de puțin timp pentru mine înainte să înfrunt haosul pe care-l reprezintă ora de baie în reședința Taylor. M-am dus în barul de la Mareel să beau un pahar de vin. Un singur pahar. Eram cu mașina, iar pentru un avocat nu dă

bine să fie prins beat la volan. Locul era destul de gol când am ajuns, poate fiindcă mai dura până începea filmul, așa că mi-am luat ceva de băut și m-am dus la etaj. Voiam să am puțin timp pentru mine. Deodată a apărut o femeie. Spre deosebire de mine, ea părea să vrea să petreacă timp cu cineva. M-a întrebat dacă poate să mi se alăture. Bănuiesc că m-am simțit măgulit. Era o brunetă atrăgătoare și avea ochii negri. O vreme am vorbit despre lucruri obișnuite. Bănuiesc că s-ar putea spune că flirtam cu ea. Sau că flirtam amândoi. Mi-a făcut plăcere, așa că timpul parcă a zburat. Am luat două cafele, iar atunci barul începuse deja să se umple. Apoi m-a sunat soția ca să mă întrebe pe unde sunt. Mi-am luat la revedere și am plecat. Mi-a spus că o cheamă Alice – am crezut că se scrie ca de obicei. Altceva nu mai știu despre ea.

Dar ai fi vrut, se gândi Perez. Dacă nu te-ar fi sunat soția, oare te-ai fi dus cu ea în căsuța de la Ravenswick?

Apoi se întrebă ce ar fi făcut el în locul lui. Poate că și el ar fi fost fermecat de Alison.

— Am rugat pe oricine are informații despre ea să ne anunțe, spuse detectivul. N-ați văzut anunțurile de la știri?

Taylor clătină din cap, dar nu păru foarte convingător. Perez nu-și dădea seama dacă-i era mai teamă de poliție sau de soția lui.

— Ce mai coincidență! spuse detectivul. Acum aflăm că de fapt vă știți cu ambele victime.

— Atunci am văzut-o pentru prima oară pe femeia aia! spuse Taylor șocat. Vă jur.

— Cum părea? întrebă Perez. Ce stare avea?

— Părea să se simtă cam singură, răspunse pe loc avocatul. Puțin disperată.

— V-a spus ceva despre viața ei personală? Despre familia ei? V-a spus de ce era în Shetland?

— Mi-a spus că venise ca să lucreze.

Taylor se foi pe scaun.

— Am presupus că lucra în industria gazului sau petrolului.

— V-a spus unde locuia?

— A spus că stătea în chirie pe durata contractului.

— Și chiar n-ați făcut legătura cu Alissandra Sechrest, proprietara de la Tain?

— Normal că nu! Am petrecut două ore cu Alice, care era englezoaică,

nu americană.

Perez încercă să-și dea seama dacă Taylor spunea sau nu adevărul. Poate că cei doi se întâlniseră în Mareel din întâmplare: un bărbat copleșit de responsabilitățile familiale și o femeie care se simțea singură. Poate.

— Ați vorbit cu ea despre munca dumneavoastră? V-ați spus numele, de pildă?

Era important de știut, pentru că Alison ar fi putut recunoaște numele avocatului de la care furase cheile editoarei din America.

Taylor nu părea să se simtă în largul lui.

— I-am spus că mă cheamă Paul, dar nu i-am spus numele de familie și nici n-am vorbit despre serviciu. A crezut că lucram pentru consiliul local.

Dacă se ajungea la ceva mai mult, nu voiai să știe cine ești.

— Ce a făcut când ați plecat spre casă? A ieșit și ea?

Taylor clătină din cap.

— Când am plecat, ea a rămas în bar să-și termine cafeaua.

— Cunoașteți o persoană pe nume Kevin Hay? Deține una dintre cele mai mari ferme de lângă Ravenswick.

Taylor clătină din cap.

— Contează?

Perez nu știa ce să-i răspundă. Nu-și mai dădea deloc seama ce conta și ce nu. Se ridică și se gândi că modul în care o descria avocatul pe Alison Teal se potrivea mai mult decât orice auziseră până atunci cu felul în care o prezentase Agnew în urma vizitei la cabinetul *Befriending Shetland*: o femeie care se simțea singură și în pragul disperării.

Afară, soarele încă strălucea, iar clienții de la magazine vorbeau tot despre cât de repede venise primăvara. Era clar că Sandy avea nenumărate întrebări despre interogatoriu, dar știa că nu-i o idee bună să spună ceva. În timp ce Perez se îndrepta spre secție, Sandy țopăia pe lângă el, așteptând ca șeful să-i vorbească.

Perez nu-l băgă în seamă. Deocamdată n-avea nimic de zis. Se gândea la Alison Teal și trase concluzia că nu e greu să ajungi într-un punct în care să nu mai suporti să fii singur și să intri într-un bar doar ca să stai de vorbă cu cineva. Gândurile îi fugiră la Willow. Poate că n-ar fi fost rău să petreacă niște timp împreună și să mai discute și despre altceva decât serviciu. Ideea care-i venise îl făcu să zâmbească.

Capitolul 29

Willow nu se grăbi înapoi spre Lerwick. Se tot gândea la conversația pe care o avusese cu Simon Agnew și găsi că lucrurile nespuse – de pildă, ezitarea când venise vorba de Kevin și fiii lui – erau mai interesante decât ceea ce aflase.

Tocmai se apropia de Gilsetter și văzuse farurile care se reflectau în serele uriașe, când sună Sandy. Voia s-o anunțe că venise e-mailul cu extrasele de cont ale lui Rogerson și că s-ar putea să vrea să arunce un ochi pe ele.

— Nu poți să-mi spui care-i partea importantă, Sandy?

Tânărul se fâstăci.

— Poate că nu le citesc eu bine. Cel mai bine vezi chiar tu.

Când Willow ajunsese în birou, Perez tocmai pleca la o ședință cu noua procuratoare. Îi făcu semn cu mâna când trecură unul pe lângă celălalt pe coridor și îi propuse din mers să se audă mai târziu.

— Poate luăm un prânz târziu împreună? Probabil că nu termin mai devreme de ora două.

Bărbatul dispăru înainte ca Willow să apuce să-i răspundă. Detectiva îl găsi pe Sandy în sala de operațiuni. Pe masa din fața lui erau e-mailurile scoase la imprimantă. Când șefa lui intră în încăpere, el zâmbi ca un elev din clasele primare.

— Ce mă bucur să te văd! Încă n-am vrut să-i arăt astea lui Jimmy. Nu fac asta până nu se vede cu procurarea, până nu verific dacă le-am înțeles bine.

— Care-i problema?

Willow își făcu o cafea, după care veni în spatele lui și privi spre foile de hârtie.

— Ții minte că ne-am gândit că Rogerson s-ar putea să fie cel care-i dădea bani lui Alison Teal?

Sandy se întoarse pe scaun, așa încât acum se uita la ea.

— Ne-am gândit că așa s-ar explica hainele elegante și faptul că nu pare să fi lucrat nici cât a stat la Tain, nici înainte de asta.

— Da, dar e posibil să-și fi deschis un alt cont sub un alt nume. Știm deja că era în stare să fure identitatea altora. Trebuie să avem asta în vedere când ne uităm pe extrasele de cont ale lui Rogerson.

— Da, dar se pare că nu plătea pe nimeni...

Sandy se întoarce către masă, după care continuă:

— ...cel puțin nu din conturile personale sau ale companiei. Am găsit plăți pentru curent și telefon făcute din contul personal, am găsit plata pentru salariu și chiria pentru birourile din Commercial Street, dar altminteri nimic neobișnuit.

— Oare o adăugase pe Alison ca angajată-fantomă și o plătea laolaltă cu ceilalți?

— Nu, am verificat și asta. Există coduri numerice personale pentru toți angajații, și se potrivesc în baza de date cu numele lor.

Sandy se încruntă.

— S-ar părea că ai acoperit tot, spuse Willow.

— Dar nu asta e partea ciudată!

Sandy luă unul dintre documente și arată o listă de intrări pe care le marcase cu un pix galben.

— Asta e o listă cu plăți *către* contul companiei lui.

— Sigur sunt de la clienți. Nu e așa ciudat ca avocații să fie plătiți!

— Dar am luat legătura cu contabilul lui ca să verific. Ea mi-a spus că nu recunoaște niciunul dintre numele astea. Nu apar în nicio evidență a firmei. Pe lângă asta, deși e catalogat tot drept un cont al companiei, e separat de cele la care are acces ea. Se pare că a fost deschis chiar de Tom Rogerson.

Willow încercă să înțeleagă ce însemnau toate astea.

— Deci Rogerson avea un cont secret?

— Așa se pare.

Sandy era acum mai degrabă entuziasmat decât neliniștit.

— Ia aruncă un ochi pe listă!

Willow se uită pe extrasul de cont. Nu recunoștea numele de pe listă și nu putea să stabilească nicio legătură. Sumele care intraseră în contul lui Rogerson variau între două sute de lire și câteva mii. Deseori erau mai multe plăți de la aceeași persoană. Unele persoane aveau nume care păreau să fie din Shetland, de pildă Tommy Jeromeson și William Eunson. Alții aveau nume englezești, iar câteva sunau de parcă ar fi putut fi de pe continent sau din Orientul Mijlociu.

— Ai adresele lor?

— Încă nu. Aparent avem nevoie de o autorizație în plus.

— O să încerc s-o obțin.

— Dar uită-te la asta!

Sandy aproape că nu se mai putea stăpâni. Arătă cu un deget butucănos două nume de la sfârșitul listei. Unul era Stuart Henderson.

— E tatăl lui Craig Henderson. Îl mai știi pe Craig, nu? Tipul care a închiriat casa de la Tain de la Sandy Sechrest.

— Dar știam deja că Rogerson a lucrat pentru cazările de lux ale lui Henderson. El avea casele alea de fiță, nu?

Willow nu voia să-l descurajeze pe Sandy, însă avea impresia că acesta se lăsase pradă unei imaginații prea bogate. Ei nu-i plăcuseră niciodată teoriile conspiraționiste.

— Nu e surprinzător că-l plătea pentru treaba făcută.

— Banii ăștia au venit din contul personal al lui Stuart Henderson, nu din contul companiei. Am verificat. Potrivit contabilei lui Rogerson, niciuna dintre sume nu se potrivește cu facturile pe care ea le-a trimis în numele companiei.

Într-un final, Willow se așează. Stătuse destul în spatele lui Sandy.

— Cu ce crezi că avem de-a face, Sandy? Mită și trafic de influență?

— Multă lume s-a întrebat cum de soții Henderson au primit autorizație de construcție, iar Rogerson făcea parte din consiliu.

Sandy se uită la detectivă cu o privire în care se vedea că voia ca ea să-l liniștească, să-i spună că nu era un prostovan cu o imaginație prea bogată.

— Ei, n-ar fi prima oară când un politician a primit ceva pe sub mână ca să-și dea acordul mai ușor.

Mintea lui Willow intrase în vrie. Se deschidea un front complet nou pentru anchetă. Apăreau alte motive și alți suspecti.

— Dar pe listă sunt zeci de nume. N-au cum să-și fi făcut cu toții cazări de lux.

— Eu mă gândisem la șantaj, răspunse Sandy. Rogerson era cunoscut drept un tip sociabil. Îi treceau multe bârfe pe la urechi. Unele aveau legătură cu treburile consiliului, altele cu petrolul din Sullom Voe. Unele erau strict personale. Poate că nu el a primit ceva de la Henderson, dar sigur cunoștea persoana care a primit ceva, sau cel puțin bănuia că se întâmplau lucruri nu tocmai în regulă.

Willow dădu din cap. Așa, lucrurile se legau.

— Dar pare riscant. Dacă e să-i dăm crezare lui Jimmy, lui Rogerson îi plăcea să fie în centrul atenției în consiliul local. De ce ar fi riscat atât de mult?

— Avea nevoie de bani, răspunse Sandy. Dacă te uiți în ambele conturi, a

ajuns la limita de creditare în fiecare lună. Numai transferurile îl țineau pe linia de plutire.

— Mă întreb dacă soția lui știa asta.

Willow se gândi că o femeie care accepta diversele aventuri ale soțului ei probabil că nu pune prea multe întrebări despre niște bani care intrau constant în contul curent al acestuia.

— Ai făcut o treabă excelentă, Sandy.

— Dar Stuart Henderson nu e singura persoană de pe listă care are legătură cu Alison Teal și Tom Rogerson.

Sandy era nemaipomenit de mulțumit de el însuși. Se aplecă și îi arătă ultimul nume marcat:

— Ai văzut asta?

Detectivul își mută degetul, iar Willow citi:

— Kevin Hay.

Willow voia să se consulte cu Perez înainte să hotărască modul în care să abordeze interogatoriul lui Kevin Hay. Se întrebă dacă nu cumva Simon Agnew îi și dăduse un pont discret care s-o îndrepte spre el. Dar voia să facă ceva concret. Nu-i venea să-și piardă restul dimineții în telefon cu tot felul de manageri de bancă și să studieze extrase de cont în timp ce-l aștepta pe Perez să termine întâlnirea. Îl întrebă pe Sandy cum putea să ajungă la casa familiei Rogerson și ieși în lumina soarelui.

Locuința era trainică și cenușie. În față avea o grădină cu un gard viu atent îngrijit și niște tufe cu fructe portocalii. Casa parcă făcea parte dintr-un peisaj suburban, nu din Shetland. Detectiva bătu la ușă, iar aceasta se deschise. În prag apăru o femeie scundă și agitată.

— Doamna Rogerson?

Femeia se încruntă.

— Cine întreabă?

— Inspector Willow Reeves, de la poliție.

Femeia nu păru convinsă. Willow bănuî că asta era din pricina faptului că nu avea înfățișarea pe care își închipuia lumea că ar trebui să o aibă o polițistă, așa că își scoase legitimația.

— Nu știi niciodată cu cine ai de-a face, spuse femeia cu accentul cântat de Orkney. Afurisitul ăla de Reg Gilbert de la *The Shetland Times* a trecut mai devreme pe aici și tot încerca să-i ia un interviu lui Mavis.

— Nu sunteți doamna Rogerson?

— Sunt sora ei. Joan.

— Aș putea sta de vorbă cu ea?

Willow se apropie de ușă. Femeia încă nu-i dăduse voie să intre.

— Nu-i aici. E ziua în care lucrează pentru magazinul Crucii Roșii. N-a vrut să rămână acasă. I-am spus că nimeni nu se așteaptă să meargă la serviciu, dar a spus că mai bine se duce decât să stea în casă. A avut o reacție cam isterică atunci când am încercat s-o opresc, așa că m-am gândit că mai bine o las în pace două ore, dacă se simte mai bine așa. Poate că rutina de acolo o ajută.

Joan se dădu puțin din prag, cât să se uite la ceasul de pe clădirea primăriei.

— În cinci minute iese de la lucru, dacă vreți s-o așteptați. Magazinul e la doi pași de-aici, nu durează mult să se întoarcă.

Însă Willow îi mulțumi și plecă. N-avea niciun chef să aștepte.

Ajunse la magazinul Crucii Roșii tocmai când Mavis Rogerson pleca. Femeia parcă era o copie puțin mai pătrătoasă și bondoacă a surorii ei. Deși afară era însorit, Mavis purta o haină groasă și era încălțată cu cizme din piele de oaie. Willow așteptă afară până când văduva lui Rogerson ieși din clădire.

— Mavis, mă numesc Willow. Sunt detectiv din Inverness și fac parte din echipa care anchetează moartea soțului tău. Aș putea să-ți pun niște întrebări?

— Vrei să vii acasă?

— Putem să facem și asta dacă vrei, sau putem să luăm o cafea și să stăm de vorbă.

Willow voia să scape de formalități.

— Îmi închipui că n-ai prea mâncat azi. Am înțeles că la cafeneaua Peerie Shop sunt prăjituri bune.

Mavis zâmbi ușor.

— Mergeam acolo cu Tom în fiecare sâmbătă când avea liber. Era un mic răsfăț.

— Cu toții avem nevoie de câte un mic răsfăț.

În cafenea nu mai era aglomerația de la prânz. Câteva persoane stăteau pe scaunele de afară și fumau, dar la etaj nu era nimeni. Willow o lăsă pe Mavis acolo și coborî să comande ceva. Femeia avusese o atitudine foarte supusă, o lăsase pe detectivă să-i scoată haina, parcă bucuroasă că altcineva

preluase conducerea. Willow comandă două cappuccino și două felii de chec cu lămâie. Trecuse cam mult timp de când mâncase omleta de dimineață. Pentru o clipă, gândul îi fugi la copilul care urma să se nască.

— Trebuie să vorbim despre Tom.

Mavis dădu din cap, dar nu părea să audă ce-i spunea Willow.

— Încercăm să aflăm ce motive ar fi avut cineva să-l omoare.

Detectiva făcu o pauză când o chelneriță tânără le aduse comanda, apoi continuă:

— I-am verificat conturile bancare. E o procedură de rutină în astfel de cazuri. Înțelegeți?

Mavis dădu iarăși din cap. Nu părea în stare să vorbească, iar acum mesteca o bucată mare de chec cu lămâie. Willow o înțelegea. După un asemenea șoc, și ei i-ar fi fost foame.

— Niciodată n-a fost priceput cu banii.

Checul cu lămâie părea s-o fi readus la viață pe Mavis.

— Câștiga mult, dar niciodată n-avea bani.

Se opri, dar apoi simți nevoia să detalieze.

— Mereu avea nevoie ca lumea din jur să-l placă. Era ca o obsesie. Însă asta nu se întâmpla mereu în mod natural, așa că uneori trebuia să-i îndatoreze pe alții ca să-i devină prieteni. Le cumpăra cadouri. Le împrumuta bani pe care nu-i mai primea înapoi niciodată. Dacă ieșeam vreodată la masă cu alt cuplu, Tom insista să plătească el. Treptat, lumea a început să vadă comportamentul ăsta ca pe ceva normal.

Willow încuviință din cap, ca să-i arate că înțelegea. Mavis mai luă o bucată de chec cu lămâie.

— Am găsit niște plăți neașteptate făcute în contul soțului tău, spuse detectiva. Ai idee despre ce ar putea fi vorba? Poate că erau de la cei care-și plăteau împrumuturile din urmă.

Mavis se gândi înainte să răspundă.

— Nu prea cred. După cum am spus, de fiecare dată Tom era cel care deschidea punga. Nimeni nu se simțea obligat să-l plătească înapoi.

— E posibil ca Tom să fi lucrat ceva în plus care nu era trecut prin firmă?

Mavis clătină din cap.

— Paul Taylor era asociatul secundar. Tom îl plăcea. N-ar fi încercat să-l tragă pe sfoară.

— Nu asta voiam să spun. Încerc să înțeleg ce e cu plățile astea.

Dar Mavis părea să-și fi pierdut din nou concentrarea. Willow nici nu se atinsese de checul ei, iar Mavis se holba cu poftă la el.

Willow făcu schimb de farfurii, așa încât checul ajunse în fața celeilalte femei.

— Crede-mă, îmi faci o favoare. Ar trebui să mă duc să iau prânzul. Cu asta doar îmi stric pofta de mâncare.

Capitolul 30

Întâlnirea cu procuroarea dură mai mult decât se așteptase, așa că Perez se gândi că Willow luase prânzul fără el. Totuși, o găsi așteptându-l în sala de operațiuni.

— Am o mulțime de noutăți. În mare parte e meritul lui Sandy, fiindcă a fost atât de meticulos.

Femeia își dăduse părul vâlvoi într-o parte, dezgolindu-și o porțiune din gât.

Perez își întoarse privirea.

— Ai mâncat?

Willow clătină din cap.

— Mi-am luat o felie de chec la cafeneaua Feerie Shop, dar am sacrificat-o pentru un scop nobil. Sunt lihnită.

Detectivul încercă să se gândească la un local bun unde să o invite la masă. Însă, până la urmă ajunseră să-și ia *fish and chips* și să mănânce adăpostiți de vânt lângă clădirea Teatrului Garrison, pitiți într-un colț dintre două ziduri cenușii. Perez își dădu jos haina ca să se poată așeza pe iarbă și se simți deodată ca într-o cazemată pe care o construia în copilărie. Avea aceeași senzație că e ascuns de restul lumii.

— Să încep eu? întrebă bărbatul.

— De ce nu, inspectore?

Willow își linse degetele, mototoli punga și o puse cu grijă în buzunar.

— Ți-a spus și ție Sandy că informatorul lui a recunoscut doi bărbați care erau în Mareel în noaptea când Alison s-a dus acolo?

Detectiva clătină din cap.

— Era prea distras de informațiile pe care le-a aflat mai târziu.

— Alison a stat la masă cu partenerul lui Rogerson, Paul Taylor, însă și Kevin Hay era acolo. Am fost cu Sandy și am stat de vorbă cu Taylor la biroul lui.

— Și?

Lui Willow i se lipi o șuviță de păr pe față din cauza vântului.

— Taylor susține că s-a întâlnit din întâmplare cu Alison. Se dusesse acolo fiindcă avusese o zi stresantă la birou, iar ea părea să se simtă singură și abia aștepta să dea de cineva cu care să vorbească.

— Mi se pare o coincidență cam stranie. Tu l-ai crezut?

Perez se gândi la întrebare în timp ce urmărea pescărușii argintii pe cer.

— Aș zice că da.

Acum veni rândul lui s-o asculte pe Willow cum îi povestește despre conversația pe care o avusese în Ravenswick cu Simon Agnew.

— Nu mi-a spus prea multe despre familia Hay, dar mi-a lăsat impresia că membrii ei nu se înțeleg chiar atât de bine pe cât le place să dea de înțeles.

— Deci ar putea fi relevant faptul că Hay era în barul de la Mareel în același timp cu Alison?

— Crezi că a urmărit-o? întrebă Willow. Poate chiar cu alte intenții?

— Nu cred că știm destule nici cât să ne dăm cu presupusul.

— Oare Alison o fi avut o relație cu Kevin când a fugit în Shetland acum cincisprezece ani? Am pornit de la bănuiala că scrisoarea de la Tain a fost scrisă de Rogerson, dar tot n-am primit confirmarea de la testul grafologic.

Perez se gândi la spusele detectivei.

— Familia Hay locuia în Gilsetter pe atunci. Aveau doi copii mici, iar Jane avea încă probleme cu alcoolul. Era o perioadă grea. Nu-i exclus să fi fost sedus de străina atrăgătoare care stătea la hotel.

— De ce nu vorbești tu cu el, Jimmy?

Willow se aplecă în față, iar detectivul îi văzu din nou pielea gâtului. Acum zări și câțiva pistrui.

— S-ar putea să fie mai deschis cu un bărbat.

— Azi se întoarce tatăl lui Cassie.

Duncan Hunter era tatăl biologic al lui Cassie. Bărbatul fusese plecat din Shetland câteva săptămâni.

— Diseară oricum trebuia să rămână la el. O să trec pe la familia Hay mai încolo și o să încerc să stau de vorbă cu Kevin între patru ochi.

— Află de ce transfera bani în contul secret al lui Tom Rogerson!

— Poftim?

— Am primit autorizația să verificăm conturile lui Rogerson. Sandy avea pregătite toate extrasele de cont când m-am întors din Ravenswick.

Willow îi explică pe îndelete ce aflaseră.

— Am stat de vorbă cu Mavis Rogerson, dar ea susține că nu știa nimic despre banii ăștia. Ai idee ce se întâmplă? Sandy s-a gândit că e vorba de trafic de influență, dar nu îmi dau seama ce avea de câștigat Hay din așa ceva.

— Sună mai degrabă a șantaj.

Perez se gândi că noile informații puneau cazul într-o cu totul altă lumină. Banii erau un mobil mai de înțeles.

— Poate că Rogerson aflase că Hay și Alison erau amanți și îl amenințase pe Kevin că-i spune lui Jane.

Detectivul se gândi la situația lui Kevin. Oare devenise obsedat de femeia care locuia la doi pași de el doar ca să afle că face parte din cine știe ce escrocherie de-a lui Rogerson?

— Asta ar fi alt motiv pentru care să stai de vorbă cu Kevin Hay.

Willow se ridică și își scutură câteva firmituri de pe haine. Se aplecă și îl ajută pe Jimmy Perez să se ridice la rândul său.

— Să trec pe la tine mai târziu, Jimmy? Sunt curioasă să aflu ce-a avut Hay de spus.

Detectivul ezită pentru o clipă. Willow știa că fiica lui vitregă n-o să fie acasă.

— Ai vrea să-ți gătesc ceva? Nu cine știe ce. O cină târzie.

Se lăsă tăcerea, iar întrebarea păru să capete un alt înțeles decât își dorește.

— Nu te chinui, Jimmy, răspunse Willow într-un târziu. Doar știi că nu fac mofturi. Mi-e de-ajuns dacă ai niște pâine și brânză.

Duncan Hunter veni acasă la Perez la începutul serii. Avea chipul bronzat și o mulțime de cadouri pentru fetița lui.

— Lasă-le aici și le desfaci mai târziu, îi spuse lui Cassie. Mai sunt o droaie și acasă.

Duncan locuia la Haa, o casă uriașă care stătea să se dărâme. Uneori împreună cu el locuia Celia, partenera lui mai în vârstă, dar nu mereu. Relația lor era plină de frecuşuri, iar Fran i-o încredințase pe Cassie lui Perez, nu lui Duncan. Era ca un fel de dar primit de dincolo de mormânt.

Însă Cassie păru destul de mulțumită să plece cu tatăl ei biologic, așa că Perez se bucură de liniște. Brusc, se apucă să schimbe așternuturile și să curețe chiuveta din baie. Apoi își făcu un ceai și niște pâine prăjită cu fasole, spălă toate vasele și curăță suportul pentru scurgerea lor. Cumpăraseră o pâine bună și mai multe feluri de brânză, un ciorchine de struguri și niște năsturel. Pregăti lemnele ca să poată porni focul la întoarcere.

Chiar când ajunse în dreptul bifurcației care ducea către locuința familiei Hay, o mașină intră pe drumul principal și porni spre Lerwick. Deja era destul de întuneric, așa că nu-și dădu seama dacă la volan era Jane sau

Kevin. Perez își văzu mai departe de drumul spre casa lor. Prin două dintre ferestrele de la etaj se vedea lumină, așa că bănuie că măcar unul dintre băieți e acasă. Coborî din mașină. Kevin probabil că auzise zgomotul motorului, fiindcă deschise ușa și rămase în prag.

— Jimmy. Cam târziu pentru o vizită oficială.

— Dacă era vorba de o vizită oficială, te-aș fi chemat la secție.

Perez vorbea pe un ton calm, liniștit. Nu voia să pară amenințător.

— Doar stăm de vorbă.

Kevin se dădu la o parte, ca să-l lase pe detectiv să intre.

— Ești singur? întrebă Perez.

— Jane s-a dus la o întâlnire în oraș, iar Andy lucrează la Mareel. Michael e la etaj, dar n-o să ne deranjeze. După ce se așază la calculator, ajunge în altă lume.

În timp ce Kevin îl conduse în bucătărie, Perez observă că bărbatul purta niște șosete groase, croșetate. În aer încă plutea aromă de mâncare gătită, dar toate lucrurile din încăpere erau la locul lor.

— Vrei o cafea, Jimmy? Sau o bere, dacă tot e o vizită neoficială?

— O cafea ar fi numai bună.

Perez zâmbi. Kevin aproape că făcuse o glumă.

Bărbatul puse apa la fiert și turnă niște cafea solubilă în căni. Se părea că Perez nu merita să primească din cafeaua bună.

— Care-i treaba? întrebă Kevin pe un ton serios.

— Două lucruri. Sunt convins că o să ne lămurim imediat.

Perez așteptă până când celălalt se așeză și el la masă.

— Ai transferat niște bani într-un cont al companiei lui Tom Rogerson. Poți să-mi spui pentru ce?

Kevin nu răspunse imediat. Poate că se aștepta la o asemenea întrebare, pentru că, deși nu-i convenea, nu părea complet luat prin surprindere. Însă nu era obișnuit să mintă, așa că răspunsul fu evaziv și neconvincător:

— Rogerson a fost avocatul meu. Mai făceam afaceri din când în când.

— Poți să-mi arăți facturile de la Rogerson și Taylor?

— Nu acum, Jimmy. Ar dura ceva să le găsesc. Pe lângă asta, Jane e cea care se ocupă de partea administrativă a lucrurilor.

Bărbatul își întoarse privirea.

— Problema e că nu am găsit niciun contract între firma voastră și a lor, așa că pare cam ciudat.

Lui Perez aproape că-i părea rău de el. Începuse să roșească.

— Asta rămâne între noi, Kevin, câtă vreme n-are legătură cu moartea lui Tom. Nu ești singurul care transfera bani în contul secret al lui Tom Rogerson.

Între cei doi se lăsă o tăcere prelungă. Kevin nu vorbește și nici nu se mișcă.

— Poate că e vorba de șantaj, continuă Perez. Mie așa mi se pare. Dacă e vorba de șantaj, ești o victimă. O victimă anonimă. Dar cineva trebuie să ne spună ce se petrece, înțelegi, Kevin?

— Nu era vorba de șantaj, spuse Kevin sigur pe el. Ți-am zis, trebuie să fie o greșeală la mijloc. O greșeală de contabilitate, nimic altceva. Nimic care să aibă vreo legătură cu moartea lui Rogerson.

La etaj se auzi o ușă trântindu-se. Kevin continuă grăbit:

— E Michael. O să coboare ca să mănânce și să-și ia ceva de băut. Nu vreau să-și facă griji. Crimele astea ne-au făcut și așa destule belele. E vremea să pleci, Jimmy. Dacă mai vrei să stăm de vorbă, cheamă-mă la secție. După cum ai spus și tu, așa trebuie procedat, dacă e vorba de ceva oficial.

Kevin se ridică. Aproape că-l scoase pe detectiv afară, ca pe o pisică enervantă. Gândindu-se la asta, lui Perez îi veni în minte o altă întrebare.

— V-ați pierdut cumva vreo pisică? întrebă el din curte.

Kevin rămăsese în prag.

— Nu cred. Pisica de la fermă a fâtat, dar am dat toți puii. De ce?

— După ce au fost date la o parte dărmăturile, la Tain a fost găsită o pisică moartă. M-am gândit că poate era una de-a voastră, care ajunsese acolo chiar când s-a produs alunecarea de teren.

Kevin parcă voia să răspundă, dar până la urmă închise ușa fără să mai zică nimic. Perez rămase o clipă locului în mașină, după care porni.

Era abia trecut de șapte, iar Willow urma să vină la el abia pe la nouă. Perez știa că, dacă ar fi mers acasă, timp de două ore n-ar fi făcut decât să se agite și să se îngrijoreze, așa că de astă dată se îndreptă spre pensiunea de lux a familiei Henderson. Willow spusese că Stuart Henderson se număra și el printre cei care transferaseră bani în contul secret al lui Rogerson. Poate că de la el avea să afle mai multe decât de la Kevin Hay. Cabanele erau grupate în jurul unei zone special amenajate, care în broșură era descrisă drept o fâneată tradițională din Shetland. Iarba era brună și arsă de vânt și soare. Poate că vara urmau să crească flori acolo, însă Perez nu era convins. Locul era luminat de niște felinare din fier forjat care păreau mai degrabă

rupte din piațeta unui sătuc englezesc. Întregul aranjament crea efectul unui platou de filmare bizar, însă două dintre cabane aveau ferestrele luminate, deci trebuie că atrăgeau turiști chiar și iarna.

Mașina de teren uriașă a lui Stuart nu era parcată în fața locuinței imense. Când Perez apăsă pe sonerie, în prag apăru Craig.

— Voiam să vorbesc cu ai tăi.

— Nu-s acasă. La Marlix e seara tematică de *country & western*. Sunt mari fani.

Tânărul zâmbi scurt.

— Măcar așa am o seară pe săptămână numai pentru mine. Mai scap și eu de gura lor.

— Putem să stăm puțin de vorbă? întrebă Perez.

— Da, de ce nu?

Tânărul mâncase de pe o tavă care acum zăcea pe jos, lângă scaun. Perez bănuia că Angie urma să spele și să curețe totul când se întorcea. Pe un televizor uriaș se vedea un meci de fotbal între niște echipe din Europa. Craig dădu volumul pe mut.

— Cu ce te pot ajuta, Jimmy?

— Vrem să verificăm niște informații despre Tom Rogerson. Pare să fi primit bani prin niște transferuri misterioase. Mă gândeam că poate ne poți ajuta cu asta.

La urma urmei, n-avea niciun temei real să-l acuze pe tatăl lui de mită, trafic de influență sau că fusese șantajat de un om mort.

Perez se așteptase ca tânărul să nege tot și să pornească din nou sonorul televizorului, însă Craig deveni deodată atent.

— Circulă zvonuri.

— Ce fel de zvonuri?

Lui Perez i se părea ciudat că un tânăr care-și petrecea doar câteva luni pe ani în Shetland cunoștea zvonurile care circulau, însă își dădu seama că probabil le aflase de la Angie.

— Nu le-am auzit la noi în casă.

Asta îl nedumeri pe detectiv și mai mult, dar nu voia să-i dea de înțeles cât de importantă era informația, așa că nu zise nimic.

— Dar se mai aude una-alta de la cei care lucrează în industria petrolului.

Un gol înscris îi atrase atenția lui Craig pentru o clipă. Perez începu să-și piardă răbdarea.

— Și ce anume se aude?

— Că sunt singuri aici. Atâția bărbați pe hotelurile plutitoare, plecați cu săptămânile, departe de prietenele și soțiile lor. Asta dacă au prietene sau soții...

Craig tăcu și zâmbi.

— Îți dai seama că o persoană întreprinzătoare poate să facă niște bani din situația asta.

Perez începea să înțeleagă despre ce era vorba. Willow nu băgase de seamă că toți cei care efectuaseră plăți în contul lui Rogerson erau bărbați, dar se gândise că asta se întâmplase doar pentru că mai toți afaceriștii și membrii din consiliu erau bărbați.

— Spune-o pe aia dreaptă, Craig. Ce se întâmplă?

— Umbla vorba că, dacă voiai o fată, îți făcea rost Rogerson.

Tânărul își ridică privirea și zâmbi din nou.

— Și aveai de unde alege.

Capitolul 31

Willow era în mașină, lângă casa lui Perez din Ravenswick. Printre fâșiile lungi de nori se vedea luna, așa că lumina era lăptoasă și opacă. Detectiva știa că bărbatul se întorsese de la Kevin Hay fiindcă îi vedea mașina, iar din spatele perdelelor răzbătea lumina, însă ea ajunsese puțin mai devreme și nu voia să dea buzna peste el. Până la urmă ajunse în dreptul ușii de la intrare și bătău.

Perez aprinsese focul, însă de data asta nu era nici urmă de lumânări. Nu știa dacă să se bucure sau să-i pară rău. Perez stătea la masă și scria notițe la lumina unei lămpi. În colțurile încăperii se vedeau tot felul de umbre.

— Ce ai aflat, Jimmy?

Voia să-i dea de înțeles că n-avea niciun fel de așteptări de la această întâlnire, că putea să se limiteze la o discuție de serviciu.

— Kevin Hay n-a vrut să-mi spună nimic.

Detectivul ezită o clipă, după care se ridică.

— Mă gândeam că a sosit ora cinei și că aș putea desface o sticlă de vin. Mi te alături?

— De ce nu?

Un singur pahar n-avea să-i afecteze judecata.

Perez desfăcu o sticlă de vin roșu fără s-o mai întrebe dacă are vreo preferință. Pe o farfurie de pe bufet aranjase deja mai multe tipuri de brânză, iar pâinea era pe un fund de lemn. Detectivul așeză mâncarea, farfuriile și două pahare pe o masă joasă din fața focului.

— Ce-a spus Kevin despre banii plătiți lui Rogerson?

Perez turnă vin în pahare.

— A spus că Rogerson era avocatul lui și că uneori mai făceau afaceri.

— Dar ce fel de afaceri?

Vinul era ușor și aspru.

— Am impresia că am descoperit și asta.

Perez îi oferă farfuria cu brânză. Willow se gândi cât de ușor i-ar fi fost să-l ia de mână.

Spune-mi ce ai pe suflet, Jimmy. Lasă-mă să te scap de coșmarurile și fantomele tale.

— Adică?

Detectivul zâmbi.

— În primul rând, hai să-ți spun o poveste. Acum mai mulți ani, când s-a hotărât să se înceapă exploatarea de gaze naturale în Shetland, fiindcă petrolul era pe terminate, în *The Shetland Times* a apărut un anunț. O femeie din Aberdeen, care avea o agenție de escorte acolo, se gândea să-și deschidă o sucursală la Lerwick. Nu mai țin minte cum o chema. Suna pretențios, dar îți dădeai seama imediat despre ce era vorba. Femeia își lăsase numărul de telefon, iar în anunț scria că oricine era interesat putea s-o contacteze. Dădea de înțeles că mai ales muncitorii și bărbații din industria petrolului și gazelor erau mai mult decât bineveniți. S-a iscat un mare scandal, iar ziarul a fost criticat fiindcă acceptase să publice un astfel de anunț. Consiliul a stabilit foarte limpede că o asemenea afacere n-are ce căuta în Shetland.

Willow sorbi din vin.

— Și te gândești că Tom Rogerson i-a furat ideea?

— Cred că așa s-ar explica plățile astea ciudate. I-am verificat pe câțiva dintre localnici. Mulți dintre ei sunt bărbați singuri, care nu-și găsesc o parteneră.

— Ai vreo dovadă pentru teoria asta?

Willow se gândea că teoria lui Perez era greu de demonstrat. Clienții lui Tom Rogerson ar fi fost puși într-o situație penibilă dacă ar fi trebuit să vorbească, mai ales dacă era vorba despre bărbați căsătoriți, ca în cazul lui Kevin Hay, iar fetele aveau și ele motivele lor să nu dea din casă. Își imagină că probabil multe dintre ele erau din Europa de Est. Poate că veniseră în Shetland să lucreze în industria hotelieră sau la fabrica de pește, iar Rogerson le momise promițându-le niște bani ușori.

— Niciuna. Și nici măcar nu e teoria mea. Am trecut pe la Craig Henderson și mi-a spus că printre muncitori umbla zvonul că Rogerson le putea face rost de femei.

— Dar n-avea cum să fie Rogerson cel care le plătea. N-am găsit nicio urmă de sume plătite în mod regulat din contul lui. Probabil că primea un comision la început, pentru aranjament, iar femeile erau plătite direct. Așa, n-ar fi existat nicio legătură directă între el și fete. Era foarte atent.

Detectiva lua la rând toate amănuntele.

— În plus, primea cam mulți bani doar pentru că le făcea legătura.

— Localnicii habar n-au cât costă așa ceva, iar străinii au bani cât cuprinde. Pe lângă asta, poate că Rogerson nu se ocupa doar de partea logistică și de cum să le facă legătura. Poate că le oferea și un loc discret unde să se întâlnească.

— Casa de la Tain?

Perez dădu din cap.

— Cel puțin peste iarnă. Înainte de asta, cine știe?

— Alison Teal unde intră în toată treaba asta?

Willow se gândi că probabil și ea făcea parte din afacere. Așa se explicau banii, hainele scumpe și faptul că se afla la Tain.

— N-am găsit nimic care să indice că Rogerson împărțea banii cu ea. Poate că se prostitua și ea. O târfă de lux adusă din sud ca să-i satisfacă pe clienții mai pretențioși ai lui Rogerson?

Perez nu răspunse direct.

— Am stat și m-am tot gândit la toate variantele.

Detectivul își ridică privirea și zâmbi.

— Am început s-o iau puțin razna.

— Ei, cu toții suntem puțin razna.

— Poate că eu sunt mai razna decât majoritatea, la cum mă tot gândesc la trecut. N-am fost cea mai agreabilă persoană în ultimii doi ani.

— E de înțeles.

Willow se aștepta ca detectivul să mai spună ceva, dar bărbatul rămase în tăcere. Poate că, până la urmă, trecuse prea puțină vreme, poate că rana era încă deschisă. Poate că pur și simplu nu-i plăcea de ea.

— Ascultă, preferi să stai singur? Vrei să plec?

Detectiva se ridicase deja în picioare.

— Nu, răspunse Perez.

Nu se mișcase de pe scaun, iar chipul îi era în continuare în umbră, așa că era și greu de citit.

Willow deja se îmbrăcase și își pusese geanta pe umăr.

— Te rog să rămâi. Mai bea un pahar de vin, mai mănâncă ceva. Aș vrea să stăm de vorbă. Să mă bucur de compania ta. Dacă nu te deranjează.

Willow își lăasă geanta jos. Detectivul se ridică în picioare și o ajută să-și scoată haina. Îi dădu părul de pe chip și o trase către el.

Capitolul 32

Nu fusese cea mai bună întâlnire. Rachel venise beată, iar Jane avusese grijă de ea în timp ce ceilalți vorbiseră. La sfârșit, se asigurase că Rachel nu se urcă la volan și ajunsese să o ducă până acasă. Știa că nu trebuie să ia căderea femeii ca pe un eșec personal, dar îi părea rău pentru ea. De asemenea, din punct de vedere egoist, se gândea că o să urmeze alte telefoane la miezul nopții, alte episoade în care Rachel avea să-și plângă de milă și să aibă remușcări. Persoana care avusese grijă de ea o ajutase să-și revină, dar acum Jane avea parte de atâta stres acasă, încât nu știa dacă ar mai fi rezistat și altor tulburări din familie. Când ajunsese acasă, își trecu telefonul pe modul silențios. Oricum, probabil că Rachel avea să se culce devreme.

Kevin o aștepta.

— Ai venit târziu. Începusem să-mi fac griji.

— A trebuit să duc pe cineva acasă.

Femeia puse apa la fiert.

— Vrei un ceai? O cafea?

Nu suporta astfel de conversații terne, în care, de fapt, nu-și spuneau nimic.

— A trecut pe-aici Jimmy Perez.

— Ce voia?

Jane rămase cu mâna întinsă după cană. Parcă era paralizată de frică. Era sigură că exista o legătură între soțul ei și femeia ucisă. Confirmarea faptului aproape că o liniști. Nu era doar rodul imaginației ei, și nici nu înnebunise. Însă chiar și dacă o omorâse el, Jane nu voia să-l vadă arestat. Voia doar ca totul să se termine odată și ca Jimmy Perez să-i lase în pace să-și vadă de relația lor.

— Avea niște întrebări despre Tom Rogerson. Au găsit două plăți pe care le-am făcut în contul lui. M-am uitat prin acte. Probabil erau de pe vremea când a cumpărat pentru noi bucata aia de teren dinspre școală.

Auzindu-l, Jane se simți ușurată. Kevin cumpăra tot timpul bucăți de teren. Andy glumea uneori că n-avea să se oprească decât după ce ar fi cumpărat tot pământul din Shetland. Femeia de la Tain, actrița din Londra, era cea care le amenința lor relația, chiar și acum, moartă fiind, nu afacerile cu Tom Rogerson. Deodată, Jane își dădu seama că ar fi ucis-o cu mâna ei

dacă așa i-ar fi salvat pe Kevin și pe băieți.

— Jimmy mi-a spus că nu era nimic oficial. Încerca să lămurească niște amănunte.

Însă Kevin n-o privi, așa că Jane nu era convinsă de spusele lui. Femeia puse un pliculeț de ceai de mușetel într-o cană pe care o umplu cu apă fierbinte. Numai de cafea nu mai avea nevoie la ora asta.

— Ce fac băieții?

— Michael e la el în cameră. A coborât acum ceva vreme să mănânce. Cică își face temele. Eu cred că de fapt stă în fața calculatorului ăla și se uită la tâmpenii.

— Stă prea mult în fața ecranului. Mă întreb la ce se tot uită. Am auzit atâtea povești cumplite... Poate ar trebui să fim mai atenți ce face.

Mai purtaseră discuția aceea. Kevin îi spunea că-și face griji degeaba. Michael era aproape adult. Avea o relație stabilă și mai avea puțin și se căsătorea. Ce mai conta la ce se uită pe calculator? Uneori, se mai întâmplase ca Jane să intre în birou și Kevin să închidă repede ecranul, așa că femeia se întreba dacă nu cumva și soțul ei urmărea aceleași lucruri. De data asta, Kevin nu răspunse.

— Dar Andy?

Jane îi văzuse mașina în curte și se gândise cu ușurare că era acasă. Măcar de asta nu mai trebuia să-și facă griji.

— N-a dat deloc pe-acasă. O fi tot la serviciu.

— Și-a terminat tura la cinci, iar mașina lui e aici.

Simțea cum neliniștea binecunoscută începe să o cuprindă iarăși.

— Nu l-ai văzut când s-a întors?

Kevin dădu din umeri de parcă ar fi avut lucruri mai importante la care să se gândească.

— Poate că nu s-a dus cu mașina. Dacă urma să se vadă cu amicii lui să bea ceva după muncă, poate că a ales să ia autobuzul la întoarcere.

Jane se gândi că soțul ei avea dreptate. Nici ea nu mai știa dacă luase sau nu mașina când plecase. Încă nu era târziu, iar Andy probabil era în oraș. Chiar și așa, îl sună, dar nu se miră că nu-i răspunse. Când se culcă, fiul ei mare tot nu se întorsese, dar parcă nici griji nu mai avea putere să-și facă. Fusese atât de neliniștită în ultima vreme, încât nu mai rezista. Căzu imediat într-un somn profund.

Se trezi brusc. Afară încă era destul de întuneric. Luna nu se mai vedea,

așa că-și dădu seama imediat că vremea se schimbase iar. Cineva parcă apăsase pe un comutator și trimisese iarna înapoi. Din casă se auzea cum vântul bătea în geamuri și urla pe hornuri. Încă nu ploua, dar Jane își dădu seama după zgomot că vântul sufla dinspre nord-vest și că în curând avea să înceapă să picure. Kevin era lângă ea în pat și dormea dus. Jane privi radioul de lângă pat. Era aproape ora șase. Nu era prea devreme să se dea jos și să facă un ceai.

Aveau o casă solidă, trainică, însă vântul părea să-și fi croit cumva drum prin niște mici crăpături, deoarece în timp ce cobora pe scări simți curent în dreptul gleznelor. Alese să nu se întrebe dacă Andy se întorsese. Mai bine să creadă că e tot în Lerwick și că rămăsese peste noapte la un prieten. Măcar n-avea să fie dezamăgită. Mai bine să bea un ceai, să se încălzească lângă cuptor și să se gândească la ce trebuia să facă în ziua aceea. Așa putea să nu intre în panică.

Simți cât de frig era când ajunse la parter. Aici, vântul sufla chiar mai puternic. Uneori, mașina de gătit Aga se mai stinge din cauza curenților de aer dinspre nord-vest, iar Jane se gândi că asta se întâmplase și acum. Era enervant dacă trebuia să o aprindă la loc și se gândi că nu voia să facă asta. Atunci își dădu seama că ușa dinspre curte era deschisă. Nu o încuiiau niciodată, dar se închidea bine și nu se deschisese niciodată din cauza vântului. Jane o închise și intră în bucătărie, unde îl găsi pe Andy la masă. Își odihnea capul în mâini. Pentru o clipă, Jane îngheță. Nu-și dădea seama dacă era mort sau doar dormea. Brusc, tânărul își ridică ochii și-i aruncă o privire confuză.

— Îmi pare rău, spuse Andy. Îmi pare așa de rău...

Capitolul 33

Când Sandy ajunse la secție, îi găsi pe Willow și Perez deja acolo. Se uită la ceas când îi văzu, vrând să fie sigur că nu întârziase. De obicei, Jimmy o ducea pe Cassie la școală, așa că Sandy ajungea înaintea lui. Cei trei se aflau în sala de operațiuni pentru rugăciunea de dimineață, cum numise Willow ședința. Atât femeia, cât și Perez păreau cam năuci. Poate fiindcă în ziua precedentă fuseseră bombardati de noi informații care schimbaseră radical toate teoriile despre caz. Sandy, cel puțin, avea impresia că ancheta o lua într-o cu totul altă direcție decât crezuseră la început.

— Știai de zvonurile astea, Sandy? Ai auzit și tu că Tom Rogerson putea să aranjeze întâlniri cu femei pentru bărbații care locuiau pe hotelurile plutitoare? Pentru ei și pentru oricine era dispus să plătească.

Sandy clătină din cap.

— Dar toată lumea are grijă ce spune când sunt eu prin preajmă. Știi și tu cum e, Jimmy.

Apoi se gândi că era foarte posibil să nu știe cum era să intri într-un bar și toate discuțiile să înceteze brusc. Cum era să auzi râsete forțate. Cum era să auzi relatări exagerat de elaborate ale discuțiilor care aveau loc înainte să-ți faci apariția. Perez nu fusese niciodată foarte sociabil, nici măcar înainte ca Fran să moară. În ultima vreme, abia dacă mai ieșea din casă după-amiază din alte motive decât ca să-și facă treaba de polițist.

— Ce părere ai despre localnicii de pe listă? Ți se pare că sunt niște posibili candidați pentru serviciile oferite de Rogerson?

— Poate.

Sandy se gândi că, dacă n-ar fi cunoscut-o pe Louisa, în zece ani s-ar fi putut număra și el printre bărbații singuri de pe listă.

— Dar mă mir de Kevin Hay. Mereu am avut impresia că se înțelege bine cu soția lui.

— Poate că toată povestea asta cu familia fericită nu-i este de-ajuns, zise Willow. Poate că asta încerca Agnew să-mi spună.

Jimmy Perez se uită spre Willow, dar nu răspunse direct.

— Trebuie să-l facem pe unul dintre bărbații ăștia să vorbească. Ai vreo idee cine ar fi dornic să ne spună câte ceva, Sandy?

— Cred că dintre bărbații din Shetland nici măcar cei singuri n-ar vrea să

recunoască așa ceva, darămite cei căsătoriți.

Sandy roși numai gândindu-se. N-ar fi vrut să fie el cel care-i interoga.

— Poate e o idee mai bună să încercăm cu muncitorii.

— I-am verificat, zise Willow. Nu toți stau în hotelurile plutitoare din Scalloway sau Lerwick. Mulți par să locuiască în hotelul nou de lângă Sullom.

— Și așa s-ar explica de ce Alison Teal era în Brae chiar înainte să moară.

Perez părea să se mai fi trezit puțin. Se aplecă deasupra mesei.

— Venise să facă bani.

Se opri, iar Sandy avu impresia că vede cum i se învârt rotițele în creier.

— Ori de una singură, ori ca să-i cunoască pe posibili clienți, ori ca să mai atragă fete în treaba asta.

Sandy își aminti cum se dusesse la hotel și împărțise niște copii ale portretului femeii a doua zi după moartea ei. Rămăsese cu senzația că unii dintre angajați o recunoscuseră. Poate că femeia îi plătise ca să-și țină gura și s-o lase să facă bani acolo.

— Deci suntem convinși că lucra pentru Tom Rogerson?

— Cu siguranță exista o legătură între ei. Suntem destul de convinși că Tom a luat-o cu mașina de la magazin, nu-i așa? Probabil că știa cu ce se ocupă.

Tăcerea care se lăsă în cameră fu întreruptă de vântul de afară. Deodată, picăturile începură să lovească în geam ca niște pietre. Vijelia era atât de puternică, încât Sandy crezu că fereastra o să se spargă.

— Probabil că au păstrat legătura.

Glasul lui Willow era la fel de dur și aspru ca ploaia.

— Mă refer la Rogerson și Alison. De când s-au întâlnit prima oară, acum mulți ani, când Alison a dispărut și a fost găsită apoi la Hotelul Ravenswick. E singura explicație posibilă. Și nu prea cred că nu există dovezi care să arate asta. Chiar dacă Alison nu s-a mai întors la Rogerson, el sigur a plecat în sud ca s-o întâlnească. Trebuie să existe chitanțe, bilete de avion, de feribot, de tren. Alison probabil că a vorbit cu ai ei și cu alți prieteni despre Rogerson.

Willow îi privi pe rând pe amândoi.

— Am sunat la închisoarea unde e Jono, fratele ei. Alison l-a vizitat de câteva ori. După ce a intrat în armată, au pierdut legătura o vreme, dar e clar că de atunci au mai vorbit. Hai să discutăm cu el și să aflăm ce știe.

Detectiva făcu o pauză, apoi zise:

— Mă ocup eu de asta.

Perez dădu să intervină, dar Willow nu contenea cu ordinele. Parcă și ea era puțin diferită azi, deși Sandy nu-și dădea seama cum anume. Parcă era puțin mai distantă față de Perez. Poate că se certaseră.

— Jimmy și Sandy, voi mergeți în nord și dați o tură pe la Hotelul Sullom. Vorbiți cu măcar doi dintre clienții lui Rogerson. Companiile care se ocupă de petrol și gaze în Shetland te dau afară dacă ai călcat strâmb chiar și numai o dată, așa că asigurați-i că vom fi discreți dacă ne spun totul. Dacă aflăm ce se întâmpla de fapt, n-o să-și piardă locul de muncă.

Willow îi privi pe rând.

— Întrebări?

Perez clătină din cap, iar Sandy îl urmă.

— Atunci mergeți la Sullom și găsiți o dovadă că Alison Teal și Tom Rogerson colaborau. Asta ar fi un punct de pornire. Fără el, teoria asta se face praf.

Perez porni cu mașina în nord, spre Brae. Sandy era în stânga lui, în scaunul pasagerului. Abia așteptase să mai stea și ei împreună, ca pe vremuri: doar ei doi, Perez care gândea cu voce tare și își prezenta ideile despre anchetă, și Sandy, care din când în când mai spunea și el câte ceva, însă astăzi Perez conducea în tăcere. Era destul de greu să mergi cu mașina pe asemenea ploaie și vânt, dar chiar și așa, detectivul părea în cu totul altă lume. Sandy se gândi iarăși că probabil cei doi se certaseră în legătură cu ancheta înainte să ajungă el la secție.

Perez își arată legitimația la recepție și spuse că ar vrea să stea de vorbă cu primul bărbat de pe listă. Îl chema Stephen Barnes, lucra ca inginer civil și părea să fie din Carlisle.

— Îmi pare rău, dar chiar azi-dimineață a plecat de la hotel.

Recepționarul nu părea prea afectat. Vorbea engleza la perfecție, dar tot se simțea un mic accent.

— Cam toți cei de pe lista dumneavoastră au plecat încă de luni, dar nu și el. Cred că a avut o problemă la serviciu.

Sandy se întreabă dacă era doar o coincidență faptul că aproape toți posibili clienți ai lui Alison Teal plecaseră din Shetland odată ce se răspândise vestea că femeia murise. Jimmy Perez spunea mereu că el nu crede în coincidențe.

Acum veni rândul lui Jimmy să răspundă. Vorbi la fel de politicos, dar pe un ton ferm.

— În dimineața asta nu pleacă niciun avion de pe Scatsta.

Mai toate zborurile care aveau legătură cu industria petrolului și gazelor plecau de pe aeroportul Scatsta, aflat foarte aproape de terminalul de petrol.

— În niciun caz nu pe o asemenea vreme, continuă Perez. Bănuiesc că domnul Barnes e încă în hotel.

Preț de o clipă, recepționarul îl privi fix pe inspector. Poate cumpănea dacă să-l mintă sau nu, dar în ultimul moment se hotărî să nu facă una ca asta.

— Aveți dreptate. Domnul Barnes și-a părăsit camera, dar este în salon și așteaptă împreună cu colegii lui să afle vești despre zbor. Conform prognozei, după-amiază vremea ar trebui să se îndrepte, iar până la Sumburgh se poate lua și autocarul. Vreți să-l chem pe domnul Barnes?

— Chiar vă rog, spuse detectivul zâmbind brusc. Și aș vrea să-mi găsiți o cameră în care să putem discuta în liniște, și să ne faceți rost de niște cafele.

Recepționarul dădu din cap, dar nu răspunse.

Camera se dovedi o sală de conferințe unde erau o masă ovală, uriașă, și douăsprezece scaune din aceeași gamă. Perez se așeză la un capăt al ei, cu carnetul în față, de parcă ar fi fost președintele unei mari adunări. Deși știa că e doar o tactică, până și Sandy se simți intimidat, fiindcă Perez rareori lua notițe în timpul unui interogatoriu. Asta era treaba lui Sandy.

— Domnule Barnes. Vă mulțumim că v-ați rupt din timp ca să stați de vorbă cu noi.

Perez îi oferise deja o cafea, dar bărbatul refuzase categoric.

Domnul Barnes părea un om deprins cu un post de conducere și care nu era obișnuit să stea de vorbă cu poliția. Și așa n-avea stare din cauza întârzierii zborului.

— E aniversarea noastră de nuntă, le spusese când intrase în cameră.

Poate că era o scuză, poată că voia să le explice de ce era nervos.

— Aveam niște planuri destul de speciale cu soția.

— Noi suntem foarte recunoscători pentru întârziere, deși îmi dau seama că e neplăcut. S-ar putea să fiți un martor foarte folositor.

Perez se comporta de parcă ar fi fost la rândul lui un fel de director. Pe Sandy chiar îl impresiona.

— Anchetăm două crime. Sigur ați văzut la știri.

Barnes mormăi ceva din care se înțelegea că e prea ocupat ca să aibă

timp să se uite la televizor.

— Numele dumneavoastră apare pe o listă, alături de numele altor colegi. Ați efectuat niște plăți către un avocat pe nume Thomas Rogerson. Avem dovezi care indică faptul că domnul Rogerson ar putea fi acuzat de proxenetism, în caz că ar mai fi în viață. Dumneavoastră nu sunteți vinovat de nimic, însă dacă ascundeți informații într-o anchetă atât de serioasă ați putea fi acuzat de zădărnicierea investigațiilor.

Perez tăcu, lăsându-l pe Barnes să înțeleagă implicațiile spuselor lui, după care îi explică oricum ce voia să spună:

— Compania pentru care lucrați are o politică strictă. Orice angajat care încalcă legea va fi luat imediat din Shetland și concediat. Ați semnat asta în contract.

Perez făcu din nou o pauză, apoi continuă pe un ton mai conciliant.

— Desigur, dacă ne oferiți informații care să ne ajute în anchetă, compania pentru care lucrați nu trebuie să afle nimic din toate astea.

Perez luă o gură de cafea, se întinse după un biscuit de supermarket și așteptă.

Barnes era un om inteligent. Ajunse repede la concluzia că era cel mai bine să coopereze.

— Tom Rogerson era un mincinos nenorocit. Mi-a zis că plata n-o să figureze nicăieri.

— Ce-ar fi să ne spuneți totul de la început?

Perez se aplecă deasupra mesei. În cealaltă parte, Sandy deschise carnetul la o pagină goală și se minună de priceperea lui Perez.

Se părea că Stephen Barnes îl întâlnise pe Tom Rogerson la un eveniment în cinstea finalizării unei părți din terminalul de petrol. Se văzuseră în clădirea primăriei. Avuseseră loc cuvântări, se băuse vin spumant cald și se mâncaseră turte de ovăz cu somon afumat. Barnes rămăsese cu impresia că Tom era de treabă, așa că acceptase invitația lui de a merge acasă la el ca să bea ceva „ca lumea”.

Perez îi întrerupse povestirea:

— Mai era cineva acasă? Soția lui Tom, de pildă?

— Nu soția, nu. Cred că mai era fiica lui. O tânără drăguță. Dar n-a durat mult și a spus că are de lucru și a plecat.

Perez îl lăsă pe Barnes să continue.

— Deja băuserăm destul de mult. Tom a scos niște whisky-uri mai rare. Am vorbit despre familiile noastre, iar Tom a spus că și el mai lucrase în

deplasare, că știa cât de greu e și că soțiile noastre nu ne înțeleg mereu. Avea stilul ăsta care te făcea să-ți vină să-i spui tot ce ai pe suflet.

Pentru prima oară, Barnes părea mai degrabă jenat decât supărat.

— Când am plecat, cecul era deja scris.

— Puteți fi mai exact, vă rog? Ca să știm ce să notăm, spuse detectivul dând din cap spre Sandy. Pentru ce era cecul?

— Era un comision. Tom Rogerson mi-a promis că mă ajută să cunosc o femeie.

Barnes tăcu pentru o clipă, după care continuă:

— A doua zi mi-am spus că, de fapt, am fost tras pe sfoară și n-avea să se întâmple nimic.

— Dar?

Perez nu-l judeca. În tonul lui se simțea doar curiozitate.

— După exact o zi am primit un e-mail pe adresa personală unde erau scrise locul și ora întâlnirii.

— Când s-a întâmplat asta?

— Acum vreo trei luni.

Sandy îl privi pe Jimmy Perez. Știa exact la ce se gândea. Dacă nu cumva mai venise o dată pe ascuns, în urmă cu trei luni Alison Teal nu era încă în Shetland. Pe de altă parte, în casa de la Tain nu stătea nimeni, așa că Rogerson ar fi putut s-o folosească.

— Cum o chema pe femeia cu care trebuia să vă întâlniți?

— Elena.

— Și unde trebuia să vă întâlniți cu ea?

— O căsuță din Ravenswick.

Sandy știa exact la ce se referea. Barnes poate că nu știa cum se numea casa, dar ei da. Tain. Cândva, acolo locuise o bătrână singură, Minnie Laurenson, apoi clădirea și terenul fuseseră moștenite de editoarea americană Sandy Sechrest. Din când în când mai locuiseră acolo Craig Henderson și Alison Teal.

— Și v-ați întâlnit cu Elena? întrebă Perez.

Bărbatul nu răspunse imediat.

— Da.

Barnes părea să vrea să se justifice, să găsească o scuză, dar în cele din urmă se abținu.

— Și ați fost mulțumit de întâlnire?

Din nou, bărbatul nu răspunse imediat.

— Da.

— Mi-o puteți descrie pe Elena, vă rog?

— Era înaltă și slabă. Avea părul blond, foarte lung și foarte drept. Avea trăsături delicate. E de ajuns?

Barnes începea să se enerveze din nou și să vorbească pe un ton agresiv, dar descrierea îi era de ajuns lui Sandy. Se potrivea perfect femeii pe care o văzuse alături de Tom Rogerson în Hotelul Scalloway în seara când ieșise cu Louisa de Ziua îndrăgostiților.

Perez îi mai puse niște întrebări lui Barnes, dar nu mai aflară nimic folositor de la inginer. Le spuse categoric că n-o întâlnise niciodată pe Alison Teal și nici pe vreo altă persoană care să se potrivească descrierii. Până la urmă, îl lăsară să plece. Colegii lui deja luau un autocar spre Sumburgh, unde furtuna nu părea să fie atât de violentă.

Capitolul 34

Willow nu-și pierdu vremea gândindu-se la ce se întâmplase acasă la Jimmy Perez cu o seară în urmă. Urma să aibă timp destul pentru asta mai târziu. În plus, poate că de fapt chiar nu se întâmplase nimic important. Se simțea amețită și plină de speranță. Era zăpăcită, ca și cum s-ar fi aflat în vârful unei stânci și ar fi privit valurile spărgându-se sub ea. Dar știa că mai bine nu-și face prea multe speranțe. Perez nu-i promisese nimic. Azi trebuia să se concentreze să afle de la fratele lui Alison Teal toate informațiile de care aveau nevoie. Orice altceva trecea pe planul doi până la terminarea anchetei.

Un polițist îi spusese lui Jono Teal că sora lui murise. Agentul se dusese la închisoare împreună cu ofițerul de probațiune care-l cunoștea de ceva vreme pe fostul soldat. Willow luă legătura mai întâi cu ea. O chema Hazel Sharpe, era de vârstă mijlocie și părea dură, mai cinică decât mulți polițiști pe care-i știa Willow. Îi lăsă impresia că nimic nu putea s-o mai mire.

— Spune-mi ce știi despre familia lor, zise Willow.

În mare parte, informațiile pe care i le dădu Hazel nu erau noi. Erau lucruri care apăruseră și prin interviurile pe care le acordase Alison pe vremea când era populară. Se părea că nu exagerase spunând că avusese o copilărie dură. Într-adevăr, părinții lor fuseseră niște drogați, iar ei ajunseseră practic să fie adoptați de buncii de pe coasta din Norfolk.

— Am impresia că Alison juca rolul de fetiță perfectă, spuse ofițerul de probațiune. Poate că era actriță încă de pe atunci. Se transforma în cine trebuia ca să supraviețuiască, adică în fetița scumpă pe care buncii o adorau. Cu Jono era mai greu. Nu era tocmai isteț și nu-i plăcea să învețe. Cred că toată lumea a răsuflat ușurată când a plecat de acasă și s-a înrolat. Mi se pare că în armată s-a descurcat. Disciplina i-a priit și și-a făcut prieteni buni. Bebelele au început abia după aceea.

— A ținut legătura cu Alison?

— Cred că se vedeau când Jono era în permisie. El abia dacă știa să se iscălească, iar Alison, așa cum mi-o aduc aminte, nu prea cred că era vreo mare scriitoare, deci mă îndoiesc că foloseau corespondența. Asta se întâmpla acum mult timp, înainte să aibă toată lumea Skype sau Facebook. Păreau să țină unul la altul, însă duceau niște vieți foarte diferite încă de pe când Jono era în armată.

— Deci ai cunoscut-o pe Alison?

Willow se gândi cu bucurie că era un amănunt în plus la care nu se așteptase.

— Am văzut-o doar o dată, ceva mai târziu, după ce Jono fusese dat afară din armată. Pe atunci îi pregăteam primul raport. A fost arestat pentru că furase dintr-un magazin și apoi a declarat că trăiește pe străzi. Nu putea să iasă pe cauțiune până când nu avea o adresă de domiciliu. Alison l-a luat la ea în spațiu. Pe atunci fusese deja dată afară din serialul care a făcut-o cunoscută, dar tot avea impresia că e o mini-vedetă. Ducea un trai foarte diferit de fratele ei. Locuia într-un apartament dintr-o zonă de fițe din nordul Londrei. Avea o bucătărie utilată cu cele mai noi aparate, dar frigiderul tot gol era. După cum spunea bunică-mea, „nazuri de dame, dar crapă de foame.”

— Ce impresie ți-a lăsat?

Femeia nu răspunse imediat.

— A trecut mult de atunci și am făcut prea multe vizite acasă. Nu mai țin minte detalii. Dar ea mi-a rămas în cap fiindcă îmi plăcea serialul ăla și eram puțin emoționată să stau de vorbă cu o vedetă. Apartamentul ei nu era genul de loc în care ajungeam prea des cu serviciul. Primul lucru pe care l-am observat a fost că era foarte frumoasă. Ca un fotomodel. Arăta și mai bine decât la televizor. Am venit de dimineață, iar ea abia se trezise. Nu era deloc machiată și era îmbrăcată doar în halat, dar tot era frumoasă. Poate că de asta m-a dus cu gândul la un copil răsfățat. Dar îl scosese pe Jono din belele și îl adusese acasă, nu? N-o obligase nimeni să facă asta. M-am gândit că era o persoană de treabă.

— Cât a rămas Jono la ea?

— Nu știu, răspunse Hazel. Atunci a scăpat doar cu o amendă. Bănuiesc că Alison a plătit-o. N-am mai avut de-a face cu Jono până următoarea dată când a comis o infracțiune. Dar pe atunci deja locuia în Bermondsey cu o femeie și nu mai avea treabă cu sora lui.

Făcu o pauză, apoi reluă:

— Pe urmă, cu el s-a întâmplat cam ce se întâmplă cu toți infractorii. Femeia l-a părăsit, iar el a ajuns să fure din nou. S-a înhăitat cu unii din închisoare. După ce a ieșit, au început să-l plătească să facă drumuri cu mașina pentru ei. Bănuiesc că asta era cam cea mai apropiată chestie de prietenii din armată. Acum e închis pentru jaf armat. E al dracu' de trist.

Willow vorbea la telefon din biroul lui Perez. Privi pe geam. Marea era

învolverată, iar vântul bătea atât de tare încât aducea picăturile de apă aproape până în oraș. Londra plină de infractori părea tare departe.

— Cum e Jono Teal ca bărbat?

Hazel nu se grăbi să răspundă nici de data asta.

— Deja era cam jalnic atunci când l-am cunoscut. E simpatic și face orice-i spui, dar nu s-a maturizat cu adevărat. Acum pare pur și simplu slab. E greu de crezut că pe vremuri a fost în armată.

— Speram să pot sta de vorbă cu el, zise Willow. Nu știu dacă ți-a spus, dar sora lui a fost ucisă. Aici, în Shetland. Ne-ar prinde bine să avem informații cât mai proaspete. Problema e că e cam departe pentru mine.

— Sunt sigură că o să coopereze. Mereu a fost un deținut model. Când nu e închis, când trebuie să hotărască singur și să-și asume responsabilități – atunci apar problemele. Atunci nu se mai descurcă. Pe lângă asta, în curând urmează să aibă o audiere.

Femeia păru să se întrebe cât efort să depună ca s-o ajute pe Willow.

— Am putea vedea dacă închisoarea te lasă să folosești sistemul de apel video pe care-l au pentru procese.

— Ar fi grozav. Dar stăm prost cu timpul. Aș vrea să facem asta azi.

Hazel scoase un chicotit scurt, ca un lătrat.

— Sper că glumești. Ai idee cât durează chestiile astea acum? Trebuie să obții formulare semnate în triplu exemplar ca să primești autorizație pentru vizită.

Făcu o pauză, apoi zise:

— Dar o să văd dacă pot să fac să se întâmple imposibilul. Las' pe mine, bine? Îl cunosc pe directorul-adjunct.

Astfel, două ore mai târziu, Willow era în sala de operațiuni și privea fix un monitor. Într-un târziu, în fața ochilor îi apărură imaginea neclară a ultimei rude a lui Alison care mai era în viață.

După cum îi spusese și ofițerul de probațiune, Jono era simpatic. Poate chiar puțin înduioșător prin felul exagerat, disperat, prin care încerca să se facă plăcut. Știa la ce se aștepta lumea din partea lui, așa că simți nevoia să-i spună lui Willow cât de rău îi părea:

— Alis era singura familie pe care o aveam. Acum și ea mi-a fost luată. Știți când va fi înmormântarea? Nu de alta, dar mi-au spus că s-ar putea să pot să ies o zi din închisoare pentru asta.

Era greu să-ți imaginezi că Jono fusese cândva soldat. Așa cum era îmbrăcat în blugii și cămașa cu dungi de la închisoare, arăta foarte slab și

îmbătrânit. Avea un trup de copil, dar un chip de bărbat ajuns la vârsta a doua.

Willow îi răspunse că nu știa când o să fie înmormântarea, dar că o să-l țină la curent.

— Când ai văzut-o ultima oară pe Alison?

— Mai trecea pe la mine. Nu venea mereu, gen, doar așa, când mai putea. Mereu îi trimiteam câte-o chemare, doar-doar putea să vină.

— Deci când ai văzut-o ultima oară?

Willow se gândi că atunci când ești închis timpul trece altfel. Toate zilele seamănă între ele. Detectiva îl lăsa să-și pună ordine în gânduri, însă răspunsul veni mai repede decât se așteptase.

— Fix acum două luni. Țin minte fiindcă mi-au spus data audierii pentru eliberarea condiționată.

Durerea provocată de moartea lui Alison păru să dispară pentru o clipă.

— Mi-au spus că am șanse mari s-o primesc. Și de data asta nu vreau s-o mai dau în bară.

Jono se opri o clipă, după care continuă:

— Eu sunt ultima ei rudă, așa că totul îmi revine mie, nu? Avea apartamentul ăla al ei, l-a cumpărat pe când încă apărea la TV. Cred că valorează o avere la cum sunt prețurile prin Londra.

— Bănuiesc că depinde dacă are sau nu un testament.

Willow se gândi că asta era ceva la care nu se gândiseră. Oare Rogerson fusese și avocatul lui Alison, nu doar partenerul ei de afaceri? Cumva, Willow chiar își dorea ca bărbatul să moștenească apartamentul. Poate că niște bani economisiți aveau să-l ajute să se pună pe picioare. Îl privi cum îi zâmbea din ecran.

Da, și poate că și porcii zboară.

— Cum ți s-a părut Alison ultima oară când v-ați văzut?

— Îi mergea foarte bine.

Răspunsul părea sincer.

— Mai bine decât îi mergea de multă vreme. Era optimistă, știți. Mi-a spus că o să plece. Avea ocazia să încheie niște afaceri, să se vadă cu câțiva prieteni vechi și să facă bani în același timp. Mi-a spus că era posibil să nu mai poată trece pe la mine o vreme, dar că dacă totul mergea bine putea să mă ajute și pe mine să mă pun pe picioare. După eliberare, gen.

— Ți-a spus încotro urma să plece?

— Nu.

Însă Willow se gândi că era posibil ca Jono să fi fost neatent și să fi uitat. Bărbatul i se părea complet instituționalizat. Viața lui era reprezentată de rutina închisorii. Îi venea greu să-și imagineze viața în libertate.

— Alison lucra?

Asta era întrebarea cea mare, dar Willow o rosti pe un ton calm.

— Vreau să zic, când a trecut pe la tine, înainte de marea ei călătorie. Presupun că a mai adus vorba despre serviciu.

— Avea afacerea ei, răspunse Jono. Mereu îmi spunea că asta e soluția. Că ar trebui să fiu propriul meu șef. Niciodată nu i-a plăcut să-i spună alții ce să facă. Dar eu nu eram ca ea. Alis a fost dintotdeauna cea ambițioasă.

— Ce fel de afacere avea?

Willow aproape că se bucură că-i separau sute de kilometri și o conexiune video îndoielnică. Nu voia să-i dea de înțeles cât de important era ce-l întreba.

Pentru prima oară, Jono păru nesigur.

— Era o femeie foarte atrăgătoare. Nu-i nimic greșit să profiți de ce ai.

— Absolut.

— Avea o companie pe bune. După ce s-a sfârșit cu actoria, tot trebuia să câștige bani cumva.

Bărbatul tăcu și păru să cugete adânc.

— Și, până la urmă, tot un fel de actorie era să-i facă pe bărbați să se simtă bine, nu credeți? Oricine ar vrea să fie văzut în compania unei femei atrăgătoare.

— Deci lucra ca escortă. Asta încerci să-mi spui, Jono?

Willow se întrebă ce părere ar fi avut Perez de acest detaliu. În sfârșit știa sigur că bruneta cu ochi negri, care-l bântuia încă de când o descoperise, își vânduse trupul.

— Numai pentru tipi decenti, cu clasă, știți, care aveau nevoie de companie. Trebuie să dai bine la evenimentele astea de la serviciu.

Jono părea să vrea să-și apere sora. Willow se întrebă dacă nu cumva încerca să se convingă și pe el, nu doar pe ea.

— Și se pricepea la afacerea asta a ei, nu-i așa? Câștiga destul cât să nu facă foamea?

— Ce?

— Câștiga destul cât să se îmbrace elegant?

— De fiecare dată când trecea pe la mine era foarte aranjată.

Willow se gândi ce reputație își făcuse Jono printre deținuții care vedeau

cine-i face vizite. Oare le spusese că era sora lui sau îi lăsase să creadă că-i era iubită?

Jono continuă:

— Cred că-n ultima vreme a început să aibă niște probleme. Călcase pe coadă pe cine nu trebuia. E un domeniu foarte competitiv, iar lumea își împarte teritoriul.

Poate că de asta a venit Alison în Shetland. Supărase pe cineva puternic la Londra și i se spusese că o vreme ar fi mai bine să plece.

Detectiva zâmbi. Ce știa ea despre lucruri din astea? Numai ce văzuse prin filmele cu gangsteri. Experiența ei din cadrul poliției se limita la Scoția, în principal în partea de nord și în insule. Prin Inverness și Kirkwall nu prea erau gangsteri.

— Deci Alison a hotărât să plece din oraș ca să se mai liniștească apele?

— Da. Cam așa ceva. Avea mari speranțe pentru afacerea nouă. Avea mare potențial. „Dacă totul merge cum trebuie, o să poți să vii să lucrezi pentru mine, Jono. Ți-ar plăcea? N-o să mai stai în Londra printre toți terchea-berchea cu care te-ai tot înhăitât.” Eu abia așteptam. Mă gândeam că era un început nou pentru amândoi.

Jono părea de-a dreptul trist acum.

— Dar asta n-o să se mai întâmple acum, nu? Pentru mine n-o să fie niciun început nou.

— Ți-a spus Alison unde mai exact voia să-și mute afacerea?

Willow se gândi că, de fapt, nici nu mai conta. Obținuse destule informații ca să-și confirme teoria că Alison fusese parteneră de afaceri cu Rogerson.

Jono se gândi înainte să răspundă. Imaginea de pe ecran se bruie, dispăru, apoi se recompuse.

— Mi-a spus că era cazul să-mi iau haine groase, spuse bărbatul râzând. Dar mi-a spus că era nemaipomenit de frumos. „A fost refugiul meu, Jono. Am știut dintotdeauna că o să mă întorc.”

Lucrurile erau clare pentru Willow. Pe vremea când era o tânără actriță deprimată și neliniștită, Alison fugise în Shetland. Era clar că se hotărâse să se întoarcă aici după ce lucrurile începuseră să nu mai meargă bine la Londra.

Jono nu se mai uita la cameră, de parcă paznicul care se ocupa de aparatul video i-ar fi spus că era cazul să se întoarcă în celulă.

— Încă o întrebare.

Willow vorbi repede, ca să audă răspunsul înainte să se încheie transmisiunea.

— Alison ți-a vorbit despre un bărbat pe nume Tom? Tom Rogerson. Era noul ei partener de afaceri din locul în care urma să-și mute afacerea.

Detectiva știa că era o întrebare care sugera deja răspunsul, dar nu era avocată și nici timp nu mai avea.

— Trebuie să mă duc, spuse Jono. Nu mai prind masa. Dacă nu ajungi la timp, nu-ți păstrează mâncarea.

— Te rog, spuse Willow zâmbind. Ți-aș fi foarte recunoscătoare.

Jono se gândi înainte să răspundă. Nevoia de a se face plăcut se dovedi mai puternică decât foamea.

— Era puțin cam misterioasă, răspunse Jono într-un final. I-am cerut detalii: „Unde o să locuim, surioară? Ce fel de loc e ăsta în care mergem?” Dar mi-a zis că n-avea încredere că-mi țin gura. Trebuia să rămână secret.

Brusc, ecranul se făcu negru. Willow nu-și dădu seama dacă Jono chiar terminase ce avea de spus sau dacă paznicul își pierduse răbdarea fiindcă și pe el îl răzbea foamea.

Capitolul 35

În drum spre Brae prinseră brusc semnal, iar telefoanele mobile începură să bâzâie. Perez era la volan, așa că Sandy îi citi mesajele.

— Șefa tocmai ne-a spus că o să stea de vorbă cu fratele lui Alison Teal, care e la pârnaie.

Șefa, se gândi Perez. Dacă am fi într-o relație, oare asta ar rămâne ea pentru totdeauna?

Se întrebă ce sentimente i-ar fi creat o asemenea situație și dacă, de fapt, ar fi avut vreo relevanță pentru el. Nu reuși să găsească răspuns.

— Willow vrea să știe dacă vrei să fii și tu prezent, spuse Sandy.

Perez nu răspunse. Vizibilitatea era atât de redusă încât cu greu își dădea seama unde erau. Avea impresia că înaintează printr-o bulă cenușie de apă și vânt. Gândurile la Willow i se învâlmășeau în minte, la fel de bizare ca ploaia furibundă de afară. I se păru că aude vocea lui Fran cum îl tachinează. Nu-și amintea dacă-i spusese vreodată exact aceste cuvinte, însă acolo, înconjurați de ceața groasă, o auzea de parcă s-ar fi aflat lângă el:

Ce romantic ești, Jimmy Perez! Ești un bleg siropos. La un moment dat o să apară o femeie haină care o să profite de tine. Cum o să te descurci dacă n-o să fiu eu acolo să te apăr?

Brusc, realizează că ajunsese la intersecția cu drumul care ducea spre Voe și își dădu seama unde era. Se simțea din nou ancorat în lumea reală.

— Jimmy?

Sandy tot aștepta un răspuns.

— Ce să-i spun lui Willow?

— Spune-i că nu e nevoie, o să vorbim mai târziu. Probabil o să înregistreze apelul, așa că o să aflăm și noi ce i-a zis când ne întoarcem. Mă duc la Ravenswick să mă văd cu fiica lui Tom Rogerson. Ar trebui s-o prind chiar când se termină orele.

— Vrei să vin cu tine?

Cei doi se apropiau de aerodromul de la Tingwall. Norii se mai risipiseră, dar încă ploua.

— Nu, răspunse Perez. Te las în Lerwick. Vreau să mergi și tu tot la o școală. Treci pe la Liceul Anderson și află ce poți despre băieții soților Hay. Willow are impresia că nu știm totul despre familia asta. Poate că unul dintre profesori ne poate spune mai multe despre ei. Andy a terminat abia

anul trecut, sigur își mai amintește cineva de el.

— Vrei să ne vedem mai târziu?

Sandy era puțin neliniștit. Faptul că Perez refuzase să participe la discuția cu Teal părea să-l îngrijoreze. Și-ar fi dorit ca mica lor echipă să fie din nou unită. Simțea încordarea dintre Perez și Willow.

— Sigur, răspunse detectivul. Luăm ceaiul și mâncăm briose în sala de operațiuni pe la ora cinci. Adu tu briosele. De ce nu?

Perez opri mașina în fața liceului. Îl privi pe Sandy cum traversează în fugă terenul de joacă, ținându-și gluga trasă pe cap și haina lipită de corp ca să se apere de ploaia care cădea aproape orizontal. Vântul bătea atât de puternic încât îi stârni lui Perez o amintire. Era vorba de ceva ce spusese Willow, ceva ce trebuia să verifice. Însă gândul îi fugi din minte înainte să se concretizeze.

Pe drumul care ducea în sud, spre Ravenswick, Perez trecu pe lângă Duncan Hunter. Bărbatul era la volanul Range Rover-ului său ultimul răcnet. Mergea în cealaltă parte, iar Cassie era pe scaunul pentru copii în față, lângă el. Diseară urma să stea tot cu tatăl ei la Haa, dar Perez nu-i spusese asta lui Willow. Cassie îl văzu pe detectiv când mașinile trecură una pe lângă cealaltă și îi făcu un mic semn cu mâna. Îl salutase grațios, ca o regină. Perez zâmbi. Era bucuros că Duncan își adusese aminte s-o ia de la școală la timp, ceva ce nu se întâmpla mereu.

Kathryn era într-o sală de clasă, iar pe masa din fața ei avea un teanc de caiete de lucru. Acum că ajunsese aici, Perez nu prea știa ce să-i spună. Își dădu seama că drumul până la Ravenswick era cumva și un pretext ca să nu dea încă ochii cu Willow. Auzi din nou glasul lui Fran în minte: *Fricosule!* Apoi își aminti cum piatra de mormânt cenușie a logodnicei lui fusese dărâmată de alunecarea de teren și pentru o clipă se gândi că poate spiritul ei fusese eliberat de acolo. Însă el nu credea în fantome.

Kathryn își ridică privirea.

— Jimmy! Ai aflat ceva?

— Mă tem că iar am niște întrebări. Încerc să n-o deranjez pe mama ta, în măsura în care pot.

Perez nu prea știa unde să se așeze. Dacă se cocoța pe catedră, părea că prea se bagă în sufletul ei, iar scaunele copiilor erau foarte mici. Până la urmă, se așeză pe una dintre băncile lor octogonale.

— Mama a spus că a stat de vorbă cu detectiva din Inverness ieri. I-a făcut cinste cu o cafea și niște chec. A fost drăguț din partea ei. Cred că

mama n-a mai mâncat ca lumea de când a murit tata. Acum nu se mai poate opri.

Kathryn își lăsă jos pixul și îi acordă întreaga ei atenție.

— Mama a spus că detectiva i-a pus niște întrebări despre bani.

— Tatăl tău avea un cont bancar separat de cel personal și de cel al companiei. În ultimele șase luni, în cont i-au intrat niște sume considerabile și încercăm să găsim o explicație pentru asta.

Kathryn îi aruncă o privire dură, fîroasă.

— Chiar trebuie să faceți asta? Chiar trebuie să scotociți în toate cotloanele vieților noastre? Tata a fost o victimă, dar îl faceți să pară un infractor.

— Mă tem că trebuie să punem întrebări neplăcute.

Perez nu-și imaginase niciodată că femeia din fața lui s-ar fi putut enerva atât de tare.

— Multă lume e afectată de anchetarea unei crime. Nu doar victimele. Ai vreo idee de unde veneau banii?

Kathryn nu-i răspunse direct.

— Mi-e așa dor de el...

Parcă redevenise ea însăși: tânăra învățătoare care avusese grijă de Cassie când se lovise pe terenul de joacă, sau care-i făcea pe copii să râdă spunându-le povestioare caraghioase. Kathryn își ridică privirea.

— Tata era îngrozitor când venea vorba de bani. Câștiga o mulțime, dar cumva mereu cheltuia mai mult. Avea tot felul de idei cum să se îmbogățească. La un moment dat a vrut să investească în casele de vacanță ale lui Stuart Henderson. Nu știu ce s-a mai întâmplat pe urmă. Poate că banii de care spui proveneau din investiții de genul ăsta.

— Nu prea cred.

— De ce nu-mi spui verde-n față, Jimmy? E vorba de ceva rușinos? Atât de rușinos încât cineva să vrea să-l omoare?

După ce răbufni, îi pieri și ultima rămășiță de furie, începu să plângă încet, scoase o batistă din buzunar și își șterse lacrimile.

Perez o lăsă o clipă să-și revină, după care făcu un efort să continue interogatoriul. Primul instinct ar fi fost să încerce s-o liniștească.

— Credem că e posibil să fi condus un serviciu de escorte pentru muncitori și pentru localnici.

Perez se gândi că era cel mai diplomat mod să-i spună așa ceva și speră că avea să-l înțeleagă.

Kathryn păru să priceapă.

— Vrei să spui că tata era pește?

Cuvintele îl șocară pe detectiv, deși fuseseră rostite pe un ton egal. Perez nu-și dădea seama dacă lui Kathryn nu-i venea să creadă sau dacă știuse de la bun început.

— Am descoperit dovezi care sugerează că era șeful unei rețele de proxenetism. V-a dat vreodată de înțeles că s-ar fi ocupat cu așa ceva?

Perez se gândi că mai bine ar fi rugat-o pe Willow să stea de vorbă cu învățătoarea. Nu i se părea în regulă ca un bărbat să-i pună asemenea întrebări.

— Tata era un fustangiu. Ți-am spus asta deja. Îi plăceau femeile frumoase și nu cred că privea prostituția ca pe ceva imoral. Dar nu mi-am imaginat niciodată că avea o rețea de proxenetism. Nu era un subiect de discutat la masă, ca treburile consiliului local sau prețul peștelui la Shetland Catch.

Kathryn îl privi drept în ochi.

— Chiar trebuie să iasă la iveală asta? Mama o să moară de inimă rea dacă află vecinii și lumea cu care merge la biserică.

Perez nu răspunse imediat.

— Dacă atunci când îl vom găsi pe ucigașul tatălui tău vom avea suficiente dovezi care să-l incrimineze, avocatul apărării o să-i spună să pledeze vinovat. În cazul ăsta, n-o să se afle nimic la proces.

— Sper să găsiți repede criminalul, răspunse învățătoarea. Scormonitul ăsta prin treburile altora e un act violent în sine. E scârbos. Unele lucruri ar trebui să rămână neștiute.

Kathryn se ridică în picioare.

— Te rog să n-o întrebi pe mama așa ceva, Jimmy. Tata n-ar fi discutat cu ea niciodată pe tema asta, iar ei nici prin cap nu i-ar fi trecut că ar fi posibil, chiar dacă ar fi văzut-o cu ochii ei.

Kathryn privi spre curtea școlii. Era prea întuneric ca să se mai vadă câmpul din zare, iar farul de la Raven's Head era deja pornit.

— Dar tu bănuiai ceva?

Perez se ridică la rândul său în picioare. O țintuia pe Kathryn cu privirea, însă nu-și dădea seama la ce se gândește.

— Știu că îl entuziasma ceva, o afacere nouă sau o femeie nouă, ceva care-l făcea să se simtă tânăr și să-i dea impresia că trăiește. Era ambițios, Jimmy, și era îngrozit că îmbătrânește. Dar n-aș fi bănuț una ca asta.

Kathryn continuă pe un ton amar:

— Sex care venea la pachet cu ocazia să facă bani. Ar fi fost o ocazie prea tentantă pentru el ca să-i dea cu piciorul. I s-ar fi părut o idee nemaipomenită.

— Îmi pare rău, zise Perez. N-ar fi trebuit să afli așa ceva.

Detectivul putea să-și închipuie cum s-ar fi simțit în cazul în care Cassie s-ar fi rușinat de ceva ce făcuse el.

— Tata avea defectele lui, făcea lucruri de care mi-era rușine și care mă enervau, dar nimic din ce-mi spui tu n-o să mă facă să-l iubesc mai puțin.

Kathryn se opri o clipă, apoi continuă:

— Trebuie să mă întorc la mama.

Strânse caietele de exerciții într-o sacoșă de pânză și își luă impermeabilul din cuierul de lângă ușă.

Ajunseră la intrarea principală, iar Kathryn încuie ușa.

— Îmi pare rău, Jimmy. N-ar fi trebuit să mă iau de tine. Doar îți faci treaba. Sunt exagerat de protectoare când vine vorba de tata. Mereu am fost. Dacă mai e ceva cu care te pot ajuta să-l găsești pe ucigaș, spune-mi.

— Cunoști familia Hay?

Detectivul nu știa de unde-i venise întrebarea.

— Sigur că da, ne sprijină foarte mult școala. Am avut un proiect de biologie în care i-am dus pe copii în sere ca să vadă cum cresc plantele. De ce?

— Unul dintre băieții lor, Andy, a fost văzut certându-se cu tatăl tău cu două zile înainte ca el să moară. Ai idee despre ce-a fost vorba?

— Habar n-am, dar tatei i-a plăcut mereu să se certe. Țsta era unul dintre motivele pentru care voia să facă parte din consiliu. Așa se distra el. Probabil că n-a fost nimic serios. Pe Andy îl știu puțin de la școală. Era tare liniștit. Nu e genul certăreț. Pare mai degrabă un zvon pornit din nimic.

Kathryn îi atinse brațul într-un ultim gest de împăcare, după care fugi spre mașină.

În drum spre Lerwick, Perez porni radioul. La Radio Scotland auzi ceva despre vreme. Vântul și ploaia aveau să continue. Detectivul auzi cum Insulele Shetland sunt menționate și ele. Prezantatorul spuse că existau motive de îngrijorare: era posibil să se producă o nouă alunecare de teren.

Capitolul 36

Sandy stătea în fața biroului de la Liceul Anderson, așteptând ca secretara să termine de vorbit la telefon. Lui Sandy nu-i plăcuse niciodată să învețe. Își făcuse prieteni buni la școală, dar nu mai ținea minte mare lucru de la nicio materie. Reușise să rețină suficient cât să devină polițist, dar avea impresia că nu se folosea deloc de lucrurile pe care se chinuise să le memoreze. Nu înțelegea ce rost aveau toți anii aceia plictisitori.

Orele urmau să se termine în curând. În spatele ușilor închise ale sălilor de clasă se auzeau mormăituri. Din când în când, un profesor striga să se facă liniște, dar fără convingere, iar Sandy își dădea seama că toată lumea aștepta să plece odată acasă. Secretara puse receptorul la loc și se întoarse la masa de lucru. Probabil că în curând avea să iasă la pensie. Era micuță și semăna cu o pasăre. Părul cărunt îi era tuns scurt, iar pe nas avea niște ochelari mari. Sandy se gândi că nu prea se schimbaseră de când fusese el elev.

— Nu cumva te cunosc?

Femeia îl privi peste ochelari.

— Sandy Wilson.

Simți că are din nou paisprezece ani și că întârziase la cine știe ce oră, că e timid și totodată sfidător.

— Desigur, unul dintre băieții din Whalsay!

Femeia zâmbi ca odinioară.

— Și cu ce te pot ajuta, Sandy Wilson? Am înțeles că acum ești un membru respectabil al societății. Aperi legea și menții ordinea în minunatele noastre insule. Cine ar fi crezut una ca asta?

Sandy nu știa ce să-i răspundă, așa că până la urmă doar îi zâmbi.

— Aș vrea vorbesc cu cineva despre frații Hay, Andy și Michael.

— Ei, Andy nu mai e elev, dar mai toți profesorii pe care i-a avut încă predau la noi. Probabil că ar fi cel mai bine să stai de vorbă cu Sally Martin. A fost profesoara lui de engleză, iar el a fost mereu printre elevii ei cei mai buni. Despre Michael cel mai bine ar fi să discuți cu profesorul Phil Jamieson. Știi sigur că acum e la cancelarie. Du-te și vorbește cu el până termină Sally ora și îi zic să vină.

În timp ce aștepta în fața cancelariei, Sandy se simțea în continuare ca un impostor, deși mai trecuse pe acolo după ce terminase școala. La un

moment dat intrase în școală după ce fusese comisă o crimă în Ravenswick. Era iarnă pe atunci, iar Fran Hunter găsisse în zăpadă cadavrul unei eleve. Sandy venise la Liceul Anderson ca să stea de vorbă cu prietenii fetei care murise. După ce terminase treaba, se dusesse în cancelarie și avusese același sentiment de nesiguranță, de parcă ar fi pătruns în teritoriul inamic. Sandy bătu la ușă. O voce de bărbat îi spuse să intre. În încăpere plutea un miros de cafea stătută și clădire veche.

Un bărbat de vârstă mijlocie stătea pe scaun într-un colț și citea un ziar. Erau singuri în cancelarie.

— Domnul Jamieson?

— Cine întreabă?

Poate că era din Shetland, însă intonația i se schimbase după atâtea locuri prin care mai fusese, așa că accentul îi dispăruse aproape de tot.

Sandy se prezintă.

— Cu ce-ți pot fi de folos?

— Fac parte din echipa care anchetează crima de la Tain. Punem niște întrebări de rutină despre toate persoanele care locuiesc în apropierea punctului în care a fost găsit cadavrul. Ferma familiei Hay este una dintre locuințele din apropiere.

— Deci vrei să afli totul despre Michael?

Sandy dădu din cap.

— Pot să-ți ofer o cafea oribilă înainte să dea năvală hoardele, spuse Jamieson făcând semn către aparat. Te previn, cred că stă acolo de la pauză.

— Nu, mulțumesc.

— O alegere înțeleaptă.

Bărbatul îi făcu semn lui Sandy să se așeze lângă el.

— Nu știu ce să-ți spun despre Michael. E genul de copil care nu se remarcă niciodată. Se poartă suficient de bine cât să nu fie enervant. Nu e tocmai strălucit, dar nici atât de prostănac încât să aibă nevoie de ajutor în plus. E echilibrat. Stabil. Poate chiar puțin plictisitor, dar într-o școală ca asta, unde toată lumea se crede vedetă, abia asta e ceva ieșit din comun. Are planuri clare pentru viitor. Vrea să-l ajute pe tatăl lui la fermă. Doamna Hay și-ar dori să meargă mai întâi la facultate, să studieze agricultura, să mai vadă și el lumea, dar nici Michael, nici tatăl lui, nu văd rostul. E încăpățânat, așa că lucrurile probabil o să rămână cum zice el.

— Are o iubită, sugeră Sandy.

— Gemma.

Profesorul zâmbi.

— Sunt făcuți din același aluat. Dar ea e puțin mai comunicativă. A făcut cum a vrut și a plecat înainte de examenele de la sfârșitul liceului.

— Deci Michael n-a dat niciodată vreun motiv de îngrijorare? N-a avut niciodată izbucniri violente?

— Nimic. Cum îl vezi, așa e. Mă rog, cred că singura dată când l-am văzut ieșindu-și din fire a fost cu Andy.

Jamieson îl privi pe Sandy ca să vadă dacă numele îi spunea ceva. Tânărul dădu aprobator din cap.

— Fratele mai mare.

— E greu să-ți imaginezi doi frați mai diferiți decât ei. Andy e isteț și simpatice, foc, așa că n-aveai cum să nu-l placi, chiar dacă mai dădea răspunsuri impertinente.

— Lui Michael trebuie să-i fi fost greu să vină după el.

— Posibil. Dar n-a încercat niciodată să-l imite pe Andy. De fapt, am impresia că Andy i se părea cam jenant. Prea se dădea mare. N-am avut niciodată impresia că Michael ar vrea să-l imite.

Sonerie electrică din colț urlă, anunțând sfârșitul orelor și luându-l pe Sandy prin surprindere. Detectivul îi adresează repede următoarea întrebare. În curând în cancelarie urmau să dea buzna ceilalți profesori și n-avea să mai apuce să afle nimic.

— Ce s-a întâmplat când lui Michael i-a sărit muștarul din cauza lui Andy?

— Nu știu cu certitudine de la ce a pornit. S-ar părea că Andy îl tachinase pe Michael toată ziua. Spunea ceva despre Gemma și despre cum ei doi ar fi bătrâni și plictisitori înainte de vreme. „De ce nu vă căsătoriți odată ca să știți o treabă?” Iar atunci Michael i-a zis că el măcar chiar are prietenă. De Andy era numai gura. Nu făcea nimic altceva decât să viseze. Toată viața lui amoroasă era numai în mintea lui. Apoi au început să se bată în curte de parcă ar fi avut doisprezece ani și toată lumea se strânsese în jurul lor ca să se uite la ei și să-i încurajeze. Știi cum e.

Sandy dădu din cap. Știa prea bine. Fetele care țipau și băieții care urlau „Bătaie! Bătaie!” până când venea un profesor care-i despărțea pe combatanți.

— Cam asta a fost tot. Nu s-a întâmplat mare lucru, de fapt, spuse Jamieson împăturindu-și ziarul.

De pe coridor se auziră pași. Afară, mulțimea de copii fugea spre poartă

prin ploaie. Unii n-aveau impermeabile. Sandy își amintea și de asta. Cumva nu erai mișto dacă veneai la școală îmbrăcat cu o haină uriașă.

Ușa de la cancelarie se deschise și intrară mai mulți profesori care vorbeau și râdeau. O tânără care purta o fustă minusculă, colanți negri, groși, și cizme înalte veni lângă Sandy și îi întinse mâna.

— Tu trebuie să fii Sandy. Maggie a spus că vrei să vorbim despre Andy.

Sally Martin îi făcu niște cafea proaspătă. Odată ce aparatul începu să funcționeze, cancelaria aproape că se goli de tot. Profesorii care aveau cum să ajungă acasă cu mașina voiau să plece cât mai repede. Sandy îi auzea cum, în timp ce ieșeau, vorbeau despre posibilitatea să aibă loc încă o alunecare de teren.

— Dar tu?

Sandy luă cana de cafea pe care i-o oferise ea. Sally avea o înfățișare foarte tinerească, de parcă și ea ar fi fost elevă.

— Te grăbești?

— A, eu am un apartament în Lerwick. Pot să merg pe jos până acasă. Pe vremea asta nu e foarte distractiv, dar încă e ceva foarte nou, așa că-mi place senzația pe care o am când ies pe furtună.

Sally Martin vorbea cu accent englezesc și avea o voce destul de joasă și elegantă.

— E primul tău loc de muncă?

Sandy era destul de sigur că da. Nu doar că era tânără, dar în ochii ei încă se mai citea entuziasmul.

— Da. Părinții mei sunt înnebuniți după insule și când eram mici ne aduceau pe mine și pe fratele meu în Shetland. Tocmai îmi terminasem studiile psihopedagogice și am văzut un anunț pentru postul ăsta. Nu credeam că am șanse să-l primesc, dar iată-mă aici. E deja al treilea an și îmi place la nebunie.

Îl privi pe Sandy.

— Maggie mi-a spus că anchetezi crimele din Ravenswick.

Se încruntă ușor. Sandy avu impresia că se comporta ca o actriță. Era mereu atentă la publicul ei. Poate din cauză că era așa frumoasă și se obișnuise să fie admirată.

— Sunt sigură că Andy n-are cum să fie implicat în așa ceva.

— Sunt niște întrebări de rutină, zise Sandy. Verificăm pe toată lumea care locuiește în apropiere de scena crimei. Sunt sigur că înțelegi.

— Desigur.

— Iar Maggie mi-a spus că ar fi cel mai bine să stau de vorbă cu tine despre Andy Hay.

— A fost primul elev pe care l-am cunoscut când am venit aici. Directorul l-a pus pe el să-mi arate școala. Tocmai începuse clasa a douăsprezecea, așa că avea siguranța aia de sine pe care o au copiii când au impresia că s-au maturizat. Iar el chiar era amuzant. Mi-i descria pe ceilalți profesori când treceam pe lângă sălile în care predau. Le schița portretul în câteva cuvinte. Comentariile nu erau mereu pozitive, iar eu știam că nu-i o idee bună să-l încurajez, dar tot nu mă puteam abține să râd.

— Ce i-ai predat?

Sandy se întrebă de ce el nu avusese niciodată o profesoară ca Sally Martin.

— Limba engleză și teatru. Chiar era bun de tot la ambele. Avea încrederea necesară să fie creativ, să-și asume riscuri, dacă înțelegi la ce mă refer.

Sandy nu înțelegea, însă încuviință dând din cap. Băiatul îi lăsase impresia că nu e prea încrezător. Se întrebă ce se întâmplase între momentul când terminase școala și cel când se întorsese acasă, după ce renunțase la facultate. Poate că atunci când se văzuse înconjurat de lume la fel de inteligentă își dăduse seama cu stupoare că el nu era chiar așa isteț. Sandy avea prieteni care plecaseră în sud și apoi se întorseseră în Shetland. Preferau să fie importanți într-un loc mai mic, decât să fie niște persoane oarecare într-un oraș imens.

— Andy avea iubită?

— Nu cred.

Sally își terminase cafeaua, iar acum își încrucișă picioarele. Sandy încercă să se concentreze la ce avea de făcut.

— Făcea parte din gașca de copii cu aplecări artistice care își petreceau vremea pe la Mareel și erau membri ai Teatrului de Tineret de acolo, dar nu cred că avea pe nimeni special în viața lui.

— Poate că avea un iubit.

Sally nu răspunse imediat.

— Crezi că e gay? Eu n-aș zice. Oricum, asta n-ar fi fost mare lucru în grupul lui. Și nici aici la școală, de fapt.

— Domnul Jamieson mi-a spus că s-a bătut cu fratele lui. Cearta pornise de la o fată.

Sandy voia să afle ceva relevant pentru Willow și Jimmy Perez.

— Am auzit și eu că s-au bătut. Nu știam de la ce a pornit. Bănuiesc că Michael a început. Andy nu e genul care să facă așa ceva.

Îi zâmbi, dar Sandy își dădu seama că nu prea mai era atentă. Probabil că voia să meargă acasă, să scape de furtună și să-și înceapă seara. Sandy se întreabă dacă stătea singură în apartamentul din Lerwick.

— Andy s-a certat în văzul lumii cu una dintre victime, zise el. Cu Tom Rogerson.

— Ei, asta pot să bănuiesc de la ce a pornit. Cei mai mulți membri de la Teatrul de Tineret ar fi făcut același lucru, dacă ar fi avut ocazia. În calitate de consilier, Rogerson a început o campanie de reducere a fondurilor pentru manifestări artistice cu șaptezeci la sută. Dar asta nu-mi pare un motiv credibil de crimă.

Tânăra își întoarse privirea către el. Era tunsă bob, iar părul negru reflecta lumina când se mișca.

— Nu e, ai dreptate.

În plus, Sandy se gândi că asta nu explica nici moartea lui Alison Teal. Cariera ei de actriță era de mult apusă, iar pe scena politică din Shetland n-avea nicio miză.

Telefonul lui Sally bâzâi. Profesoara se uită la mesaj, zâmbi, iar degetele i se mișcară iute pe ecran ca să răspundă.

— O, ce frumos! Prietenul meu a terminat munca mai repede, așa că poate să mă ia cu mașina.

Se părea că furtuna își pierduse orice farmec. Sandy își imaginează cum ar fi fost să o conducă pe jos până în oraș, cum ar fi luptat cot la cot împotriva intemperiilor. Cu toate că își dădea seama că era ridicol, tot se simțea ciudat de deranjat, ca și cum l-ar fi dus de nas.

— Mă așteaptă în față.

Sally deja se ridicase și își punea haina.

— Am terminat? Chiar nu cred că te mai pot ajuta cu altceva.

— Da, sunt sigur că momentan asta e tot.

Sandy se gândi dacă s-o roage să-l ia și pe el cu mașina, dar hotărî să n-o facă. Își imaginează cât de ciudat ar fi fost să stea pe bancheta din spate în timp ce ei vorbeau despre cum le-a fost ziua. Brusc, își dori să fie în Yell, acasă la Louisa, în camera tăcută unde mama ei stătea lângă geam. În timp ce stătea la poarta școlii și o privea pe tânără cum traversează curtea în fugă până la mașina care o aștepta, se gândi că Sally Martin chiar era genul de femeie care putea să-i dea lumea peste cap unui tânăr. Se întreabă dacă Andy

Hay nu cumva se îndrăgostise de ea și dacă nu cumva profesoara îl încurajase. Poate că de asta se întorsese în Shetland.

Când Sandy ajunse înapoi la secție, pantalonii îi erau uzi learcă, iar ploaia îi intrase și pe sub haină. Însă nu uitase de chifle, iar atunci când deschise ușa de la sala de operațiuni descoperi că Jimmy și Willow stăteau de vorbă de parcă ar fi fost din nou prieteni la cataramă. Îl întâmpinară cu voioșie și râseră de el când își puse haina pe calorifer și din ea se ridicară aburi. Willow făcu niște ceai și puse chiflele pe o farfurie. Sandy se gândi că până la urmă aveau să rezolve misterul. Lumea părea să fi reintrat pe făgașul normal.

Capitolul 37

Când ajunse înapoi la secție după discuția cu Kathryn Rogerson, Perez o găsi pe Willow uitându-se la înregistrarea apelului video cu Jonathan Teal. Stătea aplecată deasupra mesei din mica încăpere, iar pletele îi cădeau pe umeri, își aminti cum îi mângâiasse gâtul cu seară înainte, cum o eliberase de tensiune. Fără să spună nimic, Perez își trase un scaun și se așeză lângă ea. Willow apăsă pe un buton, iar înregistrarea porni de la început, umplând camera cu vocea ei.

În drum spre Lerwick, detectivul se întrebase dacă era cazul să vorbească despre noaptea de la casa din Ravenswick. Poate că ar fi trebuit să-și ceară scuze, cu toate că ei păruse să-i fi plăcut.

Îmi pare rău, de obicei nu mă port așa când invit o femeie la mine acasă.

Apoi se gândi că poate ea era cea care se comporta așa când avea ocazia. Sex fără bătăi de cap. Până la urmă, nu era nimic în neregulă cu asta, câtă vreme avea loc între adulți care-și dădeau consimțământul. Poate că nu era cazul să deschidă subiectul, poate că ea ar fi crezut că exagerează. Auzi din nou vocea lui Fran:

Jimmy Perez, probabil ești cel mai drăguț tip din lume, dar chiar îți faci prea multe griji.

Totuși, adevărata problemă era alta: el își dorea ceva mai mult. Nu voia doar să se fi culcat împreună și atât. Niciodată nu fusese atras de așa ceva. Era atât de încrezut încât credea că merită mai mult. Sau poate că era prea naiv și romantic. Acum își dădea seama că voia ca Willow să facă parte din viața lui. Dacă ar fi fost liber și lipsit de responsabilități, ar fi găsit o variantă în care să facă relația să meargă. Măcar de atâta lucru își dăduse seama în timp ce se întorcea la Ravenswick. Dar unde se potrivea Cassie în tot planul ăsta? Cum putea să se gândească să aducă o altă femeie în viața ei, când era atât de mică? Fran îi încredințase lui fetița. Părea o trădare de cea mai joasă speță.

Când intră în birou și o găsi pe Willow urmărind înregistrarea cu Jono Teal, tot nu ajunsese la vreo concluzie. Detectiva se întoarse și îi zâmbi.

— Jimmy Perez. Și eu care credeam că încerci să mă eviți.

— Poate că asta și făceam.

Deodată, ea apăsă din nou pe buton, iar Teal îngheță pe ecran. Privea spre cameră și rămăsese cu gura deschisă.

— Vreau să-ți pun în vedere că nu mă culc cu toți colegii mei. Nu vreau să pun presiune, dar să știi că nu fac așa ceva cu una, cu două.

Perez o privi pe Willow cu atenție și pentru o clipă se gândi că-l ia peste picior, dar detectiva doar aștepta să primească un răspuns.

— Nici eu, zise bărbatul.

Ea își dădu capul pe spate și începu să râdă.

— Jimmy Perez, crezi că nu știu asta deja? Tu ești serios în tot ce faci. Ești cel mai sobru bărbat pe care-l cunosc.

— E complicat.

— Știu. Vină și responsabilitate și tot soiul de alte lucruri de adulți pe care probabil că eu nu le înțeleg. Ai nevoie de timp ca să-ți revii.

Brusc, Willow deveni la rândul ei serioasă.

— Pot să aștept, Jimmy. Cel puțin o vreme.

Apoi porni din nou înregistrarea și începură s-o urmărească de la început.

Nu după mult timp se mutară în sala de operațiuni. Sandy se întoarse și el de la liceu. Era ud learcă și descumpănit, dar avea cu el o pungă de chifle cumpărate de la magazinul de pe stradă. Erau aproape uscate, fiindcă le ținuse sub haină, așa că-l întâmpinară cu voioșie văzând că nu le uitase.

— Doamne, ce rău îmi pare, Sandy, începu Perez. Ar fi trebuit să trimit o mașină să te ia. Nu știu unde mi-a fost capul.

Willow îl privi și începu să chicotească. Sandy tocmai își puneă haina pe calorifer, așa că nu băgă de seamă nimic.

— Și acum ce facem?

Ea preluă inițiativa și îi făcu să se concentreze la anchetă.

— Din ce ne spune fratele lui Alison, e clar că aveam dreptate. Ea și Rogerson aveau o rețea de proxenetism în Shetland. Bănuiesc că principalii clienți erau muncitorii din hotelurile plutitoare și de la hotelul din Sullom, dar se pare că printre ei mai erau și localnici.

— Asta înseamnă că ucigașul e cineva care voia să le distrugă rețeaua?

Sandy mesteca o brișă cu ciocolată, așa că abia îl înțelesesă.

— Mama ta nu ți-a spus niciodată să nu vorbești cu gura plină?

Dar Perez se gândi că avea totuși dreptate.

— Deci, pe cine căutăm? continuă detectivul. Un fanatic religios care nu suportă ideea de prostituție? Partenera unuia dintre bărbații care au beneficiat de serviciile lor?

— Aș spune că una dintre variantele propuse de tine se află extrem de

aproape de ambele locuri în care au fost găsite cadavrele, zise Willow.

— Jane Hay?

Detectiva dădu din cap.

— Știm că Hay l-a plătit pe Rogerson. Alison Teal stătea la doi pași de el, iar locul n-avea cum să fie atât de liniștit pe cât ni s-a tot spus, chiar dacă el susține că nici nu știa că stă cineva acolo. Mie mi se pare că voia să ascundă ceva. Și pot să pun pariu că e vorba despre unul dintre clienții ei. Dacă Jane a aflat, ăsta ar fi un mobil pentru ambele crime. Pe lângă asta, ea a avut cele mai bune ocazii pentru așa ceva.

— Nu sunt așa de sigur.

Perez se gândi la Jane Hay așa cum o știa el. Fusesse prietenă cu Fran. Nu o prietenă apropiată, dar Fran mai trecea din când în când pe la fermă să bea cafeaua cu ea, dacă picta prin zonă. Logodnica lui fusesse prietenă și cu Simon Agnew, iar Perez se întreabă ce ar fi spus Fran despre situația de față. Mereu spusese despre Jane că e o persoană calmă: *Ai impresia că ar putea trece prin orice cu zâmbetul pe buze*. Era o descriere care nu se potrivea unei femei capabile să omoare doi oameni, indiferent de cum se comportase soțul ei.

Perez își aminti ce spusese Kathryn despre tatăl ei. *E vorba de ceva rușinos? Atât de rușinos încât să vrea cineva să-l omoare?* Rușinea funcționa în tot soiul de feluri. Poate că existau lucruri din trecutul lui Jane pe care le descoperiseră Rogerson sau Teal. Poate că voia să ascundă ceva cu orice preț. Detectivul se gândi că deja intra în teritoriul lui Agnew. Astea erau întrebări pe care să și le pună psihologii, nu polițiștii.

— Ce ai aflat la liceu, Sandy? întreabă Willow. A zis vreunul dintre profesori ceva despre doamna Hay?

— Doar că și-ar fi dorit ca Michael să meargă la facultate, dar că el vrea să stea să lucreze la fermă, spuse Sandy cu un aer vinovat. Dar nu m-am gândit să întreb despre soții Hay. Am întrebat doar despre băieți. Scuze.

— Și ai aflat ceva interesant?

— Nu tocmai. Andy era cel deștept. Era isteț, cocheta cu arta, puțin obraznic, dar destul de simpatic încât să nu pătească nimic. M-am gândit că poate-i plăcea de profesoara lui de engleză. Pare genul de femeie care vrea să fie admirată. Poate că a devenit profesoară numai ca să-și vrăjească publicul. Nu cred c-ar deranja-o nici atenția primită din partea unui elev.

Sandy tăcu și sorbi din ceai.

— Și Michael?

Perez nu-și dădea seama ce relevanță aveau toate informațiile acelea, poate doar ca să înțeleagă mai bine trecutul familiei Hay, dar era tot mai convins că în centrul anchetei trebuiau să se afle cei patru care locuiau la fermă.

Sandy dădu din umeri.

— Profesorul cu care am stat de vorbă nu mi-a spus mare lucru despre el, doar că nu iese în evidență. Nu e tocmai isteț, dar nici n-are nevoie de ajutor.

Sandy își ridică privirea și zâmbi.

— Cam așa eram și eu la școală. Am impresia că cei doi frați nu sunt tocmai apropiați. S-au bătut la un moment dat în curte, când Andy era în ultimul an de liceu. Nimeni nu știe exact de la ce a pornit toată chestia, dar se pare că unul dintre ei făcea glume despre o fată și a întrecut măsura.

Făcu o pauză, apoi continuă:

— Iar Sally Martin, profesoara lui Andy, mi-a dat un motiv posibil pentru cearta de pe stradă. Se pare că lui Rogerson îi venise ideea să taie fondurile pentru manifestări artistice. Nimănui de la Teatrul de Tineret nu i-a convenit.

— Nu, spuse Willow și se aplecă. Dacă era vorba despre asta, Andy n-ar fi spus. Ar fi avut din nou ocazia să transmită un mesaj. Ce s-a întâmplat acolo pe stradă era de natură personală.

— Oare aflase că tatăl lui apela la serviciile lui Rogerson?

Perez își zise că se contura un tipar, copii care încercau să compenseze pentru comportamentul iresponsabil al părinților: Kathryn și Tom, Andy și Kevin.

— Așa s-ar explica și de ce Andy părea așa de neliniștit. Poate are impresia că tatăl lui e un ucigaș.

— Sau poate este chiar el ucigașul, interveni Willow. Pare genul melodramatic. Oare a văzut răzbunarea ca pe o soluție pentru că Rogerson l-a împins pe tatăl lui să calce strâmb, s-o înșele pe mama lui?

— Nu e puțin cam tras de păr?

Teoria părea ruptă din filmele gotice pe care Fran le mai urmărea uneori în nopțile întunecoase de iarnă. Pe lângă asta, Perez nu era convins că un tânăr avea astfel de concepții despre moralitatea sexuală.

— Da, știu. Încerc să mă folosesc de ce avem. Am strâns multe informații, dar tot nu-mi dau seama cine e vinovatul.

Willow îl privi pe detectiv.

— Dar tu, Jimmy? Tu cunoști locul ăsta. Care-i următoarea mișcare?

— Mai trebuie să facem niște verificări de rutină. Încă n-am dat de nimeni care să-l fi văzut pe Tom Rogerson după ce și-a lăsat mașina la aeroport. E imposibil să fi dispărut pur și simplu.

Perez se opri o clipă, apoi zise:

— În afară de asta, n-avem nimic de făcut. Cred că trebuie să așteptăm.

— Să așteptăm ca ucigașul să facă o greșală?

— Sau să încerce să omoare din nou. Știm că familia Hay are secrete. Chiar dacă niciunul dintre ei nu se dovedește a fi ucigașul, tot e posibil să știe cine a comis crimele, sau măcar să bănuiască. Așa că așteptăm și îi urmărim.

Willow dădu din cap. Abordarea avea sens.

— Sandy, mai du-te o dată la aeroport. Tu poți să vorbești ușor cu localnicii. Cum te gândești să-i urmărim, Jimmy? E cam greu să faci asta pe ascuns într-un loc cu atât de puțini oameni și unde nu te poți piti.

— De acasă de la mine pot să văd ferma.

— Așa, deci, vrei o scuză ca să stai toată ziua în casă și să bei ceai?

Perez își ridică mâinile, în semn de predare.

— Dă-mi doar o zi. Uneori, să aștepti e cel mai greu lucru.

Willow îl privi cu subînțeles.

— O zi. Dacă zici că doar de atât ai nevoie...

Perez o conduse pe jos până la pensiune. Ploaia se mai liniștise. Ușa barului din capătul străzii se deschise brusc, iar afară se revărsă o muzică de vioară. Era miercuri seară, iar localnicii se strângeau laolaltă ca să cânte. Vara, barul ar fi fost plin. Acum, însă, probabil că muzicienii erau aproape singuri.

— Stai și tu la o cafea, Jimmy? Sunt sigură că s-ar bucura cu toții să te vadă.

Detectivul se uită la ceas. Încă mai avea o oră până când Duncan trecea pe la el ca s-o lase pe Cassie.

— Da, de ce nu?

Știa că trebuia să ia o decizie despre viitorul lor, dar se simțea foarte în largul lui alături de ea. Indiferent ce avea să hotărască, tot urmau să poată lucra împreună.

Willow descuie ușa, iar cei doi intrară în locuința călduroasă. Din bucătăria de la subsol se auzeau glasuri. De afară nu se vedea că e cineva acolo, fiindcă draperiile groase erau trase.

— Salutare! Am venit și cu Jimmy. Sper că e-n regulă.

Willow coborî pe scări înaintea detectivului.

Rosie stătea pe scaun lângă cuptor, iar soțul ei făcea un ceai. Încăperea mirosea diferit. În aer parcă plutea aroma laptelui.

— Intrați! spuse John. Intrați și faceți cunoștință cu fiul meu.

Abia atunci văzu Perez că Rosie picotea cu un bebeluș în brațe.

— S-a născut azi-noapte, spuse bărbatul. Tu nu erai aici, Willow. Ți-am lăsat un bilețel și ceva pentru micul dejun. Tocmai ne-am întors de la spital.

— Nu, spuse Willow, nu m-am mai întors. A intervenit ceva neașteptat.

Perez o privi ca să vadă dacă detectiva făcuse o glumă pe care s-o priceapă doar ei doi, însă își dădu seama că avea ochi doar pentru bebelușul roz și zbârcit care era învelit într-o păturică galbenă.

— Ce nume o să-i puneți?

— Încă nu știm, spuse Rosie zâmbind. Ne-am gândit să așteptăm și să vedem ce nume i s-ar potrivi mai bine.

— Din moment ce nu putem să-l numim *prună uscată*, deși arată ca una, ar fi bine să ne vină altă idee, spuse bărbatul în timp ce turna apă în ceainic. Beți câte un ceai? Și un păhărel, ca să-i fie de noroc copilului?

— Nu vreți să vă lăsăm singuri?

Willow privea în continuare copilul.

— E prima voastră noapte în familie.

— Ei, o să tot avem din astea ani întregi de-acum încolo.

Rosie se ridică în picioare și îi oferă lui Willow bebelușul.

— Ia-l și jucați-vă puțin cât mă duc până la baie. S-ar putea să dureze ceva.

Femeia era îmbrăcată într-o pijama largă și era încălțată cu niște papuci imenși. Abia urca scările.

— Sunt dată cu încetinitorul.

— Ar fi trebuit s-o vedeți, spuse John. A fost așa curajoasă!

Willow se așeză la masă și ținu bebelușul pe genunchi în timp ce John turna ceai în căni și whisky în niște păhărele.

Capitolul 38

Jane se trezi dezorientată. Afară ploua. Poate că în vis fusese altundeva. Se panică pentru o clipă, crezând că iarăși băuse. În gură simțea un gust care-i aducea aminte de rușinea și de sila de ea însăși pe care le simțea mereu după o noapte de băut. Apoi îl auzi pe Kevin cum se întoarce de pe-o parte pe alta, și își dădu seama unde se afla și că era în continuare puternică și lucidă. Măcar lucidă. Totuși, asta n-o încălzea cu nimic. Se culcă la loc.

Când se trezi din nou, Kevin se dăduse jos din pat, iar lumina era aprinsă. Bărbatul făcuse duș, iar acum stătea în cameră cu un prosop în jurul taliei și cu părul ud. O privea într-un mod aproape patern. Jane se gândi cât de recunoscătoare îi era că-i rămăsese alături. Alți bărbați ar fi părăsit-o de mult.

— Mă gândeam s-o ștergem de aici, zise Kevin. Să ne bucurăm de o mică vacanță în care să fim doar noi doi. Băieții sunt mari, putem să-i lăsăm singuri, iar în perioada asta nu e mai nimic de făcut la fermă.

Se așeză lângă ea. Încercă să nu se gândească la faptul că cearșaful urma să se ude din cauza prosopului.

— Cum sună?

— Grozav! Unde să mergem?

— Undeva unde-i cald, răspunse Kevin. Poate în Maroc. Să mai avem și noi parte de puțină aventură în viețile noastre.

Jane se gândi la nisipul fierbinte și la piețele pline de condimente viu colorate.

— Mi-ar plăcea la nebunie în Maroc. Și ai dreptate, chiar avem nevoie de niște timp pentru noi.

Brusc, se întrebă cum de-i trecuse măcar prin cap să-i lase singuri pe copii, din moment ce ucigașul nu fusese găsit încă.

— O să intru pe internet să văd dacă găsesc vreo ofertă de ultim moment.

Kevin se aplecă și o sărută ușor pe buze.

— Și poate până ne întoarcem găsesc și ei criminalul și se termină toată nebunia asta.

Bărbatul se ridică și începu să se îmbrace. Jane se uită la el și se gândi că se menținuse mai bine decât ea. Încă avea un corp de tânăr, ar fi putut să le fie frate lui Andy și Michael, nu tată. Cu toate că și ea se gândise la crime, și-ar fi dorit ca soțul ei să nu aducă vorba de ucigaș. Parcă stricase

momentul.

Când coborî, îl auzi pe Kevin tastând frenetic la calculator în căutarea unei vacanțe de vis în care, cumva, ea nu putea să creadă. Făcu niște cafea și îi strigă pe băieți, întrebându-i dacă vor să mănânce. Deja hotărâse să facă un mic-dejun englezesc, ca să-l răsfete pe Kevin. Scoase niște bacon din frigider și începu să-l prăjească în tigaie. Michael își făcu apariția îmbrăcat deja în haine de școală, dar desculț.

— Să înțeleg că Andy a plecat deja? Speram să mă ducă el cu mașina.

— Probabil că e încă în pat, răspunse Jane.

Însă deja simțea că i se face rău. La un moment dat, trăise cu impresia că înțelege cum gândește fiul ei cel mare. Doar aveau firi asemănătoare, nu? Acum, Andy ba era acasă, ba era în Lerwick, iar ea habar n-avea ce pune la cale.

— Am verificat. Nu-i acolo.

Jane se uită în curte. Încă era întuneric, dar lampa din birou strălucea ca un reflector pe mașinile parcate.

— Mașina lui e încă aici. Trebuie să fie prin preajmă.

Nu știa ce să mai spună, dar își dădea seama că nici ea, nici Michael nu erau convinși. Andy dispăruse în urmă cu două nopți și se întorsese în zori learcă și palid la față. Refuzase să stea de vorbă cu ea și se încuiase în camera lui.

— Nici nu știu dacă a dormit aici azi-noapte.

— Când l-ai văzut ultima oară?

Jane știa că nu era vina lui Michael, dar tot nu reuși să facă vorbele să nu sune ca un reproș. Simțea nevoia să dea vina pe cineva.

— Azi-noapte. Când erai la întâlnirea ta.

Simți la rândul ei nota de reproș din spusele lui Michael. Se întrebă din nou cât de mult îi deranjau pe el și pe Andy întâlnirile de la Alcoolicii Anonimi și faptul că fusese nevoită să penduleze între dezalcoolizare și nevoile lor în timp ce creșteau.

— Și cum ți s-a părut?

Michael dădu din umeri. Cotrobăi prin coșul de rufe ca să-și găsească o pereche de șosete curate înainte să răspundă.

— Era în toane proaste. Așa cum e de când s-a întors de la facultate.

— Ți-a spus unde se ducea?

— Mie nu-mi spune niciodată ceva important. Tu ești cea cu care vorbește.

Acum, reproșul era mai evident ca niciodată. Era vorba de gelozie pură.

— Nu ți-a lăsat vreun bilețel? Așa a spus că face. Dar am crezut că o să se-ntoarcă aseară.

Michael dădu din cap către frigider, unde mai multe rețete, poze și bucăți de hârtie erau ancorate cu niște magneți.

Puteai să-mi spui de aseară! aproape că izbucni Jane, dar se abținu. Știa că Michael avea dreptate. Andy mereu fusese... nu neapărat favoritul ei, fiindcă își dăduse seama de la bun început că era greșit să pună problema așa, dar în orice caz era fiul de care se simțea mai apropiată.

— A, bine atunci.

Se abținu să dea fuga la frigider ca să vadă bilețelul. Întoarse baconul în tigaie.

— Vrei un sandvici cu bacon? Pot să te duc eu la școală, dacă vrei, ca să nu mai aștepți autobuzul pe o vreme ca asta și să mai câștigi niște timp.

— Ar fi grozav, răspunse Michael pe un ton nu tocmai entuziasmat, ci mai degrabă împăciuitor.

Jane așteaptă până când soțul și fiul ei terminară micul dejun, iar Michael se duse la etaj ca să-și ia ghiozdanul. Apoi se duse să vadă bilețelul. Zări scrisul lui Andy în timp ce se apropia de frigider. Era mare și îmbârligat:

Momentan nu sunt cea mai agreabilă persoană, așa că plec puțin ca să-mi revin. Nu-ți face griji pentru mine și nu încerca să mă suni, n-o să răspund. Sunt bine și o să mă întorc când voi fi mai puțin antipatic.

Jane nu se putu abține să nu zâmbească. Parcă era stilul lui Andy de odinioară. Luă bilețelul de pe frigider, îl împături și îl ascunse în geantă, așa cum făcea în tinerețe cu scrisorile de dragoste ale lui Kevin. Michael era în pragul ușii, gata de plecare.

— Deci, unde a plecat Andy?

— S-a dus să stea câteva zile la un prieten.

— De ce n-a luat mașina?

Jane se gândi înainte să răspundă.

— Nu știu. Poate că băuse și nu voia să conducă. Probabil că l-a luat altcineva. Ai auzit vreo mașină azi-noapte?

Jane își puse haina și luă cheile.

— Nu.

Dar Michael deja nu mai era atent. Îi scria pe telefon unui prieten.

Jane îl lăsa chiar în fața porții Liceului Anderson. Se întâlneau cu un coleg și intrau ținându-se de mână, fără să-i mai facă măcar cu mâna. Femeia se gândi că Andy n-ar fi fost niciodată atât de nepolitic. Apoi își dădu seama că Michael n-ar fi fugit niciodată de acasă lăsând doar un bilețel. Pe drumul de întoarcere, văzu că în vechea casă a preotului lumina era aprinsă, așa că, fără să se gândească, ieși de pe stradă și porni pe cărare spre promontoriu. Încercă ușa, dar era încuiată, așa că bătă din nou. Într-un târziu apărură Simon.

— De obicei nu încui, spuse bărbatul. Dar bănuiesc că suntem cu toții puțin speriați de cine umblă în puterea nopții.

Pe Jane o trecu un fior. Nu și-ar fi închipuit niciodată că Simon ar putea să se teamă de ceva. Frica lui făcea pericolul să pară mai real chiar și decât atunci când văzuse cadavrul lui Tom Rogerson pe plajă.

Bărbatul avea un pix pus după ureche, iar când o conduse în bucătărie, Jane văzu că pe brațul fotoliului se afla un carnet deschis.

— Ah, îmi pare rău. Te-am deranjat.

— Chiar deloc. Lucram la un articol, dar oricum voiam să fac pauză ca să beau o cafea. În curând e rândul meu să merg la *Befriending Shetland*. Nu pot sta mult.

Jane se pomeni că se așază pe scaunul de lângă sobă și încearcă să-i explice de ce e atât de îngrijorată în privința lui Andy. Scoase bilețelul din geantă, îl despătură și îl împinse pe masă spre Simon.

— Kevin ce părere are?

— Că îmi fac griji de pomană.

— S-ar putea să aibă dreptate.

Afară, o rafală izbi picăturile de ploaie în geam, așa că de abia înțelese ce spunea Simon.

— Andy ți-a zis ceva despre ce-l tot macină?

— Nu.

Jane luă o gură de cafea.

— De fapt, am impresia că de asta tot dispare. Mă evită.

— Ai idee unde s-ar fi putut duce?

— La un prieten, bănuiesc.

Jane tăcu, după care continuă.

— Suntem în Shetland. Probabil că aș putea să dau de el dacă m-aș strădui. Dar el nu vrea să fac asta și probabil că ar trebui să țin cont de

opțiunea lui, nu-i așa?

— Probabil. Acum depinde și de cât de disperat crezi că e.

— Nu știu.

O nouă rafală izbi în geam.

— De când s-a întors de la facultate, e schimbat. Nu mai vorbește cu mine.

Simon se ridică și își puse cana în chiuvetă.

— Ieri a trecut pe la mine detectiva, femeia aia din Inverness. M-a întrebat despre băieții tăi.

— Și ce i-ai spus?

— Nimic. N-aveam ce să-i spun.

Simon rămăsese în picioare, cu spatele spre bufet.

— Ascultă, nu cred că trebuie să-ți faci griji că Andy are nevoie de o perioadă de timp pentru el. Probabil faptul că s-a întors acasă și s-a lăsat de facultate i-a rănit orgoliul. În plus, au mai fost și crimele astea două comise atât de aproape de casa voastră, toată încordarea și toate bănuielile astea... E normal să fie neliniștit și confuz.

— Crezi că știe ceva despre crime?

Jane își privi prietenul. Nici nu era sigură că vrea să audă răspunsul.

Simon o privi fix.

— Doar nu crezi că Andy al tău e un ucigaș.

— Nu! izbucni Jane.

Măcar atâta lucru știa. Fiul ei avea o fire blândă. Poate că îi mai sărea țandăra uneori, însă n-ar fi luat niciodată viața cuiva.

— Dar poate bănuiește pe cineva.

— La cine te gândești, Jane? întrebă Simon pe un ton liniștit, împăciuitor. Pe cine crezi că protejează Andy?

— Nu știu! Toate teoriile și bănuielile astea... nu mai suport!

Jane se opri o clipă, apoi zise:

— A fost plecat aproape toată noaptea de marți spre miercuri. Habar n-am pe unde a umblat, dar s-a întors într-un hal fără de hal.

— Trebuie să stea vorbă cu cineva, zise bărbatul. Trimite-i un SMS și spune-i că sunt la *Befriending Shetland* toată după-amiaza. Poate că nu-i vine să comunice cu tine fiindcă sunteți prea apropiați.

— Cum adică?

Brusc, Jane avu impresia că Simon îi ascunde ceva. N-o mințea – era prea curajos să facă una ca asta dar nici nu-i spunea tot adevărul.

— Cred că ar trebui să-l lași în pace o zi. Poate vorbește cu prietenul la care stă sau poate vorbește cu mine.

Bărbatul tăcu puțin, după care reluă:

— Iar dacă tot nu se întoarce, poate că ar trebui să-l anunți pe Jimmy Perez.

— Nu știu dacă pot să fac asta.

Jane se gândi că Simon parcă-i spunea să-și arunce fiul în ghearele poliției, deși ea era convinsă că e nevinovat.

— Andy ar putea fi în pericol, spuse Agnew pe un ton ferm. De curând au murit doi oameni. Siguranța lui e mai importantă decât relația cu tine.

Făcu o nouă pauză, apoi continuă:

— Chiar n-ai idee la cine putea să se ducă?

Jane clătină din cap.

— Bănuiesc că la unul dintre foștii lui colegi.

— Mă întrebam dacă nu s-a dus la Kathryn Rogerson, continuă Simon. Nu cumva au fost amândoi în trupa Teatrului de Tineret când era el mai mic, înainte să plece în sud la facultate? Mereu mi s-a părut că-i place de ea. I s-or fi aprins călcâiele după o femeie mai în vârstă.

Însă Jane nu voia să creadă că ar mai putea exista încă o legătură cu familia Rogerson.

— Dacă trece pe la tine prin Lerwick, poți să-i spui să-mi dea un semn? Un SMS e de ajuns, doar vreau să știu că e în siguranță.

— Firește.

— Acum cred că ar trebui să te las să-ți vezi de articol.

Simon o conduse până la ușă. Încă ploua, iar vârful dealului Raven's Head era acoperit de ceață.

Pe drumul de întoarcere, Jane văzu mașina lui Jimmy parcată în fața casei acestuia și pentru o clipă îi veni să se oprească și să-i ceară imediat ajutorul. Dacă Andy era în pericol, de ce să mai aștepte înainte să-l caute? Însă până la urmă hotărî să meargă mai departe. Andy îi lăsase un bilețel în care o anunța că e în siguranță. Probabil era cu un prieten pe undeva și se trezea dintr-o mahmureală, sau mânca un mic dejun târziu. Îi trimise un mesaj ca să-l roage să stea de vorbă cu Simon în Lerwick, iar Simon urma s-o anunțe dacă fiul ei trecea pe acolo. N-avea niciun rost să se mai îngrijoreze. Nu mai putea face nimic.

Capitolul 39

Sandy opri mașina în parcare de la Aeroportul Sumburgh. Tot drumul de la Lerwick fusese extrem de aglomerat fiindcă porțiunea cu o singură bandă de lângă alunecarea de teren era în continuare semaforizată. Era ora zece, dar lumina soarelui abia răzbătea prin norii joși. În clădirea terminalului, pasagerii nemulțumiți așteptau ca vremea să se îndrepte încât zborurile întârziate să poată decola. Sandy avea impresia că aleargă după cai verzi pe pereți, că trebuie să facă ceva pur și simplu mecanic, în vreme ce partea cu adevărat interesantă a anchetei se desfășura în cu totul alt loc.

Intră în magazin ca să-și ia o cafea și un sandvici cu bacon. Dormise prea mult și nu avusese timp să mănânce micul dejun. O recunoscuse pe femeia de la tejghea, însă nu reuși să-și aducă aminte cum o cheamă. Era durdulie și roșie la față, iar Sandy avu impresia că odinioară lucra la toneta de *fish and chips* din Lerwick. Acum mai mulți ani, înainte să o cunoască pe Louisa și să încerce să slăbească, mâncase de multe ori de acolo.

— Salutare!

Și femeia îl recunoscuse și-l întâmpină ca pe un vechi prieten.

— Încotro?

Sandy clătină din cap.

— Am venit pentru muncă, nu plec în vacanță.

Din difuzoare se auzi un anunț prin care pasagerii zborului către Glasgow erau chemați să se îndrepte spre controlul de securitate. Urmă un alt anunț pentru pasagerii zborului spre Aberdeen, iar magazinul se goli ca prin farmec.

— Ah, crimele astea...

I se simțea interesul din glas. Era nerăbdătoare să afle detalii din culise. Sandy își aminti că dintotdeauna îi plăcuse flecăreala.

— Bănuiesc că nu l-ai văzut din întâmplare pe Tom Rogerson duminică, nu-i așa? Trebuia să plece până în Orkney. Și-a parcat mașina aici, dar n-a mai luat avionul. Îl știai pe Tom Rogerson, nu-i așa?

— A, da. Și pe Mavis, soția lui. Tare o mai juca pe degete, să știi.

Sandy își aminti numele ei. Susan. Nu-i știuse niciodată numele de familie.

— Duminică lucrei?

— Da, era o zi la fel ca asta, plină de zboruri anulate și întârziate. Era

multă lume care abia aștepta să se îmbunătățească vizibilitatea. Nu-mi mai vedeam capul de treabă.

Susan se trânti pe un scaun din spatele tejghelei ca să își sublinieze spusele. Avea picioare scurte și dolofane, iar gambele îi arătau ca niște sticle cu capul în jos.

— L-ai văzut pe Tom Rogerson? Era un tip sociabil. Probabil că ar fi cumpărat cafea pentru oricine cu care se știa și s-ar fi așezat aici la o masă ca să stea de vorbă. Îmi imaginez că n-aveai cum să nu-l observi.

Sandy luă o gură din sandviciul cu bacon. Îl plătise deja și n-avea niciun rost să-l lase să se răcească.

— Da, l-am văzut, dar n-a stat mult pe aici. Poate și-a zis că n-are rost să rămână, din moment ce zborurile erau clar întârziate, și că o să se întoarcă mai târziu. L-am văzut cum vorbea cu una dintre fetele de la check-in. Probabil voia să afle noutățile.

— A intrat în magazin?

Sandy nu era prea sigur de ce o întrebase așa ceva. Probabil că voia să-și dea seama ce făcuse Rogerson.

Susan nu răspunse imediat.

— Da, a intrat. Ziarele ajunseseră cu primul zbor și a cumpărat unul dintre alea groase, londoneze. Știi cum e la sfârșit de săptămână. Toate avioanele sunt pline de reviste și cataloage.

— A venit în magazin înainte sau după ce a stat de vorbă cu tipa de la check-in?

Din nou, Susan nu răspunse imediat. Sandy se gândi că-i era de mare ajutor faptul că Susan era așa interesată de oameni. El, unul, n-ar fi observat nimic prin acel du-te-vino al pasagerilor. Ar fi fost un martor îngrozitor.

— După, zise Susan. S-a dus la check-in aproape imediat ce a ajuns în terminal. Apoi a dat un telefon și abia pe urmă a intrat în magazin. Duminică eram la casă, nu mă ocupam de cafenea. Pe urmă au dat năvală clienții, așa că n-am văzut ce-a mai făcut după ce a cumpărat ziarul.

Sandy se gândi la convorbirea lui Rogerson. Bănuia că Perez ceruse deja companiei de telefonie mobilă un desfășurător al apelurilor, dar acum era posibil să fie chiar mai urgent să le vadă. Asupra lui Rogerson nu fusese găsit niciun telefon, și nici acasă sau la birou nu părea să existe vreunul, dar probabil că Mavis avea atât numărul lui personal, cât și pe cel de serviciu. Nu putea să fie așa de greu să afle istoricul convorbirilor.

— Ai auzit ceva din ce a vorbit la telefon?

Detectivul știa că Susan era genul care să tragă cu urechea. Îl considera oricum un fustangiu nenorocit, deci probabil că abia aștepta să mai afle câte un detaliu picant.

Femeia dădu din cap cu dezamăgire.

— Era în sala de așteptare, iar eu eram la casă. Am văzut că vorbește la telefon, dar n-aveam cum să aud.

Brusc, lui Sandy îi veni o idee.

— Ești sigură că el a sunat? Nu cumva a răspuns la telefon? Poate că n-ai auzit că-i sună telefonul, dacă zici că era așa aglomerat aeroportul.

Susan se gândi la spusele lui Sandy.

— Ai dreptate. Doar am bănuir că el a sunat, dar nu cred că l-am văzut tastând. E posibil doar să fi răspuns la telefon.

Sandy așteptă la coadă ca să stea de vorbă cu personalul de la check-in. Nu voia să provoace nemulțumiri băgându-se în față. Oricum, nu dură mult. Acum, avioanele din sud aterizau și plecau foarte repede. Femeia cu care vorbi era o englezoaică tânără și isteată. Sandy îi arată legitimația și își dădu seama că o impresionase. Dacă ar fi întâlnit-o cu mai mult timp în urmă, deja ar fi încercat s-o ia cu binișorul ca s-o invite în oraș. Însă acum nu făcea altceva decât să se concentreze asupra lui Tom Rogerson.

— Avea un bilet pentru zborul de duminică dimineață spre Orkney, dar nu s-a mai îmbarcat.

Femeia apăsă pe câteva butoane de la calculator și mormăi din cauză că sistemul se mișca atât de încet.

— Lucrai duminică? o întreabă el în timp ce aștepta.

— Da. Pe tura de dimineață. Am terminat la două.

— Atunci poate îți aduci aminte dacă ai discutat cu el. Avea un fel anume de a vorbi cu doamnele.

Englezoaica ridică din sprâncene.

— Un bărbat între două vârste? Avea la el doar un bagaj de mână, un rucsac mic. Vorbea ca un personaj din serialul ăla polițist cu acțiunea în anii '70, *Viața pe Marte*.

Era limpede că nu fusese plăcut impresionată.

— Da, el trebuie să fi fost.

Sandy îi zâmbi. Se gândi că, de când cu Louisa, parcă-și mai schimbase și el stilul. Se simțea bine, ca și cum ar fi evoluat.

Femeia privi ecranul din fața ei.

— Rogerson, Thomas. Avea bilet pentru zborul de la zece și jumătate către Kirkwall. Și-a făcut check-in-ul la timp. I s-a spus că avionul urma să întârzie, așa că trebuia să urmărească anunțurile. Apoi s-a întors și a zis că din cauza întârzierii foarte mari urma să rateze întâlnirea și putea la fel de bine să renunțe. Din moment ce avea doar bagaj de mână, n-a fost nicio problemă, dar a pierdut aproape două sute de lire, din moment ce și zborul de întoarcere a fost anulat automat.

Sandy încercă să-și dea seama ce însemna asta. Pretextul era în mod evident o prostie, conferința companiilor de pescuit urma să aibă loc abia luni dimineață. Oare ce se întâmplase între momentul când își făcuse check-in-ul și când se întorsese ca să-și anuleze zborul? Tom Rogerson vorbise cu cineva la telefon. Dacă puteau să afle cu cine, poate că ar fi descoperit cine era ucigașul. Sandy îi mulțumi tinerei și plecă.

Tocmai voia să sune la secția din Lerwick ca să-l anunțe pe Jimmy Perez ce descoperise, când își aduse aminte că șeful lui lucra de acasă. Stătea de șase ca să vadă cine vine și cine pleacă de la ferma familiei Hay. Sandy se gândi că putea la fel de bine să treacă pe la el, din moment ce tot era în drum. Cu puțin noroc, poate că Jimmy avea să-i dea și ceva de mâncare.

Însă când ajunse la casa din Ravenswick îl găsi pe detectiv într-o stare de agitație. Stătea la fereastră cu un binoclu și privea fix înspre vale, unde locuia familia Hay. În depărtare se vedea dealul despicat de alunecarea de teren, însă casa distrusă de la Tain nu se zărea.

— Întoarce-te la secție și vezi ce e cu apelurile alea, spuse Perez. Ai dreptate. Trebuie să aflăm cu cine a vorbit Tom când a fost duminică dimineață la aeroport. Știm că l-a sunat pe cumnatul lui din Orkney, dar asta probabil s-a întâmplat după ce și-a schimbat planurile.

— Pe aici s-a întâmplat ceva?

Sandy încă mai spera să primească ceva de mâncare.

— Jane Hay și încă cineva au pornit spre nord cu mașina. Cred că era cu fiul mai mic. Poate că l-a dus la școală. Apoi s-a îndreptat spre promontoriu și n-am mai văzut-o. N-a stat mult și s-a întors. Acum e tot aici.

Perez îl privi pe Sandy.

— Am impresia că e pur și simplu o pierdere de vreme.

— Stai să treacă ziua.

Sandy nu prea știa ce altceva să zică.

— N-a spus Willow așa?

— Mda.

Perez ridică binoclul și începu din nou să pândească.

— Așa a spus.

Toată conversația i-l readucea lui Sandy în memorie pe acel Jimmy Perez după ce o pierduse pe Fran pe Fair Isle. Jimmy cel taciturn, care repezea pe toată lumea și nu voia să-i spună nimănui la ce se gândește. Sandy își luă rămas-bun, dar detectivul nu-i răspunse, așa că ieși singur și porni spre Lerwick.

Capitolul 40

Jimmy Perez rămase pe loc în casa pe care o considera a lui Fran și privi cum mașina lui Sandy se îndepărtează. Lui îi venise ideea să urmărească ferma familiei Hay ca să vadă cine vine și cine pleacă, dar acum i se părea enervant că stă pe loc. Însă nu doar asta îl deranja. Știa că-și impusese un termen nerealist. Willow voia un răspuns până la sfârșitul zilei și știa că deocamdată nu ajunsese la o concluzie. Ar fi trebuit să-și dedice întreaga energie și atenție ca să găsească ucigașul, nu să-și facă griji despre o posibilă relație cu șefa lui.

Duba poștei se opri în dreptul casei, iar Davy Sutherland alergă pe cărare cu scrisorile până la ușă. Perez se bucură că lua o pauză. Promise trei facturi și o scrisoare din partea consiliului. Aproape că-i veni s-o arunce pe aceasta din urmă la coș fără s-o mai deschidă măcar, însă văzu că pe ea scria Confidențial. Își dădu seama că era vorba despre cimitirul din Ravenswick:

Vă informăm că recenta alunecare de teren a provocat daune serioase. Vrem să asigurăm pe toată lumea că, deși pietrele funerare au fost dărâmate, iar în unele cazuri chiar luate de apă, locurile de veci propriu-zise ale celor dragi care nu mai sunt printre noi nu au fost afectate. Trebuie să luăm o hotărâre în ceea ce privește viitorul cimitirului. În perspectiva posibilității unor dezaastre naturale similare, consiliul s-a gândit la ideea de a transforma cimitirul într-un cimitir ecologic. În caz că se va alege această variantă, pietrele funerare nu vor fi înlocuite și se va căuta o alternativă ecologică pentru a marca locurile de veci ale celor dragi. Vă invităm să ne oferiți sugestii în această direcție.

Perez se pomeni că zâmbește. Lui Fran i-ar fi plăcut la nebunie ideea unui cimitir ecologic în Ravenswick. S-ar fi oferit pe loc să planteze flori sălbatice și pomișori care creșteau în Shetland. Se gândi că era cazul să discute despre asta cu Cassie și ajunse din nou la concluzia că nu era un moment potrivit să aducă o femeie nouă în viața lor. Cassie avea și așa destule pe cap. Reveni asupra scrisorii și văzu că jos apărea numele lui Tom Rogerson. Probabil că se numărase printre membrii consiliului care veniseră cu propunerea imediat după alunecarea de teren. Firește, nu se vedea nicio semnătură. Probabil că scrisoarea fusese redactată, aprobată și apoi își croise încet-încet drum prin birocrația consiliului, astfel că fusese tipărită înainte să-și dea cineva seama că era nepotrivit să apară acolo numele lui Rogerson.

În tot acest timp, urmărise cu coada ochiului ce se întâmpla în vale și pe

drum. Fluxul de trafic era constant, în ciuda semafoarelor care controlau singura bandă practicabilă. La ferma familiei Hay nu se vedea nicio mișcare. Nu era nici urmă de Andy, fiul cel mare, care îl îngrijora cel mai mult pe Perez. Oare era acasă și își ajuta părinții, sau rămăsese peste noapte în Lerwick? Stând în continuare cocoțat pe pervaz, detectivul mănca niște biscuiți cu brânză. Nu prea îi era foame.

Cassie urma să iasă de la școală la trei. De obicei o lua o vecină, iar fetița stătea la ea până când Perez termina serviciul. Detectivul se gândi că azi avea să meargă chiar el să o ia de la școală. Nu mai suporta ideea de a sta în casă. În plus, mare parte din drum tot putea să mai arunce câte un ochi spre ferma familiei Hay. Ploaia se oprise, iar norii se mai risipiseră puțin. Poate că era chiar destulă lumină ca el și Cassie să se uite spre cimitirul distrus. Așa putea s-o întrebe și ce părere avea de inițiativa consiliului. Așa putea s-o facă pe Cassie să se gândească la viața, visurile și idealurile mamei ei.

Fetița ieși prima pe terenul de joacă. Deși încercă să nu se manifeste, era clar că se bucura să-l vadă. Mormăi puțin când își dădu seama că nu venise cu mașina și trebuiau să meargă pe jos până acasă.

— N-ai habar cât ne obosește domnișoara Rogerson.

— Cum ți se pare?

Kathryn ieșea de obicei ca să vadă cum pleacă elevii, dar astăzi își făcu apariția doar o suplinitoare.

— Ok.

Nu merseră pe poteca ce ducea spre drumul principal și spre casa lor, ci se îndreptară în jos, spre mare. Așa puteau să evite ferma de la Tain. Paltinii mascau dezastrul provocat de alunecarea de teren, iar cei doi puteau să urce pe un delușor de unde se vedea cimitirul. După-amiezele începuseră deja să fie mai luminoase, așa că urmau să aibă parte de lumină cel puțin încă o oră. Cassie tot vorbea despre prietenele ei și despre costumul de care avea nevoie pentru serbarea de sfârșit de semestru.

— Dar domnișoara Rogerson a spus să nu-ți faci griji, se ocupă ea de costumul meu.

— Ce drăguț din partea ei.

Însă Perez avea impresia că învățătoarea nu era chiar atât de drăguță. Dacă tot susținea că-și adora tatăl, cum putea continua să lucreze de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic, deși bărbatul tocmai murise?

Detectivul îl zări în depărtare pe Kevin Hay cum lucra terenul cu un utilaj masiv, un tractor care avea o cuvă în partea din față. Părea că sapă

încă un șanț pentru irigații pe marginea terenului. Pământul îl depozitase în grămezi mici. De unde erau Perez și Cassie, șanțul arăta ca un mormânt lung. Uruitul utilajului parcă era zgomotul scos de unul dintre monștrii din poveștile lui Cassie, dar fetița nu părea deranjată.

Pe deal mai era o siluetă care stătea exact unde își închipuise Perez că el și Cassie urmau să discute despre piatra funerară a lui Fran. Detectivul simți cum îl cuprinde enervarea. De regulă, în Shetland era destul loc pentru toată lumea. Când se apropiară, Perez o recunoscu pe Jane Hay. Femeia se întoarse când îi auzi.

— Și tu ai primit scrisoarea, începu Jane.

— Aveați pe cineva aici?

Perez își dădu seama că nu era atât de surprinzător. Familia lui Kevin trăise vreme de generații întregi la ferma de acolo.

— Bunicul lui Kevin, dar părinții lui erau cei care îngrijeau mormântul.

Femeia făcu o pauză, apoi continuă:

— Eu nu l-am cunoscut niciodată. Cred că am venit aici mai degrabă pentru Minnie Laurenson.

— Bătrâna care locuia la Tain.

Jane dădu din cap.

— N-avea pe nimeni în Shetland, iar pentru mine era aproape ca o rudă.

Femeia continuă repede, ca să nu se înțeleagă altceva:

— Bineînțeles că părinții lui Kev s-au purtat mereu foarte drăguț cu mine, dar nu e chiar același lucru.

Cassie îl trase de mână pe detectiv ca să-i dea de înțeles că vrea să-și continue drumul spre casă. N-avea niciun chef să asculte conversația lor de adulți. Perez dădu din cap înspre fetiță.

— Voiam să-i vorbesc despre ideea consiliului.

— Sigur că da. Vă las. Nu știu ce părere ar fi avut Minnie. Mereu a ținut la tradiții.

Jane făcu o pauză, apoi reluă:

— Jimmy, când terminați, nu vreți să treceți pe la noi? Am făcut ceva la cuptor. Poate-i găsim și lui Cassie ceva să se distreze până la ora ceaiului.

Perez încuviință iarăși. Nu strica să fie invitat în casa familiei Hay. Era mult mai bine decât să se zgâiască pe întuneric prin fereastra de la bucătărie.

Capitolul 41

Willow își făcea exercițiile de yoga de dimineață când auzi bebelușul. Scotea un zgomot ciudat, mai degrabă behăia decât țipa. Rosie începu să cânte, iar cele două sunete – mama care cânta și copilul care plângea – aproape că o făcură pe Willow să plângă. Se gândi că le înțelegea pe acele bătrâne triste și singuratice care răpeau copii din cărucioarele lăsate în fața magazinelor. În bucătărie dădu de John. Bărbatul era îmbrăcat în halat și bea ceai.

— Doamne! Deja e dimineață? Oare ce părere ți-ai făcut despre noi? E în regulă dacă-ți fac niște cereale și pâine prăjită?

— Mă descurc.

Willow prefera să fie singură în bucătărie. Ceva din expresia lui adormită și totodată mulțumită o făcea să vrea să-l pocnească. Era același sentiment de invidie pe care-l încearcă cei mici pe terenul de joacă: *Ai ceva ce-mi doresc, așa că te urăsc*. Știa că e caraghios, dar nu putea să-și controleze sentimentele.

— Ești sigură?

Bărbatul deja se ridicase.

— Știi unde e totul?

— Da, sunt sigură. Mă descurc.

După ce luă micul dejun, Willow porni prin ploaie către secție. Merse în susul străzii, ieși vizavi de bibliotecă și trecu de primărie. Deja era familiarizată cu Lerwick-ul, iar unii trecători o recunoșteau și îi făceau cu mâna. Era devreme, iar secția era pustie. Sandy stabilise dinainte să meargă direct la aeroport, iar Perez era acasă în Ravenswick și stătea cu privirea ațintită în vale, către Gilsetter și Tain. Detectiva spera să nu se gândească iar la Fran. Nu voia să-i lase impresia că-i dăduse un fel de ultimatum.

Își petrecu dimineața încercând să se cufunde în amănuntele anchetei. Lipi o planșă pe perete, ceva extravagant, în stilul artei contemporane, formată din cercuri și săgeți desenate cu markere de culori diferite: criza lui Alison Teal în biroul lui Simon Agnew se lega de prima criză care o adusese în Shetland; relația lui Tom Rogerson cu Alison, Kevin Hay și familia Henderson, cu afacerile lor imobiliare din nordul Ravenswick-ului. Urma a doua generație: băieții soților Hay și Kathryn Rogerson erau trecuți cu roșu. Pe planșă apăreau și bătrânii, Magnus Tait și Minnie Laurenson,

încercuiți cu verde. Willow încă se mai uita la planșă, având impresia că are în fața ochilor un tipar ciudat, cumva inversat, când își făcu apariția Sandy. Aruncă o privire către planșă, dar păru să n-o bage în seamă. Probabil credea că sunt concluziile unei țicnite, așa că începu să-i povestească ce aflase la Sumburgh. Willow se întoarse ca să-l asculte și simți cum i se destramă întreaga teorie.

— Rogerson a primit un apel cât aștepta avionul, spuse Sandy. Sau poate că el a sunat. Martora nu era sigură. Brusc, i s-au schimbat planurile și și-a anulat zborul.

— Am rugat-o pe Kathryn să ne dea numărul tatălui ei.

Deși nu voia să se molipsească, Willow înțelegea de ce Sandy era atât de entuziasmat.

— Încă nu ni l-a transmis. Știm că avea două numere. Pe cel de la birou îl am. Celălalt era numărul lui personal. Nu cred că de la începutul anchetei ne-a comunicat cineva detaliile astea.

— Crezi că ucigașul i-a luat lui Rogerson mobilul?

Sandy era în continuare entuziasmat ca un cățeluș. N-avea stare. Îi pomenise în treacăt că trecuse pe la Perez, dar nu-i dăduse niciun amănunt.

Willow dădu din cap.

— Dacă da, mă îndoiesc că o să-l mai găsim vreodată. Criminalul putea pur și simplu să-l arunce în apă, dacă voia să nu se afle că l-a sunat.

Detectiva se ridică și își luă haina.

— Mă duc să stau de vorbă cu Mavis Rogerson. Sigur are numărul lui Tom.

Dădu de Mavis în casa mare de lângă parc. Femeia era singură.

— Am trimis-o pe soră-mea înapoi în Kirkwall. Nu-i mai suportam văicărelile.

Văduva lui Rogerson se dădu din prag ca s-o lase pe Willow să intre.

— Am putea ieși la aer, propuse Willow. Ce zici de o cafea și o prăjitură? Fac eu cinste.

— Nu, spuse Mavis zâmbind ușor. Toți vor să-mi spună cât de rău le pare pentru pierderea mea, dar când Tom era în viață n-aveau nimic de bine de zis despre el. Acum că e mort, nu mai suport să aud prostiile astea. În plus, am făcut ceva la cuptor.

Se așezară în bucătărie, iar Mavis puse apa la fiert. Pe o tavă de pe masă se răceau niște biscuiți.

— Parcă nu mă pot opri din gătit, de când am ieșit și mi-ai luat chec în ziua aia. Așa am și eu ceva de făcut. Kathryn a luat o șarjă de biscuiți la școală, pentru copii.

— Voiam să te întreb despre numerele de telefon ale lui Tom. E ceva ce verificăm mereu. Am numărul lui de la birou, dar nu l-am aflat pe cel personal. Și, când l-am găsit, n-avea telefonul asupra lui.

— Sigur.

Mavis își scoase mobilul din geantă, căută numărul și îi întinse telefonul lui Willow, care-l copie în lista ei de contacte. Sună pentru orice eventualitate, dar în casă nu se auzi niciun sunet de apel.

— L-ai sunat sâmbătă dimineață cât aștepta avionul?

— Nu.

Femeia se gândi puțin, apoi zise:

— Nu prea-l sunam. Când nu răspundea, începeam să-mi imaginez tot soiul de chestii.

— De ce ai rămas cu el atâta timp, dacă se purta așa urât cu tine?

Willow nu se putu abține să n-o întrebe asta. Nu-și putea imagina cum era să te afli într-o relație cu cineva în care nu puteai avea încredere.

— Nu știu. Poate pentru că nu cred că sexul e atât de important.

Mavis tăcu din nou, după care reluă:

— Și îmi plăceau celelalte lucruri care veneau cu faptul că eram soția lui: casa asta, vacanțele frumoase, evenimentele și el însuși. Era un om așa plăcut...

Femeia se întoarse cu spatele la Willow ca să facă niște cafea solubilă.

— Uneori aveam impresia că la el sexul era ca o boală, ca o dependență. M-am gândit că poate dacă ar fi primit ajutor specializat și-ar fi revenit. Alteori aveam impresia că nu era deloc vorba despre sex. El avea nevoie să fie admirat. Erau unele lucruri pe care eu nu i le puteam oferi.

— N-a fost vina ta.

Willow luă o cană și suflă în cafea.

— Da, poate, spuse femeia fără convingere.

În bucătărie se așternu tăcerea.

— Cunoști familia Hay? Stau la Gilsetter.

— Pe Kevin și Jane?

Mavis rupse doi biscuiți, îi unse cu unt și îi dădu o farfurie lui Willow. Biscuiții erau în continuare calzi, așa că untul începu să se topească.

— M-am întâlnit cu ei de câteva ori, dar nu suntem prieteni. Pe băiat îl

știu mai bine.

— Pe care dintre ei?

Willow vorbi pe un ton potolit, dar în mintea ei era precum Sandy care dansa entuziasmat prin încăpere.

— Pe Andy, cel mare. Mai trecea pe aici pe vremea când Kathryn era la școală și apoi la facultate.

— Dar ea e mai mare decât el.

— Cu șase sau șapte ani, probabil.

Mavis părea complet absorbită de biscuitul pe care-l mânca.

— E o diferență mare de vârstă când ești adolescent.

— Nu erau chiar iubiți.

Mavis lăsă jos biscuitul și se gândi cum să descrie situația.

— Andy era mai mult cățelușul ei.

— Cățelușul ei?

— Kathryn a început să petreacă timp cu el după ce Andy s-a înscris la Teatrul de Tineret. El era printre cei mai mici de vârstă, iar ea era printre cei mai mari. Poate „cățeluș” nu e cuvântul potrivit. Era mai mult ca un fel de mascotă. Îi distra pe cei mai în vârstă decât el, se dădea mare și îi făcea să râdă. Lui Tom îi plăcea să aibă tineri prin preajmă.

Făcu o pauză, apoi:

— Poate că-l făcea să nu se mai simtă așa de bătrân. Sau poate că doar îi plăcea să se zgâiască la fetișcane. Uneori mai țineau repetiții improvizate aici, alteori doar veneau să ia masa după ce terminau treaba la teatru.

— Când l-ai văzut ultima oară pe Andy?

Willow se gândi că asta era altă legătură, o altă culoare pentru planșa de pe perete.

— Chiar înainte de Crăciun. Tocmai renunțase la facultate și voia să-i ceară sfatul lui Kathryn. Se gândea să-și depună dosarul la actorie și se întreba ce părere avea ea de ideea asta.

Mavis zâmbi.

— Nu-l mai văzusem de când avea vreo doisprezece ani și abia dacă l-am recunoscut. Slăbise atât de mult... și ce piercing-uri oribile are pe față!

— Tom era aici?

— Cred că era plecat la o întâlnire și s-a întors chiar când Andy pleca.

— S-au certat pe stradă cu o săptămână înainte să moară Tom.

Willow abia se abținu să ia un biscuit.

— Ai idee de la ce?

Mavis clătină din cap.

— Tom nu prea era genul care să facă asta. Voia să fie plăcut de toată lumea. Dacă s-au certat, înseamnă că băiatul l-a stârnit.

Willow încercă să se gândească ce însemna prietenia lui Andy cu Kathryn Rogerson. Oare avea vreo relevanță? Într-un loc ca Shetland probabil că existau nenumărate legături neașteptate. Detectiva se ridică.

— Mulțumesc pentru numărul de telefon. Dacă găsești cumva mobilul, anunță-mă.

— Mă bucur că ai trecut pe aici.

Mavis o urmă pe Willow pe holul întunecos.

— Tu pari să înțelegi. Toată lumea are impresia că Tom era un soi de monstru. Sau un măscărici. Îmi vine greu să-l jelesc știind că toată lumea are o impresie atât de proastă despre el. N-am cu cine să vorbesc.

— Dar o ai pe Kathryn, sugeră Willow. Ea pare să-l fi iubit.

Mavis nu răspunse imediat.

— A, da. Kathryn.

Un moment de tăcere.

— Așchia nu sare departe de trunchi.

Capitolul 42

Jane stătea la fereastra de la bucătărie și se uita după Jimmy Perez și Cassie. Deja regreta că o luase gura pe dinainte și îi invitasese acasă. Ce rost avea, din moment ce i se părea că e prea devreme să-i spună că-și face griji legate de Andy? Dincolo de seră, Jane zări farurile de la tractorul lui Kevin. Acesta era noul lui proiect: săpa un canal care urma să-i salveze de viitura despre care era convins că o să se producă din nou. Lucrase toată ziua la asta, dar lumina era pe ducă, așa că Jane să gândească că în curând avea să se oprească. Spera să se întoarcă înainte să apară Perez și Cassie. Kevin se descurca de minune cu copiii, iar cu el alături s-ar fi simțit și Jane mai în largul ei.

Tocmai se gândea iarăși că soțul ei avea să fie un bunic nemaipomenit, când auzi o bătaie în ușă. Începuse să plouă din nou. Picăturile minuscule erau ascunse de ceață, așa că din casă nu se vedeau. În prag erau Perez și fetița, amândoi cu glugile pe cap.

— Intrați, spuse Jane. O să înghețați. Vă ducem noi acasă cu mașina după ce bem ceaiul.

Femeia avea impresia că aproape vorbise normal.

Perez îi scoase haina lui Cassie și o puse în cuier, după care și-o scoase și pe a lui.

— Azi ești singură?

— Vine și Kevin în curând. Michael rămâne peste noapte la prietena lui în Lerwick.

— Dar Andy?

Jane râse scurt, dar își dădu seama că nu păcălea pe nimeni.

— Ei, de la o vreme nu știm niciodată pe unde umblă Andy.

Femeia puse apa la fiert.

— Vrei ceai sau cafea, Jimmy? Pentru Cassie am niște suc de portocale.

Nu auzi răspunsul din prima pentru că brusc se pierdu în gânduri.

— Scuze, Jimmy, poți să repeți?

Se simți ridicolă. Devenise din nou femeia care nu se descurca în situații sociale, femeia cu pământ sub unghii.

— Ești bine, Jane?

Îi găsisese lui Cassie o cutie de jucării care fuseseră ale băieților. Fetița stătea pe jos și construia un monstruleț din piese Lego. Perez stătea la masă,

față-n față cu Jane. Era neclintit și foarte serios. Femeia se gândi că aducea mai mult cu un preot decât cu un detectiv.

— Cu toții suntem neliniștiți. Cum să ne relaxăm, dacă un ucigaș umblă liber prin Shetland?

Femeia făcu semn cu capul către întuneric.

— Când o să se termine toate astea?

Detectivul ezită.

— Curând. Foarte curând.

Jane se întreabă dacă asta însemna că nu mai aveau mult și îl arestau pe criminal. Dacă era așa, atunci de ce mai stătea Jimmy Perez la masă cu ea și bea ceai? Jane încercă să alunge ideea că ea și familia ei ar fi cumva implicați. Avea nenumărate întrebări, dar știa că Jimmy n-avea să-i spună nimic. Tăcerea din încăpere era întreruptă doar de zgomotul pieselor lui Cassie, care-și crea un răufăcător original.

— Cum se simte Andy de când s-a întors? întreabă Perez. Trebuie să fie destul de greu să vii acasă după ce te-ai obișnuit să fii plecat. Știu cum e. Și eu am trecut prin același lucru. M-am întors în Shetland după ce am lucrat în Aberdeen.

Jane dădu din umeri. N-avea niciun chef să vorbească despre Andy.

— Acum nu mai e așa de neobișnuit. Puștimea pleacă în sud în căutarea aventurii, după care află că lucrurile nu-s tocmai roz în lumea largă. În Shetland ne merge bine din multe motive.

— Înțeleg că Andy era prieten cu Kathryn Rogerson. S-a mai văzut cu ea de când s-a întors?

Jane avu un moment de panică. De unde știa polițiștii detaliile banale ale unei prietenii ciudate din copilăria lui Andy? Se gândi că probabil săpaseră și prin trecutul ei. Simți că roșește când își dădu seama ce ar fi putut descoperi: episoadele de exhibiționism din barurile mai deocheate sau partidele de amor de-o noapte.

— Nu știu. A trecut mult de atunci. Acum nu prea cred să mai aibă multe în comun.

— Mavis spune că Andy a trecut pe la Kathryn înainte de Crăciun ca să-i ceară sfatul în privința carierei pe care s-o urmeze.

— Atunci de ce mă mai întrebi asta, Jimmy? Se pare că deja știi răspunsul.

Jane se enervase, dar vorbi pe un ton potolit. Nu voia s-o sperie pe Cassie și nu-i plăcuse niciodată scandalul, cel puțin nu când era trează.

Deodată, Perez zâmbi.

— Îmi pare rău. Uneori mi-e greu să las deoparte serviciul. Ajungem să transformăm orice conversație într-un interogatoriu. Iartă-mă.

Își termină cafeaua.

— Ar trebui să mergem.

— Nu!

Jane nu voia nici în ruptul capului să rămână singură în casă și să asculte cum se scurge ploaia prin burlane.

— Kevin trebuie să se-ntoarcă din clipă-n clipă. Mai stați până vine și vă duc eu cu mașina. N-ar trebui să fiu așa sensibilă. Trebuie să-ți faci și tu treaba.

— Pur și simplu mi se pare o prietenie neobișnuită.

Deși mai devreme își ceruse iertare, părea că nu vrea să renunțe la subiect.

— Un băiat și o fată mai mare. Ea ce avea de câștigat?

— Admirație, răspunse Jane.

Până la urmă, care era problema dacă vorbeau despre asta?

— Andy îi era devotat.

— Kathryn trecea pe aici?

— A venit de câteva ori într-o vară. Nu neapărat ca să petreacă timp cu Andy, cât ca să stea de vorbă cu bătrânii din Ravenswick, cu Minnie Laursen și părinții lui Kevin. Făcea un proiect la istorie pentru examenele de la sfârșitul liceului. Ceva despre agricultura din Shetland și schimbările care au avut loc de-a lungul timpului. Cred că doar s-a folosit de Andy. Ea locuia la oraș și nu prea îi cunoștea pe fermieri.

— Așadar profita de Andy și prietenia cu el era doar un pretext ca să-și facă proiectul?

— Cred că ai pus problema puțin cam dur.

Jane rememora vizitele lui Kathryn. Andy se entuziasma vizibil când ea urma să treacă pe acolo. Se dăduse de gol de la bun început. Fugea până la stația de autobuz cu mult înainte să ajungă mașina din Lerwick, iar pe urmă veneau împreună până la Gilsetter. Arătau ciudat unul lângă celălalt: băiețelul hiperactiv și slăbănog și fata care era sigură pe ea încă de pe atunci. Kathryn părea neobișnuit de conservatoare. Își purta părul lung prins în cozi și era îmbrăcată cu pulovere tricotate cu mult înainte ca ele să revină la modă. Probabil că avea doar șaisprezece ani pe atunci, dar nu era deloc timidă când vorbea cu oamenii mai în vârstă. Jane asistase la câteva discuții

și observase că părinții lui Kevin se simțeau complet în largul lor. Acum că se gândea mai bine, vara aceea fusese nemaipomenită: avuseseră parte de vreme frumoasă, fără ceață. Jane își dădu seama că Perez o aștepta să continue.

— Și Kathryn l-a ajutat pe Andy.

— La actorie?

Jane dădu din cap.

— Mereu am spus că avea să se descurce ca învățătoare, la cât de bine se pricepea să lucreze cu copiii.

— Ce coincidență că a ajuns să predea chiar aici, în Ravenswick.

— Da și nu. Mereu își dorise să se întoarcă imediat ce ar fi găsit un loc de muncă. Adoră Insulele Shetland.

Jane se pierdu iar în gânduri. Kathryn și Andy. Crezuse că relația lor se terminase când fata plecase în sud, la facultate. Acum își zise că probabil ținuseră legătura în tot acel timp. Se simțea cumva deranjată că Andy nu-i spusese asta. Jane se ridică și începu să-i pună lui Jimmy niște biscuiți făcuți în casă într-o cutie de tablă. Din curte se auzi tractorul apropiindu-se, apoi Kevin tropăi pe beton ca să se curețe de noroi. Jane deschise ușa din hol ca să-și oprească soțul înainte să-și scoată impermeabilul.

— Jimmy și Cassie sunt aici. Au venit de la școală. Ai putea să-i duci tu acasă?

Kevin ridică din sprâncene: o întrebare tacită dacă vizita lor nu cumva mai însemnase și altceva. Jane clătină din cap.

— Sigur! răspunse bărbatul.

Vorbise tare, astfel încât cei doi să-l audă din bucătărie, iar în glasul lui se simțea o notă teatrală.

— Cu siguranță n-ar fi bine să umble noaptea, pe un întuneric ca ăsta. Ce vreme îngrozitoare!

Cassie își iți capul de după ușă.

— Ia spune, tânără domnișoară, vrei să stai lângă mine în Land Rover?

În casă începu forfota. Jimmy și Cassie se îmbrăcară în grabă și ieșiră, apoi se lăsă din nou tăcerea. Se auzea numai zgomotul apei scurgându-se pe burlane. Jane strânse cămile și ceștile de cafea. Se simțea puțin pierdută. Parcă umbla fără țință. Se bucurase să aibă din nou un copil în casă. Când avea grijă de copii, simțea că are un scop. Pentru gustarea de seară pregătise o plăcintă cu carne de oaie pe care era gata s-o pună în cuptor. În rest nu mai avea nimic de făcut. Se întrebă dacă avea rost să stea de vorbă cu

Kathryn. Normal ar fi fost să-i transmită condoleanțe. În plus, poate știa ea ce-l tot măcina pe Andy.

Mobilul lui Jane era pe masă. Se uită la el și tocmai se gândea ce să-i spună învățătoarei când telefonul sună. Zgomotul puternic o făcu să tresară. Jane luă mobilul.

— Mamă.

Glasul părea epuizat și foarte tânăr.

— Mamă, eu sunt. Andy. Trebuie să vorbim.

Capitolul 43

Când se întoarse la secție, Willow sună la compania de telefonie mobilă a lui Rogerson.

— Am nevoie de istoricul apelurilor din ultima lună pentru acest număr. E urgent.

Era agresivă fiindcă-și dădea seama că ar fi trebuit să verifice asta mai din timp.

La celălalt capăt al convorbirii era un tânăr care reuși să fie arogant și nefolositor în același timp.

— Bine, răspuse Willow. Atunci vreau toate convorbirile de duminica trecută înapoi. Măcar atât ar trebui să-mi puteți da.

— Îmi pare foarte rău.

Angajatului nu părea să-i pară deloc rău.

— Nu e posibil. În niciun caz nu pe loc.

Lui Willow îi sări țandăra. Ceru să stea de vorbă cu managerul lui, așa că până la urmă tânărul îi promise că o să-i trimită informațiile printr-un e-mail într-o oră. Detectiva era rareori furioasă și nu suporta să-și piardă cumpătul. Când închise telefonul, tremura. Așteptă puțin înainte să-l sune pe Jimmy Perez. Se făcuse după-amiază de ceva vreme și avea impresia că nu mai au timp. Detectivul răspuse imediat, însă apelul era bruiat.

— Ai aflat ceva?

— Tocmai am luat-o pe Cassie de la școală. Simțeam că înnebunesc stând atâta în casă.

— S-ar părea că Andy Hay și Kathryn Rogerson au fost apropiați la un moment dat.

Willow îi relată spusele lui Mavis, încercând să-i explice relația dintre cei doi.

Perez nu răspuse imediat, iar detectiva avu impresia că apelul s-a întrerupt cu totul. Într-un târziu, el spuse un singur cuvânt:

— Interesant.

După aceea, apelul se încheie cu adevărat.

Sandy părea să se fi molipsit de la Willow. Nici el n-avea stare. Își tot șteea capul de după ușă ca să afle dacă primiseră desfășurătorul cu apelurile lui Rogerson. Încă simțea că obținuse o mare victorie cu informațiile de la aeroport, așa că i se părea că are dreptul să afle noutățile. Până la urmă,

Willow îl trimise să-i facă un ceai, cu toate că era sătulă de cât băuse. În acest răstimp, se uita ba la ceasul de mână, ba la cel de pe perete. Simțea cum trece timpul. În ciuda exercițiilor de yoga și a meditației, niciodată nu-i plăcuse să aștepte. Tocmai voia să sune din nou la compania de telefonie mobilă și se pregătea pentru o nouă confruntare când intră e-mailul. Atunci apărură și Sandy cu două căni de ceai, iar Willow întoarse monitorul cât să poată citi și el.

— Ce părere ai?

Detectiva se gândi că Sandy petrecuse prea multă vreme alături de șeful lui. Tânărul îi dădu exact același răspuns laconic pe care-l auzise de la Perez în urmă cu jumătate de oră:

— Interesant.

Willow se ridică și se uită țintă la planșa de pe perete. Tiparul care la început i se păruse încâlcit și de neînțeles devenise acum perfect logic.

— Trebuie să stau de vorbă din nou cu fratele lui Alison Teal. Poți să suni tu, Sandy? Te ocupi tu?

În minte i se succedau cu repeziciune nenumărate cuvinte și idei. Trebuia să se concentreze ca să le înțeleagă. Nu voia să fie distrasă. În plus, Sandy era numai bun pentru o astfel de misiune. Era insistent, dar politicos, în același timp. Ea era atât de pornită încât se temea că o să ajungă să țipe din nou.

— Nu-i nevoie de un apel video. Un telefon e de-ajuns.

Sandy dădu din cap și ieși din încăpere complet nedumerit, dar fără să se chinuie să-i pună vreo întrebare.

Tânărul se întoarse după un sfert de oră zâmbind.

— Am rezolvat. Dacă suni la numărul ăsta în zece minute, Teal o să-ți răspundă din biroul directorului.

— Sandy Wilson, ești un tip dat dracu'!

În sfârșit, simțea că înaintează. Era o senzație fizică, ca un cutremur, ca atunci când pământul se ducea la vale din cauza alunecării de teren. Era imposibil de oprit.

— E în regulă.

Dar se vedea clar din felul cum roșise că era la rândul său la fel de încântat ca ea.

— Se pare că directorul-adjunct e pasionat de păsări. Ce mai, e de-a dreptul obsedat. Vine deseori prin Shetland. A spus că ne oferă tot ajutorul lui și că se bucură să fie legat de Shetland și în felul ăsta. I-am promis că-l

cinstesc cu o bere când mai trece pe aici.

— O să înregistrez convorbirea, spuse Willow, ca să asculți și tu pe urmă. Dar vreau să vorbesc doar eu cu el. E în regulă, Sandy? Trebuie să mă concentrez.

Făcu o pauză, apoi zise:

— Spectacolul ăsta e doar pentru Teal.

Sandy ieși fără să spună nimic. În caz că era dezamăgit, Willow nu băgă de seamă. Își lua notițe pe o bucată de hârtie.

Se uită din nou la ceas, inspiră adânc și sună. Bărbatul care-i răspunse avea un accent englezesc educat. Părea să fie un om cald, preocupat. Aducea mai degrabă cu un director de școală de modă veche decât cu o persoană care lucra cu infractorii. Willow își inventă pe loc o poveste despre el, în timp ce acesta se prezenta: sigur era un om cu aplecarea – și pregătirea – de a avea grijă de cei mai puțin norocoși decât el. Poate că era fiul unui preot, sau al unui intelectual socialist. Willow se întrebă ce părere aveau colegii lui despre el și își dădu seama că spera ca, în timp, bărbatul să nu devină cinic și nesimțitor. Dar apoi încercă să se concentreze asupra spuselor lui.

— Mi-aș dori să fiu și eu acolo, în Shetland, spuse el cu regret. E locul meu preferat din toată lumea.

Directorul-adjunct se întoarce în prezent.

— Jonathan e aici, cu mine. Vi-l dau acum la telefon.

Teal părea și mai tânăr decât prima oară când vorbiseră. Poate că nu știa de ce fusese chemat în biroul directorului și îi era teamă. Willow nu se grăbi, încercă să-și dea seama de ritmul interviului de parcă ar fi studiat o poezie și îl atrase pe Teal de partea ei, astfel că până la urmă simți singur nevoia să-i răspundă, la fel cum și-ar fi alăturat glasul în refrenul unui cântec.

— Aș vrea să vorbim despre când a dispărut sora ta, Jono. Ai putea să te gândești la asta?

Willow așteaptă puțin, apoi continuă:

— Știu că a trecut ceva timp de atunci, dar hai să mai trecem o dată în revistă detaliile.

Jono mormăi ceva.

— Orice, oricât de lipsit de importanță ar părea, ne-ar putea ajuta să găsim persoana care a ucis-o pe Alison. Nu-i așa că și tu îți dorești asta?

— Normal.

— Era în 2002. Tu erai în armată, Britney Spears încă mai era la modă, iar Alison era pe culmile gloriei la TV.

— Îmi aduc aminte de parcă era ieri. Ce vremuri bune!

— Perfect, Jono!

Willow simțea că-l înhățase. Bărbatul se gândea acum la o perioadă când avea cu cincisprezece ani mai puțin, când avea un scop în viață, când sora lui era faimoasă. Pe atunci cunoștea lume și mergea la petreceri atunci când nu era în misiune.

— Ce crezi că s-a întâmplat cu Alison de a fugit și a lăsat totul baltă?

— Nu se simțea bine deloc.

— Avea probleme cu bărbatii?

— Niciodată n-a reușit să rămână cu un tip ca lumea. Mereu voia mai mult decât puteau ei să-i ofere. Și niciodată n-au atras-o băieții buni. Mereu îi cădeau cu tronc ratații, drogații și pierde-vară. Îi plăceau cei mai în vârstă, care-i aduceau aminte de taică-su, sau cei care se dădeau interesați și îi promiteau și luna de pe cer.

Willow dădu să-i pună altă întrebare, însă Jono continuă povestea. Parcă ar fi re trăit vremurile când era alături de sora lui, se bucura de succesul ei și îi părea rău că se frământă atât de mult. Poveștile veneau una după alta, cu amănunte pe care probabil le uitase ani întregi, cu nume de persoane, locuri și petreceri pe unde fuseseră, și până și ce mâncaseră acolo. Willow nici nu mai trebuia să se chinuie să-i pună întrebări. Înregistrarea putea fi folosită în viitor la proces, așa că trebuia să fie atentă. Chiar și așa, simțea că deține pe deplin controlul.

Douăzeci de minute mai târziu, Sandy bătu încet la ușă. Aruncă o privire înăuntru, dar văzu că Willow nu încheiase convorbirea, așa că plecă din nou. Într-un târziu, când nu mai avu nimic să-l întrebe pe bărbatul care tăcea acum, Willow îi mulțumi lui Teal și îi spuse că terminaseră. Directorul-adjunct reveni la telefon.

— Sper că v-a fost de ajutor.

Willow bănuia că în tot acest timp bărbatul rămăsese în aceeași cameră cu Teal și ascultase totul.

— De mare ajutor. Bineînțeles, momentan totul rămâne confidențial.

— Fără îndoială. Puteți avea încredere în mine.

— Sunt convinsă.

Amândoi tăcură. Willow voia să închidă cât mai repede telefonul ca să se gândească la ce aflate, dar bărbatul vorbi din nou.

— Poate apucăm să ne vedem data viitoare când mai trec prin Shetland.

Părea emoționat, de parcă ar fi invitat-o la întâlnire. Poate chiar asta făcea. Willow își imaginează că în branșa lui era greu să cunoască femei, iar urmărirea păsărilor părea o activitate mai degrabă pentru bărbați.

— A, probabil că n-o să mai fiu aici când veniți în vizită. De fapt, eu nu sunt de-a locului.

În timp ce închidea telefonul, Willow se gândi că nu spusese un neadevăr. Indiferent ce hotărâre ar fi luat Jimmy Perez, ea n-avea să simtă niciodată că Shetland era casa ei cu adevărat.

Îl găsi pe Sandy în sala de operațiuni. Tânărul se uita pe geam și privea fix strada. Era plină de mașini. Abia trecuse de ora cinci, care în Lerwick era echivalentul unei ore de vârf. Din cauza ploii, totul părea neted și lucios. Sandy se întoarse spre Willow.

— Ei, cum a fost?

— Du-te și ascultă înregistrarea.

Detectiva tăcu și deodată luă o hotărâre.

— Plec. Am încercat adineauri să-l sun pe Jimmy pe mobil, dar n-am reușit să dau de el. N-are semnal, iar la fixul de acasă nu răspunde. Urma să o ia pe Cassie de la școală, dar ar fi trebuit să se întoarcă deja.

— Deci te duci în sud?

— Da, răspunde Willow în timp ce ieșea. Mă duc în sud.

Capitolul 44

Kevin Hay îi lăasă pe Jimmy Perez și pe Cassie chiar în fața casei lor. Bărbatul îi explicase fetei cum funcționează mașina și, în drumul de la Gliseter, o lăsase pe ea să pornească indicatoarele. Cassie stătea și ea în față și abia avea loc între cei doi bărbați. Perez nu scoase o vorbă tot drumul. Nu pomeni nimic despre crime până când Kevin opri iar Cassie fugi în casă. Cei doi rămaseră singuri în ploaie de o parte și de alta a mașinii.

— Nu m-am purtat prea frumos ultima oară când ne-am văzut, Jimmy. Îmi pare rău.

— Stai liniștit. E o perioadă stresantă pentru toată lumea.

Perez se grăbea să se ducă după Cassie. Nu-i plăcea s-o lase singură nici măcar câteva minute. În plus, nu era un loc bun ca să poarte vreo discuție folositoare.

— Mulțumesc că ne-ai dus.

Perez îi întoarse spatele și porni spre casă.

— Jimmy!

Detectivul privi peste umăr, iar Kevin Hay continuă:

— Crimele astea n-au nicio legătură cu mine și ai mei! Mai greșim, că doar suntem oameni, dar suntem oameni buni.

Perez nu știa ce să-i răspundă, așa că doar îi făcu semn cu mâna. Odată ce intră, văzu că Willow îl sunase atât pe mobil, cât și pe fix. Încercă să dea de ea, dar detectiva nu-i răspunse. Pentru o clipă, se simți ușurat. Tot nu era sigur ce răspuns avea să-i dea. Poate că puteau ajunge la un compromis, poate puteau să fie apropiați, dar fără s-o tulbure pe Cassie. Apoi își dădu seama că Willow nu era genul de femeie care să umble cu jumătăți de măsură. Pe lângă asta, și el voia mai mult de atât.

Perez îi făcu o omletă lui Cassie, după care constată că și lui îi era foame, așa că mai făcu una și pentru el. Afară era întuneric beznă. Ultimele raze ale soarelui dispăruseră de mult, iar luna nu se vedea. Chiar și așa, detectivul aruncă un ochi pe geam în vale, spre Tain și Gilsetter, parțial fiindcă asta făcuse toată ziua și se obișnuise, parțial fiindcă avea un fel de superstiție. Avea senzația că dacă nu se uită într-acolo se putea întâmpla ceva cumplit. Luminile pe care le vedea erau probabil de la Gilsetter, de la sere și de la casă în sine. Îi erau familiare și parcă făceau parte din peisajul

nocturn. Perez se întreabă despre ce vorbeau soții Hay. Și-i imaginează pe Jane și pe Kevin stând la masa din bucătărie și discutând despre anchetă, urzind planuri și inventând pretexte pentru ei și fiii lor.

Detectivul reveni la realitate. Îi făcu baie lui Cassie și o pregăti de culcare. Fetița părea să-l înțeleagă. Era tăcută și supusă și nu protestă când Perez îi spuse că trebuie să meargă la somn. Detectivul se întoarse la scaunul de lângă geam și observă că afară încă ploua. După zgomot, își dădea seama că șanțul de lângă casa unde locuise Magnus Tait era plin. Se gândi că poate ar fi fost bine ca el și Cassie să plece o vreme și să rămână la niște prieteni din Lerwick, în caz că dealul era în continuare instabil și exista pericolul unei noi alunecări de teren. Dar asta le-ar fi dat peste cap tot programul zilnic.

După ce se convinse că fetița doarme, ieși ca să arunce gunoiul în pubela de lângă drum. Luminile de la Gilsetter erau în continuare aprinse, dar acum se mai vedea o altă lumină, de la o mașină oprită pe drumul principal. Nu era un loc obișnuit în care să parcheze mașinile. Lumina parcă îl zgândărea. N-o putea ignora, așa că o privea fix și încerca să-și dea seama unde era mai exact. Nu-și schimba deloc poziția. Intră înapoi și o sună din nou pe Willow, dar detectiva tot nu-i răspunse. Brusc, îi veni o idee. Luă telefonul din nou și o sună pe Maggie, vecina care avea de obicei grijă de Cassie după școală.

— Scuză-mă că te deranjez, dar crezi că ai putea să stai puțin cu Cassie? Am niște treabă. N-ar trebui să dureze mult, iar Cassie doarme deja.

— Nicio problemă, Jimmy. Întoarce-te când poți, nu-i nicio grabă. Ajung în zece minute.

Glasul femeii era normal, liniștitor, iar Perez avu impresia că se impacientase degeaba.

Însă până veni Maggie detectivul era deja convins că lumina provenea de la Tain. De unde altundeva ar fi putut veni? Alte case în partea asta de Ravenswick nu mai erau. Singura altă variantă era fosta casă a preotului, dar se afla mai la est de Gilsetter. Școala era mai la nord. Când vecina bătu la ușă, Perez își pusese deja cizmele și impermeabilul, iar în mână avea cheile de la mașină. După ce ieși, se răzgândi și hotărî să nu mai ia mașina. Dura doar un sfert de oră să meargă în josul dealului și nu voia să se dea de gol.

Vremea era neobișnuit de frumoasă, iar aerul era încărcat de umezeală. Norul aflat la mică înălțime parcă oprea fumul focurilor din așezare, iar mirosul de turbă se combina cu cel de îngrășământ și cu izul de vegetație

umedă. Detectivul coborî dealul aproape în goană, traversă drumul și privi înspre vale și coastă. Ochii i se obișnuiseră cu întunericul. Din când în când, prin spatele lui treceau mașini. De aici, luminile de la Gilsetter se vedeau foarte clar și băteau până pe paltinii care înconjurau casa distrusă de la Tain. Copacii nu mai aveau frunze, iar Perez își dădea seama că printre ruine chiar era o lumină. Nu avea aceeași strălucire constantă precum cele de la Gilsetter, ci părea să-și modifice mereu intensitatea. Era o lumânare, sau poate o lanternă.

Perez înaintă mai lent. La capătul drumeagului nu era nicio mașină. Cine se afla la Tain venise pe jos, la fel ca el. Lumina se afla în spațiul care cândva fusese dormitorul și care rămăsese aproape neatins. Perez se apropie, apoi trecu pe partea casei care avea vedere la mare. Pășea încet, fiindcă pe jos încă erau cioburi de vase, bucăți de mobilă și moloz. Geamul de la fereastră nu mai exista, așa că detectivul auzi că înăuntru discutau un tânăr și o femeie.

— Sper că n-ai stat aici.

Glasul lui Jane Hay era încordat, dar femeia încerca să se controleze și să rămână calmă.

— Ce-i cu tine?

Perez își schimbă poziția astfel încât să poată privi înăuntru. Văzu că Jane Hay și fiul ei cel mare stăteau în picioare. Erau luminați de o lumânare așezată pe o farfurie de pe un taburet simplu. Jane ținea în mână o lanternă care nu era aprinsă.

— Nu, răspunse Andy. N-am stat aici.

Tânărul parcă înoată într-o geacă îmblănită uriașă. La lumina lumânării, arăta și mai slab decât și-l amintea Perez. Era de-a dreptul scheletic. Perez vedea oasele de pe fața băiatului și degetele scheletice care păreau să fie veșnic în mișcare. Piercing-urile de lângă sprânceană îi luciră.

— Ți-am spus doar, am rămas la un prieten.

— De ce n-ai trecut pe acasă să ne vedem?

Femeia încerca să nu-i vorbească pe un ton acuzator, dar aproape că țipă.

— Ce-i cu toată drama, cu tot misterul ăsta?

Se lăsă tăcerea.

Pentru că e tânăr, se gândi Perez. Și mereu i-a plăcut să fie melodramatic.

— Nu puteam să dau ochii cu tata.

Andy o privi în ochi pe Jane.

— Trebuia să vorbim noi mai întâi.

— Tatăl tău nici măcar nu e acasă.

Femeia începuse să-și piardă răbdarea.

— I-a dus acasă pe Jimmy Perez și pe fiica lui, iar pe urmă s-a dus direct la familia Henderson ca să se uite la meci. În seara asta joacă Scoția.

Cuvintele obișnuite, banale, aproape că-l deranjează pe Andy. Perez se gândi iarăși că tânărul părea să prefere încordarea și drama.

— Deci, de ce nu vrei să mergem la Gilsetter? continuă Jane. Putem să vorbim acasă, la căldură.

— Obișnuiam să vin pe aici.

— Știu asta. Treceam amândoi s-o vizităm pe Minnie Laurensen. Avea o cutie cu caramelle și *fudge* făcut în casă și îți spunea povești.

Perez văzu că Jane zâmbea. Probabil că prefera să și-l aducă aminte pe Andy așa cum era odinioară: un băiețel care voia să facă pe plac tuturor. Tânărul furios din fața ei o descumpănea.

— Nu!

Andy părea de-a dreptul nervos acum.

— Vreau să spun că veneam la Tain mai recent. Pe când locuia Alis aici.

— Alis?

— Alison. Alison Teal.

Normal.

Ar fi trebuit să-și dea seama mai devreme. Nu Kevin Hay era clientul lui Alison. Andy era cel care tot venea pe la Tain cu cardul de credit furat de la tatăl lui. Kevin n-avea nicio treabă cu ea. Andy, băiatul batjocorit fiindcă n-avea lipici la fete și îi plăceau femeile mai în vârstă, era prada perfectă. Hay probabil că bănuia ce se întâmplase cu banii și voia să-și protejeze fiul. Poate credea că Andy era cel care o omorâse pe Alison. În timp ce se gândea la asta, Perez își dădu seama că, așa, totul se lega.

Jane părea să se gândească la același lucru:

— Tu ai ucis-o?

— Nu! strigă băiatul. O iubeam!

Cei doi tăcură.

— Era o prostituată, spuse Jane. Știi asta, da?

Dar tu de unde știi? Ai ghicit? Ai auzit și tu aceleași zvonuri ca tânărul Henderson? Sau ți-a spus chiar Kevin?

— Sigur că știam. N-ar fi făcut sex cu cineva ca mine dacă n-aș fi plătit-o. Dar nu-mi păsa. Mă făcea fericit.

Andy aruncă o privire prin încăperea mizerabilă.

— Parcă locul ăsta devenise special odată cu ea. Și chiar mă plăcea.

Făcu o pauză, apoi continuă:

— I-am adus o pisicuță de la fermă ca să nu stea singură. De Ziua Îndrăgostiților urma să-mi gătească ceva special.

— Tatăl tău știa ce făceai? întrebă Jane pe un ton potolit.

— Pe atunci, nu.

Degetele osoase ale băiatului se mișcau în continuare. Perez nu se putea abține să nu le privească. Se încovoiau și se răsuceau de parcă aveau voință proprie.

— Cred că m-a urmărit până aici într-o noapte, dar n-a putut să vadă ce se întâmpla. S-a prins mai târziu, când poliția a început să întrebe de bani.

— Deci după ce au murit amândoi?

— Normal că după ce au murit! urlă Andy. Doar nu crezi că tata e un criminal!

— Sigur că nu.

Însă Perez își dădu seama că femeia luase în calcul și această posibilitate.

— Pe unde ai tot stat, Andy? întrebă Jane încet. Pe unde tot umbli în nopțile în care nu ești acasă?

Preț de o clipă, Perez crezu că băiatul n-o să spună nimic, că asemenea unui copil încăpățânat o să-și țină maxilarele încleștate și o să rămână neclintit lângă lumânarea care ardea. Răspunsul pe care-l dădu nu era neașteptat, însă lui Perez îi schimbă complet perspectiva asupra anchetei. Înțelese de ce era atât de important că în ziua în care dispăruse Rogerson vremea era urâtă. Se îndepărtă de locul în care stătuse ascuns și intră prin gaura din perete unde cândva fusese ușa din spate.

Jane și Andy îl priviră îngroziți, de parcă ar fi fost o fantomă, și începură să vorbească în același timp. Tot atunci se întâmplă să prindă semnal la telefon, iar mobilul începu să-i bâzâie.

Capitolul 45

Willow porni cu mașina în sud, spre Lerwick. Drumurile erau mai libere acum, abia dacă se vedea vreo mașină. Acasă la Jimmy Perez se zărea lumina aprinsă. Detectivei îi veni să se oprească, dar după ce ezită preț de o clipă hotărî să meargă mai departe. Poate că nu-i răspundea la apeluri din motive personale, iar ea era prea mândră ca să apară deodată acasă la el. Willow încetini ca să evite un alergător care purta o vestă reflectorizantă. Detectiva se întrebă cât de dedicat trebuia să fii ca să faci sport noaptea pe o asemenea vreme. Aruncă un ochi la ceasul din bord. Era abia ora șapte. De fapt, nu era atât de târziu, deși întunericul se lăsase în urmă cu multe ore.

Ajunse mai repede decât se aștepta. Farurile luminau clădirea care părea o umbră neagră și solidă. Hotărâse să nu vină pe furiș. N-avea cum să ascundă mașina. Pe lângă asta, venise, de fapt, doar ca să pună niște întrebări. Nu era nevoie să transforme vizita în ceva mai mult decât era. Din câte vedea Willow, în clădire nu era aprinsă nicio lumină. Poate că nu calculase bine și gonise nebunește de pomană. Ar fi trebuit să dea un telefon înainte. N-ar mai fi pierdut vremea. Chiar și așa, coborî din mașină și bătu la ușă. Dinăuntru nu se auzi nimic. Apăsă pe clanță. Ușa se deschise, lucru care i se păru ciudat. Chiar dacă în Shetland lumea de obicei nu-și încuia casa, la doar câțiva kilometri avuseseră loc două crime.

— Hei! E cineva acasă?

Willow înaintă. Persoana care stătea acolo părea să fi plecat de curând. Detectiva văzu un ibric care încă era cald. În birou, un dosar rămăsese deschis pe masa de lucru, iar calculatorul era pe standby. Persoana care stătuse la birou se putea întoarce din clipă-n clipă, dar Willow își zise că avea s-o audă. Nu văzuse nicio mașină parcată în față, așa că se gândi că urma să observe farurile și să audă motorul când avea să se întoarcă. Din birou se vedea în stradă, iar Willow ar fi avut destul timp să treacă repede în cealaltă cameră și să pretindă că abia intrase. Lăsase lumina aprinsă pe hol și vedea destul de bine chiar și doar cu ea. Dacă ar fi aprins lumina în birou, s-ar fi dat de gol.

Willow deschise pe rând sertarele biroului. Nici ea nu știa exact ce caută. În cel de sus descoperi aceeași carte de dezvoltare personală pe care o găsiseră și în casa de la Tain. Recunoscu titlul volumului și numele editurii la care Sandy Sechrest, proprietara casei, era redactor în New York. Willow

se întreba ce înseamnă toate acelea, și era în același timp entuziasmată fiindcă descoperise un mic detaliu care-i confirma teoria. Brusc, simți o schimbare, un mic curent. Undeva se deschisese o ușă. Se întoarse repede și vru să plece, dar era prea târziu. În cameră intrase deja altcineva, iar ea nu mai putea să iasă. Willow se pregăti să zâmbească împăciuitor și să inventeze o scuză. Era o situație jenantă, dar nu i se părea că e în pericol. Apoi avu un scurt moment de panică și totul se făcu negru.

Se trezi afară. Simțea că are fața umedă. Sângele care-i curgea din rana de la tâmplă se amestecase cu picăturile de ploaie fină, iar blugii i se udaseră. Încă avea pe ea impermeabilul pe care-l purta când fusese lovită, așa că partea de sus a corpului îi rămăsese uscată. Se mișcă puțin, iar rana de la cap o duru atât de tare încât îi veni să urle, dar n-o făcu. Era vorba nu doar de orgoliul ei, ci și de instinctul de conservare. Din apropiere se auzea zgomot de pași. Willow auzi niște cizme care calcă prin noroi și un pleoscăit când persoana păși într-o baltă. Știa că n-are niciun rost să opună rezistență, așa că rămase locului.

Niște brațe vânjoase o apucară de subraț și începură s-o târască pe pământ. Willow încercă să nu se mai gândească la durere. Putea să reziste. De asta își făcea exercițiile de yoga în fiecare dimineață înainte să meargă la serviciu. Putea să-și controleze respirația și mușchii. Putea să se forțeze să se relaxeze. Trebuia să-i creeze atacatorului impresia că își pierduse cunoștința, că nu reprezintă un pericol. Willow își imaginează ce ar fi văzut primul polițist care ar fi dat peste cadavrul ei. Călcâiele îi lăsau urme în noroi și orice detectiv sau criminalist competent avea să-și dea seama ce se întâmplase. Ucigașul intrase în panică și nu mai era atent. Se opriră, iar Willow simți cum e lăsată să cadă la pământ. De data asta nu mai era nevoie să se prefacă. Durerea era atât de cumplită, încât își pierdu iarăși cunoștința.

Când se trezi din nou, stătea iar întinsă pe spate. O ploaie mai puternică îi biciuia fața. În jur era liniște și întuneric beznă. De obicei, privirea i se obișnuia cu întunericul din Shetland, iar de la un punct încolo distingeau niște nuanțe cenușii, lumina unei case din depărtare sau farul de la orizont, dar acum nu vedea nimic. Se gândi că probabil încă e inconștientă. Poate visa, sau poate murise. Dar celelalte simțuri îi funcționau. Îi era frig și era udă learcă, iar ceva parcă o apăsa pe picioare și pe piept. În aer plutea miros de pământ umed. Și auzea ceva. Un zgomot ritmic, repetitiv și ciudat de cunoscut.

Brusc, Willow avu impresia că e din nou mică. Era acasă, în comunitatea hipioților din North Uist. Era perioada de glorie a grupului: trei familii și mai mulți oameni singuri locuiau în fosta vilă nobiliară și la fermele dimprejur. Willow stătea afară și simțea cum bate vântul primăvărat. Din când în când, norii care goneau pe cerul de deasupra promontoriului nu lăsau să treacă lumina aurie. Tatăl ei lucra pământul nisipos din grădină ca să poată planta legumele. Asta auzea și acum. O sapă care pătrundea în sol, iar apoi sunetul înfundat de pământ care cade în șanțul deja săpat. Doar că acum cădea chiar pe ea. Pe față nu avea picături de ploaie, ci pământul umed care deja îi acoperise trupul și care-i prinsese mâinile și brațele ca într-o menghină.

Încercă să țipe. Deschise gura, dar i se umplu cu noroi. Scuipă și începu să strige după ajutor. Țipătul i se pierdu în beznă. În tot acest timp auzea mișcările sapei și simțea cum pământul îi acoperă trupul și fața.

Capitolul 46

Jane se întoarse la Gilsetter împreună cu Perez și Andy. Rămăsese uluită văzându-l că-și face apariția, dar acum se bucura că venise. Îi era mai ușor decât dacă ar fi rămas singură cu Andy. Băiatul mergea în urma lor, ca un copil supărăcios. Perez pierduse iarăși semnalul după ce plecaseră de la Tain, iar Jane își dădea seama că era neliniștit. Primise un mesaj care-l îngrijorase, iar apoi spusese că-i însoțește până acasă fiindcă trebuie să folosească fixul. Dar Jane știa că vrea și să-i pună niște întrebări lui Andy. Voia să le pună întrebări tuturor. Tot nu era sigură cum avea să se sfârșească povestea.

Pe drumul principal trecea autobuzul de Lerwick. Farurile le luminau calea, așa că la un moment dat nu mai avură nevoie de lanterna ei. Autobuzul se opri și un pasager coborî din el, iar pentru o clipă terenul de la Gilsetter fu scaldat în lumina farurilor. Jane își ridică privirea și zări o siluetă pe câmp, dincolo de casă. Alături, ceva străluci. Mașina își reluă drumul, iar întunericul îi cuprinse din nou.

— Ce-o fi făcând taică-tău afară la ora asta?

Jane observase că silueta se afla lângă noul șanț pe care-l săpase Kevin. Bărbatul se mândrea cu munca lui. Cine altcineva ar fi stat în ploaie ca să-i admire truda? Spusese că voia să-l betoneze, astfel încât apa să nu se infiltreze în pământ și să afecteze plantele din sere.

— Mi-a spus că azi nu mai lucrează.

Andy mormăi ceva nedeslușit, dar Perez începuse deja să alerge într-acolo, cu o viteză și o nepăsare pentru siguranța și confortul lui care parcă ar fi fost provocate de panică. Sau de disperare. Zborurile de seară probabil că aterizaseră deja în Sumburgh, pentru că înspre nord era un flux constant de mașini ale căror faruri luminau peisajul, după care dispăreau. Parcă asistau la o scenă sacadată, dintr-un vechi desen animat. Din două-n două secunde, Jane îl vedea iarăși pe detectiv. La un moment dat, acesta sări peste un zid și se îndreptă în fugă spre silueta de lângă șanț.

Până la ei nu ajungea niciun sunet. Detectivul era deja mult prea în față ca să-l mai audă cum gâfâie și calcă apăsător. Totul se desfășura ca într-un film mut. Persoana de lângă șanț nu părea să-și fi dat seama că Perez se apropia. Dacă detectivul n-ar fi fost mânat de disperare, scena ar fi părut ridicolă. Atunci Jane avu impresia că de fapt auzea ceva, un sunet care

aducea cu ȕipătuľ lipsit de vlagă al unui animal rănit. Privi prin beznă, dar acum nu mai treceau maşini. Probabil că fuseseră oprite la semafoarele din apropierea locului unde avusese loc alunecarea de teren. Era linişte şi totul se cufundase din nou în întuneric.

Capitolul 47

Singurul gând care-i trecu lui Perez prin minte când începu să alerge spre șanț fu că nu poate permite să se întâmple din nou așa ceva. Nu vedea exact ce se petrecea pe deal, dar recunoscuse silueta și văzuse mesajul de la Willow în care detectiva îi spunea cui voia să-i facă o vizită. În timp ce alerga, timpul parcă încetă să mai curgă ca în mod obișnuit. Părea să se contorsioneze și să se dilate. De fapt, probabil că durase numai câteva minute să ajungă acolo, însă el avea impresia că trecuseră ore întregi. În mintea lui, nici măcar nu se mai afla în prezent. Avea impresia că e tot pe Fair Isle și că aleargă spre locul unde Fran – iubirea vieții lui, femeia cu care voia să se căsătorească – murea înjunghiată. Când zărise sapa lucind în farurile autobuzului, parcă văzuse din nou, ca pe un fulger albastru, lama cuțitului cu care fusese omorâtă Fran. În mintea lui, era un Stăpân nebun al Timpului care încerca să se întoarcă în trecut, s-o salveze pe femeia de acum fiindcă nu reușise s-o apere pe cea de atunci. În timp ce se chinuia să mențină ritmul și inima îi bătea mai să-i spargă pieptul, aceleași vorbe îi răsunau în minte în aceeași cadență cu care alerga: *Doamne, te rog, nu din nou.*

Silueta era îmbrăcată în haine negre și era aproape invizibilă chiar și atunci când câmpul era luminat de faruri. Acum, că era acoperită cu pământ, sapa nu mai lucea. Perez se ghemui în spatele unui zid scund de piatră ca să-și tragă sufletul. O clipă, nu mai mult, fiindcă timpul nu era de partea lui. Încă puțin și Willow putea să moară. Detectivul nu fusese văzut, dar era îndeajuns de aproape ca să audă cum sapa se înfinge în pământ și îl aruncă în șanț. Scoase din buzunar o lanternă care-l liniști asemenea unui talisman. O aprinse chiar când sări peste zid și îl luminează pe ucigaș din cap până-n picioare. Perez se așteptase ca acesta să încerce să fugă. În ultimele două zile păruse tot mai disperat. Nu conta că acum nu mai avea unde să scape. La ora asta nu mai mergeau nici feriboturile, nici avioanele, însă Perez tot credea că o să încerce să fugă. În schimb, se lăsă tăcerea, iar ucigașul rămase locului. Simon Agnew aruncă sapa și își întinse brațele într-un gest de predare sau de resemnare, asemenea unui credincios carismatic care se încredințează în mâinile Domnului. Preț de o clipă, Perez se gândi la a treia femeie din viața lui, Sarah, fosta soție, care făcuse parte dintr-o parohie unde enoriașii erau veseli și băteau din palme. Din nou,

momentele păreau să se suprapună. Perez îngenunche la marginea șanțului.

Văzu doi ochi care clipeau din cauza luminii lanternei și un chip atât de năclăit de noroi, încât la început nici nu-și dădu seama dacă nu cumva era complet acoperit. Perez înfipse lanterna în noroiul din marginea șanțului, apoi coborî lângă Willow și dădu la o parte cu mâinile pământul care-i acoperea gâtul și trupul. Era atent de parcă ar fi modelat o sculptură în nisip. Nu folosea sapa de teamă să n-o rănească. Perez își ridică din nou privirea spre Agnew. Bărbatul nu se mișcase. După ce o eliberă pe Willow, detectivul o cuprinse cu un braț și o ajută să se ridice în capul oaselor. Se pomeni că murmură cuvinte de încurajare, exact ca atunci când Cassie avea coșmaruri. Făcu un efort și se opri.

Willow nu era un copil și n-ar fi suportat să fie tratată în felul ăsta. În sfârșit, Agnew își lăsă brațele jos, dar rămase în continuare pe loc.

Următoarea jumătate de oră trecu fără ca Perez să-și dea seama. Privind în urmă, detectivul vedea numai o înșiruire de momente fără legătură între ele. În ciuda protestelor lui Perez, Jane Hay îl luase în primire pe Simon și îl dusesse la Gilsetter. Era furioasă și dădea dovadă de un curaj care-i arăta determinarea să-și țină familia laolaltă. Alături de ea era Andy, mândru și protector. După aceea, femeia îi strigase de peste șanț:

— Jimmy, avem noi grijă de el până vine Sandy.

Așa își dăduse seama că probabil îl sunase pe Sandy la un moment dat. Sau poate că Jane făcuse asta. Când lui Perez îi venise ideea să cheme o ambulanță, Willow reacționase cu mai multă furie decât se așteptase.

— Am nevoie doar de o baie și o băutură zdravănă.

După o scurtă pauză, adăugase:

— Acum!

Pornise deja împleticindu-se prin întuneric, așa că Perez o urmase și o acoperise cu haina lui în timp ce mergeau spre casă. Pe alocuri aproape că o ducea în brațe. Cât a durat drumul nu mai contenea să-i mulțumească Dumnezeuului în care nu prea crezuse niciodată, nici măcar în copilărie.

Începuse să-și facă griji că n-o să aibă putere s-o ducă până acasă, dar atunci apăruse Kevin Hay cu Land Rover-ul.

— Trebuie să te întorci la Gilsetter! urlase Perez ca să acopere zgomotul motorului. Ucigașul e acolo cu Jane!

— Stai liniștit, Jimmy. Sunt și băieții acolo și l-au încuiat în garajul tractorului.

Kevin coborâse din mașină, iar cei doi bărbați o ajutaseră pe Willow să

urce.

— Tu ai grijă de prietena ta. Noi ne descurcăm.

Odată ajunși acasă, Perez o conduse pe Willow în cadă și o spălă cu dușul. O făcea cu tandrețe și se bucura că femeia nu-l respinge. Îi curăță noroiul și sângele din păr cu șamponul lui Cassie, apoi umplu cada cu apă curată.

— Vrei să te las să stai la muiat?

Perez se gândi că poate voia să rămână singură. El avea să proptească ușa astfel încât să-și dea seama dacă Willow își pierde cumva cunoștința.

— Nu. Adu mai bine o sticlă și două pahare.

Îi zâmbi cu greu.

— Mereu mă simt vinovată dacă beau singură.

Pe urmă se așezară în fața focului. Willow era îmbrăcată cu halatul lui Perez și cu o pereche de șosete groase care erau tot ale lui, iar părul îi era înfășurat într-un prosop. Detectivul își dădea seama că tot îi era frig. Îi venea s-o ia în brațe, dar de când ieșise din cadă ceva din limbajul corpului ei îi spunea că n-ar fi fost o idee bună. Willow stătea țeapănă, încordată.

— N-ar trebui să mergi la secție și să-l interoghezi pe Agnew? Întrebă detectiva. Pot să rămân eu aici, dacă ai încredere s-o lași pe Cassie pe mâna mea.

Perez fu cât pe ce să-i spună că ea avea nevoie de cineva care s-o supravegheze, dar se opri la timp.

— Nu. A cam venit timpul să-l lăsăm și pe Sandy să-și asume niște răspunderi, iar mâine o să vină niște colegi de-ai tăi cu primul zbor din Inverness. Pe lângă asta...

Perez își ridică paharul gol.

— Nu e chiar momentul potrivit să conduc.

Apoi zise:

— Dar acum și tu ești martoră. Am putea sta de vorbă ca să iau niște notițe, dacă te simți în stare. Nu e nimic care să conteze la proces, evident, dar s-ar putea să fie bine să notăm câte ceva acum, cât amintirile sunt proaspete.

Willow nu răspunse imediat, iar Perez avu impresia că făcuse o gafă. Probabil că nu-și dorea să retrăiască atât de repede coșmarul prin care trecuse, iar acum avea impresia că Perez e un nătărău insensibil.

— Când te-ai prins că Simon Agnew era ucigașul? Întrebă ea într-un târziu.

— N-am fost sigur până nu l-am văzut lângă șanț, cu sapa în mână. Dar țineam minte ce mi-ai spus. Agnew i-a zis lui Sandy că în weekend urma să vorbească la un eveniment din Fair Isle. M-am uitat prin *Fair Isle Times*. Într-adevăr, acolo scria același lucru, dar pentru Agnew ar fi fost imposibil să ajungă în Fair Isle. Vremea a fost atât de urâtă vineri, încât sâmbătă nici avionul și nici *Good Shepherd* n-aveau cum să fi transportat pasageri, iar duminica nu e niciun zbor. De aia m-au neliniștit așa de tare mesajele de la tine. Iar atunci când Andy Hay i-a spus mamei lui că stătuse acasă la Agnew, mi s-a părut bizar că Agnew nu i-a spus lui Jane că-l văzuse. A trecut pe acolo azi-dimineață. Agnew n-avea cum să nu-și fi dat seama că Jane nu mai putea de grijă. Cu siguranță că l-ar fi îndemnat pe Andy să meargă acasă și să stea de vorbă cu ai lui, sau măcar i-ar fi spus lui Jane că băiatul e în siguranță. Când ea a trecut pe la Agnew, a găsit ușa încuiată. S-a gândit că îi era teamă de criminal, dar de fapt o încuiase ca să aibă Andy timp să se ascundă, în caz că venea cineva.

— De ce l-a ascuns pe băiat?

— Cred că l-a sprijinit pe Andy și l-a încurajat să-i spună cât mai multe ca să fie la curent cu ancheta. Iar Andy avea nevoie de cineva străin cu care să discute. Îl vedea pe Simon drept un bărbat trecut prin lume, drept cineva care-l putea înțelege.

Perez mai aruncă un cărbune în foc. În mica încăpere deja era cald ca într-o saună.

— Agnew ne-a îndreptat atenția către băieții familiei Hay, evident. Nu putea să se arate prea interesat de anchetă și cred că-l amuza să ne distragă atenția. E capabil de astfel de atitudini obraznice.

O privi pe Willow.

— Dar tu te-ai prins că el e ucigașul cu mult înaintea mea.

— Normal.

Willow încerca să facă pe curajoasa, dar nu prea reușea.

— De fapt, nu pot spune că-i meritul meu. Sandy a făcut mai toată treaba. Are talentul ăsta de a face oamenii să vorbească. A găsit la aeroport o martoră care ținea minte că-l văzuse pe Tom Rogerson vorbind la telefon chiar înainte să-și anuleze rezervarea pentru zborul către Orkney. Când am sunat la compania de telefonie mobilă, am aflat că vorbise cu Agnew.

Detectiva întinse paharul ca să mai ceară whisky. Perez nu mai bea, dar îi turnă un deget lui Willow. Brusc, femeia deveni serioasă.

— E greu de crezut câte s-au întâmplat într-o singură după-amiază.

Perez își dădu seama că nici Willow nu mai avea aceeași percepție a timpului. Probabil avea impresia că zăcuse ore în șir imobilizată în șanț.

Willow se foi pe scaun.

— Oare chiar ar fi făcut-o? M-ar fi îngropat de vie?

Perez se gândi puțin înainte să răspundă.

— Cred că s-a bucurat când am apărut și l-am oprit.

În încăpere se lăsă tăcerea. Perez își dădu seama că nu mai ploua. Se apropie de geam și zări un crâmpei de lună pe care norii îl acoperiră imediat. Când se întoarse, văzu că Willow se uita pe telefonul pe care detectivul i-l recuperase din haina plină de noroi. Ea îl privi zâmbind și începu să vorbească:

— Când am aflat că Simon Agnew vorbise cu Rogerson, am trecut din nou în revistă ce descoperiserăm până atunci. El a fost singurul care a spus că Alison Teal era depresivă și disperată. Toți ceilalți martori au spus că era veselă cu câteva zile înainte să moară. Cumpăraseră o sticlă de șampanie. Indiferent ce părere am avea despre afacerea pe care o conduceau ea și Rogerson, lucrurile mergeau bine. Își făcea planuri de viitor. Dar de ce ar fi mințit Simon Agnew despre vizita lui Alison la *Befriending Shetland* în Lerwick? Singurul motiv la care m-am putut gândi a fost că el era ucigașul.

— Putea fi o concluzie pripită.

— De asta am și vrut să stau de vorbă cu el. Nu mi-a venit să cred nici după ce am vorbit cu Jono și mi-a spus că Agnew era unul dintre prietenii ei bogați care se drogau. Au ajuns amândoi la dezintoxicare, iar Agnew și-a revenit. Avea deja o diplomă în psihologie și a ajuns să-și dea doctoratul în studii despre dependență. De aia a înțeles-o atât de bine pe Jane Hay. Părea o prietenie neobișnuită din moment ce proveneau din medii atât de diferite, dar Agnew știa exact de ce avea Jane nevoie.

— Ar fi trebuit să ne spui ce vrei să faci.

Willow nu răspunse imediat.

— Am încercat să dau de tine, Jimmy. Am crezut că nu vrei să-mi răspunzi.

De această dată, tăcerea se prelungi. Perez încerca să găsească o justificare sau o scuză. Până la urmă, Willow îl scoase din impas și continuă:

— Știam că părinții lui Alison fuseseră dependenți de droguri și că și ea avusese problemele ei. Într-unul dintre articolele pe care le-am citit despre disparițiile ei se vorbea despre varianta ca Alison să fi intrat din nou la

dezintoxicare. Asta însemna că mai trecuse pe acolo. Pe atunci, ea și Agnew erau iubiți. El era mult mai în vârstă decât ea, dar tot era un bărbat atrăgător. Provenea dintr-o familie bogată și era cunoscut pentru cât umblase prin lume și pentru petrecerile pe care le dădea. Iar Alison poate că avea nevoie de o figură paternă în viața ei. Când am vorbit despre crime, am adus în discuție și rușinea ca un factor posibil. Mi-a trecut prin minte că poate Agnew are un trecut de care-i e rușine. Îi convenea să vorbească despre trecutul lui de aventurier, dar nu și despre cel de dependent de heroină, care și-a neglijat copiii și a început să fure de la soția lui ca să-și satisfacă dependența de droguri.

Willow îl privi pe detectiv.

— Ultimele detalii le-am aflat abia acum câteva minute prin telefon. A ajuns psiholog. A venit în Shetland, unde-i ajuta pe alții și a devenit de-al locului, un adevărat stâlp al comunității. Era ultima persoană care și-ar fi dorit ca trecutul să se-ntoarcă să-l bântuie.

— Știa că Alison a venit în Shetland ca să scape de problemele ei?

— Cred că asta a fost o coincidență. Pe vremea când era actriță și și-a abandonat rolul din serial, deja nu mai țineau legătura. Trebuie să fi fost foarte tânără când a cunoscut-o. Și foarte arătoasă, bineînțeles.

Willow ezită un moment, apoi își relua ideea:

— În biroul lui Agnew am găsit aceeași carte de dezvoltare personală pe care o avea și Alison. Probabil că la clinica unde au stat erau teancuri întregi.

Acum, că povestea, Willow se mai încălzise puțin.

— Așadar, Simon devine un om respectabil și își inventează un trecut. Zice că n-are copii și că fosta soție nu reușea să țină pasul cu energia și pasiunile lui. Chiar a lucrat ca psiholog la un spital și a avut o scurtă carieră pedagogică, dar și-a exagerat mult succesul. Îi plăcea la nebunie în Insulele Shetland. Aici, lumea îl admira. Dar pe urmă în viața lui a apărut Alison, chită să profite de toți bărbații singuri veniți să muncească în Shetland.

— Da, a venit să facă afaceri cu fostul ei amic, Tom Rogerson.

Perez se gândi că probabil ar fi trebuit să ia notițe, dar aceasta nu era o discuție oficială. Avea să fie timp pentru așa ceva mai târziu.

— Apoi Alison și Agnew s-au întâlnit cumva. Sau poate le-a spus Andy Hay ceva. Agnew s-a înțeles mereu bine cu băiatul.

— Iar Alison s-a gândit să-și extindă afacerea.

Acum Perez înțelegea cum se lega totul.

— Crezi că-l șantaja pe Agnew?

Willow își terminase whiskyul. Lăsa paharul pe podea și nu mai ceru un rând.

— Ai vreo altă idee?

— Cred că era ceva mai subtil de atât. Mai complicat. Alison avea nevoie de prietenie, de cineva care să-i recunoască meritele. Nu uita că fuseseră iubiți cândva. Poate că Simon Agnew voia cu tot dinadinsul să-și lase trecutul în urmă. Poate că, în imaginația lui, nu se întâmplase nimic rău. Sau, dacă se întâmplase, nu era el vinovat.

Până aici, Perez își zise că putea să înțeleagă.

— Pe urmă Alison și-a făcut apariția la cabinetul de la *Befriending Shetland*. A încercat să reia relația cu el. Sau poate că i-a cerut bani.

Detectivul era în continuare convins că șantajul era un motiv mai plauzibil.

— Pe urmă, Simon s-a dus la Tain și a ucis-o. Poate că reușise s-o convingă că aveau un viitor împreună. Ea s-a îmbrăcat elegant pentru el și i-a gătit ceva. Agnew se temea ca nu cumva s-o fi văzut cineva pe Alison când intrase în biroul lui din Lerwick, așa că a trebuit să inventeze un pretext pentru care se afla acolo. Alison încă folosea numele Alissandra Sechrest, așa că Agnew așa s-a referit la ea când ne-a vorbit despre femeia tulburată care venise din ploaie.

— Dar cum se leagă toate astea de Tom Rogerson?

— Simon credea că Alison îi vorbise lui Tom despre el, spuse Willow. Tom păstrase legătura cu Alison încă de când se văzuseră pentru prima oară la Hotelul Ravenswick. Biletul pe care l-am găsit la ea acasă confirma începerea parteneriatului lor, și el a fost cel care i-a sugerat să folosească numele lui Sandy Sechrest ca să ajungă în Shetland. Acum cincisprezece ani, Alison Teal a făcut furori când s-a aflat că fugise în Shetland, iar lui Tom îi era teamă că lumea o să-i recunoască numele.

— Așa că Tom a trebuit să moară?

Perez se gândi că lui Agnew îi plăcuse mereu riscul. Mizase pe faptul că n-o să se descopere nicio legătură între el și cele două victime.

— Simon fusese și el membru alături de Tom în diferite comitete din Shetland. Știa că lui Rogerson îi plăcea să facă prostii. L-a sunat și au stabilit să se întâlnească. Probabil i-a spus că știa ceva despre moartea lui Alison. Asta l-a făcut curios pe Tom, poate l-a și îngrijorat. Nu voia ca relația lui cu Alison să devină cunoscută prin Shetland. Agnew l-a luat de la

aeroport și l-a dus acasă la el. Au ieșit la o plimbare ca să discute pe îndelete. Simon a fost mereu o persoană activă. Obişnuia să înoate lângă plaja unde a fost găsit cadavrul lui Rogerson.

— Dar toată activitatea asta i-a cam dăunat lui Tom.

Perez încercase să facă o glumă, dar se gândi că și Fran înotase lângă plaja aceea. Se întrebă dacă fusese vreodată acolo și cu Agnew.

— Poți să-i spui și așa. Agnew a lăsat cadavrul acolo în speranța că fluxul sau un vânt mai puternic o să-l tragă în mare. Dar vremea s-a îndreptat, iar Kevin Hay l-a găsit pe Rogerson.

— Agnew ar fi scăpat basma curată după ce a comis dublă omucidere, dacă tu n-ai fi fost o detectivă așa de bună.

— După cum ți-am spus, totul i se datorează lui Sandy, care a fermecat-o pe martora de la aeroport.

Willow își desfăcu prosopul din jurul capului și își scutură părul.

— Știi, l-am văzut pe Agnew în seara asta. Făcea jogging pe marginea drumului. M-am gândit că o să-l aud când se întoarce cu mașina. Și bineînțeles că ușa casei lui nu era încuiată. Lui n-avea de ce să-i fie teamă de un ucigaș care umblă noaptea. Dacă n-aș fi fost atât de fraieră, nu m-ar fi prins.

— Vrei o cafea?

Perez își dorea ca Willow să schimbe subiectul, să nu se mai gândească la ce se întâmplase după ce Agnew o descoperise la el acasă.

— Vreau să dorm, răspunse ea.

— Poți să dormi la mine. Eu mă culc aici, pe canapea.

— Nu, vino și tu.

Zâmbetul lui Willow îi arătă lui Perez că era mai puternică decât avea el să fie vreodată.

— N-o să am pretenții nerezonabile, Jimmy. N-am putere de așa ceva. Și, oricum, nu înseamnă nimic. Însă mi-ar prii compania ta.

Perez se culcă lângă ea și dormi foarte prost. Willow dormi buștean. De dimineață, detectivul se ridică din pat și se îmbracă înainte de ora de trezire a lui Cassie. Pregătise deja un pretext pentru faptul că Willow era în patul lui.

Capitolul 48

Willow hotărî să se întoarcă în sud cu feribotul. Vremea era din nou frumoasă, iar ea nu se grăbea nicăieri. Avea nevoie de timp ca să se gândească la tot ce se întâmplase și trebuia să se pregătească să se întoarcă la viața departe de Shetland și de Jimmy Perez. Își petrecuse toată ziua așteptând, întâi la spitalul Gilbert Bain ca să primească aprobarea medicală înainte să poată călători, apoi la secție, unde Sandy și colegii ei din Inverness îl interogau pe bărbatul care aproape o omorâse.

— A recunoscut tot, spusese Sandy pe un ton victorios. A zis că nu intenționase s-o ucidă pe Alison, că s-a dus la Tain doar ca s-o convingă să plece. Acolo a găsit-o îmbrăcată elegant, vrând să-l seducă. „A trecut prea multă vreme, Simon. Am șampanie la rece și ți-am gătit mâncarea ta preferată.”

— Au luat masa înainte s-o omoare?

— Se pare că da. „Gătea al naibii de bine. N-aș fi putut lăsa asemenea bunătăți să se strice.” Așa a spus.

— Mie-mi sună a crimă premeditată.

Willow se gândise că Agnew era atât de lăudăros încât niciun juriu n-ar fi crezut pledoaria de nevinovăție.

— S-a și culcat cu ea, spuse Sandy. Pe urmă, când era întinsă în pat, a strangulat-o cu cureaua. Încă e un bărbat puternic pentru vârsta lui.

Agnew urma să fie dus în sud cu avionul, un motiv în plus ca Willow să plece cu feribotul.

Jimmy Perez insistă să-i ducă bagajul până la navă și așteaptă ca ea să se instaleze în cabină. Bărbatul părea stingher și parcă ocupa tot locul dintre cele două paturi înguste.

— Până la urmă n-am mai apucat să vorbim.

— Ei, au intervenit alte lucruri.

Dulcegăriile lui Perez erau ultimul lucru de care avea chef Willow. Voia să plece cu măcar un dram de demnitate.

— Ținem legătura, da?

— Sigur, Jimmy.

În acel moment Willow voia pur și simplu ca Perez să plece. Voia să se întindă pe cearșafurile curate și răcoroase. Brusc, se simți din nou cumplit de obosită.

— Pe drum să te uiți după Fair Isle, zise el.
Chipul detectivului se luminează, iar Willow își aminti din nou ce o vrăjise la bărbatul din fața ei.
— Ar trebui să vezi luminile de pe partea asta.
— Mi-ai promis că o să mă duci acolo într-o bună zi.
— Și chiar asta voi face.
Willow se aplecă și-l sărută ușor pe buze.
— Hai, Jimmy Perez, a sosit vremea să te întorci, altfel o să pleci odată cu mine. Și ce-ar mai fi Insulele Shetland fără tine?
— Dar o să mai treci pe la mine, nu?
Detectiva zâmbi.
— Încearcă doar să mă oprești.

SFÂRȘIT

ANN CLEEVES

pământ rece

„Valul de pământ lăsase în urmă aluviuni când trecuse pe acolo. Perez văzu tăblia unui pat și două scaune de plastic care probabil că fuseseră depozitate în șopron. Și mai văzu ceva care strălucea în fața zidului gri, pe pământul negru. O dără roșie. Culoarea era mai aprinsă decât sângele.

Se grăbi în jos spre ea. Alunecarea de teren lăsase în urmă cadavrul unei femei. Era îmbrăcată într-o rochie exotică, sofisticată, din mătase roșie. Nu era ceva obișnuit pentru o zi de februarie în Shetland, chiar dacă se afla în casă când o prinsese alunecarea de teren. Avea părul negru și ochii negri, iar Perez simți că stabilește cu ea o ciudată legătură strămoșească. Poate că era din Spania, la fel ca înaintașii lui din urmă cu multe secole.”

Ann Cleeves – *Pământ rece*

„Peisajul sobru din Shetland creează fundalul și atmosfera potrivite pentru personajele complexe ale lui Cleeves, care ne fac să rezonăm cu ele.”

Publishers' Weekly

„Puțini scriitori britanici se pot mândri cu măiestria de a crea atmosferă pe care o are Cleeves [...] Descendența mediteraneană a lui Perez înseamnă că este mereu un străin în această comunitate închistată. Unul dintre cele mai memorabile romane din serie.”

Barry Forshaw

„Shetland e un loc fascinant, iar personajele, unele născute și crescute acolo, altele căutându-și consolarea sau mântuirea în insula aceea izolată, coexistă și creează fondul pentru desfășurarea misterului.”

Crimesquad

CRIME SCENE PRESS

{1} „Biserică”, în dialectul scoțian și în cel din Shetland (*n. trad.*).

{2} Denumire dată în dialectul scoțian Anului Nou; prin acest cuvânt se înțelege și stilul scoțian de a sărbători trecerea dintre ani (*n. red.*).

{3} Festivalul Focului, sărbătorit în Shetland în perioada ianuarie-martie (*n. red.*).

{4} „Străini”, în dialectul din Shetland (*n. trad.*).

„Dacă sunteți în căutarea unor romane polițiste excelente în stilul Agathe Christie,
nu aveți altceva de făcut decât să o citiți pe Ann Cleeves.”
Antonia Fraser, *The Lady*

virtual-project.eu

ANN CLEEVES

pământ rece

Seria Shetland

